"Kelimelerle anlatılamayacak kadar iyi!"

– New York Times

FRANCHISE DAVASI

KAKTUSUN

JOSEPHINE TEY

Çeviren: Betül Cevahircioğlu

POLİSİYE ROMAN

SAHİ KİTAP

Franchise'ın kapalı kapıları ardında yaşananlar çözülmeyi bekliyor.

Marion Sharpe ve annesi kilitli kapılar ardına gizlenmiş sessiz sakin bir kasaba evi olan Franchise'ta huzurlu bir hayat sürüyorlar.
Bir gün polis kapıda masum yüzlü bir genç kızla beliriyor. Betty Kane'le...

Betty Kane, aile tarafından kaçırılıp işkenceye uğradığını ileri sürüyor. Tutulduğunu iddia ettiği tavan arasındaki camın çatlağına varıncaya kadar detaylı anlatıyor her şeyi.

Betty Kane masum, utangaç, sessiz sakin bir genç kız. Fakat avukat Robert, bir şeyler döndüğünün farkında. Acaba gerekli ipucunu dava başlamadan bulabilecek mi?

İngiltere Polisiye Yazarları Derneği tarafından en iyi yirmi polisiye romandan biri seçilen *Franchise Davası*, ilhamını gerçek bir olaydan alan sürükleyici bir klasik...

"Kusursuz bir üslupla kaleme alınmış... Birinci sınıf polisiye!" – *Los Angeles Times*

"Josephine Tey'in özgün karakter yaratmadaki mahareti ve yazım tarzı, onu polisiyenin en iyileri arasına sokmaya yetiyor." – *New Yorker*

"Orijinal ve gizemli hikâyeler yazmakta usta Josephine Tey, okurları hayal kırıklığına uğratmayacak." – *Spectator*

ISBN:978-605-70396-4-4
9 786057 039644
KAKTUSUN

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

JOSEPHINE TEY: 1896 yılında Inverness, İskoçya'da doğdu. Asıl adı Elizabeth Mackintosh'tur. 1920'lerden itibaren İskoç gazetelerinde hikâyeleri ve şiirleri yayımlandı. İlk dedektif romanını Gordon Daviot mahlasıyla kaleme aldı. *The Man in the Queue* adındaki bu romanı, Brisena adını verdiği daktilosuna ithaf etmiştir. Sonrasında kendine Josephine Tey mahlasını uygun gören yazar, bu isimle yedi kitap daha yazdı. Polisiye kitabı *Zamanın Kızı,* Polisiye Yazarları Birliği tarafından en iyi polisiye romanı seçilmiştir. Ömrü boyunca medyadan uzak duran Tey, 13 Şubat 1952'de öldü.

BETÜL CEVAHİRCİOĞLU: 1977'de Bolu'da doğdu. Marmara Üniversitesi İngilizce Öğretmenliği bölümünden mezun oldu. İngilizce öğretmenliği ve İngilizceden çeviriler yapmaktadır. Camille Bordas'ın *Birlikte Yaşamanın Yolları,* Tim Peake'in *Bir Astronota Sorun*, David Hosp'un *Karanlıktaki İz,* Brenda Novak'ın *Bir Kış Büyüsü* gibi eserlerini Türkçeye kazandırmıştır.

FRANCHISE DAVASI | JOSEPHINE TEY | POLİSİYE ROMAN
The Franchise Affair

© The National Trust for Places of Historic Interest
and Natural Beauty, 1948

Birinci Baskı: Nisan, 2021 '

Şef Editör: Cem Tunçer
Yayın Koordinatörü: Erdem Öztop
Yayına Hazırlayan: Pervin Salman
Çeviren: Betül Cevahircioğlu
Kapak Tasarımı: Gülay Tunç
Sayfa Tasarımı: Burcu Bayam

ISBN: 978-605-70396-4-4

BASKI-CİLT
Turkuvaz Haberleşme ve Yayıncılık A.Ş.
Güzeltepe Mah. Mareşal Fevzi Çakmak Cad.
B Blok No: 29/1/1-Eyüpsultan/İst.
T:+90 212 354 30 00

Sertifika No: 46403

Bu kitabın hakları Turkuvaz Medya Grubu'na aittir. Kaynak gösterilerek yapılacak alıntılar haricinde yayıncının izni olmaksızın hiçbir surette kullanılamaz.

© Turkuvaz Haberleşme ve Yayıncılık A.Ş.

Josephine Tey

Franchise Davası

İngilizce aslından çeviren:
Betül Cevahircioğlu

SAHI KITAP

BELONGS TO
KÁKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

1

Bir ilkbahar akşamı saat dörttü ve Robert Blair eve gitmeyi düşünüyordu.

Ofis saat beşe kadar kapanmazdı elbette ama Blair, Hayward ve Bennet Hukuk Bürosu'ndaki tek Blair olduğunuzda, eve gitmeyi düşününce gidersiniz. Hem işiniz çoğunlukla vasiyetnameler, devir işlemleri ve yatırımlardan ibaret olduğu için, hizmetleriniz akşama doğru fazla rağbet görmez. Ayrıca son postanın saat dörde çeyrek kala dağıtıma çıktığı Milford'da yaşıyorsanız, gün tüm hareketini saat dörtten çok önce yitirir.

Telefonunun çalması bile olası değildi. Golf arkadaşları o ana kadar muhtemelen on dördüncü delik ile on altıncı delik arasında bir yere gelmişlerdi. Kimse onu akşam yemeğine de davet etmeyecekti çünkü Milford'da yemek davetiyeleri hâlâ elle yazılıyor ve postayla gönderiliyordu. Lin Hala da arayıp eve dönerken balık için uğramasını istemeyecekti çünkü iki haftada bir öğleden sonralarını sinemada geçirdiği günlerden biriydi ve o anda filmin henüz ilk yirmi dakikasını izlediği söylenebilirdi.

Dolayısıyla Robert orada, küçük bir alışveriş kasabasında bir ilkbahar akşamının uyuşuk atmosferinde, çalışma masasına

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

(büyükbabasının eve Paris'ten getirerek ailede skandal yarattığı, pirinç kakmalı, maun çalışma masası) vuran son güneş ışığı huzmesine bakarak eve gitmeyi düşündü. Vuran güneş ışığının altında çay tepsisi duruyordu; Blair, Hayward ve Bennet için çayın vernikli kalaydan bir tepsi ve porselen fincanlarla ilişkilendirilmesi gayet karakteristikti. Her iş günü saat tam dörde on kala Bayan Tuff ofisine temiz, beyaz bir örtü serilmiş vernikli kalaydan bir tepsi ile mavi desenli porselen bir fincanda çay ve onun takımı bir tabakta iki bisküvi getirirdi; pazartesi, çarşamba ve cuma günleri pötibör; salı, perşembe ve cumartesi günleri hazmı kolaylaştırıcı bisküviler.

Şimdi bunlara boş boş bakan Robert, nasıl da Blair, Hayward ve Bennet'ın sürekliliğini temsil ettiklerini düşündü. Porselen fincanı çocukluğunun ilk anılarıyla birlikte hatırlıyordu. Tepsi, Robert çok küçükken evdeki aşçı tarafından ekmeği fırından almak için kullanılmış, genç annesi tarafından kurtarılmış ve mavi desenli fincanların taşınması için ofise getirilmişti. Örtü, yıllar sonra Bayan Tuff'la birlikte gelmişti. Bayan Tuff bir savaş zamanı insanıydı; Milford'da saygın bir avukatın bürosunda masa başında oturmuş ilk kadın. Gösterişsiz, utangaç, nahif, ağırbaşlı kişiliğiyle devrimin ta kendisiydi. Fakat şirket de devrimi hemen hemen hiç sarsılmadan atlatmıştı ve şimdi, neredeyse çeyrek asır sonra, zayıf, saçları ağarmış, onurlu Bayan Tuff'ın bir zamanlar sansasyon yarattığını aklı almıyordu insanın. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun hatırlanamayacak kadar eski alışkanlıklarını bozan tek şey, tepsi örtüsünü getirişiydi. Bayan Tuff'ın evinde hiçbir yiyecek doğrudan tepsiye konmazdı; hatta ve hatta kekler doğrudan tabağa konmazdı; araya mutlaka bir tepsi örtüsü veya işlemeli bir tabak altlığı girmeliydi. Bu yüzden Bayan Tuff çıplak tepsiye beğenmeyerek bakmıştı. Dahası, vernikli desenin dikkat dağıtıcı, iştah kaçırıcı ve "tuhaf" olduğunu düşünmüştü. Böylece bir gün evden bir örtü getirmişti; üzerin-

den yenecek şeye yakışır şekilde temiz, sade ve beyaz. Vernikli tepsiyi seven Robert'ın babası, temiz, beyaz örtüye bakmış ve genç Bayan Tuff'ın kendini firmanın çıkarlarıyla özdeşleştirmesinden etkilenmişti ve örtü kalmıştı. Şimdi ise evrak kutuları, pirinç levha ve Bay Heseltine'ın her yıl yakalandığı soğuk algınlığı kadar firmanın bir parçasıydı.

Gözleri içinde bisküvi olan mavi tabağa takıldığında Robert, göğsünde o tuhaf duyguyu bir kez daha hissetti. Bu duygunun iki adet hazmı kolaylaştırıcı bisküviyle hiçbir ilgisi yoktu; en azından fiziksel olarak yoktu. Bisküvi geleneğinin kaçınılmazlığıyla ilgisi vardı; bir perşembe günü hazmı kolaylaştırıcı ve bir pazartesi günü pötibör olacağına dair o durağan kesinlikle ilgisi vardı. Takriben önceki yıla kadar kesinlikte ya da durağanlıkta bir kusur görmüyordu. Asla bundan başka bir hayat istememişti: büyüdüğü yerdeki bu sakin, samimi hayat. Hâlâ da istemiyordu. Fakat son zamanlarda bir veya iki kez aklından acayip, yabancı bir düşünce geçmişti; alakasız ve kendiliğinden gelen bir fikir. Kelimelere dökülebileceği kadarıyla aşağı yukarı şöyle bir şeydi bu: "Sahip olacağın her şey bundan ibaret." Bu düşünceyle birlikte göğsüne o anki sıkışma geliyordu. Neredeyse bir panik tepkisiydi bu; diş doktoru randevusunu hatırlayınca on yaşındaki bir çocuğun göğsünde hissedeceği kalp sıkışması gibi.

Bu, Robert'ı öfkelendiriyor ve kafasını karıştırıyordu; oysa kendini mutlu, talihli bir insan ve haliyle bir yetişkin olarak görürdü. Neden bu yabancı düşünce zorla gelecek ve kaburgalarının altındaki o korkutucu sıkışmaya neden olacaktı ki? Hayatında bir erkeğin özlemini çekmesi gereken ne eksikti?

Bir eş mi?

Ama isteseydi evlenebilirdi. En azından, öyle olacağını varsayıyordu; çevresinde bekâr birçok kadın vardı ve Robert'tan hoşlanmadıklarına dair bir belirti göstermiyorlardı.

Fedakâr bir anne mi?

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Peki, ama bir anne ona karşı Lin Hala'dan daha özverili olabilir miydi; üzerine titreyen sevgili Lin Hala'dan?

Zenginlik mi?

İsteyip de satın alamadığı ne olmuştu? Bu zenginlik değilse, neyin zenginlik olduğunu bilmiyordu.

Heyecanlı bir yaşam mı?

Fakat hiçbir zaman heyecan istememişti ki. Yani avlanmakla geçen bir günün veya on altıncı delikte berabere olmanın vereceğinden daha büyük bir heyecan.

O halde neydi?

Bu, sahip olacağın her şey bundan ibaret, düşüncesini aklına getiren neydi?

Belki de, diye düşündü, gözlerini bisküvilerin olduğu mavi tabağa dikerek oturup çocukluktaki o yarın-harika-bir-şey-olacak düşüncesi bir erkeğin bilinçaltında gerçekliğini sürdürebildiği kadar kalıyordu ve sadece kırk yaşından sonra, tatmin edilmesi pek mümkün olmayan hale geldiğinde, bilinçli düşünceye zorla sokuluyordu; çocukluğun dikkat çekmek için ağlayan kayıp bir parçası.

Robert Blair hayatının ölene kadar olduğu gibi devam etmesini kesinlikle yürekten istiyordu. Okul günlerinden beri şirkete gireceğini ve bir gün babasının vârisi olacağını hep bilmişti ve hayatta kendileri için hazır birer mevkii olmayan erkek çocuklarına iyi niyetli bir acımayla bakmıştı; onları bekleyen, arkadaşlarla ve anılarla dolu bir Milford'ı olmayan; Blair, Hayward ve Bennet tarafından sağlanan İngiliz sürekliliğinde yeri olmayan erkek çocuklarına.

O günlerde şirkette bir Hayward yoktu, 1843 yılından beri olmamıştı fakat o anda arka odada Bennet Ailesi'nden genç bir delikanlı oturuyordu. Oturmak yerinde bir sözdü çünkü delikanlı muhtemelen hiçbir iş yapmıyordu; hayattaki başlıca uğraşı öyle özgün şiirler yazmaktı ki bunları yalnızca Nevil'ın

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

kendisi anlayabilirdi. Robert şiirleri beğenmiyor ancak aylaklığı hoş görüyordu çünkü kendisi aynı odayı işgal ederken o deri koltukta vaktini golf sopasıyla vuruş egzersizleri yaparak geçirdiğini unutamazdı.

Güneş ışığı tepsinin kenarından sıvıştı ve Robert gitme zamanının geldiğine karar verdi. Şimdi çıkarsa, güneş doğudaki kaldırımdan çekilmeden High Street'te eve yürüyebilirdi ve Milford High Street'te yürümek ona hâlâ bilinçli bir haz veren şeylerden biriydi. Milford güzelliği sebebiyle sıkça ziyaret edilen bir yer olduğundan değil. Trent'in güneyinde bir yerlerde yüzlerce benzeri bulunabilirdi. Fakat kendi değerinin farkında olmayan tarzıyla son üç yüz yıldır İngiltere'de yaşamın güzelliğinin tipik bir örneğiydi. High Street, II. Charles'ın krallığının son yıllarında inşa edilen, Blair, Hayward ve Bennet'a mesken olan eski binadan başlayarak yumuşak bir eğimle güneye –Georgian stili tuğlalar, Elizabeth Devri ahşap ve sıvalar, Viktorya Dönemi taşlar, Krallık Devri dış kaplamaları boyunca– diğer uçta karaağaçların ardındaki Kral Edward Dönemi'ne ait villalara doğru süzülürdü. Orada burada, gül pembesi, beyaz ve kahverenginin arasında siyah camdan bir cephe belirir, partideki bir kokana gibi sırıtırdı fakat diğer binaların görgüsü onları değersizleştirirdi. Çoklu işletmeler bile Milford'da hoşgörüyle iş yapardı. Doğru, güney uçta bir Amerikan pazarının kırmızısı ve altın sarısı parlak vaatlerini gösterişle sergilerdi ve karşısındaki Elizabeth Devri'ne ait tarihi eseri kız kardeşinin hamur işlerinin ve Ann Boleyn'in şöhretinin yardımıyla çay ocağı olarak işleten Bayan Truelove'ı her gün kızdırırdı. Ama Westminster Bankası, tefecilik günlerinden beri ender görülen bir tevazuuyla Weavers Hall'u hiç mermer kullanmadan ihtiyaçlarına uyarlamıştı ve Soles ecza depoları eski Wisdom konağını alarak, şaşkın görünümlü yüksek ön cephesini olduğu gibi muhafaza etmişti.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Kaldırımlardaki budanmış ıhlamur ağaçlarıyla vurgulanan hoş, keyifli, kalabalık bir küçük caddeydi High Street ve Robert Blair burayı seviyordu.

Kalkmadan önce ayaklarını altında toplamıştı ki telefonu çaldı. Dünyanın diğer yerlerinde telefonların dış ofislerde çalmasına, bir çalışan tarafından cevaplanmasına, çalışanın neyle ilgili olarak aradığınızı sormasına, biraz beklerseniz sizi hatta bağlayacağını söylemesine ve sonra konuşmak istediğiniz kişiye bağlanmanıza anlayış gösterilir. Fakat bu Milford için geçerli değildi. Milford'da böyle bir şey asla hoş görülmezdi. Milford'da telefonla John Smith'i ararsanız, John Smith'in bizzat kendisinin cevap vermesini beklersiniz. Bu yüzden o ilkbahar akşamında Blair, Hayward ve Bennet'ta telefon, Robert'ın pirinç ve maun masasında çaldı.

Robert bunun ardından her zaman şu telefon çağrısı bir dakika sonra gelse ne olurdu, diye düşünürdü. Bir dakika, altmış değersiz saniye içinde bekleme salonundaki askıdan paltosunu almış, başını karşı odadan içeri sokup Bay Heseltine'a çıkacağını bildirmiş, solgun güneş ışığına çıkmış ve caddede ilerlemeye başlamış olacaktı. Çaldığında telefonuna Bay Heseltine bakacak ve kadına Robert'ın çıktığını söyleyecekti ve kadın telefonu kapatıp bir başkasını aramayı deneyecekti. Ardından olanlar Robert için yalnızca akademik meraktan ibaret olacaktı.

Ancak telefon tam zamanında çaldı ve Robert elini uzatıp ahizeyi kaldırdı.

"Bay Blair'la mı görüşüyorum?" diye sordu bir kadın sesi; bu kalın sesin normalde kendinden emin bir ses olduğunu hissetti Robert ancak şimdi kulağa nefes nefese ve telaşlı geliyordu. "Ah, sizi yakaladığım için öyle mutluyum ki. Çıkmış olmanızdan korkmuştum. Bay Blair, beni tanımazsınız. Adım Sharpe, Marion Sharpe. Franchise'ta annemle birlikte yaşıyorum. Larborough yolundaki ev, belki bilirsiniz."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Evet, biliyorum," dedi Blair. Marion Sharpe'ı simaen tanıyordu, tıpkı Milford ve çevresindeki herkesi tanıdığı gibi. Kırk yaşlarında, ince, uzun boylu, esmer bir kadındı; çingenelere özgü esmerliğini vurgulayan parlak, ipek fularlara düşkündü. Hurdası çıkmış, eski bir arabaya biniyordu ve sabahları beyaz saçlı, yaşlı annesi arka koltukta dimdik, zarafetle, aykırı bir biçimde ve sessizce protesto edermiş gibi otururken, Marion o arabayla alışveriş yapıyordu. Yaşlı Bayan Sharpe, yandan Whistler'ın annesine benziyordu; yüzünü tamamen döndüğünde ve onun parlak, donuk, soğuk, martı misali gözlerinin etkisine maruz kaldığınızda ise bir büyücüyü andırıyordu. Rahatsız edici bir yaşlıydı.

"Siz beni tanımazsınız," diye devam etti ses, "ama ben sizi Milford'da gördüm ve iyi birine benziyorsunuz ve benim bir avukata ihtiyacım var. Yani, hemen şimdi, şu anda ihtiyacım var. Daha önce çalıştığımız tek avukat Londra'da –demek istediğim, Londra'da bir hukuk firması– ve aslında onları biz tutmadık, miras yoluyla edindik. Fakat şimdi başım belada, hukuki desteğe ihtiyacım var ve aklıma siz geldiniz ve düşündüm ki siz…"

"Problem arabanızsa…" diye başladı Robert söze. Milford'da "başı belada" iki anlama gelirdi: nafaka ödeme emri ya da trafik kurallarını ihlal. Olay Marion Sharpe'la ilgili olduğuna göre, ikincisi olmalıydı; yine de bu bir fark yaratmazdı çünkü Blair, Hayward ve Bennet'ın her iki vakayla da ilgilenmesi muhtemel değildi. Robert kadını caddenin diğer ucundaki Carley'ye, davalardan zevk alan ve şeytanı kefaletle cehennemden kurtarma kapasitesiyle nam salmış parlak delikanlıya paslayacaktı. ("Kefaletle hapisten çıkarmak!" demişti biri, bir gece Rose ve Crown'da. "Bundan daha fazlasını da yapar. Yaşlı bir günahkârın ucuz bir ifadesine herkesin imza atmasını sağlayabilir.")

"Mesele arabanızsa…"

"Araba mı?" dedi kadın belli belirsiz, sanki mevcut dünyasında bir arabanın ne olduğunu anımsamak güçtü. "Ha, anladım. Hayır. Ah, hayır, öyle bir şey değil. Çok daha önemli bir mesele. Metropolitan Polis Teşkilatı."

"Metropolitan Polis Teşkilatı mı?"

Sakin kasaba avukatı ve beyefendisi Robert Blair için Metropolitan Polis Teşkilatı, Xanadu, Hollywood ya da paraşütçülük kadar yabancı bir şeydi. İyi bir vatandaş olarak yerel polisle arası iyiydi ve suçla ilişkisi orada biterdi. Metropolitan Polis Teşkilatı'yla en fazla yakınlaşması, yerel bir komiserle golf oynamasından ibaretti. Çok istikralı oynayan iyi bir adamdı ve oyun on dokuzuncu deliğe geldiğinde mesleği hakkında ufak tefek boşboğazlıklar ederdi.

"Ben kimseyi öldürmedim, düşündüğünüz buysa," dedi ses aceleyle.

"Mesele şu: Birini öldürdüğünüz mü *varsayılıyor*?" Kadının her ne yaptığı varsayılıyorsa, bunun Carley'ye uygun bir dava olduğu çok açıktı. Robert onu Carley'ye yönlendirmeliydi.

"Hayır, cinayetle yakından uzaktan ilgisi yok. Birini kaçırdığım sanılıyor. Ya da onu alıkoyduğum falan. Telefonda açıklayamam ve her durumda tam şu anda birine ihtiyacım var ve..."

"Fakat anlarsınız ya, ihtiyacınız olan kişinin ben olduğumu sanmıyorum," dedi Robert. "Ceza hukuku hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmem. Şirketim bu tür bir davanın üstesinden gelecek kadar donanımlı değil. İhtiyacınız olan kişi..."

"Ben bir ceza avukatı istemiyorum. Bir dost istiyorum. Yanımda olacak ve mağdur edilmediğimden emin olacak biri. Yani, bana istemiyorsam cevap vermek zorunda olmadığım şeyleri filan söyleyecek biri. Bunun için ceza hukuku eğitimi almanıza gerek yok, öyle değil mi?"

"Hayır, ama polis davalarına alışık bir firma size daha iyi hizmet verir. Öyle bir firma ki..."

"Bana söylemek istediğiniz şey 'bunun sizin ilgi alanınız olmadığı' yani, öyle mi?"

"Hayır, elbette öyle değil," dedi Robert hemen. "Tüm samimiyetimle sizin için en akıllıca yolun…"

"Nasıl hissettiğimi biliyor musunuz?" diye araya girdi kadın. "Kendini kıyıya çekemediği için bir nehirde boğulmak üzere olan biri gibi hissediyorum ve siz bana yardım elinizi uzatacağınıza, sürünerek çıkmam için diğer kıyının daha iyi olduğunu ifade ediyorsunuz."

Bir anlık sessizlik oldu.

"Fakat aksine," dedi Robert, "sizi nehirden çekip kurtaracak bir uzman bulabilirim; benim gibi bir amatörden çok daha iyisini, sizi temin ederim. Benjamin Carley, zanlıları savunma konusunda buralardaki herkesten daha deneyimli ve…"

"Ne! Çizgili takım elbiseler giyen o korkunç küçük adam mı!" Kadının derin sesi yükselerek çatallaştı ve yine anlık sessizlik oldu. "Üzgünüm," dedi hemen normal ses tonuyla. "Bu aptalcaydı. Ama anlayın, hemen sizi aramamın sebebi olaylar konusunda zekice davranacağınızı düşünmem değildi," Gerçekten değil miydi, diye düşündü Robert, "başım belada olduğu ve kendi tarzımda birinin tavsiyesini istediğim içindi ve siz benim tarzımda biri gibi görünüyordunuz. Bay Blair, lütfen gelin. Burada, evde Metropolitan Polis Teşkilatı'ndan insanlar var. Hem bunun dahil olmak istemeyeceğiniz bir olay olduğunu hissederseniz sonrasında başkasına devredebilirsiniz, değil mi? Ama sonuçta dahil olunacak hiçbir şey de olmayabilir ortada. Sadece bir saatliğine buraya gelip 'çıkarlarımı korursanız' ya da nasıl diyorsanız işte, her şey sona erebilir. Bir yerlerde bir yanlışlık olduğundan eminim. Lütfen, bunu benim için yapamaz mısınız?"

Robert Blair her şeyi hesaba katarak yapabileceğini düşündü. Akla yatkın herhangi bir ricayı kıramayacak kadar iyi niyetli

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

biriydi ve işler zorlaşırsa kadın ona bir kaçış noktası vermişti. Hem şimdi düşününce, ne olursa olsun onu Ben Carley'ye göndermek istemiyordu. Çizgili takım elbiseler hakkındaki *gülünç* yorumuna rağmen kadının bakış açısını anlamıştı. Bedelini ödemek istemediği bir şey yapmış biri için Carley kuşkusuz Tanrı'nın bir lütfuydu fakat şaşkına dönmüş, başı belada ve masum birine Carley'nin arsız kişiliğinin pek yardımı olmayabilirdi.

Bununla birlikte, ahizeyi yerine bırakırken, dünyaya gösterdiği yüzün daha korkutucu olmasını diledi; başları belada olan tuhaf kadınları kendilerini onun himayesine atıvermelerinden vazgeçirdiği sürece küstah ya da zalim olmak umurunda değildi.

Sin Lane'deki tamirhanede duran arabasına yürürken, "adam kaçırmak" nasıl bir bela olabilir acaba, diye düşündü. İngiliz hukukunda öyle bir suç *var* mıydı? Hem kadın kimi kaçırmakla ilgilenebilirdi? Bir çocuğu mu? Birtakım "beklentiler" besleyerek mi? Larborough yolu üzerindeki kocaman eve rağmen çok az paraları varmış izlenimi veriyorlardı. Yoksa ebeveyni tarafından kötüye kullanıldığını düşündükleri bir çocuğu mu? Bu mümkündü. Robert bu işten biraz anlıyorsa yaşlı kadında bir fanatiğin yüzü vardı, Marion Sharpe da modası geçmeseydi doğal silahı kazıklar olurmuş gibi görünüyordu. Evet, bu büyük olasılıkla yanlış değerlendirilmiş bir yardımseverlikti. "Ebeveyni, veliyi, vesaire, sahipliğinden mahrum etme maksadıyla" alıkoyma. Robert, *Harris ve Wilshere* Ceza Hukuku kitabından daha çok şey hatırlamayı diledi. Bunun hemen ağır hapis cezası gerektirecek ağır bir suç mu yoksa yalnızca kabahat sayılacak bir suç mu olduğunu ilk anda hatırlayamadı. "Adam Kaçırma ve Alıkoyma" 1798 yılının Aralık ayından beri Blair, Hayward ve Bennet'ın dosyalarını kirletmemişti. O tarihte de Lessows'un toprak sahibi, mevsimlik bordo şarabıyla sarhoş olmuş halde Gretton Ailesi'nin evindeki bir balodan genç Bayan Gretton'ı atının eyerine atmış ve onunla birlikte at üstünde nehirler aşa-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

rak kaçıp gitmişti; tabii bu olayda toprak sahibinin maksadına dair en ufak bir şüphe yoktu.

Ah, pekâlâ, şimdi planlarına Metropolitan Polis Teşkilatı müdahale ettiğinden ödleri kopmuştu ve mantıklı düşünmeye kuşkusuz açık olacaklardı. Robert da onlardan biraz korkuyordu. Çocuk o kadar önemli miydi ki teşkilatın meselesi haline gelmişti?

Robert, Sin Lane yolundan geçerken her zamanki mücadeleyle karşılaştı ancak kendini kurtardı. (İlginizi çekiyorsa, köken bilimciler "Sin" sözcüğünün yalnızca kumsal anlamına gelen "sand" sözcüğünden geldiğini söylerler fakat Milford sakinleri elbette doğrusunu bilirler; kasabanın arkasındaki alçak çayırlıkların üzerine şu sosyal konutlar inşa edilmeden önce yol doğrudan High Wood'daki âşıklar yoluna bağlanırdı.) Dar yolun diğer ucunda karşılıklı konumlanmış, birbirlerine bitmek tükenmek bilmeyen bir düşmanlık besleyen yerel kiralık at ahırı ile kasabanın en yeni tamirhanesi vardı. Tamirhane atları korkutuyordu (kiralık at ahırındakiler öyle söylüyorlardı) ve kiralık at ahırı oraya bir sürü saman, hayvan yemi ve benzeri şeyler sevk ederek yolu ikide bir tıkıyordu (tamirhanedekiler öyle söylüyorlardı). Dahası tamirhane, eski Kraliyet Elektrik ve Makine Mühendisi Bill Brough ve eskiden Kraliyet Muharebe Kolordusu'ndan Stanley Peters tarafından işletiliyordu; Ağır Süvari Alayı'ndan emekli ihtiyar Matt Ellis ise, onları süvari sınıfını yok eden bir kuşağın temsilcileri ve medeniyete karşı birer hakaret olarak görüyordu.

Kışın ava çıktığında Robert hikâyenin süvari tarafını; yılın geri kalan kısmında arabası temizlenirken, yağlanırken, doldurulurken ya da çekilirken Kraliyet Muharebe Kolordusu'nu dinledi. Günümüzde muharebeciler hakaret ile iftira arasındaki farkı ve kişiliğin aşağılanmasının tam olarak neyden ibaret olduğunu bilmek istiyorlardı. Bir adamın "fındık ile meşe pa-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

lamudunu ayırt edemeyen bir teneke kap tamircisi" olduğunu söylemek kişiliği aşağılamak mıydı?

"Bilmiyorum, Stan. Üzerinde düşünmem gerekiyor," dedi Robert aceleyle marşa basarak. Üç yorgun at iki şişman çocuğu ve bir seyisi öğleden sonra gezintisinden getirirken bekledi ("Ne dediğimi anladın mı?" diye sordu Stanley geri planda) ve sonra arabayı High Street'e doğru hareket ettirdi.

High Street'in güney ucunda dükkânlar yavaş yavaş seyreldi ve yerini önce giriş basamakları kaldırımlarda olan binalara, sonra bir adım gerilemiş, sütunlu girişli evlere, ardından bahçeleri ağaçlı villalara ve aniden tarlalarla kırlık arazilere bıraktı.

Tarım bölgesiydi burası, çitle çevrili uçsuz bucaksız tarlalardan ve birkaç evden oluşan bir araziydi. Zengin fakat ıssız bir bölgeydi, kimseyle karşılaşmadan kilometrelerce seyahat edilebilirdi. Güller Savaşı'ndan beri sessiz, kendinden emin ve aynı kalmıştı; çitlerle çevrili tarlaların yerine yenileri geçmiş, ufuk çizgisi üzerine ufuk çizgisi düşmüş ve motifte hiçbir bozulma olmamıştı. Yüzyıla telgraf direkleri ihanet etmişti yalnızca.

Uzakta, ufkun ötesinde Larborough vardı. Bisikletler, küçük silahlar, nalın çivileri, Cowan'ın Kızılcık Sosu ve pis, kırmızı tuğla evlerde içli dışlı yaşayan bir milyon nefesten ibaretti Larborough ve otlaklar ile toprağa karşı atalardan kalma bir arzuyla belirli aralıklarla aşardı sınırları. Ancak Milford kasabasında otlağını ve toprağını isteyen bir soyu cezbedecek hiçbir şey yoktu, sadece manzara ve çayhaneler. Larborough'nun tatile girmesi, birinin batıya, tepelere ve denize gitmesine benzerdi; kasabanın kuzeyi ve doğusunun büyük kısmı IV. Edward döneminde olduğu gibi ıssız, sessiz ve sahipsiz kalırdı. "Ruhsuzdu" ve bu lanetle korunmuştu.

Larborough yolunun yaklaşık üç kilometre dışında Franchise olarak bilinen ev vardı; bir telefon kulübesi tutarsızlığıyla yolun kenarına kondurulmuştu. Krallığın son günlerinde biri

Franchise olarak bilenen araziyi satın almış, ortasına düz, beyaz bir ev inşa etmiş, sonra tamamını yüksek, sağlam, tuğladan bir duvarla çevrelemiş ve yola bakan tarafın ortasına duvar yüksekliğinde büyük, çift kanatlı bir kapı koymuştu. Evin kırsal bölgeyle hiçbir alakası yoktu. Ne arka planda çiftlik binaları ne de çevre arazilere açılan yan kapılar. Ahırlar döneme uygun olarak evin arkasına yapılmıştı ama duvarın iç tarafındaydılar. Mekân, bir çocuğun yol kenarına düşmüş oyuncağı kadar bağıntısızdı, soyutlanmıştı. Robert'ın hatırladığı kadarıyla evde yaşlı bir adam oturuyordu; tahminen aynı yaşlı adamdı bu fakat Franchise ev halkı her zaman Larborough tarafındaki bir köy olan Ham Green'de alışveriş yaptıklarından, Milford'da hiç görülmemişlerdi. Sonra Marion Sharpe'la annesi Milford'daki sabah alışverişinin birer parçası olmaya başlamışlardı ve anlaşılmıştı ki, yaşlı adam öldüğünde Franchise onlara miras kalmıştı.

Acaba ne zamandır oradalar, diye düşündü Robert. Üç yıl mı? Dört yıl mı?

Milford'ın sosyal hayatına dahil olmamaları üzerinde durulacak bir şey değildi. Yirmi beş yıl önce iç kısımların havası romatizmasına denizden daha iyi gelir umuduyla High Street'in sonundaki karaağaç gölgeli villaların sonuncusunu satın alan yaşlı Bayan Warren, hâlâ "Weymouth'dan gelen şu hanım" diye anılıyordu. (Laf arasında, Swanage'dan gelmişti aslında.)

Kaldı ki Sharpe'lar sosyal bağlantılar kurma arayışında olmayabilirlerdi. Kendi kendilerine yettiklerine dair tuhaf bir havaları vardı. Robert, kızı bir ya da iki kez golf sahasında Doktor Borthwick'le (muhtemelen onun konuğu olarak) golf oynarken görmüştü. Bir erkek gibi uzun atış yapıyor ve ince, esmer bileklerini bir profesyonel gibi kullanıyordu. Onun hakkında Robert'ın tek bildiği buydu.

Arabayı yüksek, demir bahçe kapısının önünde durdurduğunda, iki arabanın daha orada olduğunu gördü. Yakındakine

tek bir bakış atmak –öyle fark edilmeyen, öyle bakımlı, öyle mütevazıydı ki– kimin olduğunu anlamak için yeterliydi. Bu dünyada başka hangi ülkede, diye düşündü Robert arabasından inerken, polis teşkilatı böyle edepli ve gösterişsiz olmaya özen gösterirdi ki?

Gözü ötedeki arabaya takıldı ve bunun golf sahasında çok istikrarlı oynayan yerel Komiser Hallam'a ait olduğunu fark etti.

Polis arabasında üç kişi vardı: sürücü ve arkada orta yaşlı bir kadın ile bir çocuk ya da genç kız gibi görünen biri. Sürücü Robert'a o yumuşak, dalgın ve gözlemci polis gözüyle dikkatle baktıktan sonra bakışlarını üzerinden çekti fakat Robert arkadaki yüzleri göremedi.

Yüksek, demir kapılar kapalıydı –Robert onları hiç açık gördüğünü hatırlamıyordu– ve Robert bir ağır kanadı samimi bir merakla itip açtı. Orijinal kapıların demir işlemesi, Viktorya Dönemi tarzı bir mahremiyet arzusuyla dökme demir düz levhalarla kaplanmıştı ve duvar, içerideki hiçbir şeyi göstermeyecek kadar yüksekti; o yüzden çatısı ve bacalarının uzak görüntüsü dışında Robert Franchise'ı göremedi.

İlk hissettiği hayal kırıklığı oldu. Evin gözle görülür bakımsızlığına rağmen, Robert'ı hayal kırıklığına uğratan onun katıksız çirkinliğiydi. Ya incelikli bir dönemin zarafetini paylaşamayacak kadar geç inşa edilmişti ya da yapı ustası, bir mimarın gözünden yoksundu. Dönemin karakteristik stilini kullanmıştı ancak belli ki bu stil ona yabancıydı. Her şey biraz yanlıştı: ebatları on beş santim kadar yanlış olan pencereler yanlış şekilde yerleştirilmişti; kapı girişinin genişliği yanlıştı ve merdivenler yanlış yükseklikteydi. Sonuçta ortaya döneminin ağırbaşlı hoşnutluğunu taşımak yerine sert bakışlar sunan bir ev çıkmıştı. Düşmanca, sorgulayıcı bir bakış. Avludan soğuk kapıya yürürken Robert evin ona neyi anımsattığını fark etti: bir yabancının aniden gelişiyle uykusundan uyanan, ağırlığını ön bacaklarına

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

verip saldırsın mı yoksa sadece havlasın mı, bir an için tereddüt eden bir köpeği. Aynı burada-ne-işin-var ifadesini taşıyordu.

Robert zili çalmaya fırsat bulamadan kapı açıldı; bir hizmetçi tarafından değil, Marion Sharpe tarafından.

"Geldiğinizi gördüm," dedi elini uzatarak. "Zili çalmanızı istemedim çünkü annem öğleden sonraları biraz yatar ve o uyanmadan önce bu işi sona erdirebileceğimizi umuyorum. O zaman bu konuda asla bir şey öğrenmesine gerek kalmaz. Geldiğiniz için size nasıl minnettarım anlatamam."

Robert bir şeyler mırıldandı ve kadının gözlerinin beklediği gibi parlak kahverengi değil, ela olduğunu fark etti. Kadın onu antreye çekti ve Robert şapkasını bir dolaba koyarken yerdeki halının eski püskü olduğu çarptı gözüne.

"Polisler burada," dedi Marion ve bir kapıyı açarak onu konuk odasına aldı. Robert, konuya hâkim olmak için onunla bir dakika yalnız konuşmayı tercih ederdi ama artık bunu teklif etmek için çok geçti. Belli ki kadın böyle olmasını istiyordu.

Boncuk işli bir koltuğun ucunda oturan Hallam süklüm püklümdü ve pencerenin yanında, Hepplewhite'ın[1] çok hoş bir parçası olan koltukta ustaca dikilmiş takım elbisesiyle gayet rahat bir şekilde oturan gençten, ince yapılı adamın şahsında Metropolitan Polis Teşkilatı vardı.

Ayağa kalktıklarında, Hallam ve Robert birbirlerini başlarıyla selamladılar.

"Demek Komiser Hallam'ı tanıyorsunuz," dedi Marion Sharpe. "Ve bu da karargâhtan Komiser Grant."

Robert'ın dikkatini "Karargâh" sözcüğü çekti ve merak etti. Acaba kadının polisle bir süredir bağlantısı mı vardı yoksa yalnızca daha az heyecan verici olan "teşkilat" kelimesini kullanmaktan mı hoşlanmıyordu?

---

1 Thomas Sheraton ve Thomas Chippendale ile birlikte 18. yüzyılın "üç büyük" İngiliz mobilya üreticisinden biri olarak kabul edilen marangoz. (ç.n.)

Grant, Robert'la el sıkışıp,

"Geldiğinize sevindim, Bay Blair. Sadece Bayan Sharpe'ın adına değil, kendi adıma da," dedi.

"Kendi adınıza mı?"

"Bayan Sharpe bir tür destek alana kadar pek yol kat edemedim; hukuki olmasa da dostça bir destek, tabii hukuki olması çok daha iyi."

"Anlıyorum. Peki, onu neyle suçluyorsunuz?"

"Hiçbir şeyle suçlamıyoruz," diye söze başladı Grant fakat Marion onun lafını kesti.

"Birini kaçırdığım ve dövdüğüm düşünülüyor."

"*Dövmek mi?*" dedi Robert, hayretle.

"Evet," dedi Marion, zalimlikten zevk alırmışçasına. "Onu evire çevire dövdüğüm düşünülüyor."

"Onu?"

"Bir kız. Şu anda bahçe kapısının dışında bir arabada."

"Bence baştan başlasak iyi olacak," dedi Robert, kuralına uygun gitmeye çalışarak.

"Belki de açıklamayı ben yapsam iyi olur," dedi Grant kibarca.

"Evet," dedi Bayan Sharpe, "yapın. Sonuçta bu sizin hikâyeniz."

Robert, Grant'in ince alayın farkına varıp varmadığını merak etti. Kadının, en iyi koltuklarından birinde oturan teşkilattan biriyle alay edebilecek soğukkanlılığı bulmasına da biraz şaşırdı. Oysa telefonda sesi sakin gelmiyordu; yitik, yarı çaresiz gibiydi. Belki de onu yüreklendiren bir müttefikin varlığıydı ya da belki gücünü yeniden toplamıştı.

"Paskalya Yortusu'ndan hemen önce," diye başladı söze Grant, polislere özgü şekilde lafı uzatmadan, "Aylesbury yakınlarında vasileriyle birlikte yaşayan Elisabeth Kane adlı bir kız, evli olan teyzesiyle kısa bir tatil geçirmek üzere Larborough'nun dış mahallelerinden Mainshill'e gitti. Otobüsle gitmesinin sebe-

bi Londra-Larborough otobüslerinin Aylesbury'den ve ayrıca Larborough'ya varmadan önce Mainshill'den geçmesiydi, böylece kız otobüsten Mainshill'de teyzesinin evine üç dakikalık yürüyüş mesafesinde inebilecekti. Oysa trenle seyahat etmiş olsaydı, önce Larborough'ya gidip sonra onca yolu geri dönmek zorunda kalacaktı. Bir haftanın sonunda vasileri –Bay ve Bayan Wynn– ondan çok eğlendiğini ve orada kalmaya devam edeceğini bildiren bir kartpostal aldılar. Bunu okul tatili boyunca kalmaya devam edeceği şeklinde algıladılar ki bu da üç hafta fazladan zaman demekti. Kız okula başlamadan önceki gün geri dönmeyince, vasileri onun okulu astığına kesin gözüyle baktılar ve onu geri göndermesi için teyzesine yazdılar. Teyzesi en yakın telefon kulübesine veya telgraf dairesine gitmek yerine, Wynn'lara yeğeninin iki hafta önce Aylesbury'ye dönmek üzere yola çıktığını mektupla bildirdi. Mektubun ulaşması da bir haftadan uzun sürdüğü için vasiler bu konuda polise başvurana kadar kız dört haftadır kayıptı. Polis tüm olağan tedbirleri aldı ama henüz tam bir başlangıç yapamadan kız çıkageldi. Bir gece geç saatte üzerinde sadece bir elbise ve ayakkabılarla ve tamamen bitkin bir halde Aylesbury yakınlarındaki evine girdi."

"Kız kaç yaşında?" diye sordu Robert.

"On beş. On altıya girmek üzere." Grant, Robert'ın daha fazla sorusu olup olmadığını görmek için bir an bekledikten sonra devam etti. (Bir avukatın diğerine yaptığı gibi, diye düşündü Robert, onu takdir ederek; kapıda dikkat çekmeden duran arabaya uygun bir tavırdı.) "Kız bir arabayla 'kaçırıldığını' söyledi fakat iki gün boyunca ondan başka bilgi alınamadı. Yarı bilinçsiz bir durumdaydı. Yaklaşık kırk sekiz saat sonra kendine geldiğinde, hikâyesini ondan dinlemeye başladılar."

"Onlar kim?"

"Wynn'lar. Onu polis dinlemek istedi elbette ancak polis lafı edildiğinde kız çılgına döndüğü için dolaylı yoldan bilgi edin-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

mek zorunda kaldılar. Kız, Mainshill'deki dörtyol ağzında geri dönüş otobüsünü beklerken içinde iki kadın olan bir arabanın kaldırım kenarında durduğunu söyledi. Arabayı süren, daha genç olan kadın, ona otobüs bekleyip beklemediğini sormuş ve onu götürebileceklerini söylemiş."

"Kız yalnız mıymış?"

"Evet."

"Neden kimse onu yolcu etmeye gitmemiş?"

"Eniştesi çalışıyormuş ve teyzesi de bir vaftiz töreninde vaftiz annesi olmaya gitmiş." Grant, Robert daha fazla soru sormak isterse diye bir kez daha duraksadı. "Kız Londra otobüsünü beklediğini söylemiş ve kadınlar ona otobüsün çoktan geçtiğini söylemişler. Kız dörtyol ağzına otobüs saatine çok az kala ulaştığından ve kol saati de tam doğru olmadığından buna inanmış. Aslında daha araba durmadan önce otobüsü kaçırmış olmaktan korkmaya başlamış. Buna canı sıkılmış çünkü saat zaten dört olmuş, yağmur yağmaya ve karanlık basmaya başlamış. Kadınlar çok cana yakınlarmış ve kıza, onu adını anlayamadığı bir yere götürmeyi önerip yarım saat içinde oradan farklı bir Londra otobüsüne binebileceğini söylemişler. Kız bunu minnetle kabul etmiş ve arabanın arkasında oturan yaşlı kadının yanına binmiş."

Robert'ın zihninde arabanın arkasında her zamanki yerinde dimdik ve korkutucu duran yaşlı Bayan Sharpe'ın görüntüsü canlandı. Marion Sharpe'a baktı fakat kadının yüzü sakindi. Bu daha önce duyduğu bir hikâyeydi.

"Yağmur pencereleri bulanıklaştırıyormuş ve kız yol boyunca yaşlı kadınla kendisi hakkında sohbet ettiğinden, nereye gittiklerine pek dikkat etmemiş. Sonunda dikkatini dışarıya verdiğinde, pencerelerin ardında havanın hayli karardığını fark etmiş ve ona uzun zamandır yol alıyorlarmış gibi gelmiş. Kendi yollarından sapıp onu o kadar uzağa götürdükleri için son derece nazik olduklarını söylemiş ve daha genç olan kadın ilk kez

konuşarak yollarından sapmadıklarını, aksine onu yeni dörtyol ağzına götürmeden önce kızın onlara gelip birlikte sıcak bir şeyler içmeye vakti olacağını söylemiş. Kız kararsız kalmış ama genç olan kadın, yağmur altında yirmi dakika beklemesinin bir yararı olmayacağını, bu sürede sıcak ve kuru kalıp karnını doyurabileceğini söylemiş; kız da bunun mantıklı olduğuna hak vermiş. Sonunda genç olan kadın arabadan inmiş, kıza garaj yolu kapısı gibi gelen kapıları açmış ve araba karanlıkta görünmeyen bir eve varmış. Kız büyük bir mutfağa alınmış…"

"Mutfak mı?" diye tekrarladı Robert.

"Evet, mutfak. İhtiyar kadın ısıtmak için ocağa soğuk kahve koyarken, genç olanı sandviç kesmiş. 'İçinde bir şey olmayan sandviçler,' demiş kız onlar için."

"Açık büfe yemek servisinden."

"Aynen. Yiyip içerlerken genç olan kadın o ara evde bir hizmetçi olmadığını söylemiş ve kıza bir süre için onlara hizmetçilik yapmak isteyip istemediğini sormuş. Onu ikna etmeyi denemişler ancak kız, bunun hiçbir şekilde yapacağı türden bir iş olmadığı konusunda diretmiş. Kız konuştukça kadınların yüzleri donuklaşmaya başlamış ve en azından kalırsa nasıl güzel bir yatak odası olacağını görmesi için üst kata çıkmayı önerdiklerinde, kızın kafası o kadar karışmış ki bu teklifi kabul etmekten başka bir şey yapamamış. Halı kaplı merdivenlerden bir kat yukarı çıktığını hatırlıyor, sonra ayaklarının altında 'sert bir şey' olarak tanımladığı bir kat merdiven daha ve sonra gün ışığında boş, küçük bir çatı katında, tekerlekli bir yatakta uyanıncaya kadar tüm hatırladıkları bunlar. Üzerinde sadece külotu varmış ve kıyafetlerinden hiçbir iz yokmuş. Kapı kilitliymiş ve küçük, yuvarlak pencere açılmıyormuş. Her halükarda…"

"*Yuvarlak* pencere!" dedi Robert, huzursuzca.

Fakat ona cevap veren Marion oldu. "Evet," dedi, anlamlı bir şekilde. "Çatı katında yuvarlak bir pencere."

BELONGS TO KÂHTOS TEAM

Birkaç dakika önce kadının ön kapısına gelirken Robert'ın aklından geçen son şey çatıdaki ufak, yuvarlak pencerenin ne kadar kötü yerleştirildiği olduğundan, münasip bir yorum yapamadı. Grant kibarlık adına her zamanki gibi duraksadı ve devam etti.

"Biraz sonra genç olan kadın bir kâse yulaf lapasıyla gelmiş. Kız onu reddederek kıyafetlerini ve serbest bırakılmasını istemiş. Kadın yeterince acıkınca yiyeceğini söyleyerek yulaf lapasını bırakıp gitmiş. Kız akşama kadar yalnızmış. Sonra aynı kadın bir tepside çay ve taze kekle gelip kızı hizmetçilik işini denemesi için ikna etmeye çalışmış. Kız yine reddetmiş ve anlattığına göre bazen yaşlı kadın, bazen de genç olanı tarafından yapılan bu kâh tatlılıkla kâh tehditle kandırmaya çalışma işi günlerce devam etmiş. Sonunda kız küçük, yuvarlak pencereyi kırabilirse oradan korkulukla korunan çatıya sürünerek çıkabileceğine ve yoldan geçen birinin ya da seyahatte olan bir tüccarın dikkatini kötü durumuna çekebileceğine karar vermiş. Ne yazık ki kullanabileceği tek araç bir iskemleymiş ve tam camı kırmayı başarmışken, kadınlardan genç olanı onu büyük bir hiddetle engellemiş. Kızdan sandalyeyi kapmış ve onu nefesi kesilinceye kadar dövmüş. Sandalyeyi de alıp gitmiş ve kız işkencenin sona erdiğini sanmış. Fakat birkaç dakika içinde kadın, kızın köpek kırbacı olduğunu düşündüğü bir şeyle geri dönmüş ve onunla kızı bayıltıncaya kadar dövmüş. Ertesi gün yaşlı kadın bir kucak dolusu çarşafla çıkagelmiş ve çalışmayacaksa en azından dikiş dikmesini söylemiş. Dikiş yoksa yemek de yok, demiş. Kızın vücudu öyle kaskatı kesilmiş ki dikiş dikememiş, dolayısıyla ona yemek vermemişler. Sonraki gün, dikiş dikmezse tekrar dayak yemekle tehdit edilmiş. O yüzden çarşafların bir kısmını yamamış ve karşılığında akşam yemeğinde ona yahni vermişler. Bu düzen bir süre böyle devam etmiş ama dikişi kötü veya yetersizse ya dayak yiyormuş ya da yemekten mahrum bırakılıyor-

muş. Sonra bir akşam yaşlı kadın her zamanki yahni tabağını getirmiş ve kapıyı kilitlemeden gitmiş. Kız bunun yeniden dayakla sonlanacak bir tuzak olduğunu düşünerek beklemiş fakat sonunda sahanlığa çıkma riskine girmiş. Hiç ses yokmuş ve halı kaplı olmayan bir kat merdivenden aşağı inmiş. Ardından ilk sahanlığa varan bir kat daha inmiş. Artık mutfakta konuşan iki kadını duyabiliyormuş. Son kat merdivenden de sessizce inip hızla kapıya atılmış. Kapı kilitli değilmiş ve o haliyle gecenin karanlığına koşmuş."

"Külotuyla mı?" diye sordu Robert.

"Ona elbisesini geri verdiklerini söylemeyi unuttum. Çatı katında ısıtma yokmuş ve sadece külotla muhtemelen ölürdü."

"Eğer bir çatı katındaysa," dedi Robert.

"Eğer, dediğiniz gibi, bir çatı katındaysa," dedi komiser sorunsuzca ve alışıldığı gibi karşısındakine söz hakkı vermek için nezaketen beklemeden devam etti: "Kız ondan sonrasını pek hatırlamıyor. Karanlıkta çok uzun mesafe yürüdüğünü söylüyor. Yürüdüğü yer caddeye benziyormuş ama hiç trafik yokmuş ve kimseyle karşılaşmamış. Bir süre sonra anayolda bir kamyon şoförü onu far ışığıyla görmüş ve almak için durmuş. Kız öyle yorgunmuş ki doğrudan uykuya dalmış. Yol kenarında ayağa kaldırılırken uyanmış. Kamyon şoförü ona gülüyor ve talaşı boşaltılmış bir oyuncak bebeğe benzediğini söylüyormuş. Hâlâ gece saatleri gibiymiş. Kamyon şoförü kıza bırakılmak istediği yerde olduklarını söylemiş ve gitmiş. Kısa bir süre sonra kız köşeyi tanımış. Evine üç kilometreden az mesafe varmış. Bir saatin on biri vurduğunu duymuş ve gece yarısından kısa bir süre önce eve varmış."

BELONGS TO
KÁKTUS TEAM

2

Kısa bir sessizlik oldu.

"Yani şu anda Franchise'ın bahçe kapısı dışında bir arabada oturan kız o mu?" diye sordu Robert.

"Evet."

"Anladığım kadarıyla onu buraya getirmek için sebepleriniz var."

"Evet. Kız kendine yeterince geldiğinde hikâyesini polise anlatmaya ikna oldu. Anlattıkları özet halinde yazıldı ve kız daktilo edilmiş ifadesini okuyup imzaladı. O ifadede polise çok yardımcı olan iki şey vardı. Şunlar konuyla ilgili alıntılar:

> *'Bir süredir yoldaydık ki, üzerinde ışıklı bir işaretle MILFORD yazan bir otobüsün yanından geçtik. Hayır, Milford'ın neresi olduğunu bilmiyorum. Hayır, oraya hiç gitmedim.'*

Birincisi bu. Diğeri:

> *'Çatı katının penceresinden ortasında büyük, demir bir kapı bulunan yüksek, tuğla bir duvar görebiliyordum. Duvarın ötesinde bir yol vardı çünkü telgraf direkleri görüyordum. Hayır, yoldaki trafiği göremiyordum çünkü duvar çok yük-*

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

sekti. Sadece ara sıra kamyonların yüklerinin tepelerini. Bahçe kapısının ardı görünmüyordu çünkü iç tarafında demirden levhalar vardı. Bahçe kapısının iç tarafında garaj yolu bir süre düz gidiyor ve sonra ikiye ayrılıp daire şeklinde evin kapısına uzanıyordu. Hayır, bahçe değil, sırf çimdi. Evet, çimenlik sanırım. Hayır, hiç ağaç hatırlamıyorum, yalnızca çimenler ve patikalar.'"

Grant alıntı yaptığı küçük defteri kapadı. "Bildiğimiz kadarıyla –ve araştırma sona erdi– Larborough ile Milford arasında kızın tanımlamasına uyan Franchise dışında bir ev yok. Hatta Franchise bu tanımlamaya her anlamda uyuyor. Bugün kız duvarı ve bahçe kapısını görünce yerin burası olduğundan emin oldu ama şu ana kadar bahçe kapısının içini görmedi elbette. Öncelikle meseleyi Bayan Sharpe'a açıklamam ve kızla yüzleşmeye gönüllü olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Kendisi, çok haklı olarak, yanında yasal bir tanığın olması gerektiğini söyledi."

Marion Sharpe, Robert'a dönerek, "Öyle telaşla yardım istememe şaşırmıyorsunuz, değil mi?" dedi. "Bundan daha saçma bir kâbus düşünebiliyor musunuz?"

"Kızın hikâyesi kesinlikle gerçek ile saçmalığın en tuhaf karışımı. Hizmetçilerin zor bulunduğunu biliyorum," dedi Robert, "ama kim zorla alıkoyarak hizmetçi işe almayı umabilir ki? Onu dövmek ve aç bırakmak da cabası."

"Buna katılıyorum ancak tuhaflığın kızın davranışında olması da muhtemel. Sonuçta, tuhaflık onunla başlıyor. Onca zamandır kayıp olan kişi o..." Robert sorarcasına duraksadı.

"Bir aydır," dedi Grant.

"Bir aydır; bu süreçte Franchise'taki ev halkının günlük yaşamının değiştiğini akla getiren hiçbir şey yok. Bayan Sharpe'ın söz konusu günde başka bir yerde olduğunu kanıtlama imkânı yok mu?"

"Hayır," dedi Bayan Sharpe. "O günün tarihi, komisere göre, 28 Mart. Bu çok uzun zaman önce ve bizim buradaki günlerimiz çok az değişir, tabii değişirse. 28 Mart'ta ne yaptığımızı hatırlamamız imkânsız ve bizim adımıza bir başkasının hatırlaması da hiç olası değil."

"Hizmetçiniz?" dedi Robert. "Hizmetçilerin ev yaşamını hafızalarına kazıma yolları genelde şaşırtıcıdır."

"Hizmetçimiz yok," dedi kadın. "Birini bulmakta zorlanıyoruz. Franchise öyle ıssız ki."

O an, durumun zorlaşacağının işaretçisiydi ve Robert aceleyle konuyu değiştirdi.

"Şu kız... Adını bilmiyorum bu arada."

"Elisabeth Kane, Betty Kane olarak biliniyor."

"Ah, evet, söylemiştiniz. Özür dilerim. Şu kız... Onun hakkında bir şey biliyor muyuz? Hikâyesini kabullenmeden önce polis kızı araştırmıştır sanırım. Neden ebeveyni değil vasileriyle, örneğin?"

"Kız bir savaş öksüzü. Aylesbury bölgesine küçük bir çocukken tahliye edilmiş. Tek çocukmuş ve ondan dört yaş büyük bir oğulları olan Wynn'ların yanına yerleştirilmiş. Yaklaşık on iki ay sonra hem annesi hem de babası aynı 'olayda' öldürülmüş ve her zaman bir kız evlat isteyen, Elisabeth'i de çok seven Wynn'lar onu sahiplenmekten mutlu olmuşlar. Kız, gerçek anne-babasını hemen hemen hiç hatırlayamadığından onları ebeveyni olarak görüyor."

"Anlıyorum. Peki sicili?"

"Mükemmel. Çok sessiz sakin bir kız, her yönden. Başı hiçbir yönden derde girmemiş, ne okulda ne de okul dışında. Önceki öğretmeni onun için 'dürüstlüğüne şüphe yok' ifadesini kullandı."

"Yokluğundan sonra, sonunda evine döndüğünde yediğini söylediği dayaklardan hiç iz var mıydı?"

"Ah, evet. Kesinlikle. Wynn'ların kendi doktoru ertesi sabah erkenden onu görmüş ve ifadesi kızın tekrar tekrar ve çok kötü

dayak yediği yönünde. Doğrusunu isterseniz, çok daha sonra bize ifadesini verdiğinde bile bazı morluklar hâlâ görünüyordu."

"Epilepsi geçmişi var mı?"

"Hayır, soruşturmanın en başında bunu biz de dikkate aldık. Wynn'ların çok mantıklı insanlar olduklarını belirtmek isterim. Son derece üzüldüler ancak olayı dramatize etmeye çalışmadılar ve kızın merak veya acıma konusu olmasına müsaade etmediler. Durumu hayran olunacak şekilde karşıladılar."

"Yani bana kalan tek şey anlatılandan payıma düşeni aynı hayran olunacak tarafsızlıkla kabul etmek," dedi Marion Sharpe.

"Benim durumumu da anlayın, Bayan Sharpe. Kız alıkonulduğu evi tarif etmekle kalmıyor evin iki sakinini de tarif ediyor, hem de çok net bir şekilde. 'Zayıf, yumuşak beyaz saçlı ve şapkasız, siyahlar giyen yaşlı bir kadın ve ondan çok daha genç, uzun, ince ve çingeneler gibi esmer, şapkasız, boynunda parlak ipek fular olan bir kadın.'"

"Ah, evet. Aklıma bir açıklama gelmiyor ama durumunuzu anlıyorum. Bence artık kızı içeri alsak iyi olacak fakat bunu yapmadan önce şunu söylemeliyim ki..."

Kapı sessizce açıldı ve yaşlı Bayan Sharpe eşikte belirdi. Yüzünü çevreleyen kısa beyaz saçlarının uçları yastığından ötürü yukarı dikilmişti ve bir büyücüye her zamankinden çok benziyordu.

Kapıyı arkasından kapadı ve topluluğu şeytanca bir ilgiyle inceledi.

"Hah!" dedi, bir tavuğun gırtlaktan gelen sesine benzer bir ses çıkararak. "Üç yabancı adam!"

"Tanıştırayım, anne," dedi Marion, üç adam ayağa kalkarken.

"Bu Blair, Hayward ve Bennet'tan Bay Blair, hani High Street'teki o güzel binaya sahip olan şirket."

Robert onu başıyla selamlarken, yaşlı kadın martıları andıran gözleriyle ona dik dik baktı.

"Tadilata ihtiyacı var," dedi yaşlı kadın.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Evet, vardı ama bu Robert'ın umduğu selamlama değildi.

Kadının Grant'i daha da alışılmışın dışında selamlaması Robert'ı biraz rahatlattı. Bir ilkbahar günü öğleden sonra misafir odasında Metropolitan Polis Teşkilatı'nın bulunmasından etkilenmek ya da telaşlanmak şöyle dursun, kuru sesiyle sadece, "O koltukta oturmamanız gerekiyor, o koltuk için fazlasıyla ağırsınız," dedi.

Kızı yerel komiseri tanıttığında, ona bir bakış attı, başını hafifçe kımıldattı ve açıkça onu daha fazla dikkate almaya değer bulmadı. Yüz ifadesine bakılırsa, Hallam bunu son derece kırıcı buldu.

Grant, Bayan Sharpe'a sorarcasına baktı.

"Sana anlatacağım," dedi kadın. "Anne, komiser bizden bahçe kapısının dışında bir arabada bekleyen genç bir kızı görmemizi istiyor. Aylesbury yakınlarındaki evinde kızdan bir ay süresince haber alınamamış ve yeniden evine döndüğünde –perişan bir halde– onu hizmetçi yapmak isteyen insanlar tarafından alıkonulduğunu söylemiş. Bunu reddettiğinde onu kilitlemişler, dövmüşler ve aç bırakmışlar. Kız mekânı ve kişileri inceden inceye tarif etmiş ve seninle ben bu tanıma tıpatıp uyuyormuşuz. Evimiz de öyle. İddia şu ki, kız bizim yuvarlak pencereli çatı katımızda alıkonulmuş."

"Son derece ilginç," dedi yaşlı kadın, ihtiyatla bir İmparatorluk koltuğuna otururken. "Onu neyle dövmüşüz?"

"Bir köpek kamçısıyla, anladığım kadarıyla."

"Bizim bir köpek kamçımız var mı?"

"Şu 'köpek kayışlarından' var sanırım. Gerekirse kamçı vazifesi görebilir. Ama konu şu ki, komiser kızla yüzleşmemizi istiyor. Böylece kız onu alıkoyan kişiler olup olmadığımızı söyleyebilecek."

"Bir itirazınız var mı, Bayan Sharpe?" diye sordu Grant.

"Aksine, komiser. Onunla yüzleşmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Sizi temin ederim ki sıkıcı bir ihtiyar olarak istirahate çe-

kilip potansiyel bir canavar olarak kalkmayı her öğleden sonra yaşamıyorum."

"O halde, müsaade ederseniz kızı getireceğim..."

Hallam kızı getirecek kişi olmak istediğini belirten bir hareket yaptı ancak Grant başını iki yana salladı. Kız bahçe kapısının ardında ne olduğunu ilk kez gördüğünde orada olmak istediği açıktı.

Komiser dışarı çıktığında, Marion Sharpe annesine Blair'ın neden orada olduğunu açıkladı. "O kadar kısa zamanda ve o kadar hızlı gelmesi çok büyük incelik," diye ekledi ve Robert bir kez daha o parlak, donuk, yaşlı gözlerin etkisini hissetti. Kanaatince yaşlı Bayan Sharpe yedi farklı kişiyi haftanın her günü kahvaltı ile öğle yemeği arasında dövebilecek kapasiteye sahipti.

"Sempatimi kazandınız, Bay Blair," dedi yaşlı kadın sevimsizce.

"Ne için, Bayan Sharpe?"

"Broadmoor'un çizginizin biraz dışında olduğunu sanıyorum."

"Broadmoor![2]"

"Suçlu akıl hastalığı."

"Bunu son derece ilham verici buluyorum," dedi, onun karşısında sinmek istemeyen Robert.

Bu, kadının bir anlık takdirini kazandı, bir gülümsemenin gölgesi gibi bir şey. Robert yaşlı kadının bir anda ondan hoşlandığı gibi tuhaf bir hisse kapıldı ama öyle olsa bile kadın bunu kelimelere dökmüyordu. Kuru sesiyle sertçe, "Evet, Milford'da vakit geçirecek şeylerin az ve zararsız olduğunu düşünüyorum. Kızım golf sahasının etrafında bir gütaperka parçasının peşinde koşuyor..." dedi.

"O artık gütaperka değil, anne," diyerek araya girdi kızı.

---

2 İngiltere Berkshire'daki Crowthorne'da yüksek güvenlikli bir psikiyatri hastanesidir. İngiltere'deki üç yüksek güvenlikli psikiyatri hastanesinin en iyi bilinen ve en eskisidir. (ç.n.)

"Ama benim yaşımdakiler için Milford böyle bir avuntu bile sağlamıyor. Yabani otlara otkıran atacak kadar alçaldım; sadizmin pireleri suda boğmakla eşit, meşru bir türü. Siz de pirelerinizi suda boğuyor musunuz, Bay Blair?"

"Hayır, ben onları eziyorum. Ama onları kalıp sabunla kovan bir kız kardeşim var."

"Sabun mu?" dedi Bayan Sharpe, samimi bir ilgiyle.

"Anladığım kadarıyla onlara kalıp sabunun yumuşak tarafıyla vuruyor ve pireler sabuna yapışıyorlar."

"Çok ilginç. Daha önce hiç karşılaşmadığım bir teknik. Bir dahaki sefere bunu denemeliyim."

Robert, diğer kulağıyla Marion'ın küçümsenen komisere kibarlık yaptığını duydu. "Oyunu çok güzel oynuyorsunuz, komiser," diyordu.

Robert bir rüyanın sonuna yaklaştığı, çok yakında uyanacağı, tutarsızlıkların hiçbirinin önemli olmadığı çünkü birazdan tekrar gerçek dünyada olacağı hissi içindeydi.

Ancak bu his yanıltıcıydı çünkü gerçek dünya, Komiser Grant'in geri dönüşüyle birlikte kapıdan içeri girdi. Önce Grant girdi odaya, böylelikle konuyla ilgili tüm yüzlerdeki ifadeyi görebilecek konumda olacaktı ve kapıyı bir kadın polis memuruyla kıza açtı.

Marion Sharpe başına gelebilecek herhangi bir şeyle yüzleşmek en iyisiymiş gibi yavaşça ayağa kalktı ancak Viktorya Dönemi'nden kalma sırtı bir genç kızınki kadar dik, elleri sakince kucağında duran annesi, huzura kabul edercesine koltuğunda oturmaya devam etti. Dağınık saçları bile durumun hâkiminin kendisi olduğu izlenimini azaltamıyordu.

Kız okul forması ve çocuksu, alçak topuklu, pençesi kalın, siyah ayakkabılar giyiyordu ve bu yüzden Robert'ın tahmin ettiğinden daha genç görünüyordu. Çok uzun boylu değildi ve kesinlikle güzel değildi. Fakat –neydi o tabir?– cazibesi vardı.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Koyu mavi gözleri, genelde kalp şeklinde diye tanımlanan bir yüzde birbirinden hayli ayrıktı. Saçları kahverengiydi ama alnına düzgün bir çizgi halinde dökülüyordu. Her iki elmacıkkemiğinin altındaki titiz bir biçimlendirme mucizesi gibi duran hafif çukurluk yüze albenisini ve dokunaklılığını veriyordu. Altdudağı dolgundu fakat ağzı çok küçüktü. Kulakları da öyleydi. Çok küçük ve kafasına çok yakındı.

Sıradan bir kızdı sonuçta. Anında fark edeceğiniz türde bir kız değildi. Heyecan uyandıracak bir kadın kahraman hiç değildi. Robert onun başka kıyafetlerle nasıl görüneceğini merak etti.

Kızın bakışları önce yaşlı kadının üzerinde sabitlendi, sonra Marion'a yöneldi. Bakışlarında ne şaşkınlık vardı ne zafer duygusu ne de fazla bir ilgi.

"Evet, kadınlar bunlar," dedi.

"Bundan hiç şüphen yok mu?" diye sordu Grant ona ve ekledi: "Bu çok ciddi bir suçlama, biliyorsun."

"Hayır, şüphem yok. Nasıl olabilir ki?"

"Bu iki hanım seni alıkoyan, kıyafetlerini senden alan, seni çarşaf yamamaya zorlayan ve kamçılayan kadınlar mı?"

"Fevkalade bir yalancı," dedi yaşlı Bayan Sharpe, "Fevkalade bir benzerlik," diyen birinin ses tonuyla.

"Evet, kadınlar bunlar."

"Yani diyorsun ki seni kahve içmek için mutfağa biz aldık," dedi Marion.

"Evet, siz yaptınız."

"Mutfağı tarif edebilir misin?"

"Fazla dikkat etmedim. Büyük bir mutfaktı, yer taştandı sanırım ve bir sıra çan vardı."

"Ocak nasıldı?"

"Ocağa dikkat etmedim fakat yaşlı kadının kahveyi ısıttığı kap lacivert kenarlı, alt kenarının etrafında bir sürü çentik olan, uçuk mavi emaye bir kaptı."

"İngiltere'de bu kabın aynısını bulamayacağınız bir mutfak olduğundan şüpheliyim," dedi Marion. "Bizde onlardan üç tane var."

"Kız bakire mi?" diye sordu Bayan Sharpe, "Bunun markası Chanel mi?" diye soran birinin tatlı ve meraklı havasıyla.

Bunun yarattığı şaşkınlık dolu duraksamada Robert, Hallam'ın mahcup yüzünü, kızın yüzüne hücum eden kanı ve bilmeden de olsa kesin bir şekilde umduğu üzere Marion'ın, "Anne!" diyerek ona itiraz etmediğini fark etti. Acaba kadının sessizliği sözsüz bir onay mıydı yoksa Bayan Sharpe'la bir ömür geçirdikten sonra darbelere dayanıklı hale mi gelmişti, bunu merak etti.

Grant soğuk bir serzenişle bunun konuyla alakası olmadığını söyledi.

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" dedi yaşlı kadın. "Ben bir ay boyunca kayıp olsaydım, annemin hakkımda bilmek isteyeceği ilk şey bu olurdu. Her neyse. Şimdi kız bizi teşhis ettiğine göre, ne yapmaya niyetlisiniz? Bizi tutuklamaya mı?"

"Ah, hayır. İşler henüz bundan çok uzak. Bayan Kane'i mutfağa ve çatı katına götürmek istiyorum ki oralar hakkındaki tarifleri teyit edilebilsin. Tanımlaması doğruysa, amirime olayı rapor edeceğim ve atılacak sonraki adımlara görüşmede o karar verecek."

"Anlıyorum. Takdire değer bir özen, komiser." Yavaşça ayağa kalktı. "Ah, pekâlâ, müsaade ederseniz bölünen istirahatime devam edeceğim."

"Ama Bayan Kane incelemesini yaparken yanımızda bulunmak, söyleyeceklerini duymak istemez misiniz?" dedi, ilk kez soğukkanlılığını yitirip hayrete düşen Grant.

"Ah, canım, hayır." Yaşlı kadın kaşlarını hafifçe çatarak siyah geceliğini düzeltti. "Görünmeyen atomları parçalıyorlar," dedi ters ters, "ama şimdiye dek hiç kimse buruşmayan bir kumaş icat edemedi. Bayan Kane'in çatı katını teşhis edeceğinden

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

en ufak bir şüphem yok," diye devam etti. "Aslında teşhis edemezse inanılmaz derecede şaşırırım."

Kapıya ve dolayısıyla kıza doğru yürümeye başladı ve kızın gözleri ilk kez bir ifadeyle parladı. Bir korku belirtisi geçti yüzünden. Kadın polis memuru, koruyucu bir tavırla bir adım öne çıktı. Bayan Sharpe sakin yürüyüşüne devam etti ve kızın bir metre kadar önünde durdu, böylelikle yüz yüze geldiler. Yaşlı kadın kızın yüzünü ilgiyle incelerken beş dakikalık bir sessizlik oldu.

"Rakipler olarak üzücü bir şekilde kötü tanıştık," dedi sonunda. "Bu olay sona ermeden önce sizi çok daha iyi tanımayı umuyorum, Bayan Kane." Robert'a döndü ve onu başıyla selamladı. "Hoşça kalın, Bay Blair. Umarım bizi ilham verici bulmaya devam edersiniz." Sonra topluluğun geri kalanını hiç umursamadan Hallam'ın ona açtığı kapıdan çıktı.

Yaşlı kadın artık orada olmadığı için bariz bir düş kırıklığı hissedildi ve Robert istemeden de olsa onu hayranlıkla takdir etti. Öfkeli bir kahramanın ilgisini çekmek küçük bir başarı değildi.

"Bayan Kane'in evin söz konusu bölümlerini görmesine bir itirazınız yok mu, Bayan Sharpe?" diye sordu Grant.

"Elbette hayır. Fakat daha ileri gitmeden önce, siz Bayan Kane'i içeri getirmeden söyleyeceğim şeyi söylemek istiyorum. Şimdi Bayan Kane de bunu duyacağı için memnunum. Söyleyeceğim şu: Bildiğim kadarıyla bu kızı daha önce hiç görmedim. Onu hiçbir durumda hiçbir yere götürmedim. Ben ya da annem tarafından bu eve getirilmedi ve burada alıkonmadı. Bunun açıkça anlaşılmasını istiyorum."

"Pekâlâ, Bayan Sharpe. Tutumunuzdan kızın hikâyesini tamamen reddettiğiniz anlaşılıyor. Şimdi, gidip mutfağı görelim mi?"

3

Grant ve kız Robert ve Marion ile evi incelerlerken, Hallam ile kadın polis memuru konuk odasında beklediler. Kız mutfağı teşhis ettikten sonra ilk katın merdiven sahanlığına vardıklarında, Robert, "Bayan Kane ikinci kat merdivenlerinin 'sert bir malzemeyle' kaplı olduğunu söyledi ancak aynı halı ilk kattan yukarı devam ediyor," dedi.

"Sadece dönemece kadar," dedi Marion. "'Görünen' kısma kadar. Köşeyi dönünce merdivenler hint keçesiyle kaplı. Viktorya tarzı bir tasarruf şekli. Günümüzde fakirseniz daha ucuz bir halı alır ve yukarıya kadar onu kullanırsınız. Ama o zamanlar hâlâ komşuların bunu önemsediği günlerdi. O yüzden cafcaflı malzeme gözün görebildiği yere kadar kullanılırdı, daha ötesinde değil."

Kız üçüncü kat hakkında da haklı çıkmıştı. Çatı katına çıkan az sayıdaki basamakta kaplama yoktu.

Hayati önem taşıyan çatı katı, tavanın üç taraftan dışarıdaki kayrak çatıya uygun biçimde aşağı doğru eğim yaptığı alçak, kare şeklinde, kutu gibi bir odadan ibaretti. Yalnızca ön cepheye bakan yuvarlak pencereden ışık alıyordu. Pencerenin altından

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

alçak, beyaz çatı korkuluğuna doğru kayrak taşından kısa bir bölüm meyilli olarak uzanıyordu. Dört bölüme ayrılan ve bunlardan birinde kötü bir çatlak olan pencere hiç açılmamıştı.

Çatı katında hiç mobilya yoktu. Anormal bir şekilde çıplak, diye düşündü Robert çünkü malzeme odası olarak kullanılmak için gayet uygundu ve rahatlıkla erişilebilirdi.

"İlk geldiğimizde burada ıvır zıvır eşyalar vardı," dedi Marion, ona cevap verirmişçesine, "ama tam zamanlı yardım alamayacağımızı anladığımızda onları elden çıkardık."

Grant sorgulayan bir havayla kıza döndü.

"Yatak şu köşedeydi," dedi kız, pencereden uzak köşeyi işaret ederek. "Ve yanında ahşap komodin vardı. Kapının arkasındaki köşedeyse üç boş seyahat çantası vardı; iki valiz ve üzeri düz bir sandık. Bir sandalye vardı fakat ben camı kırmayı denedikten sonra kadın onu götürdü." Kız, o orada yokmuş gibi duygusuzca Marion'ı ima ediyordu. "Camı şuradan kırmaya çalıştım."

Robert'a çatlak birkaç haftadan eskiymiş gibi geldi ancak orada olduğu da inkâr edilemezdi.

Grant uzaktaki köşeye gitti ve çıplak zemini incelemek için eğildi fakat çok da yakından incelemesine gerek yoktu. Robert kapının yanından bile daha önce yatağın olduğu yerdeki tekerlek izlerini görebiliyordu.

"Orada bir yatak vardı," dedi Marion. "Elden çıkardığımız şeylerden biri de oydu."

"Onu ne yaptınız?"

"Bir düşüneyim. Ah, Staples Çiftliği'nin sahibinin hanımına verdik. Kadının en büyük oğlu artık diğerleriyle aynı odayı paylaşamayacak kadar büyümüştü ve kadın oğlunu çatı katına yerleştirdi. Süt ürünlerimizi Staples'tan satın alırız. Çiftliği buradan göremezsiniz ancak yalnızca dört arazi ötemizdeki tepede."

"Boş valizlerinizi nerede saklıyorsunuz, Bayan Sharpe? Başka sandık odanız mı var?"

Marion ilk kez tereddüt etti. "Üzeri düz, büyük, kare şeklinde bir sandığımız var ama annem onu içinde bir şeyler saklamak için kullanıyor. Franchise bize miras kaldığında annemin yatak odasında çok değerli bir konsol vardı ve onu satıp yerine büyük sandığı kullandık. Üzeri desenli kumaşla kaplı. Ben valizlerimi birinci katın merdiven sahanlığındaki gardıropta muhafaza ediyorum."

"Bayan Kane, valizlerin nasıl olduklarını hatırlıyor musunuz?"

"Ah, evet. Biri köşelerinde bir tür kemer olan kahverengi deridendi ve diğeri de şu Amerikan görünümlü çizgili kanvas kumaş kaplı olanlardandı."

Evet, bu tanım yeterince açıktı.

Grant odayı bir süre daha inceledi, pencereden manzaraya baktı ve sonra gitmek üzere döndü.

"Gardıroptaki valizleri görebilir miyiz?" diye sordu Marion'a.

"Elbette," dedi Marion ama mutsuz görünüyordu.

Alt kattaki sahanlıkta gardırobun kapısını açtı ve komiserin bakması için geri çekildi. Robert onların yolundan çekilirken kızın yüzünde tedbirsizce beliren zafer parıltısını yakaladı. Bu parıltı onun sakin, daha ziyade çocuksu yüzünü öylesine değiştirmişti ki Robert şoke oldu. Vahşice bir duyguydu bu, ilkel ve zalimce. Vasileri ile öğretmenlerinin gurur kaynağı olan ağırbaşlı bir kız öğrencinin yüzünde son derece ürkütücü görünüyordu.

Gardırobun raflarında ev tekstili ürünleri ve en altında dört valiz vardı. İkisi körüklü türdendi, biri sıkıştırılmış liften ve diğeri ham deriden; diğer ikisi ise korumalı köşeleri olan kahverengi ham deriden valiz ve ortasına doğru çok renkli geniş bir kemeri olan, kare, kanvas kaplı bir şapka kutusuydu.

"Valizler bunlar mı?" diye sordu Grant.

"Evet," dedi kız. "Şu ikisi."

Marion ani bir öfkeyle, "Bugün annemi bir kez daha rahatsız etmeyeceğim," dedi. "Onun odasındaki sandığın büyük ve üzeri

düz olduğunu kabul ediyorum. Son üç yıldır hiç kıpırdamadan orada duruyor."

"Pekâlâ, Bayan Sharpe. Şimdi garaj, lütfen."

Küçük grup aşağıda, evin arkasında, ahırların uzun zaman önce garaja dönüştürüldüğü yerde durdu ve hurdası çıkmış eski gri arabayı inceledi. Grant kızın ifadesinde kaydedildiği üzere araba hakkındaki teknik olmayan tanımlamasını okudu. Araba tanıma uyuyordu ama bugün İngiltere yollarındaki en az bin araba bu tanıma eşit şekilde uyar, diye düşündü Blair. Bu pek de kanıt sayılmazdı. "Jantlardan birinin rengi diğerlerinden farklı bir tondaydı ve arabaya aitmiş gibi görünmüyordu. Araba kaldırımın kenarında durduğunda farklı olan jant önde, benim tarafımda olandı," diye bitirdi Grant.

Dört kişi sessizlik içinde ön jantın daha koyu gri rengine baktılar. Söyleyecek bir şey yok gibiydi.

"Çok teşekkürler, Bayan Sharpe," dedi Grant sonunda, defterini kapatıp kaldırırken. "Çok nazik davrandınız ve yardımcı oldunuz, bunun için size minnettarım. "Sizinle tekrar konuşmak istersem önümüzdeki birkaç gün içinde herhangi bir zamanda size telefonla ulaşabilirim sanırım, değil mi?"

"Ah, evet, komiser. Bir yere gitmeye niyetimiz yok."

Grant imasını fazlasıyla çabuk idrak edişinin farkına varmış olsa bile bunu belli etmedi.

Kızı kadın polis memuruna teslim etti ve ikisi arkalarına bakmadan gittiler. Grant ve Hallam da giderlerken, mülke izinsiz girdikleri için Hallam'ın hâlâ özür dilermiş gibi bir havası vardı.

Marion da Blair'ı konuk odasında bırakarak onlarla birlikte çıktı ve geri döndüğünde içinde şeri ve kadehler olan bir tepsi taşıyordu.

"Sizden akşam yemeğine kalmanızı istemeyeceğim," dedi, tepsiyi bırakıp şarap doldurmaya başlarken, "çünkü hem bizim 'akşam yemeklerimiz' çok gelişigüzel olur ve hiç de alışkın oldu-

ğunuz türden değildir (Halanızın yemeklerinin Milford'da meşhur olduğunu biliyor muydunuz? Bunu ben bile duydum.) hem de, şey, annemin dediği gibi, Broadmoor çizginizin biraz dışında sanırım."

"O konuya gelirsek," dedi Robert. "Kızın size göre çok fazla avantajlı durumda olduğunun farkındasınız, değil mi? Yani kanıt anlamında. Neredeyse her nesneyi ev halkının bir parçasıymış gibi net bir şekilde tarif ediyor. Tarif ettiği şeyin orada olması durumunda, bu onun adına güçlü bir kanıt. Orada olmaması durumunda ise sizin lehinize bir kanıt değil, bundan sadece o eşyadan kurtulduğunuz sonucu çıkarılır. Örneğin, valizler orada olmasaydı, çatı katında oldukları ve tarif edilebilecekleri için onlardan kurtulduğunuzu söyleyebilirdi."

"Ama onları hiç görmeden tarif etti."

"Demek istediğiniz, iki valizi tarif etti. Dört valiziniz de birbirinin aynı bir set olsaydı, belki de haklı çıkma şansı yalnızca beşte bir olacaktı. Fakat valizleriniz birbirinden farklı olduğu için şansı neredeyse yüzde yüz yaver gitti."

Robert kadının, yanına bıraktığı şeri kadehini aldı, büyük bir yudum içti ve içkinin çok güzel olduğunu fark edince şaşırdı.

Marion ona hafifçe gülümseyerek, "Tasarruf yapıyoruz ama şaraptan değil," dedi ve Robert şaşkınlığım o kadar bariz mi diye düşünerek kızardı.

"Bir de arabanın şu farklı tekerleği var. Onu nereden bildi? Durum tamamen olağandışı. Annemi ve beni ve evin nasıl göründüğünü nasıl bilebildi? Bahçe kapılarımız asla açık durmaz. Onları açıp içeri bakmış olsa bile –gerçi o ıssız yolda ne işi olabileceğini düşünemiyorum–annemle benim hakkımda bir şey bilemez."

"Bir hizmetçiyle arkadaş olmuş olamaz mı? Ya da bir bahçıvanla?"

"Hiç bahçıvanımız olmadı çünkü bahçede çimenden başka bir şey yok. Bir yıldır hizmetçimiz de yok. Sadece haftada bir kez çiftlikten gelen ve kaba temizliği yapan bir kız var."

Robert samimi bir şekilde tek başına çekip çevrilemeyecek kadar büyük bir ev olduğunu söyledi.

"Evet, ama iki şeyin yardımı oluyor: Temizliğe aşırı düşkün bir kadın değilim ve kendimize ait bir evimizin olması o kadar harika ki dezavantajlarına katlanmaya razıyım. Yaşlı Bay Crowle babamın kuzeniydi fakat onu hiç tanımıyorduk. Annemle hep Kensington'da bir pansiyonda yaşamıştık." Dudağının bir köşesi buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Annemin orada yaşayanlar arasında ne kadar popüler olduğunu tahmin edebilirsiniz." Gülümsemesi soldu. "Babam ben çok küçükken öldü. Sürekli yarın zengin olacağını düşünen o iyimser insanlardan biriydi. Bir sabah borsadaki tahminlerinin elinde bir somun ekmek alacak kadar bile para bırakmadığını anladığında intihar etti ve annemi her şeyle yüzleşmeye mecbur bıraktı."

Robert bunun yaşlı Bayan Sharpe'ın tavırlarını bir ölçüde açıkladığını hissetti.

"Herhangi bir meslek eğitimi almadım, hayatım geçici işlerle geçti. Hizmetçilik değil –ev işlerinden nefret ederim– fakat Kensington'da çok bulunan, kadınlara özgü işlerde yardımcılık. Abajurlar veya tatil danışmanlığı veya çiçekler ya da süs eşyaları. Yaşlı Bay Crowle öldüğünde bir kahve dükkânında çalışıyordum, hani şu sabahları kahve içilip dedikodu yapılan yerlerden birinde. Evet, bu biraz zor."

"Zor olan ne?"

"Beni kahve fincanları arasında hayal etmek."

Aklından geçenlerin okunmasına alışık olmayan Robert'ın – Lin Hala, ona açıklansa bile birinin zihinsel süreçlerini izleme yeteneğine sahip değildi– kafası karışmıştı. Ancak Marion onu düşünmüyordu.

"Bu olay başımıza geldiğinde buraya daha yeni yerleşmiş ve evimizdeymiş gibi hissetmeye başlamıştık."

Marion ondan yardım istediğinden beri Robert ilk kez içinde bir yandaşlık kıpırtısı hissetti. "Hepsi de bir kızın yaptığı hatanın mazeret gerektirmesi yüzünden," dedi. "Betty Kane hakkında daha fazlasını öğrenmeliyiz."

"Size onun hakkında tek bir şey söyleyebilirim. O kız seks düşkünü."

"Bu yalnızca kadınsı bir sezgi mi?"

"Hayır. Pek kadınsı değilimdir ve sezgilerim de yoktur. Fakat –kadın ya da erkek olsun– gözleri o renk olup da seks düşkünü olmayan birini görmedim. O mat koyu mavi gözler, çok soluk bir lacivert gibi; asla şaşmaz."

Robert ona hoşgörüyle gülümsedi. Her şeye rağmen çok kadınsıydı.

"Avukatların mantığıyla bakmıyorum diye kendinizi üstün hissetmeyin," diye ekledi Marion. "Etrafınıza, kendi arkadaşlarınıza şöyle bir bakın ve görün."

Robert elinde olmadan Gerald Blunt'ı, Milford skandalını düşündü. Kesinlikle Gerald'ın da koyu mavi gözleri vardı. Her hafta üç farklı nakdi vergi ödeyen White Hart'taki bar garsonu Arthur Wallis'ın da öyle. Şeyin de... Kahrolası kadın, böyle aptalca bir genelleme yapıp da haklı çıkmaya hakkı yoktu.

"O bir ay boyunca gerçekte ne yaptığını düşünmek çok enteresan," dedi Marion. "Birinin onu dövüp çürükler içinde bırakmış olması beni son derece memnun ediyor. En azından bu dünyada onun gerçek değerini biçen biri var. Umarım bir gün o adamla tanışırım, böylece elini sıkabilirim."

"Adam mı?"

"O gözlerle kesin bir 'adam'."

"Pekâlâ," dedi Robert, gitmeye hazırlanırken, "Grant'in mahkemede sunmak isteyeceği bir davası olup olmadığından bir hayli şüpheliyim. Sizin sözlerinize karşı kızın sözleri olacak

ve her iki tarafın da destekçisi olmayacak. *Sizin* ifadenize karşı onun ifadesi olacak; o kadar detaylı, ikinci derece kanıt. *Kıza* karşı hikâyenin özündeki olasılıksızlık olacak. Grant'in mahkeme kararı almayı umabileceğini sanmıyorum."

"Ama olay ortada, mahkemeye götürsün ya da götürmesin. Hem yalnızca Metropolitan Polis Teşkilatı'nın dosyalarında değil. Eninde sonunda böyle bir şeyin dedikodusu çıkacak. Olayın aydınlığa kavuşmaması bize rahatlık getirmeyecek."

"Ah, olaya ben dahil olduğuma göre her şey aydınlığa kavuşacak. Fakat bence Metropolitan Polis Teşkilatı'nın bu konuda ne yapmaya niyetli olduğunu görmek için bir-iki gün beklemeliyiz. Gerçeğe ulaşmak için onların bizden çok daha fazla imkânları var."

"Bir avukattan geldiği düşünülürse bu, polisin dürüstlüğü adına çok dokunaklı bir övgü."

"İnanın bana, dürüstlük bir erdem olabilir ancak Metropolitan Polis Teşkilatı bunun bir kazanç olduğunu çok önce keşfetti. Onlara daha azıyla yetinmeleri için para ödenmiyor."

"Olayı mahkemeye *götürürse*," dedi Marion, Robert'la birlikte kapıya giderken, "ve mahkeme kararı çıkarırsa, bu bizim için ne anlama gelir?"

"İki yıl hapis cezası mı olur yoksa yedi yıl ağırlaştırılmış hapis cezası mı, emin değilim. Cezai yargılama usulüyle ilgili bana güvenemeyeceğinizi size söyledim. Ama araştıracağım."

"Evet, lütfen bunu yapın," dedi Marion. "Arada oldukça fark var."

Robert, onun olayları alaya alma alışkanlığından hoşlandığını fark etti. Özellikle de ortada bir suç isnadı varken."Hoşça kalın," dedi kadın. "Gelmeniz büyük nezaketti. Beni çok rahatlattınız."

Onu neredeyse Ben Carley'ye paslayacağını anımsayan Robert bahçe kapısına yürürken kendi kendine kızardı.

BELONGS TO KÂHYUS TEAM

4

Lin Hala, peçetesini açıp tombul kucağına yerleştirirken, "Yoğun bir gün mü geçirdin, hayatım?" diye sordu Bu mantıklı bir cümleydi ancak hiçbir anlamı yoktu. Yaşlı kadının peçetesini açması ve kısa bacaklarını dengelemek için ayak taburesini aranırken sağ ayağının araştırıcı hareketi gibi akşam yemeğine bir girişti yalnızca. Bir cevap beklemiyordu ya da daha ziyade, soruyu sorduğunun farkında bile değildi, Robert'ın cevabını dinlemeyecekti.

Robert masanın karşısından ona her zamankinden daha bilinçli bir iyilikle baktı. Franchise'a beklenmedik ziyaretinden sonra Lin Hala'nın varlığının verdiği sükûnet rahatlatıcıydı ve Robert sağlam, ufak tefek kadının kısa boynuna, yuvarlak, pembe yüzüne, büyük tokalarından kurtulup kıvrılan demir grisi saçlarına yeni bir farkındalıkla baktı. Linda Bennet yemek tariflerinden, film yıldızlarından, vaftiz evlatlarından, kilise kermeslerinden ibaret bir yaşam sürüyordu ve bunu mükemmel buluyordu. Hayır işleri ve refah onu bir pelerin gibi sarmalamıştı. Günlük gazetenin Kadın Sayfasını okur (Eski Çocuk Eldivenlerinden Yaka Çiçeği Nasıl Yapılır) ve Robert'ın bildiği ka-

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

darıyla başka hiçbir şey okumazdı. Arada sırada Robert'ın açık bıraktığı gazeteyi toplarken başlıkları okumak için duraksar ve onlar hakkında yorum yapardı ("ADAM SEKSEN İKİ GÜNLÜK ORUCUNA SON VERDİ"— Aptal yaratık! "BAHAMALAR'DA PETROL BULUNDU" — Sana parafinin bir peniyi geçtiğini söylemiş miydim, hayatım?) Ama gazetelerde haber yapılan dünyanın aslında var olduğuna hiç inanmadığı izlenimini yaratırdı. Lin Hala için dünya Robert Blair'la başlar ve onun on altı kilometrelik etki alanı içinde sona ererdi.

"Neden bu akşam o kadar geç kaldın, hayatım?" diye sordu çorbasını bitirince.

Uzun süreli tecrübelerine dayanarak Robert bunun, "Yoğun bir gün mü geçirdin, hayatım?" sorusuyla farklı bir kategoride olduğunu biliyordu.

"Franchise'a gitmem gerekti, Larborough yolu üzerindeki eve. Benden hukuki tavsiye istediler."

"O tuhaf insanlar mı? Onları tanıdığını bilmiyordum."

"Tanımıyordum. Sadece tavsiyemi istediler."

"Umarım bunun için sana para ödüyorlardır, canım. Hiç paraları yok biliyorsun. Babaları bir tür ithalat işindeymiş – yerfıstığı gibi bir şey– ve içmekten ölmüş. Onları beş parasız bırakmış, zavallı şeyler. Yaşlı Bayan Sharpe geçimini sağlamak için Londra'da bir pansiyon işletiyormuş ve kızı da her türlü işte hizmetçilik yapmış. Tam mobilyalarıyla birlikte sokakta kalmak üzerelermiş ki Franchise'taki yaşlı adam ölmüş. Tanrı'nın hikmeti!"

"Lin Hala! Bu hikâyeleri nereden duyuyorsun?"

"Ama doğru, tatlım. Tamamen doğru. Bana kimin anlattığını unuttum –Londra'da onlarla aynı sokakta kalan biriydi–, yani ilk ağızdan. Asılsız dedikoduları nakleden biri değilimdir bildiğin gibi. Güzel bir ev mi? O demir kapıların ardında ne olduğunu hep merak etmişimdir."

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

"Hayır, aksine çirkin. Fakat birkaç parça güzel mobilya var."

"Bahse girerim bizimkiler kadar iyi korunmuş değillerdir," dedi yaşlı kadın, mükemmel konsola ve duvar boyunca sıralanmış güzel sandalyelere kendini beğenmiş bir halde bakarak. "Dün papazın söylediğine göre burası bir ev olmasaymış müze olurmuş." Papazdan bahsetmek ona bir şey anımsatmış gibiydi. "Bu arada, önümüzdeki birkaç gün Christina'ya karşı biraz daha sabırlı olur musun? Sanırım yeniden 'kurtarılacak'."

"Ah, zavallı Lin Hala, senin için ne büyük sıkıntı. Ama bundan korkuyordum. Bu sabahki çay tabağımın içinde bir 'mesaj' vardı. Kıvrılmış pembe bir kâğıtta 'Tanrı sen beni görürsün' yazıyordu ve arka planda Paskalya zambaklarından oluşan hoş bir motif vardı. Yani tekrar kilisesini mi değiştiriyor?"

"Evet. Belli ki Metodistlerin 'dini bütün' olduklarını öğrenmiş, o yüzden Benson'ın pastanesinin üzerindeki o Bethel[3] insanlarına gidiyor ve bugün yarın 'kurtarılmak' üzere. Bütün sabah bağıra bağıra ilahiler okuyor."

"Ama her zaman okur."

" 'Sword of the Lord' okumaz. 'Pearly Crowns' veya 'Streets of Gold'a bağlı kaldığı sürece problem olmadığını biliyorum. Fakat 'Sword of the Lord'a başladı mı yemek pişirme sırasının bana geldiğini anlıyorum."

"Eh, tatlım, sen de Christina kadar güzel yemek pişiriyorsun."

"Ah, hayır, pişirmiyor," dedi et yemeğiyle içeri giren Christina. Dağınık düz saçlı ve dalgın bakışlı, iriyarı, sevgi dolu bir insandı. "Lin Halanızın benden iyi yaptığı tek şey çörektir, Bay Robert ve onu da yalnızca yılda bir kez yapar. O kadar! Bu evde değerim bilinmiyorsa, bilineceği yere giderim."

---

3 İlk defa Yaratılış İncili'nde Hz. İbrahim'in Mısır'a gidiş yolunda bir sunak yaptığı yer olarak geçen, Yahudi Hristiyanları için kutsal kabul edilen yer. (ed.n.)

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Christina, aşkım!" dedi Robert. "Hiç kimsenin bu evi sensiz hayal edemeyeceğini çok iyi biliyorsun ve gidersen dünyanın diğer ucuna kadar peşinden gelirim. Hiçbir şey için olmasa bile tereyağlı tartların için. Bu arada yarın tereyağlı tart yiyebilir miyiz?"

"Tereyağlı tart tövbe etmeyen günahkârlara uygun bir yiyecek değildir. Hem tereyağım olduğunu sanmıyorum. Yine de bakarız. Bu arada Bay Robert, ruhunuzu bir sorgulayın ve taş atmaktan vazgeçin."

Kapı Christina'nın ardından kapanınca Lin Hala hafifçe iç çekti. "Yirmi yıl," dedi dalgın dalgın. "Onun yetimhaneden ilk gelişini hatırlamazsın. On beş yaşında ve öyle sıskaydı ki, zavallı küçük çocuk. Çayın yanında bir somun ekmek yemişti ve hayatı boyunca benim için dua edeceğini söylemişti. Sanırım etti de, biliyorsun."

Bayan Bennet'ın mavi gözlerinde gözyaşı gibi bir şey parladı.

"Umarım o tereyağlı tartları yapana kadar kurtuluşu erteler," dedi Robert, zalimce materyalist bir tavırla. "Filmi beğendin mi?"

"Şey, tatlım, adamın beş hanımı olduğunu unutamıyorum."

"Kimin beş karısı var?"

"Vardı, canım. Hepsi bir arada değildi, sırayla. Gene Darrow. Şunu söylemeliyim ki sırları açığa çıkardıkları o küçük programlar çok aydınlatıcı ancak biraz da hayal kırıklığına uğratıcı. Adam öğrenciydi anlayacağın. Filmde yani. Çok genç ve romantikti. Fakat sürekli o beş hanımı hatırlayıp durdum ve öğleden sonram berbat oldu. Çok da çekiciydi. Üçüncü hanımını bileklerinden tutup beşinci katın penceresinden salladığını söylüyorlar ama buna pek inanmıyorum. Bir kere yeterince güçlü görünmüyor. Çocukken göğüs hastalığı geçirmiş gibi. O solgun görüntü ve zayıf bilekler. Kimseyi sallayacak kadar güçlü değil. Hem de beşinci kattan..."

Bu kibar tek kişilik konuşma puding eşliğinde devam etti ve dikkati dağılan Robert Franchise'ı düşündü. Masadan kalktıklarında kendine geldi ve kahve içmek için oturma odasına gitti.

"En uygun giysi bu, keşke hizmetçiler bunun farkında olsalar," diyordu Lin Hala.

"Neymiş o?"

"Önlük. Sarayda bir hizmetçiydi, anlarsın ya ve o saçma muslin elbiselerden giyiyordu. Ne uygun ama. Franchise'taki o insanların hizmetçileri var mı, bu arada? Yok mu? Şey, hiç şaşırmadım. Sonuncusunu açlıktan öldürmüşler. Ona tek verdikleri..."

"Ah, *Lin* Hala!"

"Seni temin ederim. Kız kahvaltıda rostodan kestikleri kabukları yiyormuş. Muhallebi yaptıklarında da..."

Robert muhallebiden nasıl bir kötülük doğduğunu dinlemedi. Yediği güzel akşam yemeğine rağmen bir anda yorgun ve sıkkın hissetmeye başlamıştı. İyi yürekli, budala Lin Hala o tuhaf hikâyeleri tekrarlamakta sakınca görmüyorsa, acaba Milford'ın gerçek dedikoducuları gerçek bir skandal malzemesiyle neler yapabilirdi?

"Hizmetçilerden laf açılmışken –esmer şeker bitti, hayatım, o yüzden bu akşamlık küp şeker kullanmak zorunda kalacaksın–, hizmetçilerden laf açılmışken diyordum, Carley'nin küçük hizmetçisi başını belaya sokmuş."

"Yani bir başkası kızın başını belaya sokmuş demek istiyorsun."

"Evet. Arthur Wallis, White Hart'taki bar garsonu."

"Ne, *yine* Wallis!"

"Evet, artık gerçekten de işin şakası kalmadı, değil mi? Adamın neden evlenmediğini anlayamıyorum. Öylesi daha ucuza gelir."

Fakat Robert dinlemiyordu. Yeniden Franchise'ın konuk odasındaydı ve bir genellemeye karşı gösterdiği hukuki hoşgö-

rüsüzlük için kibarca alaya alınıyordu. Yine cilasız mobilyaların olduğu, ıvır zıvırın sandalyelerin üzerinde durduğu ve kimsenin onları kaldırmayı dert etmediği o pespaye odadaydı.

Şimdi düşününce, kimsenin elinde bir küllükle peşinde koşturmadığı o yerdeydi.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

5

Bay Heseltine ince yüzlü, küçük, kır saçlı başını Robert'ın kapısından içeri uzatıp Komiser Hallam'ın ofiste olduğunu ve birkaç dakikalığına onu görmek istediğini söylediğinde aradan bir haftadan uzun zaman geçmişti.

Koridorun karşı ucunda Bay Heseltine'ın sekreterlere emirler yağdırdığı odaya her zaman "ofis" denirdi. Oysa halılarına ve maun ağacından mobilyalarına rağmen Robert'ın odası ve onun arkasında Nevil Bennet tarafından kullanılan küçük oda da birer ofisti. "Ofisin" arkasında, genç Bennet'ın odasına benzer ufak bir resmi bekleme odası vardı ancak bu oda Blair, Hayward ve Bennet müvekkilleri arasında hiçbir zaman popüler olmamıştı. Ziyaretçiler ofise girip geldiklerini haber verirler ve Robert onları görmek için uygun oluncaya kadar genelde orada kalıp dedikodu yaparlardı. Dikkat dağıtan ziyaretçilerden ve ofis kâtiplerinin nefeslerinden uzakta Robert'ın mektuplarını yazmak üzere Bayan Tuff tarafından küçük "bekleme odasına" uzun zaman önce el konmuştu.

Bay Heseltine komiseri getirmek için gittiğinde, Robert sınav sonuçları listesinin asıldığı ilan panosuna yaklaştığı gençlik günlerinden beri hiç o kadar endişeli olmadığını fark etti hayretle.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Hayatı o kadar durağan mıydı da bir yabancının çıkmazı onu bu denli heyecanlandırmıştı? Ya da Sharpe'lar son bir haftadır sürekli düşüncelerinde olduğundan yabancı olmaktan çıkmışlar mıydı?

Kendini Hallam'ın söyleyeceklerine hazırladı fakat Hallam'ın dikkatli ifadelerinden çıkan sonuç, Metropolitan Polis Teşkilatı'nın mevcut delillerle herhangi bir kanuni kovuşturma açılmayacağını anladığı yönündeydi. Blair, "mevcut deliller" ifadesini fark etmiş ve anlamını doğru bir şekilde kavramıştı. Davayı düşürmüyorlardı. Teşkilatın herhangi bir davayı düşürdüğü hiç görülmüş müydü? Yalnızca sessizce bekliyorlardı.

O şartlar altında Metropolitan Polis Teşkilatı'nın sessizce beklemesi düşüncesi hiç de rahatlatıcı değildi.

"Anladığım kadarıyla ellerinde tamamlayıcı kanıtlar yok," dedi Robert.

"Kızı alan kamyon şoförünü bulamadılar," dedi Hallam.

"Bu onları şaşırtmamıştır."

"Hayır," diyerek ona katıldı Hallam, "hiçbir şoför kamyonuna birini aldığını itiraf ederek işinden kovulma riskini göze almayacaktır. Özellikle de bir kızı. Nakliye patronları bu konuda çok katıdır. Ayrıca olay başı bir şekilde belada olan bir kızla ilgiliyse, hele ki sorgulamayı yapan polisse, aklı başında bir adam kızı gördüğünü bile itiraf etmeyecektir." Hallam, Robert'ın ona uzattığı sigarayı aldı. "O kamyon şoförüne ihtiyaçları vardı," dedi. "Ya da onun gibi bir şeye," diye ekledi.

"Evet," dedi Robert, dalgın bir şekilde. "Onun hakkında ne düşündün, Hallam?"

"Kızın mı? Bilmiyorum. Tatlı bir çocuk. Gayet samimi görünüyordu. Benim kızım da olabilirdi."

Blair iş mahkemeye giderse bunun, mücadele edecekleri şeyin çok iyi bir örneği olduğunu fark etti. Tanık kürsüsündeki kız, iyi niyetli her adama kendi kızı gibi görünecekti. Sahipsiz bir çocuk olduğu için değil, aksine öyle olmadığı için. Düzgün

okul forması, kahverengi saçları, elmacıkkemiğinin altındaki sevimli çukurla; makyajsız, genç yüzü, iri, içten gözleriyle bir savcının hayallerini süsleyecek bir kurbandı.

"O yaştaki her kız gibi," dedi hâlâ düşünen Hallam, "ona karşı olumsuz bir düşüncem yok."

"Yani sen insanları göz renklerine göre değerlendirmiyorsun," dedi Robert boş boş, aklı hâlâ kızdaydı.

"Ah! Değerlendirmez miyim!" dedi Hallam, şaşırtıcı bir şekilde. "İnan, bana kalırsa bir adamı daha ağzını açmadan suçlu çıkaran özel bir bebek mavisi tonu var. O gözlere sahip herkes inandırıcı yalancılardır." Sigarasından bir nefes çekmek için duraksadı. "Cinayet işlemeye de meraklıdırlar, şöyle bir düşününce. Gerçi ben çok fazla katille karşılaşmadım."

"Beni tehlikeye karşı uyarmış oldun," dedi Robert. "Gelecekte bebek mavisi gözlerden uzak duracağım."

Hallam sırıttı. "Cüzdanını kapalı tuttuğun sürece problem yok. Tüm bebek mavisi gözlülerin yalanları para içindir. Ancak yalanlarıyla çok fazla kapana kısıldıklarında öldürürler. Gerçek katilin belirtisi gözlerinin rengi değil, şeklidir."

"Şekli mi?"

"Evet. Birbirinden farklıdır. İki göz yani. Farklı yüzlere aitmiş gibi görünürler."

"Pek fazla katille karşılaşmadığını sanıyordum."

"Hayır ama tüm vaka geçmişlerini okudum ve fotoğrafları inceledim. Cinayet üzerine hiçbir kitabın bundan bahsetmemesine hep şaşırmışımdır, öyle sık rastlanıyor ki. Gözlerin farklılığından bahsediyorum."

"Yani bu tamamen kendi teorin."

"Kendi gözlemlerimin sonucu, evet. Bunu bazen denemelisin. Çok ilginç bir şey. Ben artık bunu bilhassa arama aşamasına geldim."

"Sokakta mı yani?"

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Hayır, o kadar da kötü durumda değilim. Fakat her yeni cinayet davasında. Fotoğrafı bekliyorum ve geldiğinde şöyle düşünüyorum: İşte! Ben size ne demiştim!"

"Peki, fotoğraf geldiğinde gözler matematiksel eşitlikteyse?"

"O durumda neredeyse her zaman buna kazara olan bir cinayet denebilir. O şartlar altında herkesin işleyebileceği türden bir cinayet."

"Peki, adanmış hizmetlerinin ellinci yılını kutlamak için kadirbilir cemaati tarafından adına sunum yapılan saygıdeğer Nethar Dumbleton papazının fotoğrafını gördüğünde ve gözlerinin hayli orantısız olduğunu fark ettiğinde ne sonuca varırsın?"

"Eşinin onu tatmin ettiğini, çocuklarının sözünü dinlediklerini, papazlık maaşının ihtiyaçları için yeterli olduğunu, siyasetten uzak durduğunu, yörenin ağır toplarıyla iyi geçindiğini ve istediği şekilde hizmet vermeye izinli olduğunu düşünürüm. Aslına bakılırsa, birini öldürmek için en ufak bir ihtiyaç duymamıştır."

"Anladığım kadarıyla hem pastam dursun hem karnım doysun diyorsun."

"Hah! İyi bir polis gözlemini hukuki bir kafa yapısına anlatarak boşa vakit geçiriyorum sadece." Gitmek için kalkarken,"Bir avukatın," diye ekledi, "yabancılar hakkında hüküm vermekle ilgili bedava tavsiyeden hoşlanacağını düşünmüştüm."

"Tek yaptığın," dedi Robert, "masum bir beyni bulandırmak. Şu andan itibaren yeni bir müvekkili bilinçaltımda gözlerinin rengini ve simetrisini hesaba katmadan değerlendiremeyeceğim."

"Eh, bu da bir şeydir. Hayatın bazı gerçeklerini öğrenmenin zamanı gelmişti."

"Bana 'Franchise' vakası hakkında bilgi vermek üzere geldiğin için teşekkür ederim," dedi ciddiyete dönen Robert.

"Bu kasabada telefon," dedi Hallam, "ancak radyo kadar mahrem."

"Yine de teşekkürler. Hemen Sharpe'lara haber vermeliyim."

Hallam gidince Robert telefonun ahizesini kaldırdı.

Hallam'ın dediği gibi, telefonda serbestçe konuşamazdı ancak hemen onları görmeye geleceğini ve haberlerin iyi olduğunu söyleyecekti. Bu onların içini biraz olsun rahatlatacaktı. Ayrıca –Robert saatine baktı– Bayan Sharpe'ın günlük istirahat saati olacaktı, böylece belki yaşlı ejderhayla karşılaşmama umudu olabilirdi. Bir de Marion Sharpe'la baş başa konuşma umudu tabii ki ama bu düşünceyi tam şekillendirmeden zihninin gerisine attı.

Ancak telefon çağrısına cevap alamadı.

Sıkkın ve isteksiz santralin yardımıyla numarayı beş kez aradı ama sonuç alamadı. Sharpe'lar evde değillerdi.

O hâlâ santralle meşgulken, her zamanki frapan tüvit ceketi, pembemsi gömleği ve mor kravatıyla Nevil Bennet ortalıkta dolanıyordu. Elinde ahize onu şöyle bir süzen Robert, sonunda yönetim Blair'dan Bennet'ların bu genç delikanlısına geçtiğinde Blair, Hayward ve Bennet'a ne olacağını belki de yüzüncü kez düşündü. Çocuğun zeki olduğunu biliyordu ancak Milford'da zekâ onu ileri götürmezdi. Milford, üniversiteden mezun olma yaşı geldiğinde öğrenci gibi davranmaya son verecek bir erkek bekliyordu. Fakat Nevil'ın kendi seçkin çevresi dışında dünyayı kabullendiğine dair hiçbir işaret yoktu. Şuursuzca da olsa hâlâ etkin bir şekilde o dünyayı şaşırtıyordu. Kıyafetleri de buna tanıklık ediyordu.

Aslında Robert'ın çocuğu alışılmış, resmi, siyah kıyafetler içinde görmek gibi bir arzusu yoktu. Kendi takım elbisesi de gri tüvit kumaştandı; taşralı müvekkilleri "şehirlilere özgü" kıyafetlere kuşkuyla bakarlardı. ("Çizgili takım elbiseler giyen o korkunç küçük adam," demişti Marion Sharpe, telefondaki o savunmasız anında, şehirliler gibi giyinen avukat hakkında.) Ama tüvit vardı, tüvit vardı ve Nevil Bennet'ınki ikinci türdendi. Hem de son derece frapan bir şekilde ikinci türden.

"Robert," dedi Nevil, Robert pes edip ahizeyi yerine koyduğunda, "Calthorpe devriyle ilgili evrakları bitirdim ve yapmamı

istediğin herhangi bir şey yoksa öğleden sonra Larborough'ya gitmeyi düşünüyordum."

"Onunla telefonda konuşamaz mısın?" diye sordu Robert; Nevil, son dönemde moda olduğu üzere, Larborough piskoposunun üçüncü kızıyla nişanlıydı.

"Ah, sebep Rosemary değil. O bir haftalığına Londra'da."

"Albert Hall'da bir protesto mitingi sanırım," dedi güzel haberi vermek için Sharpe'larla konuşamadığından canı sıkkın olan Robert.

"Hayır, Guildhall'da," dedi Nevil.

"Bu kez ne için? Canlı hayvanları deneysel amaçla kullandıkları için mi?"

"Bazen korkunç bir şekilde geçen yüzyıldan kalma bir adam oluyorsun, Robert," dedi Nevil, o ağırbaşlı ve sabırlı havasıyla. "Günümüzde birkaç saplantılı kişi dışında artık hiç kimse hayvanların deneysel amaçlı kullanılmasına karşı çıkmıyor. Protesto bu ülkenin yurtsever Kotovich'i korumayı reddetmesine karşı."

"Söz konusu yurtsever kendi ülkesinde aşırı derecede 'isteniyor' anladığım kadarıyla."

"Düşmanları tarafından, evet."

"Polis tarafından, iki cinayet yüzünden."

"İki infaz."

"Sen John Knox'un müridi misin, Nevil?"

"Ulu Tanrım, hayır. Bunun onunla ne alakası var?"

"*O* da kendi kendini tayin etmiş infazcılara inanırdı. Bu ülkede bu fikir biraz 'demode' oldu, anlıyorum. Yine de Rosemary'nin Kotovich görüşü ile Özel Harekât Şubesi arasında seçim yapmam gerekse, Özel Harekât Şubesini seçerim."

"Özel Harekât Şubesi, yalnızca Dışişleri Bakanlığı ne derse onu yapıyor. Bunu herkes biliyor. Ama kalıp sana Kotovich olayının sonuçlarını açıklamaya kalkarsam filme geç kalırım."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Ne filmi?"

"İzlemek için Larborough'ya gideceğim Fransız filmi."

"Sanırım İngiliz aydınlarının nefeslerini tutarak izledikleri adi Fransız filmlerinin çoğunun kendi ülkelerinde vasat olarak görüldüğünü biliyorsun, değil mi? Her neyse. Sence geçerken Franchise'ın posta kutusuna bir not bırakmak için duracak kadar vaktin olur mu?"

"Olabilir. O duvarların ardında ne olduğunu hep görmek istemişimdir. Şimdi orada kim oturuyor?"

"Yaşlı bir kadın ve kızı."

"Kızı mı?" diye tekrarladı otomatikman dikkat kesilen Nevil.

"Orta yaşlı kızı."

"Ah. Anlaşıldı, gidip paltomu alayım."

Robert sadece, onlara ulaşmaya çalıştığını, bir saatliğine iş için dışarı çıkması gerektiğini ancak boş kaldığında onları yeniden arayacağını ve Metropolitan Polis Teşkilatı'nın dava açmadığını, davayı durdurduğunu, gerçekleri gördüğünü yazdı.

Nevil kolunda korkunç bir reglanla içeri daldı, mektubu aldı ve "Lin Hala'ya geç kalacağımı söylersin. Beni akşam yemeğine çağırmıştı," diyerek ortadan kayboldu.

Robert kendi ciddi gri şapkasını taktı ve yaşlı bir çiftçi ve İngiltere'de kronik gut hastalığı çeken son adam olan müvekkiliyle buluşmak için Rose ve Crown'a yürüdü. Yaşlı adam henüz gelmemişti ve genelde sakin, son derece iyi huylu olan Robert sabırsızlandığının farkına vardı. Hayatının düzeni değişmişti. O zamana kadar hayatı eşit çekim merkezlerinin düzenli bir şekilde birbirini izlemesinden ibaretti; telaşsızca ve duygusuzca bir işten diğerine geçmişti hep. Şimdi ise bir ilgi odağı vardı ve diğer her şey onun etrafında dönüyordu.

Lobide desenli kumaş kaplı koltuklardan birine oturdu ve yanındaki sehpada duran sayfa uçları kıvrık gazetelere baktı. Güncel tek sayı haftalık eleştiri gazetesi *Watchman*'dı ve onu is-

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

teksizce eline aldığında kâğıdın kuruluğunun parmak uçlarını nasıl rahatsız ettiğini, tırtıklı kenarlarının tüylerini nasıl diken diken ettiğini bir kez daha düşündü. Gazete alelade protestoların, şiirlerin ve bilgiçliğin bir derlemesiydi; protestolar arasında şeref nişanesi, kaçak bir yurtsevere sığınma hakkı vermediği için İngiltere'nin ayıbından bahsederek bir sütunun dörtte üçünü kaplayan, Nevil'ın müstakbel kayınpederine verilmişti.

Larborough Piskoposu uzun zaman önce Hıristiyanlık felsefesini mazlumun her zaman haklı olduğu inancını kapsayacak şekilde genişletmişti. Balkan devrimciler, İngiliz grev komiteleri ve yerel ceza infaz kurumlarındaki eski mahkûmlar tarafından çılgınca seviliyordu. (Bu sonuncusuna tek istisna, iyi yürekli piskoposu hakir gören ve valiye sevgi besleyen, tekrar tekrar suç işleyen sabıkalı Bandy Brayne'di. Oysa vali için gözdeki yaş yalnızca bir damla sudan ibaretti ve en yürek parçalayıcı hikâyelerini seri, duygusuzca bir doğrulukla seçerdi.) İhtiyar çocuğun inanmayacağı *hiçbir* şey yoktur, derlerdi eski mahkûmlar sevgiyle, ona her şeyi ballandıra ballandıra anlatabilirdiniz.

Normalde Robert, piskoposu biraz gülünç bulurdu fakat o gün yalnızca öfkelenmişti. İki şiir okumayı denedi ve ikisi de ona anlamlı gelmeyince gazeteyi sehpaya fırlattı.

"İngiltere yine haksız mı?" diye sordu Ben Carley, Robert'ın koltuğunun yanında duraksayıp başıyla *Watchman*'ı işaret ederek.

"Merhaba, Carley."

"Tuzu kuru olanlar için bir Mermer Kemer," dedi ufak tefek avukat, nikotinden sararmış parmağıyla gazeteye küçümseyerek bir fiske vurup. "Bir şeyler içelim mi?"

"Teşekkürler ama yaşlı Bay Wynyard'ı bekliyorum. Bu günlerde ihtiyacından fazla tek bir adım atmıyor."

"Öyle, zavallı ihtiyar çocuk. Babaların günahları. Asla içemediğin porto şarabı için ıstırap çekmek korkunç bir şey! Geçenlerde arabanı Franchise'ın dışında gördüm."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Evet," dedi Robert ve biraz meraklandı. Kayıtsızlık Ben Carley'ye göre değildi. Robert'ın arabasını gördüyse, polis arabalarını da görmüştü.

"Onları tanıyorsan bana bir şeyler anlatabilirsin. Hep onları tanımak istemişimdir. Söylentiler doğru mu?"

"Söylentiler mi?"

"Onlar büyücü mü?"

"Olmaları mı gerekiyor?" dedi Robert umursamazca.

"Anladığım kadarıyla çevrede bu yönde güçlü bir inanç var," dedi Carley; parlak siyah gözleri bir an için Robert'ın gözlerine ısrarla dikildi ve sonra her zamanki sorgulayıcı tavrıyla lobide gezindi.

Robert ufak tefek adamın ondan kendisi için yararlı olabilecek bilgiyi üstü kapalı olarak istediğini anlamıştı.

"Ah, neyse ki," dedi Robert, "sinemayla birlikte kasabaya eğlence geldiğinden beri, Tanrı onu korusun, cadı avına son verildi."

"Buna inanmıyorsun herhalde. Bu taşralı moronlara iyi bir mazeret ver bak, taş çıkarırcasına cadı avına çıkarlar. Bana sorarsan, doğuştan yoz bir insan topluluğu. İşte, ihtiyar çocuk da geldi. Neyse, görüşürüz."

İnsanlarla ve onların sıkıntılarıyla samimi bir şekilde ilgilenmek Robert'ın başlıca özelliklerinden biriydi. O yüzden yaşlı Bay Wynyard'ın saçma sapan hikâyesini ihtiyarın minnetini kazanan bir nezaketle dinledi ve farkında olmasa da, yaşlı çiftçinin vasiyetinde kendi adının karşısındaki toplama bir yüz dolar daha ekledi ama işleri biter bitmez dosdoğru otel telefonuna gitti.

Çevrede çok fazla insan olduğundan Sin Lane'deki tamirhanenin telefonunu kullanmaya karar verdi. Ofis kapanmış olmalıydı, zaten daha uzaktı. Hem tamirhaneden telefon ederse ve Marion'la annesi ona gelmesini ve meseleyi tartışmayı teklif ederlerse ki pekâlâ edebilirlerdi, edecekleri neredeyse kesindi, o

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

zaman arabasının elinin altında olacağını düşündü caddede uzun adımlarla yürürken. Evet, dava olsun ya da olmasın, kızın hikâyesinin geçersizliğini ispatlamak için ne yapabileceklerini konuşmak isteyeceklerdi elbette. Robert, Hallam'ın getirdiği haberle o kadar rahatlamıştı ki, aklında henüz ne yapılabileceğini...

"İyi akşamlar, Bay Blair," dedi iri cüssesiyle dar ofis kapısından geçen Bill Brough. Yuvarlak, dingin yüzünde yumuşak ve samimi bir ifade vardı. "Arabanızı mı istiyorsunuz?"

"Hayır, mümkünse önce telefonunuzu kullanmak istiyorum."

"Elbette. Buyurun."

Bir arabanın altında olan Stanley, geyik misali yüzünü çıkarıp, "Bildiğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

"Hiçbir şey yok, Stan. Aylardır bahis oynamadım."

"Bright Promise adlı bir inek yüzünden iki pound kaybettim. Umudunu at etine bağlamanın sonu bu. Bir dahaki sefere bir tüyo aldığınızda..."

"Bir dahaki bahis oynayışımda sana söyleyeceğim. Ama yine at eti üzerine olacak."

"Bir inek olmadığı sürece..." dedi Stanley, yeniden arabanın altında kaybolurken ve Robert küçük, sıcak ofise gidip ahizeyi eline aldı.

Telefona Marion cevap verdi ve sesi sıcak, mutlu geliyordu.

"Notunuzun bizi ne kadar rahatlattığını hayal bile edemezsiniz. Annem de, ben de son bir haftadır keten didiyorduk. Hâlâ keten didiyorlar mı, bu arada?"

"Sanmıyorum. Günümüzde daha geliştirici şeyler yapılıyor anladığım kadarıyla."

"Mesleki terapi mi?"

"Mesela."

"Karakterimi geliştirecek zorunlu bir dikiş nakış işi düşünemiyorum."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Size daha uygun bir şey bulurlardı muhtemelen. Bir mahkûmu yapmak istemediği herhangi bir şeye zorlamak modern düşünceye aykırı."

"İlk kez bu kadar sert konuştuğunuzu duyuyorum."

"Sert miydim?"

"Saf acı kokteyl gibi."

Güzel, sonunda konu içkiye gelmişti; şimdi Marion onu akşam yemeğinden önce şeri içmeye davet edebilirdi.

"Ne kadar hoş bir yeğeniniz var, bu arada."

"Yeğenim mi?"

"Notu getiren kişi."

"O benim yeğenim değil," dedi Robert soğuk bir tavırla. Amca olmak neden insana kendini o kadar yaşlı hissettiriyordu? "Kuzenimin çocuğu. Ama ondan hoşlanmanıza sevindim." Bu işe yaramayacaktı, Robert'ın işe cesaretle girişmesi gerekiyordu. "İşleri düzeltmek için ne yapabileceğimizi konuşmak üzere bir ara sizi görmek istiyorum. Bir şeyleri açıklığa kavuşturmak için..." Robert bekledi.

"Evet, elbette. Bir sabah alışverişe çıktığımızda ofisinize uğrayabiliriz, olur mu? Sizce nasıl bir şey yapabiliriz?"

"Bir tür özel araştırma olabilir belki. Bunu telefonda konuşamam."

"Hayır, tabii ki konuşamazsınız. Size cuma sabahı gelsek nasıl olur? Cuma bizim haftalık alışveriş günümüz. Yoksa sizin için yoğun bir gün mü?"

"Hayır, cuma günü gayet uygun olur," dedi Robert, hayal kırıklığını içine atarak. "Öğlen gibi mi?"

"Evet, çok iyi olur. Yarından sonraki gün saat on ikide. Hoşça kalın. Desteğiniz ve yardımlarınız için tekrar teşekkürler."

Marion, Robert'ın kadınlardan beklediği o cilvelerin hiçbirini yapmadan doğrudan telefonu kapadı.

"Onu sizin için çıkarayım mı?" diye sordu tamirhanenin loş gün ışığında beliren Bill Brough.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Ne? Ah, araba. Hayır, bu gece ona ihtiyacım olmayacak, teşekkürler."

Robert ağzının payını aldığını düşünmemeye çalışarak High Street boyunca normal akşam yürüyüşüne koyuldu. Başlangıçta Franchise'a gitmek için hevesli davranmamış ve isteksizliğini açıkça ortaya koymuştu; Marion gayet doğal olarak aynı koşulların tekrarlanmasından kaçınıyordu. Robert'ın onların çıkarlarını gözetmiş olması yalnızca bir iş ilişkisinden ibaretti ve bir ofiste, kişisel olmayan bir şekilde çözümlenmesi gerekirdi. Onu bir daha bundan fazlasına dahil etmeyeceklerdi.

Her şey yolunda giderse, diye düşündü, kendini oturma odasında odun ateşinin yanındaki en sevdiği koltuğa atıp o sabah Londra'da basılan akşam gazetesini açarken, cuma günü ofise geldiklerinde aralarındaki ilişkiyi daha kişisel bir temele oturtmak, o ilk üzücü reddedişin hatırasını silmek için bir şeyler yapabilirdi.

Eski evin sessizliği onu sakinleştirdi. Christina iki gündür odasına kapanmış, dua ediyor ve meditasyon yapıyordu. Lin Hala ise mutfakta akşam yemeğini hazırlıyordu. Birkaç yıl kanlı bir savaşın kamyonunu sürdükten sonra uzun boylu, sessiz sakin bir Kanadalıya âşık olan ve şimdi Saskatchewan'da beş sarışın yumurcak büyüten tek kız kardeşi Lettice'den keyifli bir mektup gelmişti. "En kısa sürede çık gel, Robin, hayatım," diye bitiriyordu Lettice mektubunu. "Yumurcaklar büyümeden ve etrafın *tamamen* yosun tutmadan önce. Lin Hala'nın senin için ne kadar ***kötü*** olduğunu biliyorsun!" Robert onun bunu söylediğini duyabiliyordu adeta. O ve Lin Hala asla anlaşamazlardı.

Gülümsüyordu, gevşemişti ve geçmişi anımsıyordu ki Nevil'ın içeri hücum etmesiyle hem sükûneti hem de huzuru bozuldu.

"Onun öyle biri olduğunu neden bana *söylemedin*?" diye sordu Nevil.

"Kimin?"

"Sharpe denen kadının! Bana neden söylemedin?"

"Onunla karşılaşmanı beklemiyordum," dedi Robert. "Tek yapman gereken mektubu kapının arasından atmaktı."

"Kapıda mektubu atacak yer yoktu, o yüzden kapıyı çaldım. Onlar da gittikleri yerden yeni gelmişlerdi. Her neyse, kapıya *o* baktı."

"Öğleden sonraları uyuduğunu sanıyordum."

"Onun hiçbir zaman uyuduğunu zannetmiyorum. O kesinlikle insan soyundan değil. Ateş ve metalden yaratılmış adeta."

"Çok kaba bir yaşlı kadın olduğunu biliyorum ama anlayış göstermelisin. Çok zor günler..."

"*Yaşlı* mı? Sen kimden söz ediyorsun?"

"Yaşlı Bayan Sharpe'tan elbette."

"Yaşlı Bayan Sharpe'ı görmedim bile. Ben Marion'dan bahsediyorum."

"Marion Sharpe mı? Adının Marion olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kendisi söyledi. Ona çok uygun bir isim, değil mi? Adı Marion'dan[4] başka bir şey olamazdı."

"Kapı önündeki bir tanışma için fazlasıyla samimi olmuş gibisiniz."

"Ah, bana çay ikram etti."

"Çay mı? O Fransız filmini izlemek için çok acelen var sanıyordum."

"Marion Sharpe gibi bir kadın beni çaya davet ettiğinde hiçbir şey için acelem yoktur. Gözlerini fark ettin mi? Ama tabii ki ettin. Onun avukatısın. Grinin elaya doğru o mükemmel tonlaması ve gözlerinin üzerinde kaşlarının uzanışı, dâhi bir ressamın fırça darbesi gibi. Kanatlı kaşlar onlar. Eve dönerken yolda onlar için bir şiir yazdım. Duymak ister misin?"

---

4 (İbr.) Acı denizi. (ed.n.)

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Hayır," dedi Robert kesin bir tavırla. "Filmi beğendin mi?"

"Ah, gitmedim ki."

"*Gitmedin*!"

"Sana onun yerine Marion'la çay içtiğimi söyledim."

"Yani *tüm* öğleden *sonra* Franchise'ta olduğunu söylüyorsun!"

"Sanırım öyle," dedi Nevil rüyadaymış gibi, "ama Tanrım, sanki yedi dakikadan fazla sürmedi."

"Peki, Fransız sinemasına karşı özlemine ne oldu?"

"Zaten Marion'ın *kendisi* bir Fransız filmi. Sen bile bunu görmüş olmalısın!"

Robert, "sen bile" ifadesi karşısında yüzünü buruşturdu. "Gerçeğin kendisiyle beraber olabilecekken gölgeyle neden canımı sıkayım? Gerçeklik. Bu Marion'ın özelliği, öyle değil mi? Onun kadar gerçek birini hiç tanımadım."

"Rosemary bile mi?" Robert, Lin Hala'nın deyimiyle "keyfi kaçmış" durumdaydı.

"Ah, Rosemary benim sevgilim ve onunla evleneceğim ama bu çok farklı bir şey."

"Öyle mi?" dedi Robert, aldatıcı bir uysallıkla.

"Elbette. İnsanlar Marion Sharpe gibi kadınlarla evlenmezler, rüzgâr ve bulutlarla evlenmedikleri gibi. Joan of Arc'la[5] evlenmedikleri gibi. Öyle bir kadınla evliliği düşünmek kesinkes dine hakaret sayılır. Senin hakkında çok iyi konuştu, bu arada."

"Onun nezaketi."

Robert'ın ses tonu öyle tatsızdı ki Nevil bile bunu fark etti.

"Ondan hoşlanmıyor musun?" diye sordu, duraksayıp kuzenine hayret ve şüpheyle bakarak.

---

5 Yüz Yıl Savaşı boyunca İngiltere'ye karşı ülkesi Fransa'ya, memleketi Lorraine'deki cephelerden başlayarak manevi anlamda büyük destek olan ve sonradan ünü Fransa'nın dört bir yanına yayılmış bir Fransız Katolik azizesidir. (ç.n.)

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Robert o an için nazik, ağırkanlı, hoşgörülü Robert Blair olmaktan vazgeçti; henüz akşam yemeğini yememiş yorgun bir adamdı yalnızca, öfkenin ve hiçe sayılmanın acısını çekiyordu.

"Bana kalırsa," dedi, "Marion Sharpe sadece ihtiyar, kaba bir anneyle biçimsiz bir evde yaşayan ve herkes gibi ara sıra hukuki tavsiyeye ihtiyaç duyan, kırk yaşında sıska bir kadın."

Ama kelimeler ağzından çıkarken bile pişman oldu, bir dosta ihanet ediyormuş gibi.

Nevil anlayışla, "Hayır, muhtemelen senin tarzın *değil*," dedi. "Kadınların her zaman biraz aptal ve sarışın olmalarını tercih etmişsindir, öyle değil mi?" Bu sözler kötü niyetle değil, can sıkıcı bir gerçeği ifade edermişçesine söylenmişti.

"Neden böyle düşündüğünü anlayamıyorum."

"Nerdeyse evleneceğin her kadın öyleydi."

"Ben hiç kimseyle 'neredeyse evlenme' noktasına gelmedim," dedi Robert sertçe.

"O senin düşüncen. Molly Manders'ın seni elde etmeye ne kadar yaklaştığını asla anlamayacaksın."

"Molly Manders mı?" dedi yemek pişirmekten yüzü kızarmış ve içinde şeri olan bir tepsi taşıyan Lin Hala. "Ne aptal bir kız. Pankek için fırın tahtası kullanıldığını sandı. Ayrıca o küçük makyaj aynasında sürekli kendine bakıyordu."

"O dönemde seni Lin Hala kurtardı, öyle değil mi Lin Hala?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum, Nevil tatlım. Şömine halısının üzerinde hoplayıp zıplamayı bırak ve ateşe bir odun at. Fransız filmini beğendin mi, hayatım?"

"Gitmedim. Onun yerine Franchise'ta çay içtim." Robert'a bir bakış attı. Robert'ın tepkisinde görünenden fazlası olduğunu artık öğrenmişti.

"O tuhaf insanlarla mı? Ne hakkında konuştunuz?"

"Dağlar, Maupassant, tavuklar..."

"*Tavuklar* mı, tatlım?"

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Evet, bir tavuk yüzünün yakın mesafeden çekilen fotoğrafındaki yoğun kötülük."

Lin Hala kararsız görünüyordu. Kara toprağa döner gibi Robert'a döndü.

"Onları tanımak istiyorsan davet etsem daha mı iyi olur, hayatım? Ya da papazın karısına onları davet etmesini söylesem?"

"Papazın karısına öyle geri çevrilemez bir öneride bulunacağımı sanmıyorum," dedi Robert soğuk bir tavırla.

Lin Hala bir an kararsız göründü ama evle ilgili gailesi aklındaki soruyu sildi. "Şeriyle fazla oyalanmayın yoksa fırındaki yemeğim berbat olur. Tanrı'ya şükür, Christina yarın yeniden aşağıda olacak. En azından öyle umuyorum; kurtuluşunun iki günden uzun sürdüğünü hiç görmemiştim. Sizin için fark etmiyorsa, Franchise'taki o insanları gerçekten *davet edeceğimi* sanmıyorum. Yabancı ve çok tuhaf olmaları dışında, beni cidden korkutuyorlar."

Evet, Sharpe'lar söz konusu olduğunda bu Robert'ın beklediği tepkiye bir örnekti. O gün Ben Carley, Franchise'ta polisi ilgilendiren bir sıkıntı varsa Robert'a önyargısız bir jüri beklememesini bildirmek için özel çaba sarf etmişti. Robert, Sharpe'ların korunması için tedbir almalıydı. Cuma günü onlarla görüştüğünde, onlara ücretli bir ajan tarafından özel soruşturma yapılmasını önerecekti. Polis çok fazla çalışıyordu –on yıldan uzun zamandır çok fazla çalışıyordu– ve tek bir adamın boş zamanlarında tek bir iz üzerinde çalışmasının, geleneksel ve resmi soruşturmadan daha başarılı olabilme şansı vardı.

6

Fakat cuma sabahı olduğunda, Franchise'ın güvenliği adına tedbir almak için artık çok geçti.

Robert polis tedbirini hesaba katmıştı, söylentilerin yavaşça yayılmasını hesaba katmıştı ancak *Ack-Emma*'yı hesaba katmamıştı.

Ack-Emma, İngiliz gazeteciliğine Batı'dan giren magazin gazetelerinin son temsilcisiydi. Yarım milyon satış adına, verdiği zararlar için iki bin pound ödemenin ucuz bir bedel olduğu prensibiyle ilerliyordu. İngiliz basınında o güne kadar yayımlanan her gazeteden daha karalayıcı manşetleri, daha sansasyonel fotoğrafları ve daha patavatsızca metinleri vardı. Fleet Street gazeteye kendince bir ad vermişti: Az konuşan ve basılması uygun olmayan. Ama ona karşı bir savunma yoktu. Basın her zaman kendi sansürcüsü olmuştu; kendi sağduyusunun ve beğenisinin prensiplerine göre neyin hoş görülebilir ve neyin hoş görülemez olduğuna kendi karar verirdi. "Adi" bir yayın bu prensiplere uymamaya karar verdiyse, onu riayet ettirebilecek hiçbir güç olamazdı. On yıl içinde *Ack-Emma* o güne kadar ülkenin en iyi satan gazetelerinin günlük net satışlarını yarım milyonla geç-

mişti. Her banliyö treninde sabah işe giden on kişiden yedisi *Ack-Emma* okuyordu.

Franchise skandalını gözler önüne seren de *Ack-Emma* oldu.

O cuma sabahı Robert, ölüm döşeğinde olan ve vasiyetnamesini değiştirmek isteyen yaşlı bir kadını görmek için erkenden evden çıkmıştı. Bu, kadının ortalama olarak her üç ayda bir tekrarladığı bir işti ve doktoru, "onun bir gün tek seferde tam yüz tane mumu söndüreceğini" açıkça söylüyordu. Ama tabii ki bir avukat, sabahın sekiz buçuğunda acilen onu çağıran bir müvekkiline aptal olmamasını söyleyemezdi. Bu yüzden Robert yanına yeni vasiyetname formları alıp arabasını da tamirhaneden alarak kasabaya doğru yol aldı. Yastıklar arasındaki yaşlı despotla alışılmış mücadelesine rağmen –kadın kişi başına üçte bir miktarında *dört* hisse verilemeyeceğine dair temel gerçeği bir türlü anlamıyordu– Robert ilkbaharda kırsal kesimi seviyordu. Ve eve dönüş yolunda, bir saatten kısa bir süre içinde Marion Sharpe'ı görmeyi iple çektiğini mırıldanıyordu kendi kendine.

Nevil'dan hoşlandığı için onu affetmeye karar vermişti. Sonuçta Nevil asla onu Carley'ye kakalamaya çalışmamıştı. İnsan adil olmalıydı. Arabayı tamirhaneye, kiralık at ahırından çıkan sürünün burnunun dibine soktu, park etti ve ayın birinin geçtiğini anımsayıp ofis kısmını yöneten Brough'ya hesabını ödemek için ofise gitti. Ancak içeride Stanley vardı, ince önkollarını şaşırtıcı bir şekilde tamamlayan güçlü elleriyle fişleri ve faturaları karıştırıyordu.

"Ben Muharebe Kolordusu'ndayken," dedi Stanley, ona dalgın bir bakış atarak, "Levazım subaylarının sahtekâr olduklarına inanırdım ama şimdi bundan o kadar emin değilim."

"Bir şey mi kayıp?" dedi Robert. "Hesabımı ödemeye gelmiştim. Bill genelde onu hazırlamış olur."

"Sanırım buralarda bir yerdedir," dedi Stanley, hâlâ faturaları karıştırırken. "Siz bir bakın."

Ofis işlerine alışık olan Robert, Bill'in normal, düzenli dizilimine ulaşmak için Stanley'nin ayırdığı dağınık evrakları aldı. Kâğıtları kaldırdığında bir kızın yüzü ortaya çıktı; bir kızın gazetedeki fotoğrafı. Yüzü hemen tanıyamadı ama fotoğraf ona birini anımsatmıştı ve ona bakmak için duraksadı.

"Buldum!" dedi Stanley zafer edasıyla, klipsten bir sayfayı çıkarırken. Geriye kalan dağınık kâğıtları iterek masanın üzerinde bir yığın haline getirdi ve böylece o sabahki *Ack-Emma* gazetesinin baş sayfası tamamen Robert'ın gözlerinin önüne serildi.

Şaşkınlıktan buz kesen Robert gazeteye bakakaldı.

Robert'ın elinde tuttuğu evrakları almak için dönen Stanley onun neye odaklandığını fark etti ve buna hak verdi.

"Şu güzel küçük çocuk," dedi, "bana Mısır'da gördüğüm bir kızı hatırlatıyor. Aynı arası açık gözler. En orijinal yalanları söylerdi."

Tekrar evrakları düzenlemeye koyuldu ve Robert gazeteye bakmaya devam etti.

İŞTE KIZ BU

diyordu gazete sayfasının tepesinde kocaman, siyah harflerle ve altında, sayfanın üçte ikisini kızın fotoğrafı kaplıyordu. Sonra daha küçük ama yine göze çarpan harflerle:

EV BU MU?

yazıyordu. Altında ise Franchise'ın bir fotoğrafı vardı.

Sayfanın sonunda açıklama yazısı yer alıyordu:

KIZ EVET DİYOR:
PEKİ, POLİS NE DİYOR?

Hikâyenin devamı arka sayfada.

Robert elini uzatıp sayfayı çevirdi.

Evet, işte her şey oradaydı, Sharpe'ların ismi haricinde.

Robert sayfayı elinden düşürdü ve tekrar baştaki o şoke edici fotoğraflı sayfaya baktı. Daha dün Franchise dört yüksek duvarla korunan bir evdi; öyle dikkat çekmeyen, öyle kendine yeterli bir yerdi ki Milford bile neye benzediğini bilmiyordu. Şimdi ise her gazete bayiinde, Penzance'tan Petland'e kadar her gazete satıcısının tezgâhında tüm bakışlara açıktı. Düz, itici ön cephesi, üzerindeki yüzün masumiyetiyle kıyaslanıyordu.

Kızın fotoğrafı omuz hizasına kadardı ve stüdyoda çekilmiş bir vesikalık fotoğrafa benziyordu. Saçları o özel durum için tasarlanmış gibiydi ve parti kıyafetine benzer bir şey giyiyordu. Okul forması olmadan ne daha az masum ne de daha büyük görünüyordu, hayır. Robert bunu ifade edecek sözcüğü aradı. Daha az dokunulmaz görünüyordu, öyle değil miydi? Okul forması insanın onu bir kadın olarak düşünmesine engel oluyordu, tıpkı bir rahibenin kıyafeti gibi. Düşününce, okul formalarının koruyucu özelliği üzerine tam bir tez yazılabilirdi. İki yönden koruyucuydu: zırh ve kamuflaj. Şimdi üzerinde forması olmadığı için salt kadın olmak yerine kadınsıydı.

Yine de hâlâ acınacak halde genç, toy ve dokunaklı bir yüzdü. Samimi bir çehre, arası açık gözler, ağzına hayal kırıklığına uğramış ifadesi veren dolgun dudak; hepsi hayranlık uyandırıcı bir bütün oluşturuyordu. Bu yüz tarafından anlatılan hikâyeye tek inanacak kişi Larborough Piskoposu olmayacaktı.

"Bu gazeteyi ödünç alabilir miyim?" diye sordu Stanley'ye.

"Alın," dedi Stanley. "Onu öylesine aldık. İçinde hiçbir şey yok."

Robert şaşırmıştı. "Bunu ilginç bulmadın mı?" diye sordu, baş sayfayı işaret ederek.

Stanley fotoğraftaki yüze bir bakış attı. "Bana Mısır'daki o kızı hatırlatması dışında hayır, hep yalan dolan."

"Yani kızın anlattığı hikâyeye inanmadın mı?"

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"*Sizce* inandım mı?" dedi Stanley, küçümseyen bir tavırla.

"O halde sence kız onca zaman neredeydi?"

"Kızıl Deniz'deki Sadie hakkında hatırladığımı *düşündüğüm* şeyi hatırlıyorsam, kesinlikle derdim ki –ah, hem de kesinlikle– âlemlere akmıştır," dedi Stanley ve bir müşteriye bakmak için dışarı çıktı.

Robert gazeteyi aldı ve düşünceli bir şekilde oradan ayrıldı. Sokaktaki insanlardan en azından biri hikâyeye inanmamıştı ama bu, o anki şüphecilikten çok eski bir hatıradan dolayıymış gibi görünüyordu.

Ayrıca Stanley hikâyeyi ilgili karakterlerin isimlerini ve hatta mekân isimlerini okumadan okumuş olsa da, okurların yalnızca yüzde onu onun gibi yapardı (en iyi Toplu Gözleme[6] göre); geri kalan yüzde doksan her kelimeyi okurdu ve o anda olayı farklı seviyelerde bir keyifle tartışıyor olmalıydılar.

Ofise gidince Hallam'ın ona telefonla ulaşmaya çalıştığını öğrendi.

"Kapıyı kapatıp içeri gelir misin?" dedi, gelişinde onu haberlerle karşılayan ve odasının kapısında duran yaşlı Bay Heseltine'a. "Ve şuna bir göz at."

Bir eliyle ahizeye uzanırken, diğeriyle gazeteyi Bay Heseltine'ın burnunun dibine soktu.

Yaşlı adam küçük, kemikli, titiz eliyle ilk kez tuhaf bir belge gören biriymiş gibi gazeteye dokundu. "Bu, hakkında çok şey duyulan yayın," dedi ve her tuhaf belgeye yapacağı gibi, dikkatini gazeteye verdi.

"İkimiz de zor bir durumdayız, değil mi?" dedi Hallam, telefon bağlandığında ve *Ack-Emma*'ya uygun sıfatlar bulmak için kelime dağarcığını şöyle bir taradı. "Polisin yapacak yeterince

6 1937'de kurulan bir Birleşik Krallık sosyal araştırma örgütüydü. Çalışmaları 1960'ların ortalarında sona erdi ancak 1981'de yeniden başladı. Arşiv, Sussex Üniversitesi'nde bulunmaktadır. (ç.n.)

BELONGS TO KANTUS TEAM

işi yokmuş gibi bir de kuyruğuna bu gazete takıldı!" diye bitirdi sözlerini. Doğal olarak olaya polis gözüyle bakıyordu.

"Metropolitan Polis Teşkilatı'ndan haber aldın mı?"

"Grant bu sabah dokuzda telefon kablolarını neredeyse yakıyordu. Fakat yapabilecekleri bir şey yok. Sadece sırıtıp sineye çekecekler. Polis her zaman kolay hedeftir. İş oraya varırsa sen de hiçbir şey yapamazsın."

"Hem de hiçbir şey," dedi Robert. "Özgür bir basınımız var."

Hallam basın hakkında birkaç şey daha söyledi. "Hanımların haberi var mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Normalde asla *Ack-Emma*'yı görmediklerinden gayet eminim ve iyiliksever birinin onlara gazeteyi göndermeye vakti olmamıştır. Fakat on dakika içinde burada olacaklar ve haberi onlara göstereceğim."

"O yaşlı cadaloz için üzülmem mümkün olsaydı," dedi Hallam, "bu şimdi olurdu."

"*Ack-Emma* hikâyeyi nasıl öğrendi? Kızın ebeveyninin, yani vasilerinin, bu tür bir reklama şiddetle karşı olduklarını sanıyordum."

"Grant polis dava açmadığı için kızın ağabeyinin aşırı öfkelendiğini ve kimseye danışmadan *Ack-Emma*'ya gittiğini söylüyor. Müdafaa eyleminde çok güçlüler. '*Ack-Emma* adaletin yerine getirilmesini sağlayacak!' Bir keresinde mücadelelerinden birinin üçüncü güne ulaştığını biliyorum."

Telefonu kapadığında Robert her iki taraf için de büyük bir talihsizlik olsa da, en azından kâr ve zararın eşit olduğunu düşündü. Polis tamamlayıcı kanıt bulmak için çabalarını kuşkusuz iki misline çıkaracaktı; diğer yandan kızın fotoğrafının yayımlanması, bir yerlerde birilerinin kızı tanıyıp, "Bu kız söz konusu tarihte Franchise'ta olamaz çünkü falanca yerdeydi," demesi açısından Sharpe'lar için küçük bir umuttu.

"Akıllara ziyan bir hikâye, Bay Robert," dedi Bay Heseltine. "Ve deyim yerindeyse, şoke edici bir yayın. Fazlasıyla saldırgan."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Bu ev," dedi Robert, "Franchise, yaşlı Bayan Sharpe'ın ve kızının yaşadığı ve hatırlarsan birkaç gün önce onlara hukuki tavsiye vermek için gittiğim yer."

"Yani bu insanlar bizim müvekkillerimiz mi?"

"Evet."

"Ama Bay Robert, bu bizim çizgimize hiç uygun değil." Robert yaşlı adamın sesindeki korku karşısında suratını buruşturdu. "Bu genel çizgimizin bir hayli dışında, aslında bizim için normal olanın çok ötesinde olduğu için yetkin değiliz..."

"Bir müvekkili *Ack-Emma* gibi bir yayın organına karşı savunacak kadar yetkin olduğumuzu umuyorum," dedi Robert, soğuk bir şekilde.

Bay Heseltine masanın üzerinde bağıran gazeteye dikkatle baktı. Suçlu bir müvekkil ile rezil bir gazete arasındaki zor seçimle yüzleştiği belliydi.

"Okuduğunda kızın hikâyesine inandın mı?" diye sordu Robert.

"Bunu nasıl uydurabileceğini anlamıyorum," dedi Bay Heseltine kısaca. "Çok ayrıntılı bir hikâye, öyle değil mi?"

"Aslında öyle. Fakat geçen hafta kız evi teşhis etmek üzere Franchise'a getirildiğinde onu gördüm, çay içtikten hemen sonra telaşla dışarı çıktığım gündü ve kızın söylediği tek kelimeye inanmıyorum. Tek bir kelimesine bile," diye ekledi Robert. Bunu kendine yüksek sesle ve açıkça söyleyebildiği, sonunda buna inandığından emin olabildiği için mutluydu.

"Peki, orada değilse kızın aklına Franchise nereden geldi ya da onca şeyi nasıl bilebildi?"

"Bilmiyorum. En ufak bir fikrim yok."

"Seçme ihtimali en küçük yer olduğu kesin; ıssız bir yolda, insanların fazla uğramadıkları kırsal kesimde uzak, görünmeyen bir ev."

"Farkındayım. Bu dalavereyi nasıl çevirdiğini bilmiyorum ancak bunun bir dalavere *olduğundan* eminim. Bu hikâyeler ara-

sında değil, insanlar arasında yapılan bir seçim. O iki kadının öyle çılgınca bir davranışta bulunamayacağından gayet eminim. Oysa kızın öyle bir hikâye anlatma kapasitesine sahip olmadığına inanmıyorum. İkisi aynı kapıya çıkıyor," Robert bir an duraksadı, "ve bu konudaki düşünceme güvenmek zorundasın, Timmy," diye ekledi, yaşlı kâtibin çocukluk ismini kullanarak.

Sebep ister "Timmy" ister savın kendisi olsun, Bay Heseltine'ın daha fazla itirazı olmadığı belliydi.

"Suçluları kendi gözlerinle görebileceksin," dedi Robert, "çünkü şu anda koridorda seslerini duyuyorum. Onları içeri alırsın, olur mu?"

Bay Heseltine dilini yutmuş gibi görevinin başına gitti ve Robert ziyaretçilerinin gözüne nispeten masum olan KIZ ARABAYLA KAÇIRILDI başlığının çarpması için gazeteyi çevirdi.

Görgü kurallarına dair gecikmiş bir içgüdüyle hareket eden Bayan Sharpe, o önemli günün şerefine şapka takmıştı. Siyah satenden yassı bir şapkaydı ve genel olarak öğrenim gören bir doktor etkisi yaratıyordu. Bu etkinin boşa gitmemiş olduğu Bay Heseltine'ın yüzündeki rahatlamış ifadeden okunuyordu. O türden bir müvekkil beklemediği çok açıktı; aksine bu alışkın olduğu türden bir müvekkildi.

"Gitme," dedi Robert, ziyaretçileri selamlayan adama. "Sizi şirketin en eski üyesiyle, Bay Heseltine'la tanıştırmak istiyorum."

Bayan Sharpe'a zarif olmak çok yakışmıştı ve yaşlı Bayan Sharpe zarif davrandığında Victoria Regina'ya fazlasıyla benzemişti. Bay Heseltine çok rahatlamış, hatta silahlarını bırakmıştı. Robert'ın ilk savaşı sona ermişti.

Yalnız kaldıklarında Robert, Marion'ın bir şey söylemek için beklediğini fark etti.

"Bu sabah tuhaf bir şey oldu," dedi Marion. "Kahve içmek için Ann Boleyn'in yerine gittik, bunu oldukça sık yaparız ve

iki boş masa vardı ama Bayan Truelove geldiğimizi görünce büyük bir aceleyle sandalyeleri masaların üzerine yatırdı ve rezerve edilmiş olduklarını söyledi. O kadar mahcup görünmeseydi ona inanabilirdim. Söylentilerin şimdiden yayılmaya başladığını düşünmüyorsunuz, değil mi? Bunu birtakım dedikodular duyduğu için yaptığını?"

"Hayır," dedi Robert, üzüntülü bir şekilde, "çünkü *Ack-Emma*'nın bu sabahki sayısını okudu." Gazetenin ön yüzünü çevirdi. "Size böyle kötü haberlerim olduğu için üzgünüm. Yalnızca dişlerinizi sıkmak ve olayı kabullenmek zorunda kalacaksınız. Bu zehirli gazeteyi şimdiye kadar yakından gördüğünüzü sanmıyorum. Tanışıklığınızın böyle kişisel bir temelde başlamak zorunda olması üzücü."

"Ah, hayır!" dedi Marion öfkeli bir karşı çıkışla, gözleri Franchise'ın fotoğrafına takıldığında.

Sonra iki kadın iç sayfanın içeriğini sindirmeye çalışırken uzun bir sessizlik oldu.

"Anladığım kadarıyla," dedi Bayan Sharpe sonunda, "böyle bir şeyi düzeltme şansımız yok, değil mi?"

"Hiçbir şekilde," dedi Robert. "Tüm ifadeler tamamen doğru ve hepsi ifadelerden ibaret, yorumlardan değil. Yorum olsaydı bile ki yorumların da geleceğinden şüphem yok, iddialar kesinleşmediğinden *süregelen* bir dava yok. İsterlerse yorum yapmakta özgürler."

"Bu tamamen üstü örtülü yorumdan ibaret," dedi Marion. "Polisin görevini yerine getirmekte başarısız olması filan. Bizim ne yaptığımızı düşünüyorlar? Onlara rüşvet verdiğimizi mi?"

"Bence buradaki ima, mütevazı kurbanın günahkâr zenginlere göre polisle daha az bağlantısının olması."

"Zenginler," diye tekrarladı sesi öfkeyle sertleşen Marion.

"Altı bacadan fazlasına sahip herkes zengindir. Şimdi. Düşünemeyecek kadar şokta değilseniz durumu değerlendirin. Kızın

asla Franchise'ta bulunmadığını *biliyoruz*, onun..." Marion sözünü kesti.

"Biliyor musunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi Robert.

Marion'ın meydan okuyan gözlerindeki öfke yok oldu ve bakışları önüne düştü.

"Teşekkürler," dedi usulca.

"Kız orada hiç bulunmadıysa, evi nasıl görmüş olabilir! ... Bir şekilde görmüş. Sadece bir başkasının ona verdiği tarifi tekrar ettiğine inanmak imkânsız... Evi nasıl görebildi? Demek istediğim, kendi şartlarıyla."

"Sanırım ev bir otobüsün üst katından görülebilir," dedi Marion. "Ama Milford güzergâhında iki katlı otobüsler çalışmıyor. Ya da bir kamyonun saman yükünün tepesinden. Fakat saman için yılın doğru zamanı değil."

"Saman için yılın doğru zamanı olmayabilir," dedi Bayan Sharpe boğuk bir sesle, "ama kamyon yükleri için herhangi bir mevsim yok. Saman kamyonları kadar yüksek mallarla yüklü kamyonlar gördüm."

"Evet," dedi Marion. "Farz edelim ki kız bir arabaya değil, kamyona bindi."

"Bu görüşe ters düşen tek bir şey var. Bir kız bir kamyona alındıysa sürücü kabininde oturur, birinin dizinde oturması gerekse bile. Onu yükün tepesine oturtmazlar. Özellikle de yağmurlu bir akşamda, hatırlarsanız... Franchise'a yol sormak, bir şey satmak ya da bir şey tamir etmek için hiç kimse gelmedi mi? Arka planda da olsa kızın birlikte olabileceği biri?"

Fakat hayır, ikisi de kızın tatilde olduğu süre içinde eve hiç kimsenin gelmediğinden emindi.

"O halde kızın Franchise hakkındaki bilgileri bir defasında duvarın ötesini görecek kadar yüksekte olarak edindiğini varsayalım. Bunun ne zaman ve nasıl olduğunu büyük olasılıkla asla

öğrenemeyeceğiz ve bilsek bile muhtemelen ispatlayamayacağız. Bu yüzden tüm çabalarımız kızın Franchise'ta olmadığını kanıtlamaya değil, başka bir yerde *olduğunu* kanıtlamaya yönelik olmalı!"

"Peki, bu konuda ne kadar şansımız var?" diye sordu Bayan Sharpe.

"Haberin yayımlanmasından öncekinden daha fazla şansımız var," dedi Robert, *Ack-Emma*'nın baş sayfasını işaret ederek. "Aslında bu kötü olayın tek iyi yanı bu. O ay boyunca nerede olduğuna dair bilgi almak umuduyla kızın fotoğrafını *biz* yayımlayamazdık. Ama şimdi onlar yayımladığına göre –yani kendi ailesi– bunun bize de aynı şekilde faydası olmalı. Hikâyeyi yayımladılar ve bu bizim kötü şansımız ancak aynı zamanda fotoğrafı da yayımladılar. En ufak bir şansımız varsa bir yerlerde birileri hikâye ile fotoğrafın birbirini tutmadığını görecektir. Kızın başka bir yerde olduğunu bizzat bildiklerinden, hikâyede geçen söz konusu zamanda fotoğrafın sahibinin belirtilen yerde olamayacağını fark edeceklerdir."

Marion'ın yüzündeki kasvetli ifade biraz olsun kayboldu ve Bayan Sharpe'ın ince sırtı bile daha az katı göründü. Sonuçta felaket olarak görünen bir şey onların kurtuluşuna vesile olabilirdi.

"Peki, özel dedektiflik konusunda ne yapabiliriz?" diye sordu Bayan Sharpe. "Çok az paramız olduğunu anladığınızı umuyorum ve anladığım kadarıyla özel bir araştırma çok pahalı bir iş."

"O iş genelde hesaplanan ücretten fazlasını gerektirir çünkü bir bütçe belirlemek zordur. Ama başlangıç olarak, ilgili kişileri görmek ve mümkünse herhangi bir araştırmanın nasıl bir temel üzerine oturtulması gerektiğini anlamak için kendim gideceğim. Kızın *muhtemelen* ne yaptığını öğrenmek için."

"Size bunu anlatacaklar mı?"

"Ah, hayır. Büyük olasılıkla onlar da kızın eğilimlerinin farkında değiller. Ama kız hakkında konuşurlarsa kafamızda bir fotoğraf canlanacaktır. En azından öyle umuyorum."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Birkaç dakikalık sessizlik oldu.

"Olağanüstü naziksiniz, Bay Blair."

Bayan Sharpe'ın tavırlarına Victoria Regina geri dönmüştü ancak bir şeyin daha belirtisi vardı. Nezaket hayatta normalde karşılaştığı ya da beklediği şeylerden biri değilmiş gibi neredeyse şaşkınlık. Resmi bir zarafetle bulunduğu itiraf adeta, "Fakir olduğumuzu, size asla yeterince para veremeyebileceğimizi ve temsil etmeyi seçeceğiniz türden insanlar olmadığımızı biliyorsunuz fakat gücünüz dahilinde bize en iyi hizmeti verebilmek için zahmete giriyorsunuz ve size minnettarız," demiş gibi dokunaklıydı.

"Ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordu Marion.

"Hemen öğle yemeğinden sonra."

"Bugün!"

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"O halde sizi meşgul etmeyelim," dedi Bayan Sharpe, ayağa kalkarken. Bir dakikalığına ayakta durup masanın üzerine yayılmış gazeteye baktı. "Franchise'ın mahremiyeti çok hoşumuza giderdi," dedi.

Robert onları kapıya ve arabalarına kadar geçirdikten sonra Nevil'ı odasına çağırdı ve Lin Hala'ya bir çanta hazırlamasını söylemek üzere ahizeyi eline aldı.

"Sanırım *Ack-Emma*'yı görmedin, değil mi?" diye sordu Nevil'a.

"Sanırım bu cevabı belli olan bir soru," dedi Nevil.

"Bu sabahki sayısına bir bak. Merhaba, Lin Hala."

"Birileri onları bir şey için dava etmek mi istiyor? Öyleyse bizim için sağlam para olacak. Her zaman mahkemeye başvurmadan uzlaşmak isterler. Özel bir fonları var..." Nevil'ın sesi kesildi. Masadan ona bakan baş sayfayı görmüştü.

Telefonda olan Robert ona kaçamak bir bakış attı ve kuzeninin canlı, genç yüz hatlarındaki bariz şoku memnuniyetle izledi. O günün gençliğinin kendilerini darbeye dayanıklı gördüklerini

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

biliyordu; gerçek hayatın sıradan bir vuruşuyla yüzleştiklerinde diğer insanlar gibi tepki verdiklerini öğrenmek güzeldi.

"Şimdi bir melek ol, Lin Hala ve benim için bir çanta hazırla, olur mu? Sadece bir gece için..."

Nevil gazeteyi yırtarcasına açmış hikâyeyi okuyordu.

"Yalnızca Londra'ya gidip döneceğim sanırım ama emin değilim. Her neyse, sadece ufak bir valiz ve minimum eşya. Beni seviyorsan, ihtiyacım *olabilecek* her şeyi koyma. Son defasında neredeyse yarım kilo gelen bir şişe hazımsızlık giderici vardı. Hem ne zaman hazımsızlık gidericiye ihtiyacım oldu? Pekâlâ, o halde ülserim *olur*... Evet, on dakika içinde öğle yemeğine geleceğim."

"Kahrolası *domuz*!" dedi şair ve entelektüel Nevil, argo konuşma ihtiyacıyla geri çekilerek.

"Evet, bundan ne anlam çıkarıyorsun?"

"Anlam çıkarmak mı? Neden?"

"Kızın hikâyesinden."

"İnsanın bundan bir anlam çıkarması mı gerekiyor? Dengesiz bir ergenin bariz sansasyon hevesinden mi?"

"Peki, sana söz konusu ergenin çok sakin, sıradan, hakkında çok iyi konuşulan bir öğrenci olduğunu, yani sansasyonel olmak dışında her şey olduğunu söylersem?"

"Onu gördün mü?"

"Evet. Geçen hafta Franchise'a ilk kez gidişimin sebebi buydu; Metropolitan Polis Teşkilatı kızı kadınlarla yüzleştirmeye getirdiğinde orada olmak. İster işine gelsin ister gelmesin, genç Nevil, Marion seninle tavuklar ve Maupassant hakkında konuşabilir ama başı belada olduğunda yardım istediği kişi benim."

"Onları temsilen orada olman için mi?"

"Kesinlikle."

Nevil aniden rahatladı. "Ah, güzel, sorun değil. Bir an için Marion'a karşı olduğunu düşünmüştüm. Onlara karşı. Bu du-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

rumda problem yok. Bu…" Gazeteye bir fiske vurdu. "Bu… yeniyetmenin tekerine çomak sokmak için güçlerimizi birleştirebiliriz." Robert, Nevil'ın tipik söz seçimi karşısında bir kahkaha attı. "Bu konuda ne yapacaksın, Robert?"

Robert ona anlattı. "Ve ben yokken işleri sen yürüteceksin." Nevil'ın dikkatinin yeniden "yeniyetmeye" yöneldiğini gördü. Kalkıp yanına gitti ve birlikte onlara büyük bir soğukkanlılıkla bakan genç yüzü incelediler.

"Bütüne bakıldığında çekici bir yüz," dedi Robert. "Bundan ne anlam çıkarıyorsun?"

"Çıkarmak istediğim," dedi güzelliğe değer veren Nevil kinle, "çok *pis bir bela* olurdu."

7

Wynn'ların Aylesbury dışındaki evi kırsal bir banliyödeydi; sıra sıra yarı müstakil evlerin hâlâ bozulmamış meraların kenarları boyunca uzandığı türden bir bölgeydi. Yapı ustalarının onlara verdikleri karaktere göre ya başkalarının arsasına tecavüz ettiklerinin farkındaydı bu evler ya da kendinden memnun ve umursamaz. Wynn'lar, mahcup sıra evlerden birinde yaşıyorlardı; Robert'ın tüylerini diken diken eden kırmızı tuğladan, harabe bir diziydi bu; öylesine kaba, öylesine derme çatma, öylesine sefildiler. Fakat Robert doğru kapı numarasını bulmak için arabasını yoldan yukarı sürdükçe, bu acınacak nesnelerin dekorasyonuna adanan sevgiye yenik düştü. Binalarına hiç sevgi girmemişti, yalnızca biraz hesap. Ancak her ev sahibi için çıplak, küçük ev kendi "yeterli güzelliğini" temsil etmişti ve bunu bulan ev sahibi o güzelliğe katkıda bulunmuştu. Bahçeler küçük birer güzellik abidesiydi; her biri var olduğu bilinmeyen bir şairin kalbini yeni yeni açığa çıkarıyordu adeta.

Gerçekten de Nevil burada olup görmeliydi, diye düşündü Robert, gözüne bir kez daha yeni bir güzellik takılınca yavaşlarken; Nevil'ın sevgili *Watchman*'ının toplam on iki aylık sayı-

sından daha çok şiirsellik vardı burada. Tüm basmakalıp sözler oradaydı: biçim, ritim, renk, bütünsel hareket, tasarım, etki…

Yoksa Nevil olsa yalnızca bir dizi banliyö bahçesi mi görürdü? Bahçelerde biraz Woolworth bitkisi olan Meadowside Lane, Aylesbury'yi mi görürdü sadece?

Büyük olasılıkla.

39 Numara, sınırları taşla çizilmiş düz yeşil çimenli bahçesi olan evdi. Bir de perdelerinin görünmemesiyle ayırt ediliyordu. Pencerelerin camları boyunca ince tüller uzanmıyordu, kenarlarına krem rengi perdelik kumaşlar asılmamıştı. Pencereler güneşe, havaya ve insanların bakışlarına açıktı. Bu, muhtemelen komşuları şaşırttığı kadar Robert'ı da şaşırtmıştı. Ummadığı bir uyumsuzluğun işaretiydi.

Kendini bir satıcı gibi hissetmemeyi dileyerek zili çaldı. O bir ricacıydı ve bu, Robert Blair için yeni bir roldü.

Bayan Wynn onu pencerelerinden daha da çok şaşırttı. Betty Kane'i evlat edinen ve ona annelik yapan kadınla ilgili kafasında nasıl eksiksiz bir tablo çizdiğini ancak onunla karşılaştığında fark etti: kır saçlar; sağlam, anaç, rahatlatıcı bir kişilik; sade, hoşgörülü, duyarlı bir yüz; hatta belki bir önlük ya da ev hanımlarının giydiği şu çiçekli elbiselerden biri. Oysa Bayan Wynn'ın o tabloyla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Narin, temiz giyimli, genç, modern, esmer, pembe yanaklı ve hâlâ güzeldi ve Robert'ın hayatında gördüğü en zekice bakan, parlak kahverengi gözlere sahipti.

Karşısında bir yabancı görünce savunmaya geçti ve tuttuğu kapıyı kapayacakmış gibi istemsiz bir hareket yaptı fakat ikinci bir bakış ona güven vermiş gibi oldu. Robert kim olduğunu açıkladı ve kadın Robert'ın oldukça takdir ettiği bir tavırla onu lafını kesmeden dinledi. İster erkek ister kadın olsun, müvekkillerinin çok azı lafını kesmeden dinlerdi.

"Benimle konuşmak zorunda değilsiniz," diye bitirdi Robert sözlerini, orada olmasının sebebini açıkladıktan sonra. "Ama

bunu reddetmeyeceğinizi umut ediyorum. Bugün öğleden sonra müvekkilim adına sizi göreceğimi Komiser Grant'e söyledim."

"Ah, polis bunu biliyor ve bir sakınca görmüyorsa..." Kadın Robert'ın içeri girmesi için geriye çekildi. "Avukatlarıysanız, sanırım o insanlar için elinizden geleni yapmanız gerekiyor ve bizim saklayacak hiçbir şeyimiz yok. Fakat asıl konuşmak istediğiniz kişi Betty ise korkarım bunu yapamazsınız. Onu tüm bu gürültü patırtıdan uzak kalması için bugünlük arkadaşlarına gönderdik. Leslie'nin niyeti iyiydi ama yaptığı aptalca bir şeydi."

"Leslie mi?"

"Oğlum. Oturun lütfen." Bayan Wynn ona şirin, düzenli oturma odasındaki rahat koltuklardan birini gösterdi. "Polise karşı o kadar öfkeliydi ki doğru dürüst düşünemedi. Demek istediğim, kanıtlar o kadar açıkken polisin bir şey yapmaktaki başarısızlığı yüzünden öfkeliydi. Betty'ye her zaman çok bağlı olmuştur. Aslında Leslie nişanlanana kadar etle tırnak gibiydiler."

Robert dikkat kesildi. İşte bu, duymak için geldiği türden bir şeydi.

"Nişanlandı mı?"

"Evet. Yılbaşından hemen sonra çok tatlı bir kızla nişanlandı. Hepimiz mutlu olduk."

"Betty de mutlu oldu mu?"

"Kıskanmadı, kastettiğiniz buysa," dedi kadın, zeki gözleriyle ona bakarak. "Leslie için eskisi gibi ilk sırada gelmeyeceğini anlamadığını sandım ama bu konuda tepkisi gayet iyi oldu. O iyi bir kızdır, Bay Blair. İnanın bana. Evlenmeden önce öğretmendim –çok başarılı olmadığım için ilk fırsatta evlendim– ve kızlar hakkında çok şey bilirim. Betty beni bir an bile endişelendirmedi."

"Evet, biliyorum. Herkes onu mükemmel biri olarak anlatıyor. Oğlunuzun nişanlısı Betty'nin okul arkadaşı mı?"

"Hayır, bir yabancı. Ailesi buraya yakın bir yerde yaşamak için gelmiş ve oğlum onunla dansta tanışmış."

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

"Betty dansa gider mi?"

"Yetişkinlerin danslarına gitmez. Bunun için henüz çok genç."

"Yani oğlunuzun nişanlısıyla karşılaşmadı, öyle mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbirimiz karşılaşmamıştık. Aslında Leslie kızı bize pat diye söyleyiverdi. Ama onu o kadar sevdik ki bunu umursamadık."

"Oğlunuz yuva kuramayacak kadar genç olmalı."

"Ah, her şey çok tuhaf tabii ki. Leslie yirmi, kız on sekiz yaşında. Ama birlikte çok tatlılar. Ben de evlendiğimde çok gençtim ve çok mutlu oldum. Tek eksiğim bir kız çocuktu ve Betty o boşluğu doldurdu."

"Okulu bitirdiğinde ne yapmak istiyor?"

"Bilmiyor. Gördüğüm kadarıyla herhangi bir şeye özel bir yeteneği yok. Erken evleneceğine dair bir düşüncem var."

"Çekiciliğinden ötürü mü?"

"Hayır, çünkü..." Kadın duraksadı ve belli ki söyleyeceği şeyi değiştirdi. "Belli bir eğilimi olmayan kızlar kolaylıkla evlenirler."

Robert kadının söyleyeceği şeyin, kızının kurşun mavisi gözleriyle dolaylı olarak bağlantısı olup olmadığını merak etti.

"Betty okula yeniden başlamak için zamanında eve dönmeyince onun yalnızca okulu kırdığını mı düşündünüz? Uslu bir çocuk olmasına rağmen."

"Evet, okuldan sıkılmaya başlamıştı ve her zaman ki bu gerçekten doğru, okulun ilk gününün boşa harcanan zaman olduğunu söylerdi. O yüzden dedikleri gibi sadece bir kereliğine 'macera yaşadığını' düşündük. Betty'nin gelmediğini duyduğunda Leslie'nin deyimiyle 'deneme yaptığını' sandık."

"Anlıyorum. Tatilde okul formasını mı giyiyordu?"

Bayan Wynn, Robert'a ilk kez kuşkuyla baktı, bunu sorma sebebinden emin olamamıştı.

"Hayır. Hayır, gündelik kıyafetlerini giyiyordu. Geri döndüğünde üzerinde yalnızca bir elbise ile ayakkabıları olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Robert başını onaylarcasına salladı.

"Aciz bir çocuğa öyle davranacak kadar ahlakı bozuk kadınları hayal etmekte zorlanıyorum."

"O kadınlarla tanışabilseydiniz, Bayan Wynn, hayal etmekte daha da zorlanırdınız."

"Ama en kötü suçluların tümü masum ve zararsız görünür, değil mi?"

Robert bunu duymazdan geldi. Kızın vücudundaki morluklar hakkında bilgi almak istiyordu. "Morluklar taze miydi?"

"Ah, hem de çok tazeydi. Çoğu 'iyileşmeye' başlamamıştı bile."

Bu Robert'ı biraz şaşırttı.

"Ama anladığım kadarıyla daha eski morluklar da vardı."

"Varsa bile tüm o kötü yeni yaraların arasında fark edilmeyecek kadar iyileşmişlerdi."

"Yeni morluklar neye benziyordu? Kamçı darbesi gibi miydi?"

"Ah, hayır. Aslına bakılırsa tekrar tekrar dövülmüştü. O zavallı küçük yüzü bile. Bir yanağı şişmişti ve diğer taraftaki şakağında büyük bir morluk vardı."

"Polis, ondan hikâyesini anlatmasını istediklerinde kızınızın kendini kaybettiğini söylüyor."

"Henüz iyileşmemişken o durumdaydı. Biz ağzından olanları aldıktan ve Betty uzun süre istirahat ettikten sonra onu hikâyesini polise de anlatmaya ikna etmek gayet kolay oldu."

"Buna dürüstçe cevap vereceğinizi biliyorum, Bayan Wynn: Betty'nin hikâyesinin doğru olmayabileceğinden kuşkulanmadınız mı hiç? Bir an bile olsa?"

"Bir an bile kuşku duymadım. Neden duyayım? Her zaman dürüst bir çocuktu. Öyle olmasaydı dahi, gerçek ortaya çıkma-

dan öylesine uzun, ayrıntılı bir hikâyeyi nasıl uydurabilirdi? Polisler ona istedikleri her soruyu sordular, ifadesini olduğu gibi kabul etmek gibi bir durum söz konusu olmadı."

"Hikâyesini ilk olarak tek seferde mi anlattı?"

"Ah, hayır, birkaç güne yayıldı. Önce ana hatlar. Sonra hatırladığı kadarıyla detayları tamamladı. Çatı katındaki pencerenin yuvarlak oluşu gibi şeyler."

"Baygınlık günlerinde hafızası bulanmamış."

"Hiçbir durumda hafızasının bulanacağını sanmam. Yani, Betty'ninki gibi bir beyinle. Onun fotografik hafızası var."

Gerçekten mi, diye düşündü Robert, can kulağıyla dinliyordu.

"Küçük bir çocukken bile bir kitabın sayfasına bakar –bir çocuk kitabı elbette– ve resimdekilerin çoğunu bakmadan söylerdi. 'Nesneleri say' oyununu –hani tepsideki nesnelerin üzerini kapayıp aklınızdan saydığınız oyunu– oynadığımızda Betty'yi oyundan çıkarmak zorunda kalırdık çünkü sürekli kazanırdı. Ah, hayır, gördüğü şeyi hatırlar."

Sloganın "İşler kızışıyor!" olduğu bir oyun daha anımsadı Robert.

"Onun dürüst bir çocuk olduğunu söylüyorsunuz ve herkes bu konuda sizi destekliyor, peki ama hiç çocukların bazen yaptıkları gibi kendi hayatını romantikleştirmekten keyif aldığı olmadı mı?"

"Asla," dedi Bayan Wynn kesin bir şekilde. Bu düşünce onu bir nebze olsun eğlendirmiş gibiydi. "Bu mümkün değil," diye ekledi. "Betty'nin gerçek olmayan hiçbir şeyle işi olmaz. Hatta oyuncak bebeklerle yaptığı çay partilerinde bile birçok çocuğun yapmaktan mutlu olacağı gibi tabakların içinde bir şeyler hayal etmezdi; bir lokma ekmek dahi olsa orada gerçek bir şey olmalıydı. Genelde tabakta daha güzel şeyler olurdu elbette; bu, fazladan bir şey koparmanın iyi bir yoluydu ve Betty her zaman biraz obur olmuştur."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Robert kadının özlemini çektiği ve çok sevdiği kızına karşı tarafsızlığına hayranlık duydu. Bir öğretmenin şüpheciliğinin izleri miydi? Ne olursa olsun bir çocuk için körü körüne sevgiden çok daha değerliydi. Kadının zekâsının ve içten bağlılığının böyle kötü ödüllendirilmesi çok üzücüydü.

"Sizin için tatsız olan bir konuyu deşmek istemiyorum," dedi Robert. "Ama belki bana ebeveyni hakkında bir şeyler anlatabilirsiniz."

"Ebeveyni mi?" diye sordu Bayan Wynn hayretle.

"Evet. Onları yakından tanır mıydınız? Nasıl insanlardı?"

"Onları hiç tanımadık. Hiç görmedik bile."

"Ama annesiyle babası öldürülmeden önce Betty'ye –Ne kadardı? Dokuz ay mı?– siz baktınız, değil mi?"

"Evet, fakat Betty bize geldikten kısa bir süre sonra annesi mektup yazdı ve onu görmeye gelmesinin çocuğu yalnızca üzeceğini, mutsuz edeceğini ve Londra'ya geri dönebileceği zamana kadar Betty'yi bize bırakmanın herkes için en iyisi olacağını söyledi. Benden en azından günde bir kez Betty'ye ondan bahsetmemi rica etti."

Tek çocuğu için kendi yüreğini parçalamaya razı olan bu meçhul rahmetli kadına karşı duyduğu acımayla Robert'ın yüreği daraldı. Betty Kane'in, tehlikeden uzaklaştırılan bu çocuğun önüne nasıl bir sevgi ve ilgi hazinesi serilmişti?

"Geldiğinde kolayca sakinleşti mi? Yoksa annesi için ağladı mı?"

"Ağladı çünkü yemekleri beğenmemişti. Onun annesi için ağladığını hiç hatırlamıyorum. Daha ilk geceden Leslie'ye âşık oldu –daha bebekti, bilirsiniz– ve bence onun Leslie'ye olan ilgisi hissedebileceği tüm ıstırabı yok etti. Ondan dört yaş büyük Leslie de tam onu sahiplenecek yaştaydı. Hâlâ öyle hissediyor, zaten bu yüzden bugün bu karmaşayı yaşıyoruz."

"Bu *Ack-Emma* olayı nasıl oldu? Gazeteye oğlunuzun gittiğini biliyorum ama siz de sonunda onun fikrine..."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Aman Tanrım, hayır," dedi Bayan Wynn öfkeyle. "Biz o konuda bir şey yapamadan her şey olup bitmişti. Leslie ve gazete muhabiri geldiğinde kocamla ben dışarıdaydık, Leslie'nin hikâyesini duyunca olanları doğrudan Betty'den dinlemek için onunla birlikte bir adam göndermişler ve..."

"Betty olanları isteyerek mi anlatmış?"

"Ne kadar isteyerek anlattı, bilmiyorum. Orada değildim. Bu sabah Leslie burnumuzun dibine bir *Ack-Emma* getirene kadar kocamla ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorduk. Bunu biraz küstahça yaptığını da ekleyebilirim. Her şey olup bittikten sonra şimdi o da kendini kötü hissediyor. Sizi temin ederim, Bay Blair, normalde *Ack-Emma* oğlumun seçimi değildir. Duyguları körüklenmeseydi..."

"Biliyorum. Nasıl olduğunu tam anlamıyla biliyorum. Şu bize-sıkıntını-anlat-adaletin-gerçekleşmesini-sağlayalım saçmalığı çok sinsice." Robert ayağa kalktı. "Gerçekten çok nazik davrandınız, Bayan Wynn ve size fazlasıyla minnettarım."

Belli ki Robert'ın ses tonu Bayan Wynn'ın umduğundan daha samimiydi. Kadın ona şüpheyle baktı. Ona yardım edecek ne söylediğini sorar gibiydi, yarı korkulu.

Robert ona Betty'nin ebeveyninin Londra'da nerede yaşamış olduklarını sordu ve Bayan Wynn cevapladı. "Artık orada hiçbir şey yok," diye de ekledi. "Sadece açık alan. Yeni bir yapı projesinin parçası olacağı için şimdiye kadar oraya hiçbir şey yapmadılar."

Robert kapının önünde Leslie'yle karşılaştı.

Leslie gerçeklerden tamamen habersiz görünen, olağanüstü şekilde yakışıklı bir delikanlıydı. Bu özelliğiyle ona şefkatle bakacak ruh halinde olmayan Robert'a kendini sevdirmişti. Robert onun orman kibarı denen tiplerden olduğunu hayal etmişti ama aksine mahcup, samimi gözleri ve dağınık, yumuşak saçlarıyla Leslie hassas, nazik görünümlü bir çocuktu. Annesi ona

Robert'ı tanıttığında ve orada olmasının sebebini açıkladığında, Leslie avukata açıkça bir düşmanlıkla dik dik baktı fakat annesinin söylediği gibi, bu ters bakışta bir meydan okuyuşun izleri vardı; belli ki o akşam Leslie'nin vicdanı da rahat değildi.

"Kız kardeşimi döven hiç kimsenin yaptığı yanına kâr kalmayacak," dedi öfkeyle, Robert onun yaptığı şeyi yumuşak bir dille kınayınca.

"Bakış açını anlıyorum," dedi Robert, "ama şahsen, *Ack-Emma*'nın baş sayfasında fotoğrafım çıkacağına, iki hafta boyunca her gece dövülmeyi tercih ederdim. Özellikle de genç bir kızsam."

"İki hafta boyunca her gece dövülseydin ve hiç kimse bu konuda bir şey yapmasaydı, adalet yerine gelecekse hangi gazetede olursa olsun fotoğrafının yayımlanmasından mutlu olurdun," dedi kendince geçerli bir savunmayla ve yanlarından hızla geçerek eve girdi.

Bayan Wynn özür dilercesine hafif bir gülümsemeyle Robert'a döndü ve onun yumuşamış anından faydalanan Robert, "Bayan Wynn, Betty'nin hikâyesinde inandırıcı olmayan bir şey aklınıza gelirse, umarım uyuyan yılanı uyandırmamaya karar vermezsiniz."

"Bu umuda bel bağlamayın, Bay Blair."

"Yani meseleyi kurcalamayıp masumların acı çekmesine izin mi verirdiniz?"

"Ah, hayır, öyle demek istemedim. Betty'nin hikâyesinden kuşkulanmamı beklemenizi kastettim. En başında ona inandıysam, sonradan ondan kuşkulanmam olası değil."

"Hiç belli olmaz. Bir gün aklınıza şunun veya bunun 'yerine oturmadığı' gelebilir. Doğuştan çözümsel bir beyniniz var; hiç ummadığınız bir anda beyniniz bilinçaltınızı harekete geçirebilir. Düşüncelerinizin derinliklerinde kafanızı karıştıran bir şey daha fazla bastırılmayı reddedebilir."

Bayan Wynn onunla birlikte bahçe kapısına yürüdü ve Robert, son cümlesini söyledikten sonra ona veda etmek üzere döndü. Hayrettir ki, Robert'ın bu yumuşak sözleri karşısında kadının gözlerinin ardında bir şey kımıldandı.

Demek her şeye rağmen o da emin değildi.

Bu durumda hikâyenin bir yerinde kadının temkinli, çözümsel beyninde soru işareti bırakan ufak bir şey vardı.

Neydi o?

Ve o an, Robert'ın daha sonra her zaman, deneyimlerine göre telepatik iletişimin tek mükemmel örneği olarak hatırladığı şeyle, arabasına binerken duraksadı ve "Eve döndüğünde ceplerinde herhangi bir şey var mıydı?" dedi.

"Tek cebi vardı, o da elbisesindeki."

"O cepte bir şey var mıydı?"

Kadının ağzının çevresindeki kaslarda çok hafif bir gerilme oldu. "Sadece bir ruj," dedi sakince.

"Bir ruj! Bunun için biraz genç değil mi?"

"Yapmayın, Bay Blair, daha on yaşında ruj sürmeyi denemeye başlıyorlar. Yağmurlu bir günde eğlence olarak annelerinin kıyafetlerini giyip süsleniyorlar."

"Evet, büyük olasılıkla; Woolworth[7] büyük bir hayırsever."

Bayan Wynn gülümseyerek veda etti ve Robert uzaklaşırken eve yürüdü.

Ruj hakkında kafasını karıştıran şey neydi? Meadowside Lane'in engebeli yolundan, pürüzsüz siyah asfaltlı Aylesbury-Londra anayoluna dönerken Robert bunu düşünüyordu. Franchise'taki canavar ruhlu kadınların ruju kızın yanında bırakmış olma ihtimali mi? Kadının tuhaf bulduğu şey bu muydu?

Onun bilinçaltındaki endişeyi anında Robert'a da bulaştırması nasıl da hayret vericiydi. Robert kendi ağzından çıktığını

7 İngiltere'nin en büyük mağaza zincirlerinden biri. (ç.n.)

duyana kadar kızın cepleri hakkında o cümleyi söyleyeceğini bilmiyordu. Tek başınayken kızın elbisesinin cebinde ne olduğunu merak etmemişti. Elbisenin bir cebi olabileceği bile aklından geçmezdi.

Demek cebinde bir ruj vardı.

Ve onun varlığı Bayan Wynn'ın kafasını karıştıran bir şeydi.

Pekâlâ, bu, biriktirdiği ufacık yığına eklenebilecek bir saman çöpüydü sadece. Kızın fotografik hafızası olduğu gerçeğine. Henüz bir ya da iki ay önce birdenbire düzeninin değiştiği gerçeğine. Obur olduğu gerçeğine. Okuldan sıkıldığı gerçeğine. "Gerçekliği" sevdiği gerçeğine.

Her şeyin ötesinde, ev halkından kimsenin, hatta objektif, duyarlı Bayan Wynn'ın bile Betty Kane'in aklından geçenleri bilmediği gerçeğine. Bir delikanlının hayatının merkezinde olan on beş yaşında bir kızın, bir gecede yerini bir başkasının aldığını görmesi ve bu duruma çılgınca tepki vermemesi büsbütün inanılmazdı. Fakat Betty'nin bu konudaki tepkisi "gayet iyi" olmuştu.

Robert bunu cesaret verici buldu. O samimi yüzün gerçek Betty Kane'e hiç ama hiç işaret etmediğinin kanıtıydı bu.

BELONGS TO
KÁKTUS TEAM

8

Robert, geceyi Londra'da geçirerek bir taşla iki kuş vurmaya karar vermişti.

Öncelikle birinin elinden tutmasını istiyordu ve o şartlar altında eski okul arkadaşı Kevin Macdermott'tan başka hiç kimse elinden daha faydalı bir biçimde tutamazdı. Kevin'ın suçla ilgili bilmediği muhtemelen hiçbir şey yoktu ve ünlü bir savunma avukatı olarak insan doğası hakkındaki bilgisi engin, çeşitli ve olağandışıydı.

O günlerde, Macdermott'ın altmış yaşında yüksek tansiyondan öleceği ya da yetmiş yaşında Woolsack'i[8] onurlandıracağı yönündeki bahis başa baş gidiyordu. Robert ikincisini ümit ediyordu. Kevin'ı çok severdi.

İlk olarak okulda ikisi de "hukuka ilgi duyduğu için" birbirlerinin ilgi alanına girmişlerdi sonra da dost olup öyle kalmışlardı çünkü birbirlerini tamamlıyorlardı. İrlandalı adama göre, Robert'ın ağırbaşlılığı eğlenceli, kışkırtıcı ve –yorgun olduğu

8 İngiliz Adalet Bakanı'nın Lordlar Kamarası'nın sözcüsü sıfatıyla oturduğu yer. (ç.n.)

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

zamanlarda– dinlendiriciydi. Robert'a göre, Kevin'ın Kelt ihtişamı ilginç ve çekiciydi. Robert'ın isteği, küçük kırsal kasabaya geri dönüp hayata olduğu gibi devam etmekti; Kevin'ın hırsı ise, hukukta değiştirilebilir olan her şeyi değiştirmek ve bunu yaparken de mümkün olduğunca ses getirmekti.

O zamana kadar Kevin pek fazla bir şey değiştirmemişti – yine de bazı yargıçların hükümleriyle ilgili elinden geleni yapmıştı– fakat çaba göstermeden, kısmen şeytanca tarzıyla oldukça ses getirmişti. Hâlihazırda bir davada Kevin Macdermott'ın yer alması davanın haber değerini yüzde elli ve maliyetini bundan çok daha fazla artırıyordu.

Evlenmişti, menfaat gözetmiş olsa da mutluydu; Weybridge yakınlarında güzel bir evi ve babaları gibi yürekli, ince, esmer ve hayat dolu üç oğlu vardı. Şehirdeki işleri için ise St. Paul's Churchyard'da ufak bir daire tutmuştu ve kendi ifadesiyle, burada "Kraliçe Anne'e tepeden bakmaya gücü yetiyordu". Ve Robert ne zaman kente gitse ki bunu çok sık yapmak elinde olmuyordu, dairede ya da Kevin'ın iyi bordo şarabı bulduğu son mekânda birlikte akşam yemeği yerlerdi. Hukuk dışında Kevin'ın ilgi alanları gösteri atları, bordo şarabı ve Warner Brothers'ın eğlenceli filmleriydi.

Kevin o akşam bir barda yemekte olacaktı; Robert ona Milford'dan ulaşmaya çalıştığında sekreteri öyle söylemişti. Fakat Kevin konuşmalardan kaytarmak için geçerli bir bahanesi olmasından mutlu olacağı için Robert akşam yemeğinden sonra St. Paul's Churchyard'a gidip onu bekleyecekti.

Bu iyi bir şeydi: Kevin bir yemekten döndüğünde gevşemiş ve akşamın geri kalanında rahat rahat oturmak üzere hazır olurdu; bazen olduğu gibi huzursuz ve aklının dörtte üçü hâlâ mahkeme salonunda olmazdı.

Bu arada Robert, Metropolitan Polis Teşkilatı'ndan Grant'i arayacak ve ertesi sabah ona birkaç dakika ayırıp ayıramayaca-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

ğını soracaktı. Teşkilatla ilişkisinin ne durumda olduğunu kafasında netleştirmesi gerekiyordu: karşı taraflarda yer alan dert ortakları.

Fortescue'da, Jermyn Caddesi'nde, Londra'ya ilk kez tek başına gitmek için izin aldığından beri kaldığı, Kral Edward Dönemi'nden kalma eski yerde onu bir yeğen gibi karşıladılar ve ona "son gidişinde kaldığı odayı" verdiler; içinde yüksek bir yatak ve düğmeli konforlu bir kanepe olan loş, rahat, kutu gibi bir odaydı burası. Ona içinde büyük boy bir çaydanlık, Kral George Dönemi'ne ait gümüş sütlük, altı penilik bir cam kâsede kesmeşeker, üzerinde çiçekler ve küçük kaleler olan Dresden porseleni bir fincan, Majesteleri IV. William ve Kraliçesi için yapılmış kırmızı ve altın rengi bir Worcester porseleni tabak ve lekelenmiş kahverengi saplı, bombeli bir bıçak bulunan bir tepsi getirdiler.

Hem çay hem de tepsi Robert'ı canlandırdı. Umut dolu bir halde dışarı, akşam sokaklarına çıktı.

Betty Kane hakkındaki gerçeği arayışı onu yarı bilinçli bir şekilde eskiden o apartman bloğunun olduğu boş araziye götürdü; ebeveyninin güçlü bir patlayıcının infilak etmesiyle öldüğü o noktaya. Burası bomboş, temiz bir yerdi ve herhangi bir planda saptanan rolünü bekliyordu. O noktada bir zamanlar bir bina olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Etrafında, zarar görmemiş evler bir felaketin anlamını idrak edemeyen zihinsel engelli çocuklar gibi boş, kendini beğenmiş yüzlerle duruyordu. Felaket onları sıyırıp geçmişti ve bildikleri ya da umursadıkları tek şey buydu.

Geniş caddenin karşı tarafında, belli ki elli yıldır ya da daha uzun zamandır orada olan bir dizi ufak dükkân hâlâ varlığını koruyordu. Robert karşıya geçti ve sigara satın almak için tütüncüye girdi; bir tütüncü ve gazete bayii her şeyi bilirdi.

"Şu olay olduğunda siz burada mıydınız?" diye sordu, başını kapıya yaslayıp.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Ne zaman, ne olduğunda?" diye sordu pembe yüzlü, ufak tefek adam; boş araziye o kadar alışmıştı ki uzun zamandır varlığının farkında değildi. "Ah, o olay mı? Hayır, vazife başındaydım. Bekçiydim."

Ah, evet, kesinlikle o zaman ve çok öncesinden beri dükkânı işletiyordu. O semtte büyümüştü ve babasının mesleğini devralmıştı.

"O halde buranın yerlilerini tanırsınız. Apartman kapıcıları olan çifti hatırlama ihtimaliniz var mı?"

"Kane'ler mi? Elbette hatırlıyorum. Neden hatırlamayayım ki? Bütün gün buraya girip çıkarlardı. Adam sabah gazetesi için, sonrasında kadın sigara için, tekrar adam akşam gazetesi için, ardından üçüncü kez kadın, muhtemelen yine sigara için gelirlerdi ve sonra oğlum ev ödevlerini bitirip burada yerime bakabileceği zaman adamla birahanede birer bira içerdik. Onları tanır mıydınız, bayım?"

"Hayır. Ama geçenlerde onlardan bahseden biriyle tanıştım. Bütün blok nasıl enkaza döndü?"

Ufak tefek, pembe yüzlü adam alaycı bir sesle cıkcıkladı.

"Dayanıksız yapılmıştı. Olan bu. Derme çatmaydı. Bomba oradaki araziye düştü –Kane'ler öyle öldüler ve oturdukları bodrum katında kendilerini gayet güvende hissediyorlardı– ve tüm bina iskambilden bir ev gibi çöktü. Şoke edici." Adam bir tomar akşam gazetesinin köşesini düzeltti. "Haftalardır ilk kez kocasıyla evde olduğu akşam bir bombanın düşmesi kadının talihsizliğiydi." Bu düşünceden alaycı bir zevk almış gibiydi.

"Genelde kadın neredeydi ki?" diye sordu Robert. "Akşamları bir yerde mi çalışıyordu?"

"Çalışmak!" dedi ufak tefek adam, büyük bir küçümsemeyle. "O!" Ve sonra toparladı. "Ah, üzgünüm. Bir an için onların arkadaşlarınız olabileceklerini unuttum..."

Robert, Kane'lere karşı olan ilgisinin tamamen meraktan olduğuna adamı hemen inandırdı. Biri onların apartman bloğu-

nun kapıcıları olduğunu hatırlamıştı, hepsi bundan ibaretti. Bayan Kane akşamları çalışmıyorsa dışarıda ne yapıyordu?

"Hoş vakit geçiriyordu elbette. Ah, evet, insanlar o zaman da hoş vakit geçirebiliyorlardı, bunu yeterince isterlerse ve yeterince ararlarsa. Kane karısının küçük kızlarıyla birlikte kasabaya gitmesini istiyordu. Ama kadın gider mi? Asla gitmezdi! Kasabada üç gün geçirmenin onu öldüreceğini söylerdi. Kızını aldıklarında o küçüğü görmeye bile gitmedi. Yani yetkili makamlar. Diğer çocuklarla birlikte. Bence elinden çocuğunu aldıkları için kadın zevkten dört köşe olmuştu, böylece geceleri dansa gidebilecekti."

"Dansa kiminle gidiyordu?"

"Subaylarla," dedi ufak tefek adam, kısa ve öz bir şekilde. "Otların büyümesini izlemekten çok daha eğlenceliydi. Bunda bir kötülük olduğunu söylemiyorum gerçi," dedi alelacele. "Kadın öldü ve artık burada olmadığına göre ona suç atmak istemem, anladınız siz beni. Fakat kötü bir anne ve kötü bir eşti, orası kesin ve kimse bunun aksini söylemedi."

"Güzel miydi?" diye sordu Robert, Betty'nin annesine karşı boşuna beslediği güzel duyguları düşünürken.

"Asık suratlı olsa da, evet. İçin için yanan türdendi. Neşelendiğinde neye benzediğini merak ederdiniz. Heyecanlandığında yani, sarhoşluk değil. Onu hiç sarhoş görmedim. Sarhoşlukla heyecanlanmazdı."

"Peki ya kocası?"

"Ah, o iyi adamdı, Bert Kane. O kadından daha iyisini hak ediyordu. Bert tanıdığım en iyi insanlardan biriydi. Küçük kızı çok fazla seviyordu. Şımartmıştı onu tabii. Kız bir şey ister istemez ona alırdı ama o da her şeye rağmen iyi bir çocuktu. Usluydu. Sütten çıkma ak kaşık gibi görünüyordu. Evet, Bert iyi gün dostu bir eşten ve sahte sevgi gösterilerinde bulunan bir çocuktan çok daha fazlasını hak ediyordu. Tanıdığım en iyi adamlar-

BELONGS TO KÂHYUS TEAM

dan biriydi Bert…" Adam yolun karşısındaki boş araziye dalgın dalgın baktı. "Onu bulmaları neredeyse bir hafta sürdü," dedi.

Robert sigaranın parasını ödedi ve hem üzgün hem de rahatlamış halde dükkândan çıktı. Daha iyisini hak eden Bert Kane için üzülmüştü ancak Betty Kane'in annesi hayal ettiği gibi bir kadın olmadığı için mutlu olmuştu. Londra'ya giderken yol boyunca ölen kadın için kederlenmişti; çocuğunun iyiliği için kendi yüreğini paramparça eden kadın. O kadar çok sevdiği çocuğun Betty Kane olması Robert'a dayanılmaz gelmişti. Fakat şimdi o kederden kurtulmuştu. Tanrı olsaydı, Betty Kane'in annesi tam da o kız için seçeceği anne olurdu ve Betty kendi açısından tam da annesinin kızı gibi görünüyordu.

"Sahte sevgi gösterilerinde bulunan çocuk." Güzel, güzel. Bayan Wynn da ne demişti? "Ağladı çünkü yemekleri beğenmemişti ama annesi için ağladığını hiç hatırlamıyorum."

Belli ki onu fedakârca şımartan babası için de ağlamamıştı. Otele geri döndüğünde evrak çantasından *Ack-Emma*'yı aldı ve Fortescue'da tek başına yediği akşam yemeğindeki boş zamanında İkinci sayfadaki hikâyeyi etraflıca inceledi. Postere yazılacak türden girişinden…

> *"Bir nisan gecesi bir kız evine üzerinde yalnızca elbisesi ve ayakkabılarıyla geri döndü. Evden parlak, mutlu bir öğrenci olarak ayrılmıştı…"*

…hıçkırıklarla biten gösterişli finale kadar kendi türünde ufak bir başyapıttı gerçekten. Yapmaya kalkıştığı şeyi mükemmel şekilde başarmıştı. Ve giriştiği şey de tek ve aynı hikâyeyle en yüksek sayıda okura hitap etmekti. Cinsel anlamda nemalanmak isteyenlere kızın kıyafetlerinden mahrum oluşunu, duygusal olanlara gençliğini ve sevimliliğini, partizanlara çaresiz durumunu, sadistlere nasıl dövüldüğünün detaylarını, sosyal

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

sınıf nefretinden mustarip olanlara yüksek duvarlar ardındaki büyük, beyaz evin tanımını ve genel anlamda iyi kalpli İngilizlere polisin "rüşvet yemediyse" bile, en azından olayı savsakladığı ve Adaletin Yerine Getirilmediği izlenimini satıyordu.

Evet. Zekiceydi.

Tabii ki hikâye onlar için bir lütuftu. O yüzden genç Leslie Wynn'la birlikte hemen bir adam göndermişlerdi. Ama Robert o kadar azmetmişken *Ack-Emma*'nın kırık bir piston kolundan bile muhtemelen iyi bir hikâye çıkarabileceğini hissetti.

Bilhassa insanların zaaflarına hitap etmek iç karartıcı bir iş olmalıydı. Sayfaları çevirip her hikâyenin nasıl da okurun acısına hitap etmek için kullanıldığını inceledi. BİR MİLYON BAĞIŞLADI başlıklı haberin bile, kendi cesaret ve teşebbüsüyle gecekondu mahallesinden kurtulan bir gencin değil, gelir vergisini düşüren rezil bir ihtiyarın öyküsü olduğunu fark etti.

Hafif bir mide bulantısıyla gazeteyi evrak çantasına koydu ve çantasıyla birlikte St. Paul's Churchyard'a gitti. Orada "gündelikçi" kadını başında şapkasıyla onu beklerken buldu. Bay Macdermott'ın sekreteri telefon edip beyefendinin bir arkadaşının geleceğini, evi istediği şekilde kullanabileceğini ve kadının onu tereddüt etmeden evde yalnız bırakabileceğini söylemişti; kadın yalnızca Robert'ı içeri almak için beklemişti, artık evi ona bırakıp gidecekti. Şöminenin önündeki küçük masada viski vardı ve dolabın içinde bir şişe daha vardı ama kadının fikri sorulursa onu Bay Macdermott'a hatırlatmak akıllıca olmazdı yoksa beyefendi çok geç saatlere kadar uyumazdı ve kadın sabah onu uyandırmakta sorun yaşardı.

"Sebep viski değil," dedi Robert, kadına gülümseyerek, "içindeki İrlandalı. Tüm İrlandalılar sabah kalkmaktan nefret ederler."

Bu, kadını kapının eşiğinde duraksattı, bu yeni fikir karşısında şaşırdığı belliydi.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Buna şaşmam," dedi. "Benim ihtiyar adam da aynı ve o da İrlandalı. Sorunu viski değil, sadece doğuştan olan günah. En azından ben hep öyle düşündüm. Ama belki de yalnızca İrlandalı olma talihsizliğidir."

Keyifli, ufak bir daireydi; sıcak ve samimiydi ve artık şehir trafiğinin gürültüsü durulduğundan huzur vericiydi. Robert kendine bir içki doldurup Kraliçe Anne'e bakmak için pencereye gitti ve bir an duraksayıp kilisenin koca cüssesinin, temeli üzerinde nasıl da kolayca durduğunu fark etti bir kez daha; öylesine orantılı, öylesine dengeliydi ki insan onu avucunun içine alıp okşayabilirmiş gibi görünüyordu. Sonra oturdu ve o sabah yeniden vasiyetnamesini değiştiren o çıldırtıcı yaşlı kadını görmek için dışarı çıktığından beri ilk kez gevşedi.

Kilidin içinde Kevin'ın anahtarının sesini duyduğunda yarı uyur yarı uyanık vaziyetteydi ve o yerinden kıpırdayamadan ev sahibi odaya girmişti.

Macdermott, Robert'ın arkasından geçip masadaki içki sürahisine giderken onun boynunu çok fena çimdikledi. "Başlıyor, yaşlı çocuk," dedi, "başlıyor."

"Ne başlıyor?" diye sordu Robert.

"O yakışıklı boynun kalınlaşmaya başlıyor."

Robert acıyan boynunu tembel tembel ovdu. "Sözü açılmışken, ensemde yerçekimini hissetmeye başladım," dedi.

"Tanrım, Robert! Seni üzen bir şey var mı," dedi, kara kaşlarının altındaki gözleri açık renk, parlak ve alaycı olan Kevin, "o yakışıklılığını kaybetmenin pek yakın olması olasılığı mesela?"

"Şu anda biraz sıkıntılıyım ama yakışıklılığım yüzünden değil."

"Eh, Blair, Hayward ve Bennet iflas ediyor olamaz; o halde sanırım bir kadın olmalı."

"Evet, ama kastettiğin anlamda değil."

"Evlenmeyi mi düşünüyorsun? Bunu yapmalısın, Rob."

"Daha önce de aynı şeyi söylemiştin."

"Blair, Hayward ve Bennet için bir vâris istiyorsun, öyle değil mi?" Robert, Blair, Hayward ve Bennet'ın huzur veren emniyetinin Kevin'a her zaman diken gibi battığını anımsadı.

"Bir kız çocuk sahibi olmayacağımın garantisi yok. Her neyse, o işle Nevil ilgileniyor."

"Nevil'ın o genç nişanlısının dünyaya getireceği tek şey bir taş plak olur. Geçenlerde yine bir tartışma ortamını onurlandırdığını duydum. Tren masrafları için para kazanması gerekiyorsa, Sesini Çıkaran Azınlık olarak ülkeyi karalama konusunda o kadar istekli olmamalı." Kevin içkisini alıp oturdu. "İş seyahatinde olup olmadığını sormama gerek yok. Gerçekten bir ara gelip bu kenti görmelisin. Sanırım yarın yine sabah onda birinin avukatıyla görüştükten sonra alelacele gideceksin."

"Hayır," dedi Robert. "Metropolitan Polis Teşkilatı'yla."

Kevin kadehini ağzına götürürken duraksadı. "Robert, dilin sürçtü herhalde," dedi. "Metropolitan Polis Teşkilatı'nın senin Fildişi Kulenle ne işi olur?"

"Öyle işte," dedi Robert sakince, Milford'daki emniyetli hayatına dair arkadaşının imasını duymazdan gelerek. "Olay kapının eşiğinde ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Durumla ilgili zekice düşünebilecek birini dinlemek istiyorum. Derdimi neden sana dökmek istediğimi bilmiyorum. Problemlerden usanmış olmalısın. Ama benim adıma matematiği her zaman yapan sendin."

"Hatırladığım kadarıyla menkul kıymetler hesaplarını da her zaman yapan sendin. Ben menkul değerler konusunda hep akılsızdım. Beni kötü bir yatırım yapmaktan kurtardığın için sana hâlâ borçluyum. İki kötü yatırım," diye de ekledi.

"İki mi?"

"Tamara ve Topeka Tin."

"Seni Topeka Tin'den kurtardığımı hatırlıyorum fakat Tamara'yla ayrılmanla bir alakam yoktu."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Ah, yok muydu gerçekten! Tanrım, Robert, seni onunla tanıştırdığımda yüzünü görebilseydin keşke. Ah, hayır, o şekilde değil. Tam tersi. Yüzünde aniden beliren *nezaket*, incelik ve görgüden oluşan o lanet olası İngiliz maskesi... Bu her şeyi anlatmıştı. Kendimi hayatım boyunca Tamara'yı insanlarla tanıştırırken ve yüzlerinde beliren o kibar ifadeyi izlerken gördüm. Bu çok kısa bir süre içinde ona olan saplantımdan kurtulmamı sağladı. Sana minnet duymaktan hiç vazgeçmedim. O yüzden evrak çantanda ne var göster bakalım."

Robert, Betty Kane'in polise verdiği ifadenin bir nüshasını çıkarırken Kevin'ın gözünden hiçbir şeyin kaçmadığını düşündü.

"Bu çok kısa bir ifade. Okuyup, sende ne izlenim bıraktığını söylemeni istiyorum."

Robert konuyla ilgili ön bilgi vermeden ifadenin Kevin'da yaratacağı etkiyi görmek istiyordu.

Macdermott ifadeyi aldı, ilk paragrafı gözleriyle hızlıca okudu ve "Bu *Ack-Emma*'nın koruduğu kız sanırım," dedi.

"*Ack-Emma*'yı okuduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu," dedi Robert hayretle.

"Tanrım, ben *Ack-Emma* ile besleniyorum. Suç olmazsa, *büyük yankı uyandıran davalar* olmaz. *Büyük yankı uyandıran davalar* olmazsa, Kevin Macdermott olmaz. Ya da ondan bir parça olur yalnızca." Tam bir sessizliğe gömüldü. Dört dakika boyunca öyle odaklanmıştı ki Robert ev sahibi gitmiş gibi kendini odada yalnız hissetti. "Saçmalık!" dedi Kevin, suskunluğunu bozarak.

"Yani?"

"Anladığım kadarıyla müvekkillerin olaydaki iki kadın, bu kız değil, doğru mu?"

"Elbette."

"Şimdi bana kendi vardığın sonucu anlat," dedi Kevin ve dinlemeye koyuldu.

Robert ona tüm hikâyeyi anlattı. Gönülsüzce yaptığı ziyareti, Betty Kane ile iki kadın arasında bir seçim yapması gerektiği netleştiğinde gittikçe artan yandaşlığını, Metropolitan Polis Teşkilatı'nın mevcut delillerle hareket etmeme kararını ve Leslie Wynn'ın *Ack-Emma* bürolarına sabırsızca gidişini.

"Demek ki bu gece," dedi Macdermott, "Metropolitan Polis Teşkilatı kızın öyküsünü destekleyecek güçlendirici kanıt bulmak için her yolu deniyor."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Robert sıkkın bir halde. "Ama bilmek istediğim şu: Kızın hikâyesine inanıyor musun, inanmıyor musun?"

"Ben kimsenin hikâyesine inanmam," dedi Kevin, hafif bir iğnelemeyle. "Senin bilmek istediğin şu: Kızın hikâyesini inandırıcı buluyor muyum? Ve tabii ki buluyorum."

"Buluyor musun?"

"Buluyorum. Neden olmasın?"

"Ama mantıksız bir öykü," dedi Robert, amaçladığından daha öfkeli bir tavırla.

"Bunda mantıksız hiçbir şey yok. Yalnız hayatlar yaşayan kadınlar delice şeyler yaparlar, bilhassa yoksul hanımefendilerse. Daha birkaç gün önce yaşlı bir kadın, ancak büyük bir gardırop kadar bir odada kız kardeşini yatağa zincirlemiş halde bulundu. Onu tam üç yıl o şekilde tutmuş ve ekmek kabuklarıyla, patates kabuklarıyla ve kendisinin istemediği diğer artıklarla beslemiş. Olay açığa çıktığında, kadın paralarının çok hızlı azaldığını ve geçimlerini sağlama yolunun bu olduğunu söyledi. Aslında gayet iyi bir banka hesap bakiyesi vardı ancak onu çıldırtan şey, güvensizlikle tetiklenen korkuydu. Bu, kızınkinden çok daha inanılmaz –ve senin bakış açınla mantıksız– bir hikâye."

"Öyle mi? Bana sıradan bir cinnet öyküsü gibi geldi."

"Sadece olayın yaşandığını bildiğinden. Demek istediğim, biri olaya tanıklık ettiğinden. Farz et ki söylenti çıktı, çılgın

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

abla bunu duydu ve herhangi bir soruşturma yapılamadan kurbanını serbest bıraktı; dedektifler içlerinden birinin hastalıklı tabiatı dışında görünürde normal bir hayat süren iki yaşlı kadın buldular yalnızca. O zaman ne olurdu? 'Zincirlenme' masalına inanır mıydın? Ya da, daha büyük olasılıkla, buna 'mantıksız bir hikâye' mi derdin?"

Robert biraz daha kasavete boğuldu.

"Burada kasabada büyük bir evi miras yoluyla edinen iki yalnız ve dar gelirli kadın var; biri fazla ev işi yapamayacak kadar yaşlı ve diğeri ev işlerinden nefret ediyor. Sence yapacakları en küçük çılgınlık ne? Onlara hizmetçilik yapacak bir kızı zorla alıkoymak elbette."

Kahretsin. Kevin ve onun avukat kafası. Robert, Kevin'ın görüşünü almak istediğini sanmıştı, oysa asıl istediği kendi fikrini Kevin'ın da desteklemesiydi.

"Zapt ettikleri kız kusursuz bir öğrenci, evinden hayli uzakta. Kızın o kadar kusursuz olması kadınların kötü talihi çünkü bugüne kadar hiçbir yalanı yakalanmadığından, herkes kadınların sözüne karşı onun sözüne inanacak. Polisin yerinde olsaydım bu riske girerdim. Bana polislerin sinirleri bozulmaya başlamış gibi görünüyor."

Kevin, Robert'a neşeli bir bakış attı, koltuğuna gömüldü ve uzun bacaklarını ateşe doğru uzattı. Arkadaşının bozuntusunun tadını çıkararak bir-iki dakika geçirdi.

"Tabii ki," dedi sonunda, "herkesin kızın içler acısı hikâyesine inandığı ve tümüyle oyuna geldiği bir paralel davayı da anımsayabilirler."

"Bir paralel dava mı?" dedi Robert, bacaklarını katlayıp sırtını dikleştirerek. "Ne zaman?"

"On yedi yıl kadar önce. Kesin tarihi unuttum."

"Ah," dedi yeniden düş kırıklığına uğrayan Robert.

" 'Ah' lafının ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Macdermott sakince. "Suçun işlendiği sırada şüphelinin başka yerde olduğu iddiasının tabiatı iki asırdır pek fazla değişmedi."

"Nasıl yani?"

"Paralel dava emsal oluştururusa, kızın hikâyesi suçun işlendiği sırada şüphelinin başka yerde olduğu iddiasını kanıtlıyordu."

"O halde kızın öyküsünün baştan sona saçmalık olduğuna inanıyorsun. Yani bunu akla yatkın buluyorsun."

"Başından sonuna tamamen yalan."

"Kevin, insanı delirtiyorsun. Hikâyeyi inanılır bulduğunu söylemiştin."

"Buluyorum. Aynı zamanda bir yalanlar silsilesi olduğuna da inanıyorum. Her iki tarafı da savunmuyorum. En kısa zamanda her iki tarafın da savunulacak yanlarını bulabilirim. Her şeyi hesaba katarsak, Aylesbury'den gelen o genç kızın avukatı olmayı tercih etmeliyim. Tanık kürsüsünde şahane görünür ve senin anlattığın kadarıyla, Sharpe'ların ikisi de görsel anlamda bir avukata yardımcı olmaz."

Kendine viski doldurmak için ayağa kalkan Kevin, diğer elini de Robert'ın kadehini almak için uzattı. Ancak Robert eğlence havasında değildi. Gözlerini ateşten ayırmadan başını iki yana salladı. Yorgundu ve Kevin'a öfkelenmeye başlamıştı. Oraya gitmekle hata yapmıştı. Bir adam Kevin kadar uzun süre ceza mahkemelerinde olunca, aklında artık sadece bakış açıları oluyordu, samimi inançlar değil. Robert arkadaşının yeni doldurduğu kadehin yarısını bitirmesini bekleyecek ve sonra gidecekti. Başını bir yastığa koymak ve başkalarının problemlerinden sorumlu olduğunu kısa bir süre için unutmak ona iyi gelecekti. Ya da daha doğrusu, o problemlerin çözümünden sorumlu olduğunu.

"O ay boyunca kızın ne yaptığını merak ediyorum," dedi Kevin sohbet havasında, sek viskisinden koca bir yudum alırken.

BELONGS TO KANTUS TEAM

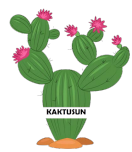
Robert'ın ağzı, "O zaman kızın sahtekâr olduğuna inanıyorsun!" demek için açıldı ancak kendine zamanında engel oldu. Kevin'ın yönlendirmesine bu sefer karşı çıktı.

"Bordo şarabının üzerine bu kadar viski içersen, bir ay kür yapacaksın, dostum," dedi. Ve hayrettir ki, Kevin arkasına yaslanıp bir okul çocuğu gibi kahkaha attı.

"Ah, Rob, seni seviyorum," dedi mutlu bir halde. "Sende İngiltere'nin özü var. Seninle ilgili hayranlık duyduğumuz ve kıskandığımız her şey. Orada öyle sakin, öyle nazikçe oturup insanların seni kızdırmalarına izin veriyorsun, ta ki karşındakiler senin içi geçmiş biri olduğuna ve seninle her istediklerini yapabileceklerine karar verinceye kadar. Ve tam kendileriyle gururlanmaya başladıklarında, fazla ileri gidiyorlar ve küt diye duvara tosluyorlar! O ciddi, eldivensiz pençen ortaya çıkıyor!" Kevin, Robert'ın elindeki kadehi hiç teklifsiz aldı ve doldurmak için ayağa kalktı. Robert ona müsaade etti. Kendini daha iyi hissediyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

9

Londra-Larborough yolu güneş ışığının altında siyah, düz bir kurdele gibiydi; yoğun trafik, ışığı yakalayıp yeniden kaybederken elmastan kıvılcımlar saçıyordu. Çok yakında hava ve yollar öyle yoğun olacaktı ki kimse rahat ilerleyemeyecek ve hızlı seyahat etmek için herkes tren yoluna dönmek zorunda kalacaktı. Gelişim böyle bir şeydi işte.

Gece Kevin, ulaşımdaki mevcut rahatlıkla Betty Kane'in bir aylık tatilini Sydney, N.S.W.'da geçirmiş olabileceğine dikkat çekmişti. Bu ürkütücü bir düşünceydi. Kız Kamçatka'dan Peru'ya kadar her yerde olabilirdi ve Blair'ın tek yapması gereken onun Larborough-Milford yolunda bir evde olmadığını ispatlamak gibi ufak bir şeydi. Güneşli bir sabah olmasaydı, Metropolitan Polis Teşkilatı için üzülmeseydi, Kevin elinden tutmasaydı ve o ana kadar tek başına gayet iyi iş çıkarmasaydı morali bozulabilirdi.

Metropolitan Polis Teşkilatı için üzüleceğini hiç düşünmezdi. Ama üzülüyordu. Tüm teşkilatın enerjisi Sharpe'ların suçlu olduklarını ve Betty Kane'in hikâyesinin doğru olduğunu ispatlamaya adanmıştı; çok haklı olarak Sharpe'ların suçlu oldukları-

na inanıyorlardı. Oysa kendi içlerinde her birinin yapmaya can attığı şey *Ack-Emma*'ya Betty Kane'in ümüğünü sıktırmaktı ve bunu sadece kızın hikâyesinin saçma olduğunu kanıtlayarak yapabilirlerdi. Evet, teşkilattaki o soğukkanlı, irikıyım bedenlerde gerçek bir öfke hali vardı.

Grant makul tarzıyla etkileyiciydi –düşününce, Robert doktora gitmiş gibi olmuştu– ve *Ack-Emma*'nın insanları yazmaya kışkırtabileceği mektuplar hakkında Robert'a bilgi verilmesi gerektiğini memnuniyetle kabul etmişti.

"Buna fazla ümit bağlama, olur mu?" demişti, dostça bir ikazla. "Teşkilat okunmaya değer tek bir mektup alırsa, beş bin saçma sapan mektup alır. Mektup yazmak 'tuhaf insanların' doğal çıkış noktasıdır. İşgüzarlar, işsiz güçsüzler, sapıklar, takıntılı kişiler, üzerine vazife edinenler..."

" 'Ücret Almadan Gönüllü Avukatlık Hizmeti Verenler'..."

"Onlar ve 'Vatandaşlar'," dedi Grant gülümseyerek. "Hatta açıkça ahlaksız olanlar. Hepsi mektup yazarlar. Bu onların *güvenli* çıkış noktasıdır, anlıyor musun? Kâğıt üzerinde istedikleri kadar müdahaleci, çenesi düşük, müstehcen, kendini beğenmiş, tek taraflı olabilirler ve bunun için kimse onları şikâyet edemez. O yüzden yazarlar. Tanrım, nasıl da yazarlar!"

"Ama bir şans..."

"Ah, evet. Bir şans var ve ne kadar aptalca olurlarsa olsunlar tüm o mektuplar elenmek zorunda kalacak. Önemli olan her şey sana iletilecek, söz veriyorum. Fakat şunu hatırlatıyorum, sıradan zeki bir vatandaş beş binde bir yazar. 'Başkasının işine burnunu sokmak' olarak düşündüğü şeyden hoşlanmaz bu yüzden bir tren vagonunda sessizce oturur ve hâlâ diğer insanlara karşı saf bir merak duyan Amerikalıları karalar. Bir şekilde yoğun bir adamdır, kendi şahsi meseleleriyle meşguldür ve onu ilgilendirmeyen bir şey hakkında oturup polise mektup yazmak tüm içgüdülerine aykırıdır."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Böylece Robert teşkilattan memnun bir halde ve onlar adına üzülerek ayrılmıştı. En azından onun ilerlemesi gereken düz bir yolu vardı. Arada sırada etrafına yan gözle bakınıp keşke diğer yolu seçseydim demesi gerekmeyecekti. Üstelik seçtiği yolu Kevin onaylamıştı.

"Polisin yerinde olsam bu riske girerdim derken ciddiyim," demişti Kevin. "Ellerinde oldukça iyi bir dava var. Ve biraz ikna her zaman kişi için terfi basamaklarında yukarı doğru atılan bir adımdır. Maalesef –ya da vatandaş için çok şükür ki– ortada bir dava olup olmadığına karar veren adam daha üst düzeydeki adamdır ve altındakilerin çabucak terfi etmesiyle ilgilenmez. Bilgeliğin ofis prosedürünün yan ürünü olması şaşırtıcı."

Viskiyle yumuşayan Robert alaycı fikirlere kapılmayı seçmişti.

"Ama onları tek bir konuda kanıtla destekle bak, sen daha telefonun ahizesini bile kaldıramadan tutuklama emriyle Franchise'ın kapısında beliriverirler."

"Hiçbir kanıt elde edemeyecekler," dedi Robert keyifle. "Niye edeceklermiş? Nasıl edeceklermiş? Yapmak istediğimiz şey kızın hikâyesini kendimiz çürütmek, böylece yaşadıkları sürece Sharpe'ların hayatını lanetleyemeyecek. Yarın kızın teyzesiyle ve eniştesiyle görüştüğümde, kendi araştırmamıza başlamamızı haklı çıkarmak için kız hakkında yeterince genel bilgi edinebiliriz."

Şimdi Betty'nin Mainshill'deki akrabalarını, o unutulmaz tatilde yanında kaldığı insanları görmek üzere siyah, parlak Larborough yolunda hızla ilerliyordu. Adları Bay ve Bayan Tilsit'ti. Tilsit, Cherrill Caddesi 93 numara, Mainshill, Larborough. Adam, Larborough'da fırça imal eden bir firmada gezici mümessildi ve çocukları yoktu. Robert'ın onlar hakkında bildiği bu kadardı.

Mainshill'deki anayola döndüğünde bir an için duraksadı. Burası, Betty Kane'in otobüsünü beklediği köşeydi. Ya da bekle-

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

diğini söylediği köşe. Yolun diğer tarafında beklemiş olmalıydı. O tarafta yan yol yoktu; diğer yöne göz alabildiğine uzanan, aralıksız, upuzun bir kaldırımdan başka hiçbir şey yoktu. Günün o saatinde oldukça yoğun bir yoldu ancak Robert, öğleden sonra geç saatlerde yolun boş olacağını tahmin etti.

Cherrill Caddesi kirli, kırmızı tuğladan köşeli cumbalardan oluşan bir zincirden ibaretti; cumbaların ön yüzleri, kaldırımla aralarındaki alçak kırmızı tuğla duvara neredeyse sürtünüyordu. Pencerelerin her iki tarafında bahçe vazifesi gören rutubetli toprak, Meadowside Lane, Aylesbury'nin yeni işlenmiş toprağının özelliklerine sahip değildi; toprakta yalnızca ince taşkıranotları, çelimsiz bahçe şebboyları ve güvelerin yediği unutmabeni çiçekleri yetişiyordu. Tıpkı Aylesbury'de olduğu gibi, Cherrill Caddesi'nde de aynı ev hanımı gururu süregelmekteydi elbette ve pencerelerde aynı buruşuk perdeler asılıydı ama Cherrill Caddesi'nde şair varsa, hislerini bahçesi dışında bir yere yansıtıyordu.

93 numaralı kapının –görebildiği kadarıyla boyalı kapı numarası dışında diğerlerinden farksızdı burası da– zilini nafile çaldığında ve sonra kapıyı tıklattığında, yan evdeki bir kadın yatak odası penceresini açtı, dışarı sarkıp, "Bayan Tilsit'i mi arıyorsunuz?" diye sordu.

Robert öyle olduğunu söyledi.

"Yiyecek alışverişine çıktı. Köşedeki dükkân."

"Ah, teşekkürler. Hepsi o kadarsa beklerim."

"Onu hemen görmek istiyorsanız beklememelisiniz. Gidip onu almalısınız."

"Ah. Başka bir yere de mi gidecek?"

"Hayır, sadece bakkala; çevredeki tek dükkân. Fakat iki marka buğday arasında karar vermesi öğleni bulur. Doğru markayı seçip çantasına koyarsanız çok memnun olacaktır."

Robert ona teşekkür edip caddenin sonuna yürümeye başlamıştı ki kadın ona yeniden seslendi.

"Arabanızı bırakmamalısınız. Onunla gidin."

"Ama çok kısa bir mesafe, öyle değil mi?"

"Olabilir ancak bugün cumartesi."

"Cumartesi mi?"

"Okul tatil."

"Ah, anladım. Ama içinde bir şey yok..." "Çalınacak" diyecekti Robert fakat onun yerine, "Taşınabilir bir şey yok," dedi.

"Taşınabilir! Ha! İşte bu iyi. Bir zamanlar çiçekliklerimiz vardı. İleride Bayan Laverty'nin çitleri vardı. Bayan Biddows'un çamaşır direkleri ve on altı metre çamaşır ipi vardı. Hepsi de bunların taşınamaz olduğunu düşünüyordu. Arabanızı orada on dakika bırakın, şasiyi bulursanız şanslısınız!"

Böylece Robert itaatkâr bir şekilde arabasına bindi ve arabayı bakkala sürdü. Oraya giderken bir şey anımsadı ve bu anı kafasını karıştırdı. Burası Betty Kane'in o denli mutlu olduğu yerdi. O oldukça kasvetli, pis cadde; o kalabalık mahallelerden biri. Kız orada o kadar mutlu olmuştu ki mektup yazıp tatilinin geri kalanını da burada geçireceğini söylemişti.

Orada o kadar çekici ne bulmuştu?

Bakkala girip sabah müşterileri arasında Bayan Tilsit'i seçmeye hazırlanırken hâlâ bunu düşünüyordu. Fakat tahmin yürütmesine gerek kalmadı. Dükkânda sadece bir kadın vardı ve bakkalın sabırlı yüzü ile kadının her iki elindeki karton paketlere bir kez bakmak, onun Bayan Tilsit olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Size ne verebilirim?" dedi bakkal, kendini bir an için kadının düşünüp taşınmalarından sıyırarak –o sabahki buğday değildi, sabun tozuydu– ve Robert'a doğru giderek.

"Teşekkürler," dedi Robert. "Sadece şu hanımefendiyi bekliyorum."

"Beni mi?" dedi kadın. "Problem havagazıysa..."

Robert hemen konunun havagazı olmadığını söyledi.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Elektrikli süpürgem *var* ve gayet iyi çalışıyor," diyerek problemine geri dönmeye hazırlandı kadın.

Robert arabasının dışarıda olduğunu ve işi bitene kadar onu bekleyeceğini söyledi. Çabucak oradan kaçacaktı ki kadın, "Bir araba! Ah. Güzel, beni eve bırakarak tüm bu şeyleri taşımaktan kurtarabilirsiniz, değil mi?" dedi. "Borcum ne kadar, Bay Carr?"

Kadının Robert'la ilgilenmesinden faydalanıp sabun tozunu alışveriş çantasına tıkıştıran Bay Carr parayı aldı, üstünü verdi, ona güzel bir gün diledi ve dışarı, arabaya doğru onun peşinden giden Robert'a acıklı bir bakış attı.

Robert, Bayan Wynn'ın tarafsızlığına ve zekâsına sahip bir kadınla karşılaşmayı ummanın çok fazla olduğunu biliyordu fakat Bayan Tilsit'i görünce içi acıdı. Bayan Tilsit, aklı sürekli başka bir yerde olan o kadınlardandı. Bu tür kadınlar sizinle neşeyle sohbet eder, size hak verir, kıyafetinize hayranlık duyar ve size tavsiyelerde bulunurlardı ancak asıl ilgilendikleri balığı nasıl pişirecekleri veya Minnie'nin en küçük çocuğu hakkında Florrie'nin onlara söyledikleri veya çamaşır makinesinin kullanma kılavuzunu nereye koydukları, hatta ön sağ dişinizdeki dolgunun ne kadar kötü olduğuydu; mevcut konu haricinde her şeydi.

Kadın, Robert'ın arabasından etkilenmişe benziyordu ve ona bir fincan çay içmesi için içeri girmesini önerdi; anlaşılan orada günün her saatinde çay beslenmenin bir parçası olabilirdi. Robert, deyim yerindeyse, karşı tarafın avukatı olduğunu açıklığa kavuşturmadan onunla hiçbir şey –bir fincan çay bile– içemeyeceğini hissetti. Bunun için elinden geleni yaptı ancak kadının onu anladığından şüpheliydi; kafasında şimdiden ona çayın yanında Rich Tea mi yoksa Mixed Fancy bisküvisi mi ikram edeceğine karar vermeye çalışıyordu. Yeğeninden söz açılması duygularında beklenen kıpırtıyı uyandırmamıştı.

"Bu çok olağandışı bir şey, değil mi?" dedi. "Onu kaçırmak ve dövmek. Bunun onlara ne fayda sağlayacağını düşünüyorlardı? Oturun, Bay Blayne, içeri girin ve oturun. Ben hemen..."

Evde tüyler ürpertici bir uğultu yankılandı. Aralıksız devam edip duran ısrarlı, tiz, korkunç bir çığlık.

Bayan Tilsit öfkeyle paketlerini taşıdı. Eğilerek ağzını Robert'ın kulağına sesini duyurabilecek kadar yaklaştırdı. "Su ısıtıcım," diye bağırdı. "Hemen döneceğim."

Robert oturup bir kez daha etrafı inceledi ve Betty Kane'in orayı neden o kadar cazip bulduğunu düşündü. Bayan Wynn'ın ön odası bir salondu; insan varlığıyla ve insan trafiğiyle sıcak bir oturma odasıydı. Fakat burası besbelli arka bölümlere kabul edilecek kadar samimi olmayan ziyaretçilere ayrılmış "en iyi" odaydı; evin gerçek yaşantısı arka taraftaki daracık odada geçiyordu. Mutfakta ya da mutfağın oturma odası olarak da kullanıldığı yerde. Yine de Betty Kane orada kalmayı seçmişti. Bir arkadaş mı bulmuştu? Yan evde bir kız mı? Yan evde bir delikanlı mı?

Bayan Tilsit iki dakika içinde çay tepsisiyle geri döndü. Robert tepsinin içindekileri görene kadar bu eylemin çabukluğuna biraz şaşırmıştı. Bayan Tilsit bir karar vermek istememiş, her ikisini de getirmişti: Thin Wine ve Sweet Shortbread bisküvileri. En azından, diye düşündü Robert, kadının çay dolduruşunu izlerken, bu kadın olaydaki tuhaflıklardan birini açıklıyordu: Wynn'lar ona Betty'yi derhal eve göndermesi için yazdıklarında, teyzesi Betty'nin neredeyse iki hafta önce evden ayrıldığı haberini vermek için hemen telgraf dairesine koşmamıştı. On dört gün önce giden Betty, Bayan Tilsit'in aklında arka pencere eşiğindeki soğuyan jöleden daha az gerçekti.

"Betty için endişelenmedim," dedi Bayan Tilsit, Robert'ın düşüncelerini yansıtırcasına. "Aylesbury'den onun için yazdık-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

larında ortaya çıkacağını biliyordum. Bay Tilsit eve döndüğünde konuya çok üzüldü. Her defasında bir haftalığına veya on günlüğüne seyahatte oluyor, bilirsiniz; Weekses'ta gezici mümessil olarak çalışıyor. Delirmiş gibi bağırıp çağırdı ama ben ona yalnızca beklemesini ve Betty'nin sağ salim geri döneceğini söyledim ve döndü de. Yani, neredeyse sağ salim."

"Buradaki tatilinden çok zevk aldığını söylemiş."

"Sanırım öyle," dedi kadın, belli belirsiz; Robert'ın beklediği gibi memnun olmuş görünmüyordu. Ona baktı ve kadının aklının şimdiden başka bir şeyde olduğunu fark etti. Bakışlarına göre hüküm vermek gerekirse, Robert'ın çayının sertliğini düşünüyordu.

"Vaktini nasıl geçirirdi? Arkadaş edinmiş miydi?"

"Ah, hayır, çoğu zaman Larborough'daydı."

"Larborough!"

"Ah şey, çoğu zaman derken, ona haksızlık etmiş oluyorum. Sabahları ev işlerine yardım ederdi ama bu büyüklükte bir evde ve her şeyi kendi yapmaya alışmış ben varken yapacak fazla bir iş olmuyor. Hem tatil için buradaydı, değil mi, zavallıcık, okuldaki onca yükten sonra. Onca kitabı çalışmanın genç bir kıza ne faydası var, bilmiyorum. Yol üstündeki Bayan Harrap'ın kızı ismini zar zor yazabiliyordu fakat bir lordun üçüncü oğluyla evlendi. Belki de üçüncü oğlunun oğluydu," dedi kadın kuşkuyla. "Şu an için unuttum. O..."

"Larborough'da nasıl vakit geçiriyordu? Betty, yani."

"Çoğunlukla filmlerle."

"Filmler mi? Ah, sinema. Anlıyorum."

"Larborough'da isterseniz sabahtan akşama kadar film izleyebilirsiniz. Büyük sinemalar sabah on buçukta açılır ve genelde hafta ortasında filmler değişir; yaklaşık kırk sinema vardır, o yüzden eve dönüş vakti gelinceye kadar birinden diğerine gidebilirsiniz."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Betty de öyle mi yapıyordu?"

"Ah, hayır. Betty çok mantıklıdır. Sabah seanslarına giderdi çünkü öğleden önce biletler daha ucuz olurdu ve sonra otobüsle gezintiye çıkardı."

"Otobüsle gezinti. Nereye?"

"Ah, hayal gücü onu nereye götürürse. Şu bisküvilerden bir tane daha alın, Bay Bain, kutudan yeni çıktılar. Bir gün Norton'daki kaleyi görmeye gitmiş. Norton ilçe merkezi, bilirsiniz. Herkes Larborough'nun çok büyük olduğunu düşünür ancak Norton her zaman..."

"O halde öğle yemeği için eve gelmiyor muydu?"

"Efendim? Ah, Betty. Hayır, öğle yemeğini kafede atıştırırdı. Asıl yemeğimizi her zaman akşamları yeriz, anlarsınız ya, Bay Tilsit bütün gün dışarıda olduğundan, o yüzden Betty eve döndüğünde hep onu bekleyen bir yemek olurdu. Güzel, besleyici bir sofra kurmakla her zaman gurur..."

"Saat kaçta yerdiniz? Altı mı?"

"Hayır, Bay Tilsit genellikle saat yedi buçuktan önce eve dönemez."

"Sanırım Betty o saatten çok önce eve geliyordu, değil mi?"

"Çoğunlukla evet. Bir kez geç kaldı çünkü öğleden sonraki bir filme gitmişti ama Bay Tilsit bu konuda gerginlik çıkardı –oysa ben buna hiç gerek olmadığından eminim, sinemada ne zarar görebilirsiniz ki?– ve ondan sonra Betty her zaman eve enişteşinden önce döndü. Tabii Bay Tilsit buradayken. O uzaktayken Betty o kadar dikkatli davranmazdı."

Demek ki kız en az iki hafta başına buyruk yaşamıştı. Sorgusuz sualsiz gidip gelmekte özgür olmuştu ve onu kısıtlayan tek şey cebindeki tatil parası olmuştu. Kulağa masumca gelen bir on dört gündü ve onun yaşındaki birçok kız için kuşkusuz öyle olurdu. Sabahları sinema veya vitrinlere bakma, bir kafede öğle yemeği, öğleden sonra kasabada otobüsle gezinti.

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

Bir ergen için keyifli bir tatil; denetimsiz özgürlüğün ilk kez tadılışı.

Fakat Betty Kane normal bir ergen değildi. O uzun ve detaylı hikâyeyi polise kılı bile kıpırdamadan anlatan kızdı. Hayatının dört haftasında nerede olduğu bilinmeyen kızdı. Sonunda birinin acımasızca dövdüğü kızdı. Peki, o halde Betty Kane denetimsiz özgürlüğünü nasıl yaşamıştı?

"Milford'a otobüsle mi gitti, biliyor musunuz?"

"Hayır, bunu bana sordular elbette ama evet ya da hayır diyemedim."

"Onlar kim?"

"Polisler."

Evet, tabii; bir an için Robert polisin kendi gücü dahilinde Betty Kane'in her cümlesinin doğruluğunu kontrol edeceğini unutmuştu.

"Siz polis değilsiniz, sanırım öyle söylediniz."

"Hayır," dedi Robert bir kez daha. "Ben avukatım. Betty'yi alıkoyduğu düşünülen iki kadını temsil ediyorum."

"Ah, evet. Bunu söylemiştiniz. Sanırım herkes gibi onların da bir avukatı olmak zorunda, zavallı şeyler. Onlar adına sorular sormak için buradasınız. Umarım size bilmek istediğiniz şeyleri anlatıyorumdur, Bay Blayne."

Kadının ona bilmek istediği bir şeyi eninde sonunda anlatması umuduyla Robert bir fincan daha çay içti. Ama artık her şey tekrardan ibaretti.

"Polis Betty'nin bütün gün evden uzakta tek başına olduğunu biliyor muydu?" diye sordu.

Kadın soruyu gerçekten düşündü. "Bunu hatırlayamıyorum," dedi. "Bana Betty'nin vaktini nasıl geçirdiğini sordular ve onlara çoğunlukla sinemaya ya da otobüsle gezmeye gittiğini söyledim. Onunla birlikte gidip gitmediğimi sordular ve dedim ki, şey, bu konuda bir beyaz yalan söylediğimi kabul edeceğim,

ara sıra gittiğimi söyledim. Betty'nin her yere yalnız gittiğini düşünmelerini istemedim. Oysa bunda hiçbir zarar yok elbette."

Ne akıl ama!

"Buradayken hiç mektup alır mıydı?" diye sordu Robert, oradan ayrılmak üzereyken.

"Sadece evden. Ah, evet, bunu biliyorum. Mektupları her zaman ben içeri alırım. Herhalde ona mektup yazmazlardı, değil mi?"

"Kimler?"

"Onu kaçıran kadınlar."

Robert arabayı bir kaçış duygusuyla Larborough'ya sürdü. Acaba Bay Tilsit evinden her defasında "on günlüğüne" uzak mı kalıyordu yoksa seyahat gerektiren işini kaçış ya da intihara alternatif olarak mı seçmişti, merak etti.

Blair, Larborough'da Bölge Motorlu Ulaştırma Hizmetlerinin ana garajını aradı. Girişin bir tarafını denetleyen ufak ofisin kapısını çalıp içeri girdi. Otobüs denetçisi üniforması giymiş bir adam masada evrakları inceliyordu. Başını kaldırıp Robert'a baktı ve ne istediğini sormadan kendi işine devam etti.

Robert, Milford otobüs seferleri hakkında bilgisi olan biriyle görüşmek istediğini söyledi.

"Tarife dışarıdaki duvarda asılı," dedi adam başını kaldırmadan.

"Saatleri öğrenmek istemiyorum. Onu biliyorum. Milford'da yaşıyorum. O güzergâhta hiç çift katlı otobüs çalıştırıyor musunuz, bunu bilmek istiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu, tam Robert'ın ağzını yeniden açacağı anda sona erdirilmek üzere ustaca hesaplanan bir sessizlik.

"Hayır," dedi adam.

"Hiç mi?" diye sordu Robert.

Bu kez hiçbir cevap gelmedi. Denetçi onunla işinin bittiğini açıkça ortaya koymuştu.

"Dinleyin," dedi Robert, "bu önemli. Milford'da bir hukuk bürosunun ortağıyım ve ben..."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Adam ona baktı. "İran Şahı olsan da umurumda değil; *Milford güzergâhında çift katlı otobüs yok! Sen* ne istiyorsun?" diye ekledi, kapıda Robert'ın arkasında ufak tefek bir teknisyen belirince.

Teknisyen halletmek üzere geldiği işin sırası değilmiş gibi duraksadı. Sonra kendini toparladı ve konuyu açıkladı. "Norton için olan şu yedek parçalarla ilgili. Ben..."

Robert onun yanından geçip ofisten çıkarken paltosunun çekiştirildiğini hissetti ve ufak tefek teknisyenin onunla konuşmak için beklemesini istediğini anladı. Dışarı çıkıp arabasına yaslandı ve az sonra yanı başında teknisyen belirdi.

"Çift katlı otobüsleri mi soruyordunuz? Onunla açıkça ters düşemezdim, anlarsınız; şu andaki ruh haliyle bu işime mal olabilirdi. Çift katlı otobüse *binmek* mi yoksa sadece çift katlıların kullanılıp kullanılmadığını bilmek mi istiyorsunuz? Çünkü o güzergâhta çift katlı bir otobüsle seyahat edemezsiniz çünkü o güzergâhtaki otobüslerin hepsi..."

"Biliyorum, biliyorum. Tek katlılar. Bilmek istediğim şey, Milford güzergâhında *hiç* çift katlı otobüsün gidip gitmediği."

"Şey, gitmemesi gerekir, anlarsınız ya, ancak bu yıl bir veya iki kez eski tek katlı otobüslerden biri beklenmedik bir şekilde bozulunca çift katlı otobüs kullanmak zorunda kaldık. Eninde sonunda hepsi çift katlı olacak ama Milford yolunda bir çift katlıyı gerekli kılacak yeterli trafik yok, bu yüzden o rotada tüm külüstür tek katlı araçlar falan işliyor. Onun için..."

"Çok yardımcı oldunuz. O güzergâhta tam olarak ne zaman bir çift katlı otobüsün çalıştığını öğrenmek mümkün mü?"

"Ah, kesinlikle," dedi teknisyen biraz hoşnutsuzluk göstererek. "Bu işletmede her tükürüşünüz bile kaydedilir. Ama kayıtlar orada," ofisi işaret etmek için başını yana yatırdı, "ve *o* orada olduğu sürece yapacak hiçbir şey yok."

Robert saat kaçta bir şeyler yapılabileceğini sordu.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Şey, benimle aynı saatte gider: altıda. Fakat sizin için çok önemliyse, o gidince ben birkaç dakika bekleyebilir ve sefer tarifelerine bakabilirim."

Robert altıya kadar onca saat nasıl bekleyeceğini bilmiyordu ama beklemek zorundaydı.

"Pekâlâ. Sizinle Bell'de buluşuruz, caddenin sonundaki birahanede, yaklaşık altı buçuk gibi. Olur mu?"

Robert mükemmel olacağını söyledi. Mükemmel.

Ve Midland'ın lobisindeki garsonun ona ne bilgiler verebileceğini görmek üzere gitti.

BELONGS TO
KÁKTUS TEAM

BELONGS TO KÂHYUS TEAM

10

"Ne yaptığını bildiğini varsayıyorum, hayatım," dedi Lin Hala, "ama o tip insanları savunmanın çok tuhaf olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Onları 'savunmuyorum'," dedi Robert sabırla, "onları temsil ediyorum. Ve 'o tip insanlar' olduklarına dair herhangi bir kanıt yok."

"Kızın ifadesi var, Robert. Onca şeyi uydurmuş olamaz."

"Ah, olamaz mı?"

"O kadar yalan söylemesinin ona ne faydası olabilir!" Robert'ın kapısında durmuş beyaz eldivenlerini giyerken dua kitabını bir elinden diğerine geçiriyordu. "Franchise'ta değilse, nerede olabilir?"

Robert "Bilsen şaşardın!" dememek için kendini tuttu. Lin Hala'yla tartışmaya girmemek her zaman en iyisiydi.

Yaşlı kadın eldivenlerini düzeltti. "Sebep asaleti elden bırakmamaksa, Robert hayatım, çok inatçı olduğunu söylemeliyim. Hem *evlerine* gitmek zorunda mısın? Eminim yarın ofise gelebilirler. Acelesi yok, değil mi? Sanki onları hemen oracıkta tutuklayacaklar."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Franchise'a gitmek benim teklifimdi. Biri seni Woolworth'ün dükkânından bir şeyler çalmakla suçlasa ve sen aksini ispatlayamasan, güpegündüz Milford High Street'te yürümekten hoşlanacağını sanmıyorum."

"Hoşlanmayabilirdim fakat bunu kesin surette yapmam ve Bay Hensell'a ağzının payını vermem gerekirdi."

"Bay Hensell da kim?"

"Müdür. Önce benimle kiliseye gelip sonra Franchise'a gitsen olmaz mı? Kiliseye uzun zamandır gitmiyorsun, hayatım."

"Biraz daha oyalanırsan, on yıldır ilk kez geç kalacaksın. Git ve yargılarımın kusursuz olması için dua et."

"Şüphesiz senin için dua edeceğim, canım. Her zaman ediyorum. Biraz da kendim için edeceğim. Tüm bunlar benim için çok zor olacak."

"Senin için mi?"

"Şimdi o insanlara vekâlet ettiğine göre bu konuda kimseyle konuşamayacağım. Sessizce durup herkesin aslında yanlış olduğunu bildiğin çıplak gerçekleri konuştuğunu duymak hayli can sıkıcı. Kusmak isteyip bunu ertelemek zorunda olmak gibi bir şey. Ah, tatlım, çanlar sustu, değil mi? Brackett'lerin kilise sırasına sıkışmam gerekecek. Onlar için fark etmez. Orada öğle yemeğine kalmayacaksın, değil mi hayatım?"

"Davet edileceğimi sanmıyorum."

Ancak Robert Franchise'ta o kadar sıcak karşılanmıştı ki davet edilebileceğini hissetti. Elbette hayır diyecekti; Lin Hala'nın tavuğu onu beklediği için değil, sonrasında Marion Sharpe bulaşık yıkamak zorunda kalacağı için. Orada hiç kimse yokken muhtemelen tepside yiyorlardı. Ya da herkesin tahmin edebileceği gibi, mutfakta.

"Dün gece telefona cevap vermediğimiz için üzgünüm," dedi Marion, tekrar özür dileyerek. "Ama dördüncü veya beşinci defadan sonra gerçekten bıktık. Hem bu kadar kısa sürede bize ve-

receğiniz haberler olacağını ummuyorduk. Sonuçta daha cuma günü öğleden sonra yola çıkmıştınız."

"Sizi telefonla arayanlar erkek miydi yoksa kadın mı?"

"Hatırladığım kadarıyla bir erkek ve dört kadın. Bu sabah siz aradığınızda her şeyin yeniden başladığını sandım ama belli ki geç saatlere kadar uyuyorlar. Ya da belki akşamdan önce o kadar kötü niyetli olmuyorlar. Cumartesi akşamı kasabanın gençleri için eğlence malzemesi olduk. Bahçe kapısının içinde grup halinde toplandılar ve ıslıklar çalıp yuhaladılar. Sonra Nevil müştemilatta bir odun buldu..."

"Nevil mı?"

"Evet, yeğeniniz. Yani kuzeniniz. Teselli ziyareti için gelmiş, gerçekten büyük nezaket. Ve bahçe kapısını kapalı tutmak için arkasına ahşap sürgü taktı; kapının anahtarı yok, biliyorsunuz. Ama tabii bu onlara uzun süre engel olmadı. Birbirlerini duvarın üzerine çektiler ve yatma vakitleri gelene kadar orada sıra halinde oturup hakaret ettiler."

"Eğitim eksikliği," dedi yaşlı Bayan Sharpe düşünceli bir tavırla, "hakaret ederken olağanüstü bir engeldir. Sonuçta hiçbir becerileri yoktu."

"Papağanların da yok," dedi Robert. "Fakat yeterince kışkırtıcı olabiliyorlar. Nasıl bir polis koruması talep edebileceğimize bakmalıyız. Bu arada size o duvar hakkında daha iç açıcı bir şey söyleyebilirim. Kızın duvarın ötesini nasıl gördüğünü biliyorum."

Robert, onlara Bayan Tilsit'i ziyaretini ve kızın kendini otobüs gezileriyle eğlendirdiğini (ya da öyle söylediğini) öğrenişini ve ardından Larborough ile Bölge Motorlu Ulaştırma Hizmetleri garajına gidişini anlattı.

"Kızın Mainshill'de olduğu iki hafta içinde Milford güzergâhına gidecek tek katlı otobüslerde iki kez arıza olmuş ve iki defasında da yerine bir çift katlı otobüs kullanılmış. Günde yal-

nızca üç sefer var biliyorsunuz. İki arıza da öğle seferine çıkacak otobüslerde olmuş. Yani o iki hafta içinde kızın evi, avluyu, ikinizi, arabayı, her şeyi görebileceği en az iki sefer var."

"Peki, bir otobüsün üst katında buradan geçen biri o kadar şeyi görebilir mi?"

"Hiç bir kasaba otobüsünün üst katında seyahat ettiniz mi? Otobüs otuz beş kilometre sabit hızla giderken bile tempo çok ağırdır. Çok daha ilerisini, çok daha uzun süre görebilirsiniz. Alt katta pencerelere çalılar sürtünür ve tempo daha hızlı görünür çünkü nesneler daha yakındır. Bu bir. İkincisi, kızın fotografik hafızası var." Robert onlara Bayan Wynn'ın söylediklerini anlattı.

"Bunu polise söyleyecek miyiz?" diye sordu Bayan Sharpe.

"Hayır. Bu hiçbir şeyi ispatlamaz, yalnızca kızın sizi nasıl tanıdığına dair problemi çözer. Bir mazerete gerek duyduğunda sizi hatırladı ve o anda başka yerde olduğunuzu kanıtlamanız ihtimalini göze aldı. Bu arada arabanızı, hangi yanı kapıya dönük olacak şekilde park edersiniz?"

"Arabayı garajdan çıkarsam da, yoldan içeri soksam da sol taraf kapıya dönük olur çünkü o şekilde çıkması daha kolay."

"Evet, yani daha koyu renk boyalı ön jant bahçe kapısına bakıyor demektir," dedi Robert kesin şekilde. "Kızın gördüğü resim bu. Çimenlik ve ikiye ayrılan patika, kapıdaki farklı bir janta sahip olan araba, bir başlarına yaşayan iki kadın, çatıdaki yuvarlak çatı katı penceresi. Yalnızca aklındaki resme bakıp bunu tarif etmesi gerekti. Resmin ait olduğu gün –kaçırıldığının sanıldığı gün– bir ay önceydi ve sizin o gün ne yaptığınızı veya nerede olduğunuzu söyleyebilmeniz binde bir ihtimaldi."

"Ve anladığım kadarıyla," dedi Bayan Sharpe, "o bir ay içinde kızın ne yaptığını ya da nerede olduğunu söyleyebilme ihtimalimiz çok daha düşük."

"Şartlar bizim aleyhimize, evet. Arkadaşım Kevin Macdermott'ın dün gece söylediği gibi, kızın Sydney, N.S.W.'da olması-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

nı engelleyebilecek hiçbir şey yok. Fakat cuma sabahına kıyasla bugün bir şekilde çok daha umutluyum. Artık kız hakkında çok daha fazlasını biliyoruz." Onlara Aylesbury ve Mainshill'deki görüşmelerini anlattı.

"Ama polis soruşturması kızın o ay ne yaptığını ortaya çıkarmadıysa..."

"Polis soruşturması kızın ifadesinin doğruluğunu kontrol etmeye yönelikti. Bizim gibi kızın ifadesinin başından sonuna kadar yalan olduğuna inanarak işe başlamadılar. İfadeyi soruşturdular ve doğru olduğunu gördüler. Aksini düşünmeleri için özel bir neden yoktu. Kızın lekesiz bir adı vardı ve tatilde zamanını nasıl geçirdiğini teyzesine sorduklarında sinemaya yapılan masumca ziyaretler ve kasabada otobüs gezintileriyle geçirdiğini öğrendiler."

"Peki, *siz* nasıl geçirdiğini düşünüyorsunuz?" diye sordu Bayan Sharpe.

"Bence Larborough'da biriyle tanıştı. Bu, bir şekilde en bariz açıklama. Soruşturmamızın bu varsayımdan başlaması gerektiğini düşünüyorum."

"Peki, bir özel dedektif tutma işini ne yapıyoruz?" diye sordu Bayan Sharpe. "Bildiğiniz biri var mı?"

"Şey," dedi Robert tereddüt ederek, "profesyonel birini tutmadan önce bir süre daha kendi araştırmamı yürütmeme izin verebileceğiniz geldi aklıma. Biliyorum bu..."

"Bay Blair," dedi onun sözünü kesen yaşlı kadın, "bu tatsız davaya birdenbire karıştınız, çok da istekli karışmış olamazsınız ve bizim için elinizden gelenin en iyisini yapmanız büyük nezaket. Ama bizim adımıza kendinizi bir özel dedektife dönüştürmenizi bekleyemeyiz. Zengin değiliz –aslında ancak yaşamımızı idama ettirecek kadar paramız var– fakat sahip olduğumuz kadarını uygun olan her hizmete harcayacağız. Ve bizim iyiliği-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

miz için kendinizi –kimdi o?– Sexton Blake'e[9] dönüştürmeniz uygun olmaz."

"Uygun olmayabilir fakat ben bundan çok zevk alıyorum. İnanın bana, Bayan Sharpe, bunu paranızı korumak adına bilinçli olarak planlamamıştım. Dün gece şimdiye kadar yaptıklarımdan hoşnut halde arabayla eve dönerken araştırmayı bir başkasına bırakmaktan nasıl nefret edeceğimi fark ettim. Bu benim için şahsi bir takip haline geldi. Lütfen beni bundan vazgeçirmeye..."

"Bay Blair biraz daha devam etmek istiyorsa," diyerek araya girdi Marion, "bence ona yürekten teşekkür etmeli ve bunu kabul etmeliyiz. Nasıl hissettiğini anlıyorum. Keşke araştırmayı kendim yapabilseydim."

"İstesem de istemesem de kuşkusuz soruşturmayı uygun bir özel dedektife devretmem gereken zaman gelecek. İz sürme işi Larborough'dan çok uzakta devam ederse, örneğin. O kadar uzakta iz süremeyecek kadar fazla taahhüdüm var. Ancak araştırma kapımızın eşiğinde olduğu sürece bunu kendim yürütmek istiyorum."

"Nasıl iz sürmeyi planladınız?" diye sordu Marion merakla.

"Şey, öğle yemeği yenen kafelerle başlamayı düşündüm. Yani Larborough'da. Birincisi, onlardan çok fazla olamaz. İkincisi, hiç olmazsa başlangıçta kızın o tür yerlerde öğle yemeği yediğini biliyoruz."

"Neden 'başlangıçta' diyorsunuz?" diye sordu Marion.

"Farazi Bay X'le tanıştıktan sonra her yerde öğle yemeği yemiş olabilir. Ama o zamana kadar yemek parasını kendi ödüyordu ve yemek yediği yerler 'kafelerdi'. O yaşta bir kız, iki çeşit yemek yiyecek parası olsa bile sandviç tarzı şeyler yemeyi tercih eder. Bu yüzden kafelere odaklanacağım. Garson kızlara *Ack-Emma*'yı göstereceğim ve bir kasaba avukatının becerebi-

9 1893'ten beri birçok İngiliz çizgi romanında, romanında ve tiyatro oyununda yer alan bir dedektif olan kurgusal karakter. (ç.n.)

leceği kadar incelikle kızı mekânlarında görüp görmediklerini soracağım. Bu size mantıklı geliyor mu?"

"Çok mantıklı," dedi Marion.

Robert, Bayan Sharpe'a döndü. "Yine de bir profesyonelden daha iyi hizmet alacağınızı düşünüyorsanız ki bu çok mümkün, o zaman ben çekileceğim..."

"Kimseden daha iyi hizmet alabileceğimizi düşünmüyorum," dedi Bayan Sharpe. "İyiliğimiz için girdiğiniz zahmetlere nasıl minnettar olduğumu zaten ifade ettim. Onun yaptıklarının peşine düşmek sizi gerçekten memnun edecekse, o... o..."

"Yeniyetmenin," dedi Robert neşeyle.

"Pasaklı yeniyetmenin," diye düzeltti Bayan Sharpe, "o halde yalnızca bunu kabul edebilir ve şükran duyabiliriz. Ama bana öyle geliyor ki muhtemelen bu çok uzun sürecek."

"Neden uzun?"

"Bence Larborough'da farazi bir Bay X'le tanışmak ile üzerinde yalnızca bir elbise ve ayakkabılarla, adamakıllı dövülmüş halde Aylesbury yakınlarında bir eve yürümek arasında büyük bir uçurum var. Marion, hâlâ biraz Amontillado var sanırım."

Marion'ın İspanyol şarabını almak için gidişini izleyen sessizlikte eski evin sakinliği belirgin hale gelmişti. Bahçede rüzgârla birlikte ufak sesler çıkaracak ağaçlar ve ötecek kuşlar yoktu. Sessizlik, küçük bir kasabanın gece yarısı sessizliği kadar gerçekti. Robert bir pansiyondaki kalabalık yaşamdan sonra bunun huzur verici olup olmadığını merak etti. Yoksa kasvetli ve biraz ürkütücü müydü?

Cuma sabahı ofiste yaşlı Bayan Sharpe evin mahremiyetine değer verdiklerini söylemişti. Peki, ama yüksek duvarlar ardında, ebedi bir sessizlik içinde yaşanan hayat güzel miydi?

"Bana öyle geliyor ki," dedi Bayan Sharpe, "ev halkı ya da evin şartları hakkında hiçbir şey bilmediği Franchise'ı seçmekle büyük bir riske girmiş."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Tabii ki riske girdi," dedi Robert. "Girmek zorundaydı. Ama bunun sandığınız kadar büyük bir kumar olduğunu düşünmüyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Söylemeye çalıştığınız şey, kızın Franchise'ta genç insanlardan oluşan geniş bir ev halkı ve üç hizmetkâr olabileceğini düşündüğü."

"Evet."

"Fakat bence öyle bir şey olmadığını gayet iyi biliyordu."

"Nasıl bilebilir?"

"Ya biletçiyle dedikodu yaptı –ve sanırım bu daha büyük bir olasılık– ya da diğer yolcuların yorumlarına kulak misafiri oldu. Bu tür şeyleri bilirsiniz: 'Burada Sharpe'lar var. Böyle büyük bir evde tek başlarına, yalnızca ikisi yaşamayı seviyorlar. Ve hiçbir hizmetkâr dükkânlarla sinemalardan bu kadar uzak ıssız bir yerde kalmaya gönüllü olmuyor…' vesaire. O Larborough-Milford otobüsü oldukça 'yerel' bir otobüs. Ve yol kenarında kır evleri ile Ham Green dışında bir köy bulunmayan ıssız bir güzergâh. Franchise kilometreler boyunca insanların ilgisini çeken tek nokta. Hiçbir şekilde yorum yapmadan ev, evin sahipleri ve arabaları hakkında müşterek merak duymadan buradan geçmeleri insan doğasının başaramayacağı bir şey."

"Anlıyorum. Evet, bu mantıklı."

"Keşke sizin hakkınızda biletçiyle sohbet ederek bir şeyler öğrenmiş olsaydı. O şekilde adamın onu hatırlaması daha mümkün olurdu. Kız, Milford'da hiç bulunmadığını ve Milford'ın nerede olduğunu bilmediğini söylüyor. Bir biletçi onu hatırlasaydı, en azından bu açıdan kızın hikâyesini sarsardık."

"Bu genç kızı biraz tanıdıysam, o çocuksu gözlerini kocaman açıp 'Ah, Milford burası mıydı? Ben yalnızca bir otobüse bindim ve son durağa kadar gidip geri döndüm,' derdi."

"Evet. Bu bizi fazla ileri götürmez. Ama kızın izini Larborough'da bulamazsam resmini yerel biletçilere göstermeyi deneyeceğim. Keşke daha unutulmaz bir yaratık olsaydı."

Betty Kane'in sıradan yaradılışını düşünürlerken aralarına yeniden sessizlik çöktü.

Yüzleri pencereye dönük halde konuk odasında oturuyorlar, bahçenin yeşil alanına ve tuğla duvarın soluk pembesine bakıyorlardı. O sırada bahçe kapısı itilerek açıldı, yedi veya sekiz kişiden oluşan ufak bir grup belirdi ve orada durarak gözlerini çevrede gezdirdi. Son derece rahatlardı; birbirlerine dikkatlerini çeken noktaları gösteriyorlardı. En çok ilgilerini çeken de belli ki çatı katındaki yuvarlak pencereydi. Önceki gece Franchise kasabanın gençleri için cumartesi akşamı eğlencesi olduysa, görünüşe göre o pazar sabahı da Larborough için ilgi odağıydı. Kesinlikle kapının dışında onları bekleyen birkaç araba vardı çünkü gruptaki kadınlar gülünç küçük ayakkabılar ve ev elbiseleri giyiyorlardı.

Robert, Bayan Sharpe'a şöyle bir baktı fakat her zaman sert duran ağzının gerilmesi dışında yaşlı kadın hiç kıpırdamadı.

"Halkımız," dedi sonunda, şaşırtıcı bir şekilde.

"Gidip onları kovayım mı?" dedi Robert. "Ben geleceğim diye takmadığınız ahşap sürgüyü takmamak benim hatam."

"Bırakın kalsınlar. Birazdan giderler. Kraliyet ailesi buna her gün katlanıyor, biz de birkaç dakikalığına dayanabiliriz."

Ancak ziyaretçilerin gitmeye niyeti yok gibiydi. Hatta bir grup, ek binaları incelemek için evin etrafını dolandı; Marion şarapla birlikte geri geldiğinde diğer grup hâlâ oradaydı. Robert ahşap sürgüyü takmadığı için bir kez daha özür diledi. Kendini zayıf ve yetersiz hissediyordu. Orada sessizce durup yabancıların evin sahipleriymiş ya da onu satın almayı düşünüyorlarmış gibi etrafta kol gezmelerini seyretmek tabiatına aykırıydı. Peki, ama dışarı

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

çıkıp gitmelerini söylese ve reddetseler, onları def etmek için nasıl bir güce sahipti? Eve geri çekilmek zorunda kalıp o insanları mülkün içinde bırakırsa Sharpe'ların yüzlerine nasıl bakacaktı?

Keşif yapan grup geri geldi ve kahkahalarla, el kol hareketleriyle gördüklerini anlattı. Robert, Marion'ın bir şeyler fısıldadığını duydu ve acaba küfür mü ediyor diye merak etti. Marion gayet iyi küfredebilecek bir kadına benziyordu. Şarap tepsisini sehpaya koymuş ve belli ki onu unutmuştu, misafirperverlik zamanı değildi. Robert onu mutlu etmek için kararlılıkla olağanüstü bir şey yapmayı arzuladı, tıpkı on beş yaşındayken yanan binalardan sevgilisini kurtarmayı arzuladığı gibi. Ama ne yazık ki kırk küsur yaşında olduğu gerçeğini değiştiremezdi ve yangın merdivenini beklemenin daha akıllıca olduğunu öğrenmişti.

O tereddüt edip kendisiyle dışarıdaki yontulmamış insan yaratıklarına öfke duyarken yangın merdiveni, zevksiz tüvit bir takım elbise giymiş, uzun boylu genç bir adamın şahsında belirdi.

"Nevil," diyerek bir nefes aldı Marion, sahneyi izlerken.

Nevil o en dayanılmaz kendini beğenmiş havasıyla grubu şöyle bir süzdü; grup cesaretini biraz kaybetmiş gibi görünse de geri çekilmemeye kararlı oldukları belliydi. Hatta spor ceketli ve çizgili pantolonlu adam olayı büyütmeye hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

Nevil birkaç saniye daha onlara sessizce baktı ve iç cebinde bir şey arandı. Elinin bir hareketiyle gruba tuhaf bir farklılık hâkim oldu. Dış taraftaki üyeler sıkıntı vermeden kapıdan çıkıp gözden kayboldular, daha yakındakiler kabadayılığı bırakıp sakinleştiler. Sonunda spor ceketli adam ufak teslimiyet hareketleri yaptı ve kapıdaki geri çekilişe katıldı.

Nevil arkalarından kapıyı şiddetle çarptı, ahşap sürgüyü yerine taktı ve ellerini gerçekten frapan bir mendile titizlikle silerek garaj yolundan kapıya yürüdü. Marion onu karşılamak için kapıya koştu.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Nevil!" dediğini duydu Robert kadının. "Bunu nasıl yaptın?"

"Neyi?" diye sordu Nevil.

"O yaratıkları nasıl def ettin?"

"Ah, sadece isimlerini ve adreslerini sordum," dedi Nevil. "Bir defter çıkarıp isimlerini ve adreslerini sorduğunda insanların nasıl ihtiyatlı olduklarına inanamazsın. Bu, şunun modern karşılığı: 'Kaç, her şey ortaya çıktı.' Elinde gerçekten delilin olup olmadığını sormak için beklemezler bile. Merhaba, Robert. Günaydın, Bayan Sharpe. Aslında Larborough'ya gidiyordum ama kapının açık olduğunu ve dışarıdaki o iki korkunç arabayı gördüm. O yüzden bir bakmak için durdum. Robert'ın burada olduğunu bilmiyordum."

Robert'ın durumla baş etmede aynı başarıyı göstereceğine dair bulunulan bu masumca ima aslında en incitici vuruştu. Robert onun beynini dağıtabilirdi.

"Pekâlâ, şimdi burada olduğuna ve bizi bu beladan ustaca kurtardığına göre kalıp bir kadeh şarap içmelisin," dedi Bayan Sharpe.

"Akşam eve dönerken uğrayıp içebilir miyim?" dedi Nevil. "Şimdi müstakbel kayınpederimle öğle yemeği yemeye gidiyorum ve pazar günü olduğundan ayin var. Isınma turları için orada olmalıyım."

"Elbette, eve dönerken uğra," dedi Marion. "Çok mutlu oluruz. Senin geldiğini nasıl anlayacağız? Demek istediğim, kapı için." Şarap dolduruyor ve Robert'a uzatıyordu.

"Mors bilir misin?"

"Evet, ama sakın senin de bildiğini söyleme."

"Neden?"

"Mors bağımlısı olma ihtimalin çok düşük görünüyor."

"Ah, on dört yaşındayken denize giderdim ve hırslarımın ateşiyle birçok aptalca şey öğrendim. Mors da onlardan biriydi. Geldiğimde kornayla o güzel adının baş harflerini çalacağım. İki

uzun ve üç kısa. Şimdi kaçmalıyım. Bu gece seninle sohbet edeceğimi düşünmek saraydaki öğle yemeğinde bana güç verecek."

"Rosemary sana güç vermeyecek mi?" diye sordu Robert, bayağı duygularına yenilerek.

"Sanmıyorum. Pazar günleri Rosemary babasının evinin kızıdır. Bu ona uymayan bir rol. Görüşmek üzere, Bayan Sharpe. Robert'ın bütün şarabı içmesine izin vermeyin."

Robert, Nevil'la birlikte kapıya giden Marion'ın, "Peki, denize gitmekten ne zaman vazgeçtin?" diye sorduğunu duydu.

"On beş yaşındayken. Onun yerine balonculukla ilgilenmeye başladım."

"Teorik olarak sanırım."

"Şey, gazlar hakkında atıp tutuyordum."

Robert onların neden o kadar samimi, o kadar rahat olduklarını düşündü. Birbirlerini uzun süredir tanıyormuş gibiydiler. Marion neden bu ciddiyetsiz Nevil'ı seviyordu?

"Ya on altı yaşındayken?"

Marion Nevil'ın, ömründe kaç şeyle ilgilenip bıraktığını bilseydi, onların sonuncusu olmaktan bu kadar hoşnut olmayabilirdi.

"Şarap sizin için çok mu sert, Bay Blair?" diye sordu Bayan Sharpe.

"Hayır, ah hayır, teşekkürler, gerçekten mükemmel." Robert bozulmuş görünüyor olabilir miydi? Tanrı korusun.

Yaşlı kadına temkinli bir bakış attı ve onun hafifçe eğleniyor gibi göründüğünü düşündü ve eğlenen yaşlı Bayan Sharpe rahatlatıcı bir görüntü değildi.

"Sanırım Bayan Sharpe Nevil'ın arkasından kapının sürgüsünü takmadan gitsem iyi olacak," dedi. "Yoksa benimle birlikte yeniden kapıya gelmek zorunda kalacak."

"Ama bizimle kalıp öğle yemeği yemeyecek misiniz? Franchise'ta bu konuda bir tören yok."

Fakat Robert kalamayacağını söyleyip özür diledi. Dönüşmeye başladığı Robert Blair'dan hoşlanmıyordu. Dar görüşlü, çocuksu ve yetersiz olmaya başlamıştı. Gidip Lin Hala'yla her zamanki pazar yemeğini yiyecek, yeniden Blair, Hayward ve Bennet'ın ortağı Robert Blair olacak, ılımlı, hoşgörülü davranacak ve kendi dünyasında huzur içinde yaşayacaktı.

Kapıya vardığında, Nevil Sebt[10] gününün sessizliğini bozan bir gürültüyle gitmişti ve Marion kapıyı kapamak üzereydi.

"Papazın, müstakbel damadının aracını onayladığını düşünemiyorum," dedi Marion, yolda kükreyerek ilerleyen aracın arkasından bakarak.

"Çok yorucu," dedi hâlâ iğneli konuşan Robert.

Marion ona gülümsedi. "Sanırım bu birinden duyduğum ilk nükteli cinas," dedi. "Öğle yemeğine kalacağınızı umuyordum ama bir yandan da kalmadığınız için rahatladım."

"Öyle mi gerçekten?"

"Turta yaptım ama kabarmadı. Çok kötü bir aşçıyım. Yemek kitabında söyleneni harfi harfine yapıyorum fakat neredeyse hiçbir zaman işe yaramıyor. Doğrusu başarılı olduğumda ölümüne şaşırıyorum. Yani Lin Halanızın elmalı turtasıyla çok daha mutlu olacaksınız."

Robert aniden ve mantıksızca orada kalmayı, kabarmayan "turtayı" paylaşmayı ve Marion'ın kendi aşçılığıyla tatlı tatlı dalga geçmesini dinlenmeyi diledi.

"Larborough'da işlerin nasıl gittiğini yarın gece size bildireceğim," dedi sakin bir şekilde. Onunla tavuklar ve Maupassant hakkında konuşamadığına göre sohbeti pratik konularla sınırlandıracaktı. "Ayrıca Komiser Hallam'ı arayıp adamlarından birinin günde bir-iki kez Franchise'ın çevresini kontrol edip ede-

10 Hıristiyanların pazar günü olan dinsel tatil günü. (ç.n.)

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

meyeceğini soracağım. Deyim yerindeyse, sadece üniformayı göstermek ve serserilerin gözünü korkutmak için."

"Çok naziksiniz, Bay Blair," dedi Marion. "Sizden destek almasaydık ne olurdu düşünemiyorum."

Eh, Robert genç bir adam ve şair olamıyorsa destek olabilirdi. Sıkıcı bir şey, yalnızca acil durumlarda başvurulan ancak faydalı; faydalı bir şey.

11

Pazar sabahı saat on buçukta Robert Karena'da, dumanı tüten bir fincan kahvenin önünde oturuyordu. İşe Karena'dan başlamıştı çünkü biri kahve içmeyi düşündüğünde, dükkânın alt katında kavrulan kahvenin kokusu ve üst katında küçük masaların arasında bekleyen demlenmiş kahveleriyle Karena gelirdi aklına. Robert bol bol kahve içecekse, hâlâ tadına varabilecekken en iyisini içmeliydi.

Ack-Emma'yı elinde kızın fotoğrafı açık halde geçen garsonların görebileceği şekilde tutuyor, ilgisinin herhangi birinin, "Bu kız her sabah buraya gelirdi," demesini sağlamasını ümit ediyordu. Hayrettir ki gazete elinden nazikçe alındı ve başını kaldırdığında ona tatlı bir gülümsemeyle bakan garson kızı gördü. "Bu geçen cuma gününün," dedi kız. "Buyurun." Ve ona o sabahın *Ack-Emma*'sını uzattı.

Rober, ona teşekkür etti ve o sabahın gazetesine göz atmak onu memnun edecek olacak olsa da cuma günününkini saklamak istediğini söyledi. Bu kız, cuma günü sayısının baş sayfasındaki bu kız kahve içmek için oraya hiç gelmiş miydi?

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Ah, hayır, gelmiş olsaydı onu hatırlardık. Cuma günü hepimiz bu olayı konuşuyorduk. Düşünsenize, kızı öldüresiye dövmüşler."

"Yani öyle yaptıklarını düşünüyorsunuz."

Kızın kafası karışmış gibiydi. "Gazetede öyle yazıyor."

"Hayır, gazete kızın söylediklerini aktarıyor."

Kızın buna aldırmadığı belliydi. İşte yücelttiğimiz demokrasi buydu.

"Doğru olmasaydı, böyle bir hikâyeyi yayımlamazlardı. Bu neredeyse hayatlarına mal olurdu. Siz dedektif misiniz?"

"Yarı zamanlı," dedi Robert.

"Bu işin bir saati için ne kadar alıyorsunuz?"

"Yeterince değil."

"Hayır, sanmıyorum. Galiba sendikanız yok. Bir sendikanız olmadıkça bu dünyada haklarınızı alamazsınız."

"Çok doğru," dedi Robert. "Hesabı alabilir miyim, lütfen?"

"Adisyonunuz, evet."

Sinemaların en büyüğü ve en yenisi olan Palace'ta restoran balkonun arkasındaki kattaydı. Halılar öyle kalındı ki insanın ayağı takılıyordu ve aydınlatma öyle yeterisizdi ki tüm kıyafetler kirli görünüyordu. Altın rengi saçlı, eteğinin ucunun bazı yerleri yukarı kıvrılmış ve sağ yanağında tuttuğu sakızla bezgin, çok güzel bir kadın Robert'a hiç bakmadan siparişini aldı. On beş dakika sonra bakışlarını Robert'a hiç yöneltmeden önüne sulu bir içecek koydu. Geçen on beş dakika içinde Robert müşterilere-asla-bakma tekniğinin yaygın olduğunu fark ettiğinden –tahminen seneye hepsi film yıldızı olacaktı ve taşralı müşterilere ilgi duymaları beklenemezdi– tadına bakmadığı içeceğin parasını ödeyerek oradan ayrıldı.

Diğer bir büyük sinema olan Castle'da restoran öğleden sonraya kadar açılmıyordu.

Her yere koyu mor rengin hâkim olduğu ve perdeleri sarı Violet'ta kızı kimse görmemişti. Robert kurnazlığı bir kenara bırakarak onlara açıkça sormuştu.

Büyük bir mağaza olan Grillon ve Waldron'ın üst katında kalabalık bir saatti ve garson kız, "Beni *rahatsız* etmeyin!" dedi. Ona dalgın ve şüpheyle bakan müdire ise, "Müşterilerimiz hakkında asla bilgi vermeyiz," dedi.

Old Oak'ta –küçük, karanlık ve samimi bir yerdi– yaşlıca kadın garsonlar olayı onunla ilgiyle konuştular. "Zavallıcık," dediler, "onun için ne kötü bir tecrübe. Öyle de güzel bir yüzü var ki. Daha bebek. Zavallıcık."

Alençon'da –duvarlar krem rengiydi ve duvara yaslı gülkurusu kanepeler vardı– *Ack-Emma*'yı hiç duymadıklarını açıkça belirttiler ve böyle bir yayımda fotoğrafı çıkan bir müşterilerinin olamayacağını söylediler.

Heave Ho'da –denizcilikle ilgili freskler ve İspanyol paça pantolonlu kadın garsonlar vardı– görevliler bir yabancının arabasına binen her kızın eve yürüyerek dönmek zorunda kalmayı göze alması gerektiğine dair hemfikirdiler.

Primrose'da –eski, cilalı masalar, rafya minderler ve çiçekli önlükler giymiş amatör garson kızlar vardı– hizmetçi eksikliğinin sosyal sonuçlarını ve ergen zihninin tuhaflıklarını tartıştılar.

Tea-Pot'ta boş masa yoktu ve hiçbir garson onunla ilgilenmeye gönüllü değildi. Kötü durumdaki mekâna ikinci bir bakışta Robert, diğer seçenekler varken Betty Kane'in oraya gitmeyeceğinden zaten emin oldu.

Saat on iki buçukta sersemlemiş halde Midland'ın lobisine girdi ve sert bir içki söyledi. Bildiği kadarıyla, Larborough'nun merkezindeki tüm olası yiyecek yerlerini gezmişti ve hiçbirinde kimse kızı hatırlamamıştı. Daha da kötüsü, herkes kız oraya gitmiş olsaydı onu hatırlayacağını söylemişti. Robert bundan şüphe ettiğinde, gelenlerin büyük kısmının devamlı müşteriler olduğunu bu yüzden ara sıra gelenlerin göze çarptığını, fark edildiğini ve otomatikman hatırlandığını söylemişlerdi.

Tıknaz, ufak tefek lobi garsonu Albert içkisini önüne koyduğunda, Robert istemli değil, daha çok alışkanlıktan sordu: "Sanırım bu mekânda bu kızı hiç görmedin, değil mi Albert?"

Albert, *Ack-Emma*'nın baş sayfasına bakarak başını iki yana salladı. "Hayır, efendim. Hatırlamıyorum. Beni mazur görün ama Midland'ın lobisi için biraz genç görünüyor."

"Başında bir şapkayla o kadar da genç görünmeyebilir," dedi Robert, bunu hesaba katarak.

"Bir şapka." Albert duraksadı. "Şey, bekleyin bir dakika. Bir şapka." Albert küçük tepsisini masaya bıraktı ve dikkatle bakmak için gazeteyi eline aldı. "Evet, tabii ki, bu o yeşil şapkalı kız!"

"Yani buraya kahve içmeye geldi mi?"

"Hayır, çay içmeye geldi."

"Çay!"

"Evet, elbette, o kız bu. Bunu fark etmemem hayret doğrusu. Üstelik geçen cuma günü mutfakta bu gazeteyi görmüştük ve hakkında saatlerce çene çalmıştık! Tabii üzerinden hayli zaman geçti, değil mi? Altı hafta kadar olmalı. Her zaman erken gelirdi; saat üç civarında, biz çay servisine başlarken."

Demek böyle yapıyordu. Robert bunu nasıl da düşünmemişti. Kız daha az ücret ödemek için sinemada sabah seansına gidiyordu –yani öğleden önce– ve saat üç civarında çıkıyor, kahve değil çay içiyordu. Peki, başka bir yerde pasta yiyebilecekken, neden çayın demode ve pahalı olduğu Midland Oteli'ne gidiyordu?

"Onu fark ettim çünkü hep yalnız gelirdi. İlk geldiğinde akrabalarını beklediğini düşündüm. O tip bir çocuğa benziyordu. Bilirsiniz, güzel, sade kıyafetler ve gösterişsiz."

"Ne giydiğini hatırlayabiliyor musun?"

"Ah, evet. Her zaman aynı şeyleri giyerdi. Yeşil bir şapka ve uçuk gri bir paltonun altına uygun bir elbise. Ama asla biriyle

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

buluşmadı. Sonra bir gün yan masadaki adamı tavladı. Doğrusu beni çok şaşırttı."

"Adamın onu tavladığını söylemek istiyorsun sanırım."

"İnanamazsınız! Adam oraya oturduğunda kız aklından geçmemişti bile. Size söylüyorum, efendim, o tip bir kıza benzemiyordu. Her an teyzesinin veya annesinin gelip, 'Seni beklettiğim için çok üzgünüm, hayatım,' diyeceğini umardınız. Hiçbir erkek ona o gözle bakmazdı. Ah, hayır; işi kız becerdi. Ve size söyleyeyim, efendim, bu işe ömrünü adamış gibi büyük bir hünerle. Tanrım, şapkasız onu tanıyamadığımı düşününce!" Fotoğraftaki yüze hayretle baktı.

"Adam nasıl biriydi? Onu tanıyor muydun?"

"Hayır, devamlı müşterilerimizden biri değildi. Esmer. Gençten. İşadamı sanırım. Şimdi düşününce, kızın tecrübesine biraz şaşırdığını anımsıyorum, o yüzden bir şeyin peşinde olabileceğini düşünmüyorum."

"O halde onu tekrar görsen tanımazsın."

"Tanıyabilirim, efendim, tanıyabilirim. Ama buna yemin edemem. Siz, şey, bana yemin ettirmeyi planlıyor musunuz, efendim?"

Robert, Albert'ı neredeyse yirmi yıldır tanırdı ve her zaman onu son derece ağzı sıkı bulmuştu. "Konu şu, Albert," dedi. "Bu insanlar benim müvekkillerim." Franchise'ın fotoğrafını işaret etti ve Albert hafif bir ıslık çaldı.

"İşiniz zor, Bay Blair."

"Evet, dediğin gibi, işim zor. Ama daha çok onların işi zor. Bu, onlar için inanılmaz derecede zor. Kız bir gün polis eşliğinde çat kapı geliyor ve onlara bu inanılmaz hikâyeyi anlatıyor. O zamana kadar iki kadın da kızı hiç görmemiş. Polisler çok sağduyulu ve bundan iyi bir dava çıkmasına yetecek kanıt olmadığına karar verdiler. Sonra *Ack-Emma* olayı duyarak bundan çıkar sağladı ve hikâye İngiltere'nin tamamına yayıldı. Franchise gözler önü-

ne serildi tabii ki. Polis sürekli koruma için memur ayıramıyor, yani bu kadınların yaşadıkları hayatı tahmin edebilirsin. Geçen akşam yemekten önce oraya uğrayan genç kuzenim, öğle yemeğinden itibaren Larborough'dan bir sürü arabanın oraya gittiğini, insanların eve bakmak ya da fotoğraf çekmek için çatıların üzerinde durduklarını veya kendilerini duvardan yukarı çektiklerini söylüyor. Nevil arabasına binmiş çünkü gece devriyesindeki polislerle aynı anda oraya gitmiş ama onlar gider gitmez arabalar yeniden akın etmeye başlamış. Kadınlar santrale hiçbir telefon bağlamamalarını söyleyinceye kadar telefon sürekli çalmış."

"Yani polis olayın peşini tamamen bıraktı mı?"

"Hayır, ama *bize* yardımcı olacak bir şey yapamıyorlar. Yapmaya çalıştıkları şey kızın hikâyesini doğrulamak."

"Şey, bu mümkün değil, değil mi? Yani istedikleri şeyi elde etmeleri."

"Hayır. Ancak içinde bulunduğumuz güç durumu görüyorsun. Kızın Franchise'ta olduğunu söylediği haftalar boyunca nerede olduğunu bulamazsak, Sharpe'lar suçlanmadıkları bir şeyden ötürü sürekli mahkûm durumda olacaklar!"

"Şey, bu o yeşil şapkalı kızsa ki öyle olduğundan eminim, efendim, onun deyim yerindeyse 'âlemlere aktığını' söyleyebilirim. O yaşta bir kız için çok sakin bir müşteriydi. Sütten çıkma ak kaşık gibi görünüyordu."

"Sütten çıkma ak kaşık gibiydi," demişti sigara satıcısı da çocuk Betty için.

Ve "âlemlere akmak" da fotoğraftaki yüzü "Mısır'da gördüğü kıza" çok benzeten Stanley'nin hükmüydü.

Ve ufak tefek garson, kız hakkındaki görüşünde her iki ifadeyi birden kullanmıştı. Her gün tek başına otelin lobisinde oturmaya gelen "uygun" kıyafetler içindeki ağırbaşlı kız.

"Belki de sadece 'büyük' görünmek için çocukça bir arzuydu," dedi Robert'ın iyi yanı ancak sağduyusu bunu reddetti.

Alençon'da da büyük görünebilir, güzel şeyler yiyebilir ve aynı zamanda şık kıyafetler görebilirdi.

Robert öğle yemeği yemek için içeri girdi ve öğleden sonranın çoğunu telefonla Bayan Wynn'a ulaşmaya çalışmakla geçirdi. Bayan Tilsit'in telefonu yoktu ve Robert mecbur kalmadığı sürece onunla yeniden diyalog kurmak istemiyordu. Bayan Wynn'a ulaşamayınca, Metropolitan Polis Teşkilatı'nın o titiz çalışma tarzıyla kız kaybolduğunda giydiği kıyafetleri kesinlikle bileceğini anımsadı. Ve yedi dakikadan kısa süre içinde istediğine ulaştı. Yeşil fötr şapka, ona uygun bir yeşil yün elbise, büyük, gri düğmeli açık gri bir palto, açık kahve-gri ipek çoraplar ve orta topuklu zarif ayakkabılar.

Evet, Robert sonunda yola çıkacağı yeri bulmuştu; araştırma için başlangıç noktasını. İçi coşkuyla doldu. Dışarı çıkmadan önce lobide oturup Kevin Macdermott'a, Aylesbury'deki kızın cuma gecesi konuştukları kadar cazip bir dava konusu olmadığını söyleyen bir not yazdı ve tabii –satır arasında– ona Blair, Hayward ve Bennet'ın gerektiğinde işe başlayabileceğini haber verdi.

"Daha sonra hiç geldi mi?" diye sordu etrafta gezinen Albert'a. "Yani, 'adamını tavladıktan' sonra."

"İkisini de bir daha gördüğümü hatırlamıyorum, efendim."

Artık farazi Bay X farazi olmaktan çıkmıştı. Net Bay X olmuştu. Robert, o gece Franchise'a zaferle dönebilirdi. Bir teori öne sürmüştü ve teorinin gerçek olduğu kanıtlanmıştı. Bunu kanıtlayan da kendisiydi. O zamana kadar Metropolitan Polis Teşkilatı'nın aldığı mektupların tümünün yalnızca teşkilatı "zenginlere" karşı "yumuşakl dille" suçlayan, yazarı belli olmayan hakaretlerden ibaret olması ve Betty Kane'i gördüğünü iddia eden hiç kimsenin yazmaması moral bozucuydu kuşkusuz. O sabah Robert'ın konuştuğu kişilerin neredeyse hepsinin kızın hikâyesine tartışmasız inanması da moral bozucuydu; hatta ola-

BELONGS TO KANTOS TEAM

ya başka bir açıdan bakmaları istendiğinde şaşırıyorlar, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. "Gazetede öyle yazdı." Ama başlangıç noktasına, ortaya çıkarılan Bay X'e ulaşmanın verdiği tatmin duygusuyla kıyaslandığında bunlar ufak şeylerdi. Robert kaderin Betty Kane'in yeni tanıştığı adamla Midland'ın merdivenlerinde ayrıldığını ve onu bir daha görmediğini gösterecek kadar zalim olabileceğine inanmıyordu. Lobideki o hadisenin devamı *olmalıydı*. Sonraki haftaların öyküsü bunu gerektiriyordu.

Peki, yaklaşık altı hafta önce Midland'ın lobisinde çay içen genç ve esmer bir işadamının izi nasıl sürülürdü? Genç, esmer işadamları Midland'ın müşterileriydi ve Blair'ın görebildiği kadarıyla hepsi birbirine benziyordu. Robert çekilmesi ve işi profesyonel bir dedektife devretmesi gereken noktanın bu olmasından korkuyordu. Bu kez ona yardımcı olacak bir fotoğraf yoktu; kızın karakteri ve alışkanlıkları hakkında bir şeyler bilirken, Bay X'in karakteri ve alışkanlıkları hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Bu ufak tahkikatların yapılacağı uzun bir süreç olacaktı; bir uzmanın işiydi. Görebildiği kadarıyla o anda tek yapabileceği, söz konusu dönemde Midland'da kalanların bir listesini ele geçirmekti.

Bu sebeple müdüre gitti; gizlice yapılan bu tahkikata büyük sevinç ve anlayış gösteren Fransız müdür, Franchise'taki sarsılmış kadınlara karşı zarifçe sempati duymuştu ve sütten çıkmış ak kaşık gibi görünen pürüzsüz yüzlü, güzel kıyafetli genç kızlara karşı kuşkucuydu. Büyük kayıt defterinden girişlerin kopyasını çıkarması için bir eleman gönderdi ve Robert'ı kendi dolabından çıkardığı şerbetle ağırladı. Robert, Fransızların tuhaf zamanlarda küçük, tatlı, tanımlanamayan içecekler içme zevkini hiçbir zaman paylaşmamıştı ama içkiyi minnetle içti ve elemanın getirdiği listeyi cebine pasaport yerleştirirmiş gibi yerleştirdi. Listenin gerçek değeri muhtemelen sıfırdı fakat ona sahip olmak Robert'a iyi hissettirmişti.

İşi bir profesyonele devretmesi gerekirse o profesyonelin bir başlangıç noktası olacaktı. Muhtemelen Bay X ömrü boyunca Midland'da hiç kalmamıştı, büyük olasılıkla bir gün sadece çay içmek için oraya gitmişti. Diğer yandan ismi Robert'ın cebindeki listede olabilirdi; o son derece uzun listede.

Robert eve dönerken Franchise'ta durmamaya karar verdi. Telefonda verebileceği haberler için Marion'ı kapıya getirmek adil olmazdı. Santrale kim olduğunu ve görüşmenin resmi olduğunu söyleyecekti ve onlar da telefona cevap vereceklerdi. Belki ertesi güne kadar eve olan ilgi azalırdı ve kapının sürgüsünü açmak güvenli olurdu. Gerçi Robert bundan şüpheliydi. O günün *Ack-Emma*'sı halkı yatıştırıcı etki yaratmak üzere tasarlanmamıştı. Tamam, artık baş sayfa manşetleri yoktu; Franchise vakası mektup sayfasına taşınmıştı. Ancak *Ack-Emma*'nın orada yayımlamayı seçtiği mektupların –ve bunların üçte ikisi Franchise vakasıyla ilgiliydi– ortalığı yatıştırması mümkün değildi. Halihazırda alev alev yanan bir yangına dökülen gazyağı gibiydi.

Larborough trafiğindeyken o aptalca cümleler geldi aklına; o kimliği belirsiz kadınların, mektup yazanların beyinlerini nasıl zehirlediğine bir kez daha hayret etti. Sayfaya öfke ve nefret saçılmıştı, fazlasıyla cahilce cümlelerin arasından kötülük kontrolsüzce akıyordu. Bu inanılmaz bir gösteriydi. İşin tuhaf yanlarından biri de, şiddeti öfkeyle protesto edenlerin birçoğunun en büyük dileği söz konusu kadınların öldüresiye dövülmesiydi. Kadınların dövülmesini istemeyenler ise polislerin ıslah edilmesini istiyorlardı. Bir mektup sahibi, polisin yetersizliğinin ve taraflılığının kurbanı olan zavallı genç için bir fon kurulmasını öneriyordu. Bir diğeri, iyi yürekli herkesin Parlamento Üyelerine yazmasını ve bu adli yanlışla ilgili bir şey yapılana kadar onlara hayatı zindan etmeyi tavsiye ediyordu. Bir başkası ise, Betty Kane'in Aziz Bernadette'e bariz benzerliğini fark edenin olup olmadığını soruyordu.

O günün *Ack-Emma*'sının mektup sayfası bir ölçütse, Betty Kane ekolünün doğuşuna dair her türlü işaret mevcuttu. Robert bunun sonucunun Franchise kan davasına dönüşmemesini ümit etti.

Kederli eve yaklaştıkça tedirginliği arttı; pazartesi de meraklı izleyici kotasını dolduracak mıydı, merak etti. Güzel bir akşamdı, alçalan güneş ilkbaharda tarlaların üzerine müthiş, altın rengi ışık şeritleri yansıtıyordu; Larborough'yu bile Milford'ın iç kesimlerinin donukluğuna özendiren bir akşamdı; *Ack-Emma*'daki mektuplardan sonra Franchise'ın bir kutsal akşam yolculuğu merkezi olmaması mucize olurdu. Fakat Robert ev görüş alanına girdiğinde uzun yolu bomboş buldu ve daha da yaklaşınca bunun sebebini anladı. Franchise'ın bahçe kapısında, akşam ışığının altında kaskatı, hareketsiz ve sapasağlam duran, lacivert ve gümüş rengi üniformalı bir polis memuru vardı.

Hallam'ın yetersiz polis sayısına rağmen öyle cömert davranmasından mutlu olan Robert, memura selam vermek için yavaşladı ancak dili tutuldu. Uzun tuğla duvar boyunca, neredeyse iki metre uzunluğunda harflerle bir slogan yazılmıştı. "FAŞİSTLER!" diye haykırıyordu beyaz renkli büyük harfler. Kapının diğer tarafında da aynı şey yazılıydı: "FAŞİSTLER!"

"İlerleyin, lütfen," dedi polis bakakalan Robert'a yavaşça, kibarca yaklaşıp gözdağı vererek. "Burada durmak yasak."

Robert yavaşça arabadan indi.

"Ah, Bay Blair. Sizi tanımadım, efendim. Üzgünüm."

"Badana mı?"

"Hayır, efendim. En iyi kalite boya."

"Aman Tanrım!"

"Bazı insanlar bundan asla vazgeçmiyor."

"Neden?"

"Duvarlara bir şeyler yazmaktan. Şu da var: Daha kötüsünü de yazabilirlerdi."

"Bildikleri en kötü hakareti yazmışlar," dedi Robert küçümseyerek. "Sanırım suçluları yakalamadınız."

"Hayır, efendim. Akşam devriyemde her zamanki izleyicileri dağıtmaya gelmiştim –ah, evet, onlardan düzinelerce vardı– ve geldiğimde burayı böyle buldum. İfadeler doğruysa, bir arabada iki adam varmış."

"Sharpe'lar bunu biliyorlar mı?"

"Evet, telefon etmek için içeri girmek zorunda kaldım. Şimdi Franchise kadınlarıyla aramızda bir parola var. Onlarla konuşmak istediğimde mendilimi copumun ucuna bağlıyorum ve kapının üzerinde sallıyorum. İçeri girmek istiyor musunuz, efendim?"

"Hayır. Hayır, yaşananları düşünürsek sanırım istemiyorum. Postaneden beni telefonla görüştürmelerini isteyeceğim. Onları kapıya getirmeye gerek yok. Bu iş böyle devam edecekse kapı için anahtar yaptırmalılar ki ben de yedeğini alabileyim."

"Devam edecek gibi görünüyor, efendim. Bugünün *Ack-Emma*'sını gördünüz mü?"

"Gördüm."

"Ah ya!" dedi *Ack*-Emma'yı düşününce ağırbaşlılığını kaybeden polis memuru. "Onları dinleseniz açgözlü bir topluluktan başka bir şey olmadığımızı düşünürdünüz. Dahası öyle olmamamız bir mucize. Bizi sağlı sollu karalayacaklarına, daha fazla maaş almamız için propaganda yapmaları daha uygun olurdu."

"Dostlar arasındasın, bu senin için bir teselliyse," dedi Robert. "Zaman zaman karalamadıkları köklü, saygın veya övgüye değer hiçbir şey olamaz. Bu iğrençlik hakkında bir şeyler yapması için bu gece ya da sabah ilk iş olarak birini göndereceğim. Burada mı kalacaksın?"

"Telefon ettiğimde komiser yardımcısı hava kararıncaya kadar kalmamı söyledi."

"Gece kimse kalmayacak mı?"

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Hayır, efendim. Bunun için müsait memur yok. Zaten karanlık olunca her şey yoluna girer. İnsanlar evlerine giderler. Özellikle de Larborough grubu. Hava kararınca kasabadan hoşlanmıyorlar."

Issız evin ne kadar sessiz olabildiğini anımsayan Robert bundan şüphe etti. Karanlık bastırdıktan sonra duvarın hemen ardında nefret ve şiddet varken o kocaman sessiz evde iki kadının yalnız olması rahatlatıcı bir düşünce değildi. Bahçe kapısı sürgülüydü ama insanlar orada oturup bağırarak hakaret etme amacıyla kendilerini duvarın üzerine çekebiliyorlarsa, karanlıkta içeri de kolayca atlayabilirlerdi.

"Merak etmeyin, efendim," dedi polis memuru, onun yüzüne bakarak. "Onlara hiçbir şey olmayacak. Sonuçta burası İngiltere."

"*Ack-Emma* da İngiltere'de," diye hatırlattı Robert. Yine de arabasına bindi. Sonuçta orası İngiltere'ydi ve İngiliz kırsal kesimi başkalarının işine karışmamakla ünlüydü. Duvara o "FAŞİSTLER!" yazısını yazan kasabadan biri değildi. Kasabalıların bu terimi duymuş oldukları bile şüpheliydi. Kasabalılar hakaret etmek istedikleri zaman daha eski, Sakson kelimeleri kullanırlardı.

Polis memuru kuşkusuz haklıydı, karanlık bastırdığında herkes evine gidecekti.

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

12

Robert arabasını Sin Lane'deki garaja sokup durduğunda, ofis kapısı dışında iş tulumunu çıkaran Stanley onun yüzüne bakıp, "Yine sonuç çıkmadı mı? İnsanlığın haline üzülmeye başladınız ve başka bir şey için zamanınız yok. Birilerini adam etmeye mi çalışıyorsunuz?" dedi.

"Hayır, bir duvardaki boyayı silecek birini bulmaya çalışıyorum."

"Ah, iş!" Stanley'nin ses tonu, o günlerde iş yaptıracak birini bulmayı ummanın bile çılgınlık noktasında bir iyimserlik olduğunu ifade ediyordu.

"Franchise'ın duvarlarındaki bir sloganı sildirmek için birini arıyorum ama nedense bir anda herkes olağanüstü yoğunlaşmış."

Stanley kıpırdanmayı bıraktı. "Bir slogan," dedi. "Ne tür bir slogan?" Konuşmayı duyan Bill, dinlemek için dar ofis kapısından çıktı.

Robert onlara anlattı. "En iyi kalite beyaz boyayla yazılmış, devriyedeki polis memuru bunu garanti ediyor."

Bill ıslık çaldı. Stanley hiçbir şey söylemedi; iş tulumu belinden aşağı inmiş ve bacaklarında toplanmış halde ayakta duruyordu.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Kimlerle konuştunuz?" diye sordu Bill.

Robert onu da anlattı. "Görünüşe göre hiçbiri bu gece ya da yarın sabah hiçbir şey yapamazmış, bütün adamları sabah erkenden önemli işlere gideceklermiş."

"Bu hiç inandırıcı değil," dedi Bill. "Bana misillemeden korktuklarını söylemeyin!"

"Hayır, haklarını vermek gerekirse bu yüzden olduğunu sanmıyorum. Bence bana asla söylemeseler de Franchise'taki kadınların bunu hak ettiklerini düşünüyorlar." Bir dakikalık sessizlik oldu.

"Ben Muharebe Kolordusu'ndayken," dedi Stanley, sakin sakin tulumunu çekip üst yarısını tekrar giyerek, "bana bedava İtalya turu verilmişti. Neredeyse bir yıl sürdü. Sıtmadan, sindirimi zor yemeklerden, Partizanlardan, Yanki nakliyesinden ve diğer küçük belaların birçoğundan kaçtım. Ama bir fobim oldu. Duvarlardaki sloganlardan buz gibi soğudum."

"Yazıyı neyle çıkaracağız?" diye sordu Bill.

"Elimizde bir damla boyayı çıkaracak bir şey yoksa Milford'ın en donanımlı ve en modern tamirhanesine sahip olmanın ne faydası var?" dedi Stanley, fermuarını çekerken.

"Gerçekten bu konuda bir şeyler yapmaya çalışacak mısınız?" diye sordu Robert, hem şaşkınlık hem de mutlulukla.

Bill hafifçe ve samimiyetle gülümsedi. "Muharebe Kolordusu'ndan biri, bir Kraliyet Elektrik ve Makine Mühendisi ve bir çift saplı fırça. Daha ne istersiniz ki?" dedi.

"Çok yaşayın," dedi Robert. "İkiniz de çok yaşayın. Bu gece yalnızca bir isteğim var: yarın kahvaltıya kadar o sloganı duvardan silmek. Ben de gelip yardım edeceğim."

"Savile Row Caddesi'nin terzilerinden çıkma o takım elbiseyle olmaz, gelmeyeceksiniz," dedi Stanley. "Bizim de fazladan tulumumuz..."

"Eski bir şeyler giyip arkanızdan geleceğim."

"Bakın," dedi Stanley sabırla. "Böyle ufak bir iş için yardıma ihtiyacımız yok. Olsaydı yanımıza Harry'yi alırdık." Harry tamirhanede çalışan çocuktu. "Henüz bir şey yemediniz, biz yedik ve Bayan Bennet'ın güzel yemeklerinin bozulmasından hiç hoşlanmadığını duymuştum. Duvar lekeli kalırsa umursamazsınız sanırım, değil mi? Biz yalnızca iyi niyetli tamircileriz, dekoratör değil."

Robert High Street'te on numaralı evine yürürken dükkânlar kapalıydı ve evine, bir pazar gecesi yürüyüş yapan bir yabancı gibi baktı. Larborough'da geçirdiği gün boyunca Milford'dan o kadar uzaklaşmıştı ki yıllardır uzaktaymış gibi hissetti. On numaranın Franchise'taki ölüm sessizliğinden çok farklıydı olan rahatlatıcı sükûneti onu bağrına bastı ve yatıştırdı. Mutfaktan karamelize edilmiş elma kokusu geliyordu. Oturma odasının duvarında şömine ışığı titreşiyor, yarı açık kapıdan görünüyordu. Sıcaklık, güvenlik ve rahatlık yumuşak bir dalga gibi yükselip onu kucakladı.

Onu bekleyen bu huzurun sahibi olmaktan suçluluk duyarak Marion'la konuşmak için telefonun ahizesini kaldırdı.

"Ah, *siz*! Ne hoş," dedi Marion, Robert sonunda santrali niyetinin iyi olduğuna dair ikna ettiğinde. Kadının sesindeki sıcaklık onu hazırlıksız yakaladı –aklı hâlâ beyaz boyadaydı–, kalbinden vurdu ve bir an için nefessiz bıraktı. "Çok memnun oldum. Ben de sizinle nasıl konuşacağımızı düşünüyordum ama bunu halledebileceğinizi bilmeliydim. Sanırım yalnızca Robert Blair olduğunuzu söylüyorsunuz ve postane bize ulaşmanıza izin veriyor."

İşte Marion böyle biri, diye düşündü Robert. "Bunu halledebileceğinizi bilmeliydim," ifadesindeki samimi minnet ve sonra ardından gelen cümledeki belli belirsiz eğlence.

"Duvar dekorasyonumuzu gördünüz sanırım, değil mi?"

Robert gördüğünü ancak bir daha kimsenin görmeyeceğini çünkü güneş doğduğunda yazının silinmiş olacağını söyledi.

"Yarın!"

"Oto tamirhanemin sahibi iki adam bu gece yazıyı silmeye karar verdi."

"Ama... Elinde yedi bezle yedi hizmetçi[11]..."

"Bilmiyorum fakat Stanley ve Bill bunu yapmayı kafalarına koymuşlarsa o yazı silinir. Yılgınlığı hoş görmeyen bir okulda yetiştiler."

"Hangi okulmuş o?"

"İngiliz Ordusu. Ve sizin için başka iyi haberlerim de var: Bay X'in gerçekten var olduğunu saptadım. Kız bir gün onunla çay içmiş. Onu Midland'da, lobide tavlamış."

"Tavlamış mı? Ama o daha bir çocuk ve... Ah, tabii, o hikâyeyi de anlattıktan sonra her şey mümkün. Bunu nasıl öğrendiniz?"

Robert ona olanları anlattı.

"Franchise'ta kötü bir gün geçirdiniz, değil mi?" dedi, kafelerin destanını anlatmayı bitirdikten sonra.

"Evet, kendimi her yönden iğrenç hissediyorum. İzleyicilerden ve duvardan daha kötü olan postaydı. Postacı onu içeri getirmesi için polis memuruna verdi. Genelde polis küfürlü konuşmaları ulaştırmakla suçlanmaz."

"Evet, ne kadar kötü olduğunu hayal edebiliyorum. Bu bekleniyordu."

"O kadar az mektup alırız ki gelecekte yazıyı tanımadıkça her şeyi hiç açmadan yakmaya karar verdik. O yüzden bize yazarsanız daktilo kullanmayın."

"Ama elyazımı biliyor musunuz?"

"Ah, evet, bize bir not yazmıştınız, hatırlarsınız. O gün öğleden sonra Nevil getirmişti. Güzel elyazısı."

---

11 Lewis Caroll'ın *Aynanın İçinden* kitabında yer alan "Mors ve Marangoz" şiirine, bir işin yapılmasının zor olduğunu anlatmak için yapılmış gönderme. (ed.n.)

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

"Bugün Nevil'ı gördünüz mü?"

"Hayır, fakat postalardan biri ondandı. En azından mektup değildi."

"Bir tür evrak mı?"

"Hayır, bir şiir."

"Ah. Şiiri anlayabildiniz mi?"

"Hayır, ama kulağa gayet hoş geliyordu."

"Bisiklet zilleri de öyle."

Marion hafif bir kahkaha attı. "Birinin kaşlarına şiir yazılması güzel," dedi. "Ama yine de duvarının temizletilmesi daha güzel. Size bunun için teşekkür ederim –size ve isimleri neydi– Bill ve Stanley'ye. Daha da nazik olmak isterseniz, belki bize yarın yiyecek bir şeyler getirir ya da gönderirsiniz."

"Yiyecek!" dedi Robert, bunu daha önce düşünmediği için dehşete düşmüştü; her şeyi önüne koyan, neredeyse ağzına besleyen Lin Hala'nın yanında yaşayınca böyle oluyordu işte, insan hayal gücünü kaybediyordu. "Evet, elbette. Alışveriş yapamayacağınızı tamamen unutmuşum."

"Mesele sadece o değil. Pazartesi günleri uğrayan bakkalın kamyoneti bugün gelmedi. Ya da belki," diye ekledi aceleyle, "geldi fakat dikkatimizi çekmedi. Her neyse, bazı şeyler için şükran duymalıyız. Yakınınızda bir kalem var mı?"

Marion ona bir liste verdi ve sonra, "Bugünün *Ack-Emma*'sını görmedik. Hakkımızda herhangi bir şey var mı?" diye sordu.

"Bazı mektuplar, hepsi bu."

"Hepsi bize karşı sanırım."

"Korkarım öyle. Yarın sabah malzemeleri getirirken gazeteyi de getiririm. Böylece kendiniz görebilirsiniz."

"Maalesef çok fazla vaktinizi alıyoruz."

"Bu benim için şahsi bir mesele haline geldi," dedi Robert.

"Şahsi mi?" Marion bundan kuşku duymuş gibiydi.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Hayatımdaki tek amaç Betty Kane'i halkın gözünden düşürmek."

"Ah; ah, anlıyorum." Marion'ın sesi yarı rahatlamış, yarı –bu olabilir miydi?– hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Pekâlâ, yarın sizi görmeyi dört gözle bekleyeceğiz."

Fakat Robert'ı çok daha önce görecekti.

Robert erken yattı ancak uzun süre uyanık uzandı; Kevin Macdermott'la yapmayı planladığı telefon konuşmasının provasını yapıyordu; Bay X problemine karşı farklı yaklaşımlar düşünüyordu; o sessiz, eski evde Marion uyuyor mu yoksa uyanık halde sesleri mi dinliyor diye merak ediyordu.

Odası caddeye bakıyordu. Gece yarısı civarında bir arabanın yanaşıp durduğunu ve hemen ardından açık pencereden Bill'in temkinli seslenişini duydu, boğuk bir fısıltıdan fazlası değildi bu. "Bay Blair! Hey, Bay Blair!"

Robert adının ikinci kez söylenmesine kalmadan penceredeydi.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı Bill. "Işığın Bayan Bennet'ın odasına ait olmasından korkuyordum."

"Hayır, o arka tarafta uyuyor. Ne oldu?"

"Franchise'ta tehlike var. Polise gitmek zorunda kaldım çünkü telefon kesik. Ama size haber vermemi isteyeceğinizi düşündüm, o yüzden..."

"Nasıl bir tehlike?"

"Holiganlar. Arabayı döndürüp sizi almaya geleceğim. Yaklaşık dört dakika içinde."

"Stanley onlarla mı?" diye sordu Robert, Bill iri cüssesiyle yeniden arabaya binerken.

"Evet, Stan onlarla ilgileniyor. Hemen geri döneceğim." Araba karanlık, sessiz High Street'te gözden kayboldu.

Robert daha üzerini giymeden pencereden araba geçerken çıkan hafif rüzgâr sesini duydu ve polisin yolda olduğunu anla-

dı. Gece feryat eden sirenler, kükreyen egzoz sesleri olmadan, ancak yaz rüzgârının yapraklar arasında çıkardığı kadar bir sesle kanun işine devam ediyordu. Robert, Lin Hala'yı uyandırmamak için (Christina'yı muhtemelen yalnızca Sur borusu uyandırabilirdi) ön kapıyı dikkatle açtığında, Bill de arabasını kaldırımdaki park yerine yanaştırdı.

"Şimdi olanları anlat bana," dedi Robert yola çıktıklarında.

"Şey, o ufak işi kafa lambalarının ışığıyla bitirdik –çok profesyonelce olmadı ama oraya gittiğimizdeki halinden çok daha iyi– ve sonra lambaları kapatıp malzemelerimizi toplamaya başladık. Ağırdan alıyorduk, acelemiz yoktu ve güzel bir geceydi. Tam birer sigara yakmıştık ve gitmeyi düşünüyorduk ki evde bir cam kırıldı. Biz oradayken yanımızdan kimse geçmemişti, o yüzden sesin evin yanından ya da arkasından geldiğini anladık. Stan arabaya uzanıp fenerini aldı –benimki koltuğun üzerindeydi çünkü onu kullanıyorduk– ve 'Sen şu yönden git, ben diğerinden gideceğim ve onları aramızda kıstıracağız,' dedi."

"Evin çevresini dolanabildiniz mi?"

"Yani, iş sadece ondan ibaret değildi. Duvarın sonuna kadar çit çevrili. Tabii bunu normal kıyafetlerle yapmak istemezdim ama iş tulumlarıyla elinden geleni yapman gerekiyor. Stan için problem değil; o zayıf. Ama benim için çit devrilene kadar üzerinde uzanmak dışında bir yol yok. Her şeye rağmen her iki tarafta ve arka köşelerde bunu başardık ve arka tarafın ortasında buluştuğumuzda hiç kimseyi görmedik. Sonra daha çok cam kırılma sesi duyduk ve sabaha kadar eğleneceklerini anladık. Stan 'Beni yukarı kaldır, sonra seni çekmek için elimi uzatacağım,' dedi. El uzatma fikri hoşuma gitmemişti fakat arka tarafta toprak seviyesi neredeyse duvarın tepesine kadardı –hatta muhtemelen duvarı inşa etmek için toprağın kazıldığını düşündüm– bu yüzden üzerinden oldukça kolay atladık. Stan fenerim dışında vuracak bir şeyimin olup olmadığını sordu ve ben de

BELONGS TO KÂHTOS TEAM

ingilizanahtarımın olduğunu söyledim. Stan, 'Kahrolası ingilizanahtarını bırak da yumruğunu kullan; o daha büyük,' dedi."

"O ne kullanacaktı?"

"Eski ragbi becerisini kullanacağını söyledi. Stan eskiden çok iyi bir vurucuydu. Her neyse, karanlıkta kırılan camın sesine doğru gittik. Evin etrafında bir parçalama turu yapıyor gibiydiler. Onlara ön köşede yetiştik ve fenerlerimizi yaktık. Sanırım yedi kişiydiler. Ya da umduğumuzdan daha kalabalıktılar. Yalnızca iki kişi olduğumuzu görmeden hemen fenerleri söndürdük ve en yakındakini yakaladık. Stan, 'Bunu sen al, komiserim,' dedi ve o anda eski alışkanlıkla bana rütbeyle hitap etmek isterken yanlış rütbeyi kullandığını sandım ama şimdi anlıyorum ki onları polis olduğumuza dair kandırıyormuş. Bazıları toz oldu çünkü o an bir karmaşa olsa da yedi kişi kalmış olamazlardı. Sonra bir anda ortalığa sessizlik çöktü –çok fazla gürültü yapmıştık– ve kaçmalarına izin verdiğimizi anladım. Stan bir yerden, 'Duvarın üzerinden atlamadan birini yakala Bill!' dedi. Tam sonuncusunun atlamasına yardım ediyorlardı ki onu bacaklarından yakalayıp asıldım. Fakat beni bir katır gibi tekmeledi ve elimde fener de olduğundan ellerimden bir alabalık gibi kayarak atladı, onu tekrar yakalayamadım. Bu beni bitirdi çünkü arka tarafta duvarın iç tarafı evin ön tarafında olduğundan da yüksek. Ben de Stan'in yanına döndüm. Hâlâ yerde oturuyordu. Biri kafasına şişeyle çok kötü vurmuştu ve çok aciz görünüyordu. Ardından Bayan Sharpe ön merdivenlerin en üst basamağına çıktı ve yaralı birinin olup olmadığını sordu. Fener ışığında bizi görebiliyordu. Böylece Stan'i içeri soktuk –yaşlı hanım oradaydı ve ışıklar yakılmıştı– ve ben telefona gittim ama Bayan Sharpe, 'Faydası yok. Çalışmıyor. İlk geldiklerinde biz de polisi aramaya çalıştık,' dedi. Gidip onları getireceğimi söyledim. Ve sizi de almamın iyi olacağını söyledim. Fakat Bayan Sharpe bunu reddetti, zor bir gün geçirdiğinizi ve sizi rahatsız

etmememi söyledi. Ben yine de haberiniz olması gerektiğini düşündüm."

"Çok haklısın Bill, haberim olmalıydı."

Eve vardıklarında bahçe kapısı ardına kadar açıktı, polis arabası kapıdaydı, ön odaların çoğunun ışıkları açıktı ve harap olmuş camlarda perdeler gece rüzgârıyla hafifçe uçuşuyordu. Misafir odasında –belli ki Sharpe'lar burayı oturma odası olarak kullanıyorlardı– Marion Stanley'nin kaşının üzerindeki kesikle ilgileniyor, bir polis komiseri notlar alıyor ve yardımcısı delilleri düzenliyordu. Deliller yarım tuğlalardan, şişelerden ve üzeri yazılı kâğıtlardan ibaretmiş gibi görünüyordu.

"Ah, Bill, sana bunu yapmamanı söylemiştim," dedi başını kaldırıp Robert'ı gören Marion.

Robert onun Stanley'nin yarasına nasıl maharetle pansuman yaptığını fark etti; yemek yapmaktan anlamayan kadındı bu. Robert polis komiserini selamlayıp delillere bakmak için eğildi. Atılan çok fazla şey ancak yalnızca dört mesaj vardı ve bunlar sırasıyla şöyleydi: "Defolun!" , "Defolun yoksa sizi biz defederiz!" , "Yabancı orospular!" ve "Bu sadece bir örnek!""Tamam, hepsini topladık sanırım," dedi komiser. "Şimdi ayak izleri veya olabilecek başka ipuçları için gidip bahçeyi araştıralım." Onun isteği üzerine Bill ve Stanley'nin kaldırdıkları ayakkabı tabanlarına profesyonelce göz attıktan sonra yardımcısıyla bahçeye çıktığı sırada, Bayan Sharpe dumanı tüten bir sürahi ve fincanlarla içeri girdi.

"Ah, Bay Blair," dedi. "Bizi hâlâ ilham verici buluyor musunuz?"

Tamamen giyinikti –eski bir elbise içinde son derece insani ve Joan of Arc[12] gibi görünen Marion'ın aksine– ve belli ki bu

12 Yüz Yıl Savaşı boyunca İngiltere'ye karşı ülkesi Fransa'ya memleketi Lorraine'deki cephelerden başlayarak manevi anlamda büyük destek olan ve sonradan ünü Fransa'nın dört bir yanına yayılmış Fransız Katolik azizesi. (ç.n.)

muamelelerden hiç etkilenmemişti. Robert, Bayan Sharpe'ın nasıl bir olayı dezavantaj olarak göreceğini merak etti.

Bill mutfaktan ince dallar getirdi ve sönmüş ateşi tutuşturdu. Bayan Sharpe sıcak içeceği doldurdu –içecek kahveydi ve Robert bunu reddetti çünkü son zamanlarda o kadar çok kahve görmüştü ki kahveye olan ilgisini kaybetmişti– ve Stan'in yüzüne yeniden renk gelmeye başladı. Polisler bahçeden geri geldiklerinde, uçuşan perdelere ve olmayan camlara rağmen odada bir aile partisi havası oluşmuştu. Robert, ne Stanley ne de Bill'in Sharpe'ları tuhaf veya geçimsiz bulduğunu fark etti; aksine, gayet rahat ve evlerindeymiş gibi görünüyorlardı. Belki de bunun sebebi Sharpe'ların onları doğal karşılamasıydı, bu yabancı akınını gündelik bir olaymış gibi kabul ediyorlardı. Sebep ne olursa olsun, Bill o evde yıllardır yaşıyormuş gibi iş yapmaya devam etti. Stanley, teklif edilmesini beklemeden fincanını ikinci kez doldurdu. İstemeden de olsa Robert, kendi evlerinde Lin Hala'nın kibar, detaycı davranacağını ve Bill ile Stanley'nin koltukların ucunda oturup kirli iş tulumlarını anımsayacaklarını düşündü.

Belki Nevil'ı cezbeden de aynı doğal karşılamaydı.

"Burada kalmaya devam etmeyi düşünüyor musunuz, hanımefendi?" diye sordu komiser, yeniden içeri girdiklerinde.

"Kesinlikle," dedi Bayan Sharpe, onlara kahve doldururken.

"Hayır," dedi Robert. "Bunu yapmamalısınız, gerçekten yapmamalısınız. Size Larborough'da sakin bir otel bulacağım ve…"

"Bundan daha saçma bir şey duymadım. Elbette burada kalacağız. Birkaç kırık camın ne önemi var ki?"

"Olay kırık camlarla kapanmayabilir," dedi komiser. "Ve burada olduğunuz sürece bizim için büyük bir sorumluluksunuz; baş edebilecek kolluk kuvvetimizin olmadığı bir sorumluluk."

"Size dert olduğumuz için gerçekten üzgünüm, komiser. Elimizde olsaydı camlarımıza tuğlalar atılmasını engellerdik, ina-

nın bana. Ama burası evimiz ve burada kalıyoruz. Etik meselesi dışında, boş bırakılırsa geri döndüğümüzde evimizin ne kadarı kalmış olacak? Anladığım kadarıyla, insanları koruyacak kadar polis memurunuz yoksa boş bir mülkü koruyacak kadar memurunuz da kesinlikle yoktur."

Bayan Sharpe onların hakkından geldiğinde insanların sık sık hissettiği gibi, komiser de biraz mahcup olmuş görünüyordu. "Şey, haklısınız hanımefendi," diyerek kabullendi isteksizce.

"Sanırım bu Franchise'ı bırakma konusunu kapatıyor. Şeker alır mıydınız, komiser?"

Polisler gittiklerinde Robert aynı konuya geri döndü ve Bill mutfaktan bir süpürge ile faraş alıp odadan odaya geçerek cam kırıklarını süpürdü. Robert, Larborough'da bir otelde kalmalarının akılcılığını bir kez daha ileri sürdü ancak ne duyguları kelimelerini destekliyordu ne de sağduyusu. Sharpe'ların yerinde olsa o da gitmezdi ve onlardan bunu bekleyemezdi ayrıca Bayan Sharpe'ın boş bırakılan evin kaderiyle ilgili bilgeliğini kabul ediyordu.

"Sizin ihtiyacınız bir pansiyoner," dedi yürüyen yaralı olarak sınıflandırıldığı için kırık camları süpürmesine izin verilmeyen Stanley. "Tabancalı bir pansiyoner. Geceleri gelip burada uyumama ne dersiniz? Yemek istemez, sadece uyuyan bir gece bekçisi. Nasıl olsa hepsi uyuyor, gece bekçileri de uyurlar."

Bunun bir yerel savaş bildirisi olduğunu her iki kadının da anladığı yüzlerindeki ifadeden belli oluyordu ama teşekkür ederek onu utandırmadılar.

"Senin bir eşin yok mu?" diye sordu Marion.

"Yok," dedi Stanley çekinerek.

"Eşiniz olsaydı burada uyumanızı destekleyebilirdi," dedi Bayan Sharpe, "ancak işiniz hakkında kuşkuluyum, Bay, şey, Bay Peters."

"İşim mi?"

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Müşterileriniz Franchise'ta gece bekçiliği yaptığınızı öğrenirlerse başka bir tamirhaneye gideceklerini düşünüyorum."

"Yapamazlar," dedi Stanley rahat bir tavırla. "İşlerini yaptırabilecekleri başka bir yer yok. Lynch yedi geceden beşinde sarhoş ve Biggins bisiklet zinciri takmayı bile bilmiyor. Hem ben müşterilerimin bana boş zamanlarımda ne yapacağımı söylemelerine izin vermem."

Bill geri döndüğünde Stanley'ye arka çıktı. Bill evli bir adamdı ve evin dışında bir yerde uyuması düşünülemezdi. Fakat Stanley'nin Franchise'ta uyumasını ikisi de problemin doğal bir çözümü olarak görmüştü.

Robert son derece rahatlamıştı.

"Pekâlâ," dedi Marion, "geceleri konuğumuz olacaksan bari şimdi başla. Başının çok ağrıdığından eminim. Gidip yatağını yapacağım. Güney manzarası mı tercih edersin?"

"Evet," dedi Stanley usulca. "Mutfaktan ve telefondan uzak olsun."

"Elimden geleni yapacağım."

Bill'in, Stanley'nin kaldığı pansiyonun kapısının altından onun her zamanki gibi öğle yemeğine geleceğini bildiren bir not atmasını kararlaştırdılar. "Beni merak etmez," dedi Stanley, pansiyoncu kadını kastederek. "Daha önce de dışarıda kaldığım geceler oldu." Marion'ın ona bakışını yakalayınca ekledi: "Müşterilerin arabalarını feribotla karşı sahile taşımak için; bunu geceleri yarı sürede yapabiliyorsunuz."

Sabah olmadan yağmur yağarsa diye içerideki eşyaları korumak için giriş kattaki tüm odaların perdelerini tutturdular. Robert mümkün olan en erken zamanda bir camcı getireceğine söz verdi. Milford'da yeniden nazikçe reddedilmemek için kendi kendine Larborough'da bir firmaya gitmeye karar verdi.

"Ve bahçe kapısı için anahtar işiyle de ilgileneceğim, böylece ben de bir yedeğini alabilirim," dedi kapıyı sürgülemek için

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

onunla birlikte giden Marion'a, "bu sayede sizi onca işin arasında bir de kapıcılık yapmaktan kurtarabilirim."

Marion önce Bill'e elini uzattı. "Üçünüzün bizim için yaptıklarını asla unutmayacağım. Bu gece aklıma geldiğinde anımsayacağım şey o serseriler olmayacak," başını camsız eve doğru eğdi, "üçünüz olacaksınız."

"O serseriler buranın yerlisiydi, sanırım bunu biliyorsunuz," dedi Bill, sessiz ilkbahar gecesinde eve giderlerken.

"Evet," dedi Robert. "Bunu fark ettim. Bir kere, arabaları yoktu. Ve 'Yabancı orospular!' lafından muhafazakâr kasaba kokusu geliyor, tıpkı 'Faşistler!' lafından gelişmekte olan belde kokusu geldiği gibi."

Bill gelişim hakkında bir şeyler söyledi.

"Dün akşam ikna olmakla yanıldım. Devriyedeki polis memuru 'karanlık basınca herkesin evine gideceğinden' öyle emindi ki buna ben de inandım. Ama cadı avıyla ilgili aldığım bir uyarıyı hatırlamalıydım."

Bill onu dinlemiyordu. "Camsız bir evde tehlikede olduğunu hissetmek komik bir şey," dedi. "Arka tarafından rüzgâr üfüren ve kapısı kapanmayan bir ev alsan bile, ön tarafta camları olan bir odada gayet mutlu yaşayabilirsin. Fakat camlar olmadan başka hiçbir yeri zarar görmemiş bir ev bile insana emniyetsiz hissettiriyor."

Bu Robert'ı rahatlatan bir gözlem değildi.

BELONGS TO
KÁKTUS TEAM

13

Salı günü öğleden sonra Lin Hala telefonda, "Balık yemek için uğrayabilecek misin, hayatım?" diye sordu. "Nevil akşam yemeğine gelecek ve bu yüzden sabah kahvaltısında yiyeceğimiz şeyi de yiyeceğiz. Sadece Nevil için neden fazladan yemek yapmamız gerektiğini anlamıyorum ama Christina, böylece yarınki boş akşamında Nevil'ın ona yeniden turta yaptırmasını 'engelleyeceğini' söylüyor. O yüzden böyle olacak, bir itirazın yoksa, tatlım."

Robert, Nevil'la fazladan bir veya iki saat geçirmek için can atmıyordu fakat kendinden öyle memnundu ki buna tahammül etmek için her zamankinden daha iyi bir ruh halindeydi. Franchise'ın camlarını değiştirmesi için Larborough'da bir firmayla anlaşmıştı; mucizevi bir şekilde bahçe kapısına uyan bir anahtar bulmuştu –ertesi gün iki yedek anahtar daha olacaktı ve yiyecek alışverişini bizzat yapmıştı–, bir de onlara Milford'da bulabileceği en güzel çiçekleri sunmuştu. Franchise'ta öyle bir karşılanmıştı ki Nevil'ın sohbetindeki o rahatlığa sahip olmadığı için üzülmeyi neredeyse bırakmıştı. Ne de olsa ilk yarım saatte "siz" diye hitap etmeyi bırakmaktan daha önemli şeyler de vardı.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Öğle yemeği zamanı Robert, Kevin Macdermott'ı aradı ve sekreterine, akşam müsait olduğunda Kevin'ın onu High Street, 10 numaralı evden aramasını söyledi. İşler çığırından çıkıyordu ve Kevin'ın tavsiyesine ihtiyacı vardı.

Üç golf teklifini reddetti. Hayretler içinde kalan dostlarına sunduğu mazeret şuydu: "Golf sahasında bir gütaperka parçasını kovalayacak vaktim yok."

Onunla geçen cumadan beri görüşmeye çalışan ve telefonda ona "hâlâ Blair, Hayward ve Bennet için çalışıp çalışmadığını" soracak kadar öfkeli önemli bir müvekkilini görmeye gitmişti.

İçten içe sitem dolu Bay Heseltine'la gecikmiş işlerini halletmişti; Bay Heseltine, Sharpe'lar konusunda Robert'la aynı tarafta olsa da, Franchise vakasının onlarınki gibi bir hukuk firmasının karışmasına uygun olmadığını düşündüğü açıkça belliydi.

Bayan Tuff ona temiz, beyaz örtülü vernikli tepside, mavi desenli porselen fincanda çay ve bir tabakta iki hazmettirici bisküvi getirmişti.

Şimdi çay tepsisi masasının üzerinde duruyordu; tıpkı iki hafta önce telefon çaldığında ve ahizeyi kaldırıp Marion Sharpe'ın sesini ilk kez duyduğunda olduğu gibi. İki kısa hafta önce. Üzerine güneş vuran tepsiye bakarak oturuyordu, rahat hayatı onu tedirgin ediyordu ve geçip giden zamanın farkındaydı. Ama o gün bisküviler onun için bir utanç kaynağı değildi çünkü temsil ettikleri rutinin dışına çıkmıştı. Metropolitan Polis Teşkilatı'yla işbirliği halindeydi, iftiraya uğramış iki kadını temsil ediyordu, amatör bir dedektif olmuştu ve serserilerin uyguladığı şiddetin şahidiydi. Tüm dünyası farklı görünüyordu. Örneğin, bazen High Street'te alışveriş yaparken gördüğü esmer, incecik kadın, Marion'a dönüşmüştü.

Tabii rutin hayatın dışına çıkmanın bir sonucu da öğleden sonra saat dörtte şapkanızı takıp eve yürüyememenizdir. Robert çay tepsisini önünden itip çalışmaya devam etti. Saate yeniden

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

baktığında altı buçuktu ve 10 numaralı evin kapısını açtığında yediydi.

Oturma odasının kapısı her zamanki gibi aralıktı –eski evlerde birçok kapıda olduğu gibi mandalı açık bırakıldığında hafifçe sallanıyordu– ve Robert, odadan Nevil'ın sesini duyabiliyordu.

"Aksine, bence son derece aptalca davranıyorsun," diyordu Nevil.

Robert bu ses tonunu hemen tanıdı. Bu seste, dört yaşındaki Nevil'ın bir misafire, "Seni partime çağırdığım için son derece üzgünüm," derken sezilen o buz gibi öfke vardı. Nevil bir şeye gerçekten çok sinirlenmiş olmalıydı.

Robert paltosunu yarı çıkarmış halde durup dinledi.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir konuya müdahale ediyorsun; bunun zekice bir davranış olduğunu iddia edemezsin."

Başka ses duyulmuyordu, demek ki Nevil biriyle telefonda konuşuyordu; muhtemelen Kevin'ın telefonla ona ulaşmasını engellemeye çalışıyordu, acemi budala.

"Ben kimseye delicesine âşık değilim. Ben hiçbir zaman âşık olmadım. Âşık olan sensin ama fikirlerine. Son derece aptalca davranıyorsun, daha önce de söylediğim gibi... Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir davada dengesiz bir ergenin tarafını tutuyorsun; bunun delicesine aşka yeterli kanıt olduğunu düşünmeliydim... Babana benim adıma bunun Hıristiyanlıkla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyebilirsin, yalnızca kanuni dayanağı olmayan bir müdahale. Bunun şiddete teşvik olmadığından emin değilim... Evet, dün gece... Hayır, tüm camları kırıldı ve duvarlarına yazılar yazıldı... Baban adalete o kadar meraklıysa bu konuda bir şeyler yapabilir. Ama senin çevren adaletle asla ilgilenmez, değil mi? Sadece adaletsizlikle... Senin çevren derken ne mi demek istiyorum? Ne duyduysan o. Her zaman beş para etmez tiplere sahip çıkan ve onları dünyaya karşı savunan sen ve tüm o arkadaş grubun. Çalışkan, zavallı bir adamın heba olmaması için

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

parmağınızı bile kımıldatmazsınız ama eski bir mahkûma yemek parası verirsiniz ve hıçkırıklarınız ta Antarktika'dan duyulur. Beni hasta ediyorsun... Evet, beni hasta ettiğini söyledim... Midem bulanıyor. Kusacak gibi oluyorum. Öğürüyorum!"

Ardından ahizenin pat diye yerine konması şairin söyleyeceğini söylediğini gösterdi.

Robert paltosunu dolaba astı ve içeri girdi. Gök gürültüsüne benzeyen yüzüyle Nevil kendine sert bir viski dolduruyordu.

"Ben de bir kadeh alacağım," dedi Robert. "Kulak misafiri olmadan edemedim," diye ekledi. "Konuştuğun kişinin Rosemary olma ihtimali var mı?"

"Başka kim olabilir? İngiltere'de kelimelerle ifade edilemeyecek kadar aptal olan bir başkası var mı?"

"Ne gibi?"

"Ah, o kısmı duymadın mı? Zulme uğramış Betty Kane davasıyla ilgilenmeye başlamış." Nevil biraz viski içtikten sonra sorumlu Robert'mış gibi ona öfkeyle baktı.

"Pekâlâ, onun *Ack-Emma* sürüsüne katılmasının şu ya da bu şekilde pek bir etkisi olacağını sanmıyorum."

"*Ack-Emma*! *Ack-Emma* değil. *Watchman*. Babam dediği akıl yoksununun cuma günü baskısı için bir mektup yazdığını söylediği o geri zekâlı gazete. Evet, tiksinmiş görünebilirsin. Altı penilik gazeteye o sapkın duygusallığın şatafatı eklenmeden yeterince sorunla uğraşmıyormuşuz gibi!"

O zamana kadar Nevil'ın şiirlerini yayımlayan tek gazetenin *Watchman* olduğunu anımsayan Robert, onun biraz nankörlük ettiğini düşündü. Ancak tanımlamayı onayladı.

"Belki de mektubu yayımlamazlar," dedi, umutlanmaktan çok rahatlama arayışıyla.

"Adamın onlara göndermeyi seçtiği her şeyi yayımlayacaklarını gayet iyi biliyorsun. Üçüncü kez batmak üzerelerken onları kimin parası kurtardı? Piskoposun tabii ki."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Yani piskoposun eşinin demek istiyorsun." Piskopos, Cowan'ın Kızılcık Sosu'nun sahibinin iki kız torunundan biriyle evlenmişti.

"Tamam, eşinin. Ve piskopos vaiz kürsüsü olarak *Watchman*'ı kullanıyor. Orada söyleyemeyeceği aptalca ya da onların yayımlaması mümkün olmayan hiçbir şey yok. Yedi pound on bir peni kâr etmek için taksi şoförlerini soğukkanlılıkla vuran o kızı hatırlıyor musun? O kız piskopos için önemli bir konuydu. Onun için ağlamaktan kendini neredeyse komaya soktu. *Watchman*'da kız hakkında uzun, yürek burkan bir mektup yazdı. Kızın imkânlarının ne kadar kısıtlı olduğuna, ortaokulda burs kazandığına ancak bunu 'kabul edemediğine' çünkü ailesinin kitaplarını ve uygun kıyafetleri temin edemeyecek kadar yoksul olduğuna ve bu yüzden kızın sonu olmayan işlere girdiğine, kötü bir arkadaş çevresi edindiğine dikkat çekti. Piskopos bu ufak meseleden tam olarak bahsetmese de, kızın bu nedenle taksi şoförlerini vurduğu sonucu çıkarıldı. Tabii tüm *Watchman* okurları buna *bayıldılar*; tam da onlara hitap ediyordu; *Watchman* okurlarına göre tüm suçlular hakkı yenmiş meleklerdir. Sonra okulun –kızın burs kazandığı sanılan okulun– Yönetim Kurulu Başkanı bir şey kazanmak şöyle dursun, kızın iki yüz rakipten yüz elli dokuzuncu olduğunu belirtmek için gazeteye yazdı. Piskopos gibi eğitimle ilgilenen birinin, hiç kimsenin parasızlıktan dolayı kazandığı burstan men edilmediğini bilmesi gerektiğini çünkü yoksul öğrencilere kitapların ve para bağışlarının yapıldığını ifade etti. Bunun piskoposu sarstığını düşünürsün, değil mi? Ama zerre sarsmadı. Kurul başkanının mektubunu arka sayfalardan birinde küçücük harflerle yayımladılar ve bir sonraki baskıda bizim yaşlı çocuk yine hakkında hiçbir şey bilmediği bir dava için ağlıyordu. Cuma günü de, yemin ediyorum, Betty Kane için hıçkıra hıçkıra ağlayacak."

"Düşünüyorum da… Yarın onu görmeye gitsem…"

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Gazete yarın basılacak."

"Evet, öyle. Belki telefon etsem..."

"Herhangi birinin veya bir şeyin Lord Hazretlerinin bitirdiği bir yazıyı halktan saklamasını sağlayabileceğine inanıyorsan gerçekten safsın."

Telefon çaldı.

"Arayan Rosemary'yse ben Çin'deyim," dedi Nevil.

Fakat arayan Kevin Macdermott'tı."Vay, dedektif," dedi Kevin. "Tebrikler. Ama bir dahaki sefere aynı bilgiyi Metropolitan Polis Teşkilatı'ndan alabilecekken, tüm öğleden sonranı Aylesbury'de sivillere telefon etmekle geçirme."

Robert hâlâ Metropolitan Polis Teşkilatı gibi düşünemeyecek kadar sivil olduğunu ancak hızla öğrendiğini söyledi.

Kevin'a önceki gece olanları kısaca açıklayıp, "Bu işi boş zamanlarımda takip etmeyi sürdüremem. Onları bu suçlamalardan aklamak için en kısa sürede bir şeyler yapılmalı."

"Benden sana bir özel dedektif tavsiye etmemi istiyorsun, öyle mi?"

"Evet, sanırım iş o noktaya vardı. Ama düşünüyorum da..."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Kevin, Robert duraksayınca.

"Teşkilatta Grant'e gidip kızın Sharpe'ları ve evi nasıl tanıyabileceğini öğrendiğimi, Larborough'da bir adamla tanıştığını ve bu tanışmanın bir şahidi olduğunu açıkça anlatmayı düşünüyordum."

"O zaman ne yapabilecekler?"

"O zaman o ay kızın ne yaptığını bizim yerimize araştırabilecekler."

"Bunu yapacaklarını düşünüyor musun?"

"Elbette. Neden yapmasınlar?"

"Çünkü harcayacakları emeğe değmez. Kızın güvenilir olmadığını anladıklarında tek yapacakları davayı unutulmaya yüz tutmak üzere düşürmek olacaktır. Kız hiçbir şey için yemin etmedi, dolayısıyla ona yalan yere yemin etmekten dava açamazlar."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Onları yanlış yönlendirmekten dava edebilirler."

"Evet, fakat sıkıntıya girmelerine değmez. Kızın o ay yaptıklarını meydana çıkarmak kolay olmayacak, bundan emin olabiliriz. Tüm bu gereksiz araştırmaya ek olarak bir de dava hazırlayıp sunma işi var. Çok fazla çalışan, kapısına ciddi vakalar yığılan bir departmanın, olayı hemen kapatmak varken onca zahmete girmesi çok düşük bir olasılık."

"Ama bu bir Adalet departmanı. Sharpe'ları öyle..."

"Hayır, bir Kanun departmanı. Adalet mahkemede başlar. Bunu sen de gayet iyi bilirsin. Hem Rob, onlara hiçbir kanıt götürmedin. Kızın Milford'a gidip gitmediğini bile bilmiyorsun. Ve kızın Midland'da bir adam tavlayıp onunla çay içmiş olması Sharpe'ların onu alıkoyduğuna dair hikâyesinin yalan olduğunu kanıtlamaz. Aslında destek alman gereken tek kişi Alec Ramsden, Spring Gardens 5 numara, Fulham. South West."

"Kim o?"

"Özel dedektifin. Çok iyi bir dedektif, inan bana. Gerektiğinde onun için çalışan bir sürü adamı var, yani kendi meşgulse yerine oldukça iyi bir başkasını çalıştırabilir. Ona adını benim verdiğimi söyle, sana işe yaramaz birini kakalamayacaktır. Yapacağından değil de, her neyse. Son derece güvenilir biridir. Polis Teşkilatı'ndan 'görev esnasında aldığı' bir yara yüzünden emekli edildi. Yüzünü kara çıkarmayacaktır. Şimdi kapamalıyım. Yapabileceğim başka bir şey olursa beni ara. Keşke zamanım olsaydı da Franchise'a gelip cadılarını kendi gözlerimle görebilseydim. Zamanla hoşuma gitmeye başladılar. Hoşça kal."

Robert ahizeyi yerine bıraktı, sonra yeniden aldı, santrale ulaşıp Alec Ramsden'ın telefon numarasını aldı. Cevap alamayınca ona adını, acilen yapılması gereken bir işi olduğunu ve Kevin Macdermott'ın bu işi Ramsden'dan başkasının yapamayacağını söylediğini belirten bir telgraf çekti.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Robert," dedi içeri yüzü pembeleşmiş ve kızgın bir halde giren Lin Hala, "balığı antredeki masada bıraktığını, maun masayı sırılsıklam ettiğini ve Christina'nın balığı beklediğini biliyor musun?"

"Suçun en ağır kısmı maun masa mı yoksa Christina'yı bekletmek mi?"

"Gerçekten, Robert, sana ne haller olduğunu anlayamıyorum. Şu Franchise olayına karıştığından beri tamamen değiştin. İki hafta önce bir paket balığı cilalı maun masanın üzerine koyacağın ve bunu tamamen unutacağın aklının ucundan bile geçmezdi. Böyle bir şey yapsan bile üzülür ve özür dilerdin."

"Özür dilerim, Lin Hala, gerçekten pişmanım. Ama böyle ciddi bir sorumluluğun altına sık sık girmiyorum ve biraz yorgunsam beni affetmelisin."

"Hiç de yorgun olduğunu düşünmüyorum. Aksine, kendinden bu kadar memnun olduğunu hiç görmemiştim. Sanırım bu iğrenç olaydan *zevk alıyorsun*. Daha bu sabah Anne Boleyn'de Bayan Truelove bana senin bu olaya karışmandan duyduğu üzüntüyü belirtiyordu."

"Gerçekten mi? Güzel, ben de Bayan Truelove'ın kız kardeşine üzüntülerimi belirtirim."

"Hangi konuda?"

"Bayan Truelove gibi bir kız kardeşe sahip olması hakkında. Çok sıkıntı çekiyorsun, değil mi Lin Hala?"

"Dalga geçme, hayatım. Kasabaya hâkim olan kötü şöhreti görmek buradaki kimse için hoş değil. Burası her zaman sakin ve şerefli, küçük bir yer oldu."

"Milford'ı iki hafta önce sevdiğim kadar sevmiyorum," dedi Robert, düşünceli bir şekilde, "bu yüzden gözyaşlarımı saklayacağım."

"Bugün ara ara Larborough'dan en az dört yolcu otobüsü sırf *yol üzerindeki* Franchise'ı incelemek için geldi."

BELONGS TO KÂHYUS TEAM

"Peki, onların karnını kim doyurdu?" diye sordu Milford'da otobüs trafiğinin hoş karşılanmadığını bilen Robert.

"Hiç kimse. Çok öfkeliydiler."

"Bu onlara burunlarını sokmamayı öğretir. Larborough'nun midesi kadar önemsediği başka bir şey yok."

"Papazın karısı bu konuda dini bütün olunması için üsteliyor fakat bence bu yanlış bir bakış açısı."

"Dini bütün mü?"

"Evet, 'henüz karar vermemek,' bilirsin işte. Bu sadece zayıflık, dini bütünlük değil. Dava hakkında konuşmuyorum, Robert hayatım; onunla bile. Ağzım sıkıdır. Fakat elbette nasıl hissettiğimi biliyor ve ben de onun hislerini biliyorum bu yüzden konuyu tartışmak hemen hemen hiç gerekli değil."

Rahat bir koltuğa çökmüş olan Nevil'dan bir homurtu yükseldi.

"Bir şey mi söyledin, Nevil tatlım?"

Çocuksu ses tonu Nevil'ı açıkça yıldırmıştı. "Hayır, Lin Hala," dedi uysalca.

Fakat Nevil'ın kaçması o kadar kolay olmayacaktı, apaçık homurdanmıştı. "Sana içkiyi çok görmüyorum, canım ama o senin üçüncü viskin mi? Akşam yemeğinde bir şişe Traminer var ve o sert içkiden sonra onun tadını alamayacaksın. Bir piskoposun kızıyla evleneceksen kötü alışkanlıklar edinmemelisin."

"Rosemary'yle evlenmeyeceğim."

Bayan Bennet dehşet içinde bakakaldı. "Olamaz!"

"Bir sosyal yardım kurumuyla evlenirim daha iyi."

"Ama Nevil!"

"Bir radyo alıcısıyla evlenirim daha iyi." Robert, Nevil'ın Rosemary hakkında dünyaya taş plaktan başka bir şey getiremeyeceğini söylediğini anımsadı. "Bir timsahla evlenirim daha iyi." Rosemary güzel bir kız olduğundan Robert, "timsahın" gözyaşlarıyla ilgisi olduğunu tahmin etti. "Bir kürsüyle evlenirim daha

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

iyi." Robert'ın aklına Mermer Kemer geldi. "*Ack-Emma*'yla evlenirim daha iyi." Bu, sonuncusu gibi görünüyordu.

"Ama Nevil, hayatım, *neden*?"

"O çok aptal bir yaratık. Neredeyse *Watchman* kadar aptal."

Robert son altı yıldır *Watchman*'ın Nevil'ın kutsal kitabı olduğunu dile getirmekten kahramanca sakındı.

"Ah, hadi, tatlım; sadece tartıştınız; tüm nişanlı çiftler tartışırlar. Evlilikten önce sağlam temelli karşılıklı özveriye sahip olmak iyidir, nişanlılıkları boyunca hiç tartışmayan o çiftler evlilikten sonra şaşırtıcı şekilde kavgalı yaşamlar sürerler o yüzden küçük bir anlaşmazlığı çok ciddiye alma. Bu gece eve gitmeden önce onu arayabilirsin…"

"Bu çok önemli bir anlaşmazlık," dedi Nevil soğukkanlılıkla. "Ve onu arama ihtimalim yok."

"Fakat Nevil, hayatım, ne…"

Üç ince, kesik zil sesi yaşlı kadının itirazlarına karışarak onu duraksattı. O anda bozulan nişan dramının yerini daha acil meseleler almıştı.

"Bu zilin sesi. Bence içkini de yanına alsan iyi olur, hayatım. Christina yumurtayı ekler eklemez çorba servisini yapmayı sever ve balık o kadar geç geldiği için bu akşam keyfi pek yerinde değil. Gerçi onun için ne fark eder, anlayamıyorum. Sadece ızgarada pişirildiği için fazla zaman almıyor. Maun masanın üzerindeki balık suyunu kendi temizlemek zorunda kalmadı ki; o işi ben yaptım."

14

Ertesi sabah Robert'ın ofise erken gidebilmesi için saat 7.45'te kahvaltı etmek zorunda olması Lin Hala'nın keyfini daha da kaçırdı. Bu da Franchise vakasının sorumlu olduğu bir başka bozulma işaretiydi. Treni yakalamak veya uzaktaki bir randevuya yetişmek üzere yola çıkmak veya bir müvekkilin cenazesine katılmak için erken kahvaltı etmek ayrı bir şeydi. Ancak işe bir büro elemanının gittiği saatte gidebilmek için erken kahvaltı etmek çok tuhaf bir davranıştı ve bir Blair'a uygun değildi.

Robert kepenkleri hâlâ kapalı, sessiz ve güneşli High Street'te yürürken gülümsedi. Sabahın erken saatlerini her zaman sevmişti ve o saatte Milford göz kamaştırıyordu; pembeleri, siyahları ve bejleri güneş ışığında renkli bir resim kadar zarif görünüyordu. İlkbahar yaza karışıyordu ve şimdiden kaldırımların sıcaklığı serin havaya yayılıyordu; budanmış ıhlamur ağaçları tomurcuklanmıştı. Robert bunun Franchise'taki yalnız kadınların daha kısa geceler geçireceği anlamına geldiğini anımsadı şükranla. Ama şansları yaver giderse kasabaya yaz tam anlamıyla geldiğinde tamamen temize çıkmış olacaklardı ve evleri kuşatılmış bir kale olmaktan çıkacaktı.

Ofisin hâlâ kapalı olan kapısına uzun, ince, kır saçlı, bir deri bir kemik ve midesi yokmuş gibi görünen bir adam yaslanmıştı.

"Günaydın," dedi Robert. "Beni mi görmek istemiştiniz?"

"Hayır," dedi kır saçlı adam. "Siz beni görmek istediniz."

"*Ben* mi?"

"En azından telgrafınızda öyle yazıyordu. Sanırım siz Bay Blair'sınız."

"Fakat bu kadar çabuk gelmiş olamazsınız!" dedi Robert.

"Burası uzak değil," dedi adam kısaca.

"İçeri girin," dedi Bay Ramsden'ın kısa yorumlarına uyum sağlamaya çalışan Robert.

Ofiste çalışma masasının kilidini açıp, "Kahvaltı ettiniz mi?" diye sordu.

"Evet, White Hart'ta pastırmalı yumurta yedim."

"Bizzat gelebildiğiniz için son derece rahatladım."

"Bir vakayı yeni bitirmiştim. Ve Kevin Macdermott benim için çok şey yaptı."

Evet, Kevin görünüşteki kötülüğüne ve aşırı yoğun hayatına rağmen yardımı hak edenlere yardım edecek isteği ve zamanı bulurdu. Bu yönden, hak etmeyenlere yardım etmeyi tercih eden Larborough Piskoposu'ndan kayda değer şekilde farklıydı.

"Belki sizin için en iyi yol şu ifadeyi okumak olur," dedi Robert, Betty Kane'in polise verdiği ifadenin kopyasını Ramsden'a uzatarak. "Hikâyeye oradan devam edebiliriz."

Ramsden daktilo metnini aldı, misafir koltuğuna oturdu –kıvrıldı demek daha doğruydu– ve tıpkı Kevin'ın St. Paul's Churchyard'daki odada yaptığı gibi, kendini Robert'ın varlığından soyutladı. Kendi işiyle ilgilenmeye başlayan Robert, onların odaklanma gücünü kıskandı.

"Evet, Bay Blair?" dedi adam bir süre sonra ve Robert ona hikâyenin gerisini anlattı: kızın evi ve sakinlerini teşhis etmesi, Robert'ın olaya karışması, polisin mevcut delillerle devam etme-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

me kararı, Leslie Wynn'ın buna içerlemesi ve bunun *Ack-Emma*'yı içeren sonuçları, kızın akrabalarıyla kendi yaptığı görüşmeler ve bu yolla ortaya çıkardıkları, kızın otobüsle gezintiye çıktığını keşfedişi ve söz konusu haftalar içinde Milford otobüs güzergâhında iki kez çift katlı otobüsün seyrettiği ve Bay X'i öğrenişi.

"Bay X hakkında daha fazlasını öğrenmek sizin işiniz, Bay Ramsden. Lobideki garson Albert adamın dış görünüşünü biliyor ve bu da söz konusu zamanda orada kalanların listesi. Adamın Midland'da kalmış olması büyük şans olur ancak bunu bilemeyiz. Bundan sonra tek başınızasınız. Bu arada Albert'a sizi benim gönderdiğimi söyleyin. Onu uzun zamandır tanırım."

"Çok güzel. Şimdi Larborough'ya gideceğim. Yarın kızın bir fotoğrafını alacağım ama belki bugünlük bana *Ack-Emma*'nızı ödünç verebilirsiniz."

"Kesinlikle. Kızın doğru dürüst bir fotoğrafını nasıl elde edeceksiniz?"

"Ah. Kendi yöntemlerimle."

Robert bundan kızın kayıp olduğu bildirildiğinde Metropolitan Polis Teşkilatı'na bir fotoğrafının verildiği ve Ramsden'ın Merkez Teşkilattaki eski meslektaşlarının ona bir kopyasını seve seve verecekleri sonucunu çıkardı; o yüzden konuyu uzatmadı.

"O çift katlı otobüslerden birinin biletçisinin kızı tanıma ihtimali olabilir," dedi, Ramsden giderken. "Larborough'da Bölge Motorlu Ulaştırma Hizmetleri otobüsleri. Garaj Victoria Caddesi'nde."

Saat dokuz buçukta elemanlar geldiler. İlk gelenlerden biri Nevil'dı; Robert'ı şaşırtan bir rutin değişikliğiydi bu. Nevil genellikle şirkete en son gelip yerine en son yerleşen kişi olurdu. Başıboş dolaşır, arka taraftaki küçük odasında montunu çıkarır, günaydın demek için "ofiste" gezinir, Bayan Tuff'a selam vermek için arka taraftaki bekleme odasında dolanır, sonunda

BELONGS TO KÄHTUS TEAM

Robert'ın odasında gezinir, ona postayla gelen özel yayınlardan birinin bağlı rulosunu başparmağıyla açar ve İngiltere'nin sürekli acınacak halde olan gidişatı hakkında yorumlar yapardı. Robert sabah postasının Nevil obligatosu[13] tarafından gözden geçirilmesine alışmıştı. Ama o gün Nevil zamanında gelmiş, kendi odasına gitmiş, kapıyı ardından sertçe kapamış ve çekmecelerin açılıp kapanması bir delilse hemen çalışmaya başlamıştı.

Bayan Tuff elinde defteri ve bembeyaz bebe yakasıyla içeri girdi ve Robert'ın normal günü başladı. Bayan Tuff yirmi yıldır siyah elbisesinin üzerine bebe yakalar takardı ve onlar olmadan neredeyse çıplak ya da uygunsuz görünürdü. Her sabah temiz bir yaka takılırdı; önceki günün yakası geceden yıkanıp ütülenir ve bir sonraki gün takılmak üzere hazır olurdu. Bu rutine sadece pazar günleri ara verirdi. Bir keresinde Robert bir pazar günü Bayan Tuff'la karşılaşmış ve onu tanıyamamıştı çünkü yaşlı kadın fırfırlı yakası olan bir bluz giyiyordu.

Robert saat on buçuğa kadar çalıştı ve sonra anormal bir şekilde erken bir saatte kahvaltı etmiş olduğunu, ofisteki bir fincan çaya değil, besleyici bir şeylere ihtiyaç duyduğunu fark etti. Dışarı çıkacak ve Rose ve Crown'da kahve eşliğinde sandviç yiyecekti. Milford'da en iyi kahve Anne Boleyn'de içilebilirdi fakat orası da her zaman alışverişe çıkan kadınlarla dolu oluyordu ("Seni görmek *ne* güzel, hayatım! Ronnie'nin partisinde seni *göremedik*! *Duydun* mu...") ve bu, Robert'ın Brezilya'nın tüm kahveleri için bile tahammül edemeyeceği bir ortamdı. Rose ve Crown'a gidecek, ardından Franchise'takiler için biraz alışveriş yapacak ve öğle yemeğinden sonra dışarı çıkıp onlara *Watchman* hakkındaki kötü haberleri nazikçe anlatacaktı. Bunu telefonda yapamazdı çünkü artık telefonları yoktu. Larborough'daki firma merdiven, cam macunu ve tabaka camlarla gelmiş, camları

13 Çalınması zorunlu müzik parçası; sürekli fon müziği. (ç.n.)

sorunsuz bir şekilde değiştirmişti. Ama elbette bu bir özel teşebbüstü. Bir devlet dairesi olan postane, telefon meselesini başlı başına ele almıştı ve kendi istediği zaman halledecekti. Bu yüzden Robert, öğleden sonrasının bir kısmını Sharpe'lara telefonla anlatamayacağı şeyleri anlatarak geçirmeye karar verdi.

Aperatifler için hâlâ erkendi ve Rose ve Crown'ın desenli pamuklu kumaştan perdeler ile eski meşe ağacından ibaret salonu, cam kenarındaki açılır kapanır masada oturmuş *Ack-Emma* okuyan Ben Carley dışında tenhaydı. Carley hiçbir zaman Robert'a hitap etmemişti, kendisinin de Carley'ye hitap etmediğini tahmin ediyordu ama aralarında mesleki bağ vardı (insan tabiatındaki en güçlü bağlardan biri) ve Milford gibi küçük bir yerde bu onları çok samimi arkadaş yapmıştı. Bu yüzden Robert doğal olarak Carley'nin masasına oturdu; bunu yaparken, kırsal kesimde insanların tutumuna karşı yaptığı ve Robert'ın pek aldırış etmediği uyarısı için Carley'ye hâlâ minnet borcu olduğunu anımsadı.

Carley *Ack-Emma*'yı indirdi ve İngiltere, Milford'ın sükûneti içinde fazlasıyla yabancı olan keskin gözleriyle Robert'a dikkatle baktı. "Sakinleşiyor gibi görünüyor," dedi. "Bugün yalnızca bir mektup var; konuyla ilgili bir şeyler bulunsun diye."

"*Ack-Emma*, evet. Ancak *Watchman* cuma günü kendi kampanyasını başlatıyor."

"*Watchman* mı? *Ack-Emma*'nın rolüne soyunmakla ne yapmaya çalışıyor?"

"Bu ilk kez olmayacak," dedi Robert.

"Hayır, sanırım öyle," dedi bunu düşünen Carley. "Aslında bir elmanın iki yarısı gibiler. Ah, neyse. Bu seni endişelendirmemeli. *Watchman*'ın toplam tirajı yirmi bin civarında. Doğru biliyorsam."

"Olabilir. Ama bu ülkede o yirmi bin kişinin hemen hemen hepsinin kamu hizmetinde bir tanıdığı var."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Ne olmuş yani? Sen kamu hizmetinin kendi rutini dışında herhangi bir şey için parmağını kımıldattığını gördün mü hiç?"

"Hayır, fakat sorumluluğu başkasına yüklerler. Ve eninde sonunda bu sorumluluk..."

"Üretken bir lekeye dönüşür," dedi benzetmeyi kasten tamamlayan Carley.

"Evet. Eninde sonunda yapacak yeterince işi olmayan bir işgüzar veya hisleriyle hareket eden biri veya bir egoist bu konuda bir şeyler yapılması gerektiğini düşünür ve birilerini araya sokar. Kamu hizmetinde birilerinin araya sokulması, domino etkisi yaratır. Bir dizi insan harekete geçirilir, ister istemez. Gerald Tony'yi sıkıştırır, Reggie Gerald'ı, falan filan, işin sonu tahmin edilemez yerlere varır."

Carley bir an sessiz kaldı. "Çok yazık," dedi. "Tam da *Ack-Emma* vazgeçmeye başlamışken. İki gün daha geçse işin peşini temelli bırakacaklardı. Zaten normal programlarını iki gün aştılar. Aynı konuyu üç sayıdan fazla uzattıklarını hiç görmemiştim. Tepkiler o kadar muhteşem olmalı ki konuya o kadar yer verdiler."

"Evet," dedi Robert, kasvetli bir biçimde.

"Tabii ki bu onlar için bir lütuftu. Kaçırılıp dövülen kızlara artık çok ender rastlanıyor. Değişik bir yemek sunmak açısından paha biçilemezdi. Sadece üç veya dört çeşit yemeğin varsa, *Ack-Emma* gibi, müşterilerin damak zevkine doğru dürüst hitap etmeye devam etmek zorlaşır. Franchise vakası gibi lezzetli bir lokma, yalnızca Larborough bölgesindeki tirajlarını binlerce yükseltmiş olmalı."

"Tirajları düşecek. Bu sadece bir gelgit. Ama benim ilgilenmem gereken şey, sahilde ne kaldığı."

"Çok pis kokulu bir sahil olduğunu söylemeliyim," dedi Carley. "Anne Boleyn'in bitişiğindeki spor giyecekleri mağazasını işleten leylak rengi pudralı, destekli sutyenli şu şişman sarışını tanıyor musun? Sahilinde kalanlardan biri de o."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Nasıl yani?"

"Görünüşe göre Londra'da Sharpe'larla aynı pansiyonda yaşıyormuş ve Marion Sharpe'ın bir defasında bir köpeği öfkeyle öldüresiye dövdüğüne dair sevimli bir hikâyesi var. Müşterileri bu hikâyeyi çok sevdi. Anne Boleyn'in müşterileri de öyle. Kadın sabah kahvesini orada içiyor." Robert'ın öfkeyle kızaran yüzüne alaycı bir şekilde baktı. "Sana kadının da bir köpeği olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Şımarık köpek hayatı boyunca hiçbir zaman cezalandırılmadı ama tombul sarışın ne zaman aşırı duygusal hissetse köpeği gelişigüzel beslediğinden, hayvan aşırı şişmanlıktan hızla ölüyor."

Robert çizgili takım elbiselerine ve diğer her şeye rağmen Ben Carley'yi neredeyse kucaklayacağı anlar olduğunu düşündü.

"Ah, evet, her şey unutulacak," dedi Carley, uzun zamandır geri çekilmeye ve fırtınanın dinmesini beklemeye alışmış bir ırkın uysal felsefesiyle.

Robert şaşırmış görünüyordu. Kırk kuşak boyunca isyan eden atalar bile bu adam karşısında hayrete düşerdi. "Unutulmasının bir avantaj olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Bunun müvekkillerime hiçbir faydası olmaz."

"Ne yapabilirsin?"

"Savaşacağım elbette."

"Neyle savaşacaksın? İftira kararı çıkartamazsın, düşündüğün buysa."

"Hayır. Onu düşünmemiştim. Niyetim kızın o haftalar boyunca gerçekte ne yaptığını ortaya çıkarmak."

Carley keyiflenmiş görünüyordu. "İşte böyle," dedi, gerçekleştirilmesi zor bir isteğin öyle basitçe ifade edilmesi üzerine yorum yaparak.

"Kolay olmayacak ve muhtemelen sahip oldukları tüm paraya mal olacak fakat başka bir alternatif yok."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Buradan uzağa gidebilirler. Evi satıp başka bir yere yerleşebilirler. Bir yıl sonra Milford bölgesi dışında hiç kimse bu olay hakkında bir şey hatırlamayacak."

"Bunu asla yapmazlar, yapacak olsalar bile onlara bunu tavsiye etmemeliyim. Kuyruğuna bağlanmış teneke kutuyu görmezden gelerek hayatına devam edemezsin. Hem kızın uydurduğu masalın bedelini ödememesine izin verilmesi düşünülemez. Bu bir prensip meselesi."

"Kahrolası prensiplerin için çok yüksek bir bedel ödeyebilirsin. Yine de sana bol şans diliyorum. Bir özel dedektif tutmayı düşünüyor musun? Çünkü düşünüyorsan bildiğim çok iyi biri..."

Robert özel dedektif tuttuğunu ve adamın işe başladığını söyledi.

Carley'nin her şeyi dışa vuran yüzü, bu çevik hareket için muhafazakâr Blair, Hayward ve Bennet'ı memnuniyetle tebrik ettiğini gösteriyordu.

"Metropolitan Polis Teşkilatı mevkiini kaybetmese iyi olur," dedi. Gözleri kurşun kaplama çerçeveli pencerelerin ardındaki caddeye takıldı ve bir noktaya sabitlendi. Bir-iki dakika baktıktan sonra usulca, "Vay! Bu ne cesaret!" dedi.

Bu bir hayranlık ifadesiydi, öfke değil ve Robert onun hayranlığının sebebini görmek için döndü. Caddenin karşı tarafında Sharpe'ların hurdası çıkmış, eski arabası vardı; farklı ön jant göze çarpıyordu. Arkada da, her zamanki tahtında ve bu ulaşım aracını her zamanki gibi belli belirsiz protesto eden havasıyla oturan Bayan Sharpe vardı. Araba bakkalın dışına park edilmişti ve tahminen Marion içeride alışveriş yapıyordu. Araba yalnızca birkaç dakikadır orada olmalıydı yoksa Ben Carley onu daha önce fark ederdi ama şimdiden getir götür işleri yapan iki çocuk bakmak için durmuş, bisikletlerine yaslanarak bu bedava gösterinin tatmin edici keyfini çıkarıyorlardı. Daha Robert bu

sahneyi izlerken, haber ağızdan ağıza yayıldıkça komşu dükkânlardaki insanlar kapılara çıkmışlardı.

"İnanılmaz bir çılgınlık," dedi Robert öfkeyle.

"Çılgınlık değil," dedi Carley, gözleri manzarada. "Keşke benim müvekkillerim olsalardı."

O kahvesinin ücretini ödemek için cebinde para ararken, Robert hemen dışarı çıktı. Arabanın yanına ulaşmıştı ki Marion diğer yandan kaldırımda belirdi. "Bayan Sharpe," dedi Robert, sert bir biçimde, "bu yaptığınız son derece aptalca bir şey. Yangına körükle gidiyorsunuz..."

"Ah, günaydın, Bay Blair," dedi Marion, nazikçe. "Sabah kahvenizi içtiniz mi yoksa Anne Boleyn'de bize eşlik etmek ister misiniz?"

"Bayan Sharpe!" diye hitap etti Robert, paketlerini koltuğa koymakla meşgul olan Marion'a. "Bunun aptalca bir şey olduğunu bilmelisiniz."

"Doğrusu aptalca olup olmadığını bilmiyorum," dedi Marion, "ama bize yapmamız gereken bir şeymiş gibi görünüyor. Belki de çok fazla kendi kendimize yaşamakla çocuklaştık fakat Anne Boleyn'de uğradığımız o hakareti ikimizin de unutamayacağına karar verdik. Yani yargılama olmadan öyle suçlanmamız."

"Manevi hazımsızlıktan mağduruz, Bay Blair. Ve tek tedavi çivinin çiviyi sökmesi. Bayan Truelove'ın o mükemmel kahvesinden birer fincan içmek."

"Ancak bu çok gereksiz! Çok..."

"Sabahın on buçuğunda Anne Boleyn'de bir sürü boş masa olması gerektiğini düşünüyoruz," dedi Bayan Sharpe sertçe.

"Endişe etmeyin, Bay Blair," dedi Marion. "Bu bir iyi niyet gösterisi sadece. Anne Boleyn'de sembolik kahvemizi içtikten sonra bir daha asla kapısını çalmayacağız." Bunu kendi tarzında alaycı bir şekilde söylemişti.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Ama bu yalnızca Milford'a bedava..."

Robert cümlesini tamamlayamadan Bayan Sharpe onun sözünü kesti. "Milford bize bir gösteri olarak alışmalı," dedi duygusuzca, "çünkü tamamen dört duvar arasında yaşamanın katlanabileceğimiz bir şey olmadığına karar verdik."

"Fakat..."

"Yakında canavarları görmeye alışacaklar ve bizi yeniden kanıksayacaklar. Bir zürafayı yılda bir kez görürseniz bu bir gösteri olur; her gün görürseniz manzaranın bir parçası haline gelir. Bizim niyetimiz Milford manzarasının birer parçası olmak."

"Çok güzel, manzaranın parçası olmayı planlıyorsunuz. Ama sadece şimdilik benim için bir şey yapın." Birinci kat pencerelerinin perdeleri yana çekilmeye ve yüzler belirmeye başlamıştı bile. "Anne Boleyn planından vazgeçin –en azından bugünlük vazgeçin– ve kahvenizi benimle birlikte Rose ve Crown'da için."

"Bay Blair, Rose ve Crown'da sizinle kahve içmek çok hoş olur ancak bu, popüler deyişle 'beni öldüren' manevi hazımsızlığımı rahatlatmaz."

"Bayan Sharpe, sizden rica ediyorum, belki de çocukça davranıyor olabileceğinizi söylediniz ve şey, temsilciniz olarak şahsi sorumluluk gereği sizden Anne Boleyn planını sürdürmemenizi istiyorum."

"*Bu* şantaj," diye düşüncesini söyledi Bayan Sharpe.

"Ne olursa olsun buna itiraz edilemez," dedi Marion, Robert'a hafifçe gülümseyerek. "Belli ki Rose ve Crown'da kahve içeceğiz." İçini çekti. "Tam da ben iyi niyet göstermek için aşırı heyecanlıyken."

"Bak, ne cesaret!" diye bir ses geldi yukarıdan. Carley'nin ifadesiyle aynıydı ama Carley'nin hayranlığını barındırmıyordu; öfkeyle doluydu.

"Arabayı burada bırakamazsınız," dedi Robert. "Trafik kuralları bir yana, burada tam bir sergi olur."

"Ah, zaten buna niyetimiz yoktu," dedi Marion. "Stanley'nin arabaya oradaki aletlerle teknik bir şeyler yapabilmesi için onu tamirhaneye götürecektik. Stanley arabamızı aşırı şekilde küçümsüyor."

"Sanırım. Güzel, ben de sizinle geleceğim ve kalabalığı topladığımız için tutuklanmadan arabaya binseniz iyi olur."

"Zavallı Bay Blair," dedi Marion, marşa basarken. "Onca yıllık rahatlık ve kaynaşmadan sonra artık manzaranın bir parçası olmamak sizin için korkunç olmalı."

Marion bunu kötü niyetle söylememişti –hatta sesinde samimi bir sempati vardı– fakat Sin Lane'e giderken, kiralık at ahırının dışında sinirle gezinen beş at ve bir midilliden kaçınmaya çalışırken ve hatta loş tamirhanede durduklarında bile bu cümle Robert'ın aklında ufak, narin bir yer edinmişti.

Bill ellerini yağlı bir bezle silerek onları karşılamaya çıktı. "Günaydın, Bayan Sharpe. Sizi dışarıda gördüğüme sevindim. Günaydın, Bayan Sharpe. Stanley'nin alnında çok temiz bir iş çıkardınız. Kenarları sanki dikiş atılmış gibi düzgün kapandı. Hemşire olmalıydınız."

"Benden hemşire olmazdı. İnsanların kaprislerine sabrım yok. Ama bir cerrah olabilirdim. Ameliyat masasında fazla kapris yapamazlar."

Arka taraftan gelen Stanley, artık yakın arkadaşları sayılan iki kadını umursamadan arabayı aldı. "Bu hurdayı saat kaçta geri istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bir saat yeter mi?"

"Bir yıl bile yetmez ama bir saat içinde yapılabilecek her şeyi yapacağım." Gözü Robert'a takıldı. "Guinea'ler lehine bir şey var mı?"

"Bali Boogie için iyi bir tüyo aldım."

"Saçma," dedi Bayan Sharpe. "İş mücadeleye geldiğinde Hippocras kanından gelenlerin hiçbiri işe yaramaz. Sadece vazgeçerler."

Üç erkek ona hayretle baktı.

"At yarışlarıyla mı ilgileniyorsunuz?" diye sordu Robert, inanamayarak.

"Hayır, at sınıflarıyla. Erkek kardeşim safkan atlar yetiştirirdi." Adamların yüzlerini görünce yaşlı kadın bir tavuğun gıdaklaması gibi kıkır kıkır güldü. "Her gün öğleden sonra İncil'imle birlikte istirahate çekildiğimi mi sanıyordunuz, Bay Blair? Ya da kara büyüler hakkında bir kitapla. Hayır, aslında; günlük gazetenin at yarışı sayfasını alıyorum. Ve Stanley'nin parasını Bali Boogie'ye yatırmaması akıllıca. At sınıfları arasında öyle yakışıksız bir ismi hak eden bir hayvan varsa, o da bu at."

"Onun yerine ne olabilir?" diye sordu Stanley, her zamanki tutumuyla.

"Sağduyunun atların insanların üzerine bahis oynamasını engelleyen içgüdü olduğunu söylerler. Ama ille de bahis oynamak kadar aptalca bir şey yapman gerekiyorsa, o halde paranı Kominsky'ye yatırsan iyi olur."

"Kominsky mi?" dedi Stanley. "Ama o altmışlarda!"

"İstersen paranı daha az bir bedelle de kaybedebilirsin elbette," dedi Bayan Sharpe umursamazca. "Gidelim mi, Bay Blair?"

"Tamam," dedi Stan. "Kominsky'ye oynayacağım ve yatırdığım paranın onda biri sizin."

Rose ve Crown'a geri yürüdüler ve Sin Lane'in kısmi mahremiyetinden açık caddeye çıktıklarında Robert dışarıda, kötü bir hava saldırısı altında olmanın korunmasızlığını hissetti. Huzursuz gecedeki tüm dikkat ve tüm düşmanlık onun çekingen kişiliğine odaklanmış gibi görünüyordu. O yüzden şimdi erken gelen yazın parlak güneşi altında caddeden karşıya çıplak ve korunmasız hissederek geçti. Yanında Marion'ın rahat ve kayıtsızca yürüdüğünü görünce utandı ve kendi halinin anlaşılmadığını umut etti. Elinden geldiğince doğal bir şekilde konuştu ancak Marion'ın onun beyninin içindekileri her zaman ne kadar kolay okuduğunu anımsadı ve pek başarılı olamadığını hissetti.

Bir garson, Ben Carley'nin masaya bıraktığı parayı alıyordu ama onun dışında salon boştu. Üzerinde şebboy vazosu olan siyah meşe masaya oturduklarında Marion, "Camlarımızın yeniden takıldığını duydunuz, değil mi?" diye sordu.

"Evet, P.C. Newsam dün gece eve dönerken bana haber vermek için uğradı. Ustaca bir iş olmuş."

"Onlara rüşvet mi verdiniz?"

"Hayır. Sadece holiganların işi olduğunu söyledim. Camlarınız bir patlama sonucu kırılsaydı, kuşkusuz hâlâ bununla yaşıyor olurdunuz. Patlama talihsizlik sayılır ve o yüzden katlanılması gereken bir şeydir. Fakat holiganlık Bir Şey Yapılması Gereken olaylardan biridir. Dolayısıyla yeni pencereleriniz var. Keşke her şey pencereleri değiştirmek kadar kolay olsaydı."

Robert sesinde bir değişiklik olduğunun farkında değildi ancak Marion onun yüzünü inceleyip, "Yeni gelişmeler mi var?" dedi. "Korkarım var. Bugün öğleden sonra size anlatmak için gelecektim. Göründüğü kadarıyla tam *Ack-Emma* konuyu kapatırken –bugün yalnızca bir mektup var ve ılımlı bir mektup– ve Betty Kane olayından sıkılmışken, meseleyle *Watchman* ilgilenmeye başlayacak."

"Daha kaliteli bir gazete!" dedi Marion. "*Watchman*'ın, *Ack-Emma*'nın başarısız ellerinden meşaleyi kapması çok çekici bir tablo."

"*Ack-Emma*'nın rolüne soyunuyor," diye tanımlamıştı Ben Carley fakat altta yatan düşünce aynıydı.

"*Watchman* ofislerinde casuslarınız mı var, Bay Blair?" diye sordu Bayan Sharpe.

"Hayır, duyumu alan Nevil'dı. Müstakbel kayınpederinin, Larborough Piskoposu'nun bir mektubunu yayımlayacaklar."

"Hah!" dedi Bayan Sharpe. "Toby Byrne."

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordu Robert, kadının ses tonu ahşap üzerine dökülse verniğini kazır diye düşünürken.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Yeğenimle aynı okula gittiler. At eğitimcisi erkek kardeşimin oğluyla. Toby Bryne gerçekten de hiç değişmez."

"Anladığım kadarıyla onu sevmiyorsunuz."

"Onunla hiç tanışmadım. Bir keresinde tatilde yeğenimle birlikte onun evine tatile gittiler ama bize asla davet edilmedi."

"Öyle mi?"

"Ahırda çalışan erkek çocuklarının sabahın köründe kalktıklarını ilk kez keşfettiğinde dehşete düştü. Bunun kölelik olduğunu söyledi ve çocukların etrafında dolaşıp onları haklarını savunmaya kışkırttı. Söylediğine göre, birlik olurlarsa sabah dokuzdan önce tek bir at bile ahırdan dışarı çıkamazmış. Sonrasında çocuklar yıllarca onun taklidini yaptılar ama hiç davet edilmedi."

"Evet, hiç değişmiyor," dedi Robert. "O zamandan beri siyahilerden yetimhanelere kadar her konuda aynı tekniği kullanıyor. Bir şey hakkında ne kadar az şey bilirse, o kadar güçlü hisler besliyor. Nevil bahsi geçen mektup hakkında hiçbir şey yapılamayacağı fikrinde çünkü piskopos onu çoktan yazmış ve piskoposun yazdığı şeyin kâğıt çöpü olduğu düşünülemez. Ancak ben hiçbir şey yapmadan öylece oturamazdım bu yüzden akşam yemeğinden sonra onu aradım ve elimden geldiğince nazik bir şekilde çok kuşkulu bir davayı sahiplendiğine ve aynı zamanda muhtemelen masum iki insana zarar verdiğine dikkat çektim. Ama nefesimi boşuna tüketmişim. *Watchman*'ın özgür ifade için var olduğunu ve benim bu özgürlüğü kısıtlamaya çalıştığımı düşündü. Sonunda insanların linç edilmesini onaylayıp onaylamadığını sordum çünkü buna sebep olmak için elinden geleni yapıyordu. Bunu durumun ümitsiz olduğunu gördükten ve nezaketi bıraktıktan sonra sordum." Bayan Sharpe'ın onun için doldurduğu kahveyi aldı. "Beş ilçede suçluların korkulu rüyası ve bir bilim insanı olan babasından sonra üzücü bir düşüş."

"Toby Byrne piskopos olmayı nasıl başardı?" diye sordu Bayan Sharpe.

"Atanmasında Cowan'ın Kızılcık Sosu'nun önemli bir payı olduğunu düşünüyorum."

"Ah, evet. Hanımı. Bunu unutmuştum. Şeker alır mısınız, Bay Blair?"

"Bu arada, bunlar Franchise'ın bahçe kapısının iki yedek anahtarı. Sanırım biri bende durabilir. Bence diğerini de polise verseniz iyi olur, böylece etrafı istedikleri gibi gezebilirler. Ayrıca artık bir özel dedektifiniz olduğunu söylemeliyim." Robert onlara sabah sekiz buçukta ofis kapısında bekleyen Alec Ramsden'ı anlattı.

"*Ack-Emma*'daki fotoğrafı tanıyıp Metropolitan Polis Teşkilatı'na yazan kimse yok mu?" diye sordu Marion. "Tamamen ona umut bağlamıştım."

"Henüz değil. Ama hâlâ ümit var."

"*Ack-Emma* o fotoğrafı yayımlayalı beş gün oldu. Kızı hatırlayacak biri olsaydı şimdiye kadar hatırlardı."

"Bir köşeye atılmış şeyleri hesaba katmayız. Bu neredeyse her zaman böyle olur. Biri gazete kâğıdıyla kaplanmış bir paketi açarken, 'Olur şey değil, ben bu yüzü nerede gördüm?' der veya biri oteldeki çekmecelere gazete seriyordur. Ya da bunun gibi bir şey. Umudunuzu kaybetmeyin, Bayan Sharpe. Tanrı'nın ve Alec Ramsden'ın yardımıyla sonunda zaferi kazanacağız."

Marion ona ciddiyetle baktı. "Buna gerçekten inanıyorsunuz, değil mi?" dedi, olağanüstü bir şeyin farkına varan biri gibi.

"İnanıyorum," dedi Robert.

"Sonunda zaferi iyilerin kazanacağına inanıyorsunuz."

"Evet."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım aksi düşünülemeyeceği için. Bundan daha olumlu ve takdire layık bir şey olamaz."

BELONGS TO KÂHYUS TEAM

"Toby Byrne'e piskoposluk vermeyen bir Tanrı'ya daha çok inanırdım," dedi Bayan Sharpe. "Toby'nin mektubu ne zaman çıkacak, bu arada?"

"Cuma sabahı."

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi Bayan Sharpe.

15

Cuma günü öğleden sonra Robert, sonunda iyilerin kazanacağından artık o kadar emin değildi.

İnancını sarsan pikoposun mektubu değildi. Hatta cuma gününün olayları piskoposun hevesini kursağında bırakmıştı, hatta çarşamba sabahı Robert'a piskoposun gururunu kıracak herhangi bir şey için üzüleceği söylenseydi, buna inanmazdı.

Lord Hazretlerinin mektubu tam da kendisinden beklendiği gibiydi. *Watchman*'ın şiddete her zaman karşı çıkmış olduğunu ve elbette şimdi bunu görmezden gelmeye niyetli olmadığını ancak şiddetin bazı durumlarda derin sosyal huzursuzluğun, hıncın ve güvensizliğin belirtisi olduğunu yazıyordu. Yakın zamandaki Nullahbad olayında, örneğin. (Nullahbad vakasında "huzursuzluk, hınç ve güvensizlik", çalmaya geldikleri opal bileziği bulamayan ve intikam nedeniyle, bungalovda uyuyan yedi kişiyi yataklarında öldüren iki hırsızın bağrında gizliydi.) Kuşkusuz işçi sınıfının bir yanlışı düzeltmek istedikleri zamanlar olmuştu ve içlerinden daha hararetli olanların kişisel protestoya yeltenmelerine şaşılmamalıydı. (Robert, Bill ile Stanley'nin pazartesi gecesi gelen serserileri "hararetli tipler" kisvesi altın-

da haklı bulamayacaklarını düşündü ve Franchise'ın zemin kat pencerelerinin tamamen enkaz haline getirilmesi için "kişisel protesto" ifadesinin hafif kaldığına karar verdi.) Huzursuluktan dolayı suçlanması gereken insanlar (*Watchman*'ın çirkin şeylerin daha usturuplu söylenmesine dair bir tutkusu vardı: huzursuzluk, temel sosyal olanaklardan mahrum, utangaç, talihsiz; oysa dünyanın geri kalanı şiddetten, yoksullardan, zihinsel özürlülerden ve fahişelerden bahsediyordu ve Robert şimdi düşününce, *Ack-Emma* ile *Watchman*'ın fahişelerin yanlış yola sapmış altın kalpli kadınlar olduğu inancını paylaştıklarını fark etti) belki de öfkelerini açıkça gösteren, yanlış yönlendirilen o insanlar değildi; acizlikleri, beceriksizlikleri ve gayretsizlikleri düşen bir davanın adaletsizliğine yol açan o güçlerdi. İngiliz köklerine göre adalet yalnızca yerine getirilmemeli, aynı zamanda yerine getirildiği gösterilmeliydi ve bunun yeri de halka açık mahkemeydi.

"Polisin, kaybedeceğine önceden hüküm vermiş olduğu bir dava hazırlayarak boşa vakit harcamasının kime faydası olacağını düşünüyor?" diye sordu Robert, mektubu okuyan Nevil'a.

"*Bizim* açımızdan iyi olurdu," dedi Nevil. "Belli ki bunu düşünememiş. Sulh Hâkimi davayı düşürürse, onun zavallı yaralı çocuğunun yalan söylediği iddiasından kaçınılamaz, değil mi? Morluklara geldin mi?"

"Hayır."

Morluklardan yazının sonuna doğru bahsediliyordu. Lord Hazretlerinin söylediğine göre, bu genç ve masum kızın "zavallı bereli vücudu" onu korumakta ve şimdi de savunmakta başarısız olan bir hukukun feryat eden töhmetiydi. Bu olayın tamamı en sıkı araştırmayı gerektiriyordu.

"Bu yazı bu sabah Metropolitan Polis Teşkilatı'nı çok mutlu ediyor olmalı," dedi Robert.

"Bugün öğleden sonra," diye düzeltti Nevil.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Neden öğleden sonra?"

"Teşkilatta hiç kimse *Watchman* gibi düzmece bir yayını okumaz. Biri öğleden sonra gazeteyi onlara gönderene kadar onu görmeyeceklerdir."

Oysa görmüşlerdi. Grant gazeteyi trende okumuştu. Gazete bayiinden diğer üç gazeteyle birlikte onu da almıştı; seçimi olduğundan değil, yarışmaya katılan güzellerle süslü renkli kapaklı yayınlar ile *Watchman* arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığından.

Robert ofisten çıktı ve Franchise'a götürmek için yanına *Watchman* ile artık kesinlikle Franchise vakasıyla ilgilenmeyen o sabahın *Ack-Emma*'sını aldı. Çarşamba günü yazılan o son, ılımlı mektuptan beri gazete meseleden bahsetmeyi bırakmıştı. Güzel bir gündü; Franchise'ın bahçesindeki çimenler şaşılacak biçimde yeşildi, evin kirli beyaz ön cephesi güneş ışığıyla güzelleşerek zarif bir görünüme bürünmüştü, gül rengi tuğla duvardan yansıyan ışık eski püskü oturma odasını aydınlatarak ona gülümseyen bir sıcaklık katıyordu. Üçü orada büyük bir gönül rahatlığı içinde oturdular. *Ack-Emma* onları halkın önünde küçük düşürmeyi bırakmıştı; piskoposun mektubu o kadar da kötü değildi; Alec Ramsden, Larborough'da onlar için çalışıyordu ve kuşkusuz eninde sonunda onların kurtuluşu olacak gerçekleri gün yüzüne çıkaracaktı; berrak, kısa geceleriyle yaz gelmişti; Stanley "harika bir dost" olduğunu ispatlıyordu; önceki gün Sharpe'lar manzaranın bir parçası haline gelme planlarını gerçekleştirmek üzere Milford'a kısa bir ziyaret daha yapmışlardı ve göz dikmeler, yan yan bakmalar ve birkaç duyulabilir yorum dışında başlarına tatsız bir şey gelmemişti. Sonuç olarak bu buluşmada hepsinin hissettiği, her şeyin daha kötü olabileceği yönündeydi.

"Bu ne kadar etkili olacak?" diye sordu Bayan Sharpe Robert'a, incecik işaret parmağını *Watchman*'ın mektup sayfasına bastırarak.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Fazla değil sanırım. Anladığım kadarıyla, bugünlerde *Watchman* zümresi arasında bile piskoposa biraz şüpheyle bakılıyor. Mahoney'yi desteklemesi ona fayda sağlamadı."

"Mahoney kimdi?" diye sordu Marion.

"Mahoney'yi unuttunuz mu? Kalabalık bir İngiliz caddesinde bir kadının bisikletinin sepetine bomba koyan ve daha sonra alyansından teşhis edilen kadın da dahil olmak üzere dört kişiyi paramparça eden İrlandalı 'vatanseverdi'. Piskopos, Mahoney'nin yalnızca yanlış yönlendirildiğini, katil olmadığını savundu; bastırılmış bir azınlık için savaştığını –İrlandalılar, ister inanın ister inanmayın– ve onu kurban etmememiz gerektiğini söyledi. Bu kadarı *Watchman* okurlarının bile hazmedemeyeceği kadar fazlaydı ve duyduğum kadarıyla, o zamandan beri piskopos eskisi kadar prestij sahibi değil."

"İnsanın kendisiyle ilgili olmayan şeyleri unutması şaşırtıcı değil mi?" dedi Marion. "Mahoney'yi astılar mı?"

"Sancılı şaşkınlığına rağmen astıklarını söylemekten mutluyum. Ondan önce aynı işi yapmış olanların çoğu, kimseyi kurban etmememiz gerektiği, onların cinayete en tehlikeli işlerden biri gözüyle bakmadığı iddiasından faydalanmıştı. Cinayet, hızla bankacılık kadar güvenli hale geliyordu."

"Bankacılıktan söz açılmışken," dedi Bayan Sharpe, "sanırım en iyisi mali durumumuzun size açıklanması olur ve bunun için yaşlı Bay Crowle'nin mali işlerimizi yöneten avukatlarıyla iletişime geçebilirsiniz. Onlara yazıp size tüm detayları anlatmaları gerektiğini açıklayacağım, böylece ne kadar gelirimiz ve giderimiz olduğunu bilir, ismimizi savunmak amacıyla paranın harcanmasında uygun düzenlemeleri yapabilirsiniz. Paranın bu şekilde harcanmasını kesinlikle planlamamıştık."

"Harcayacak paramız olduğu için şükran duymalıyız," dedi Marion. "Böyle bir durumda meteliksiz biri ne yapar?"

Robert bunu cidden bilmiyordu.

Crowle'nin avukatlarının adresini aldı ve Lin Hala'yla öğle yemeği yemek için eve gitti. Geçen cuma Bill'in masasında *Ack-Emma*'nın baş sayfasını ilk görüşünden beri hiç o kadar mutlu hissetmemişti. Kötü fırtınaya tutulan birinin, gök gürültüsü doğrudan başının üstünde duyulmamaya başladığında hissettiği gibi hissediyordu; her şey devam edecekti ve muhtemelen yine çok tatsız olacaktı ama bir dakika önce korkunç "şu andan" başka hiçbir şey yokken, şimdi bir gelecek görülebiliyordu.

Lin Hala bile Franchise'ı bir süreliğine unutmuş gibiydi; yumuşaktı, sevimliydi ve formundaydı. Saskatchewan'daki Lettice'in ikizleri için aldığı doğum günü hediyeleriyle meşguldü. Robert'ın en sevdiği öğle yemeğini hazırlatmıştı –soğuk domuz budu, haşlanmış patates ve bol kremalı puding– ve Robert, o günün *Watchman*'ın onlara karşı başlatacağı kampanyanın başlangıcı olacağı için ödünün koptuğu cuma günü olduğuna inanmakta anbean zorlanıyordu. Lettice'in eşinin dediği gibi, Larborough Piskoposu'nu "bozuk bir sifon" gibi görüyordu Robert. Neden ona boşuna kafa yorduğunu şimdi anlayamıyordu.

Bu ruh haliyle ofise geri döndü. Ve Hallam'ın çağrısına cevap vermek için ahizeyi bu ruh haliyle kaldırdı.

"Bay Blair?" dedi Hallam. "Rose ve Crown'dayım. Korkarım size kötü haberlerim var. Komiser Grant burada."

"Rose ve Crown'da mı?"

"Evet. Ve elimde bir emir var."

Robert'ın beyni durdu. "Arama emri mi?" diye sordu aptal aptal.

"Hayır, tutuklama emri."

"Hayır!"

"Korkarım öyle."

"Ama *olamaz*!"

"Sizin için tam bir şok olduğunu anlıyorum. Kabul etmeliyim ki bunu ben de beklemiyordum."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Yani bir şahit, olayı teyit eden bir şahit mi bulmuş?"

"İki şahidi var. Dava sağlam kazığa bağlandı ve kurdeleyle sarıldı."

"Buna inanamıyorum."

"Buraya mı gelirsiniz yoksa biz mi oraya gelelim? Sanırım bizimle birlikte gelmek istersiniz."

"Ama nereye? Ah, evet. Evet, tabii ki geleceğim. Şimdi Rose ve Crown'a geliyorum. Neredesiniz? Lobide mi?"

"Hayır. Grant'in odasında, 5 numara. Caddeye bakan kanatlı pencereli oda, barın üzerinde."

"Tamam. Hemen geliyorum. Hey!"

"Evet?"

"İkisi için de mi tutuklama emri var?"

"Evet. İkisi için de."

"Tamam. Teşekkürler. Bir dakika sonra yanınızdayım."

Robert soluğunu düzenlemek ve kendini duruma alıştırmak için bir dakika oturdu. Nevil iş için dışarıdaydı ama zaten Nevil her zaman manevi destek olamıyordu. Robert yerinden kalktı, şapkasını aldı ve "ofisin" kapısına gitti.

"Bay Heseltine, lütfen," dedi, daha genç elemanların yanında her zaman takındığı nazik tavrıyla ve yaşlı adam koridor boyunca aydınlık girişe kadar peşinden gitti.

"Timmy," dedi Robert, "başımız belada. Merkez Teşkilattan Komiser Grant, Franchise'taki kadınları tutuklamak için elinde tutuklama emriyle burada." Ağzından çıkanlara inanmakta zorlanıyordu.

Yaşlı Bay Heseltine da inanamıyordu; bu apaçık ortadaydı. Hiçbir şey diyemeden bakakaldı, solgun yaşlı gözleri donakalmıştı.

"Senin için de şok oldu, değil mi Timmy?" Robert hassas kâtipten destek görmeyi ummamalıydı.

Ama şokta, hassas ve yaşlı olsa da Bay Heseltine hukuk kâtibiydi ve destek gelmek üzereydi. Bunca yıllık tecrübesiyle beyni eldeki verileri otomatik olarak değerlendirirdi.

BELONGS TO KÂHYUS TEAM

"Tutuklama emri," dedi. "Neden *tutuklama emri*?"

"Çünkü o olmadan kimseyi tutuklayamazlar," dedi Robert biraz sabırsızca. Yaşlı Timmy işini unutmaya mı başlamıştı?

"Onu kastetmedim. Demek istediğim, hafif bir suçla itham ediliyorlar, ağır suçla değil. Onları kesinlikle mahkemeye celp edebilirler, Bay Robert. Hafif bir suç için *tutuklanmaları* gerekmiyor, değil mi? "

Robert bunu düşünmemişti. "Mahkeme celbi," dedi. "Evet, neden celp yollanmadı? İsterlerse onları tutuklamalarını engelleyecek hiçbir şey yok elbette."

"Ama neden istesinler? Sharpe'lar gibi insanlar hiçbir yere kaçmazlar. Mahkeme huzuruna çıkmayı beklerlerken kimseye zarar verecek bir şey de yapmazlar. Tutuklama emrini kim çıkarmış, söylediler mi?"

"Hayır, söylemediler. Çok teşekkürler, Timmy, sert bir içki kadar iyi geldin. Şimdi Rose ve Crown'a gitmeliyim –Komiser Grant Hallam'la birlikte– ve problemle yüzleşmeliyim. Franchise'ı uyarmanın yolu yok çünkü telefonları yok. Oraya Grant ve Hallam'la birlikte gitmek zorunda kalacağım. Ve daha bu sabah gün ışığını görmeye başladığımızı düşünüyorduk. Geldiğinde Nevil'a anlatırsın, değil mi? Ve aptalca ya da düşüncesizce bir şey yapmasına engel olursun."

"Çok iyi bilirsiniz Bay Robert, Bay Nevil'ın istediği bir şeyi yapmasına asla engel olamadım. Gerçi son bir haftadır bana şaşırtıcı biçimde aklı başındaymış gibi geldi. Mecazi anlamda yani."

"Umarım öyle devam eder," dedi Robert, güneşli caddeye çıkarken.

Rose ve Crown'da öğleden sonra tenha saatti ve Robert kimseyle karşılaşmadan koridoru geçip geniş merdivenlerden yukarı çıkarak 5 numaralı odanın kapısını çaldı. Her zamanki gibi sakin ve nazik olan Grant onu içeri aldı. Mutsuz görünen Hallam, cam kenarındaki tuvalet masasına yaslanıyordu.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Bunu beklemediğinizi tahmin ediyorum, Bay Blair," dedi Grant.

"Hayır, beklemiyordum. Samimi olmak gerekirse, benim için büyük şok oldu."

"Oturun," dedi Grant. "Sizi acele ettirmek istemiyorum."

"Komiser Hallam'ın söylediğine göre yeni bir kanıtınız varmış."

"Evet, kesin kanıt olduğunu düşünüyoruz."

"Ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Elbette. Elimizde Betty Kane'in otobüs durağından bir arabayla alındığını gören bir adam var..."

"*Bir* araba," dedi Robert.

"Evet, dediğiniz gibi bir araba ama arabanın tarifi Sharpe'ların arabasına uyuyor."

"İngiltere'de on bin diğer arabanın tarifi de onlarınkine uyuyor. Başka?"

"Franchise'ın temizlik işlerine yardım etmek için haftada bir kez eve giden çiftlikten bir kız, çatı katından gelen çığlıklar duyduğuna dair yemin edebileceğini söylüyor."

"Haftada bir kez mi *gidiyormuş*? Artık gitmiyor mu?"

"Kane olayının dedikodusu yayıldığından beri gitmiyormuş."

"Anlıyorum."

"Tek başına pek de değerli deliller değiller ama kızın hikâyesinin birer kanıtı olarak çok değerliler. Örneğin, kız o Larborough-Londra otobüsünü gerçekten kaçırmış. Tanığımız, yolun bir kilometre kadar ilerisinde otobüsün yanından geçtiğini söylüyor. Birkaç dakika sonra otobüs durağını gördüğünde kız orada bekliyormuş. Mainshill'den geçen Londra anayolu uzun, düz bir yol..."

"Biliyorum. Bunu biliyorum."

"Evet, pekâlâ, adamın kızla arasında hâlâ biraz mesafe varken arabanın kızın yanında durduğunu, kızın arabaya bindiğini ve götürüldüğünü görmüş."

"Fakat arabayı kimin sürdüğünü görmemiş, değil mi?"

"Hayır. Bunu göremeyecek kadar uzaktaymış."

"Ve şu çiftlikten gelen kız... Çığlıklarla ilgili söylediklerini gönüllü mü söyledi?"

"Bize söylemedi. Arkadaşlarına bundan bahsetmiş ve biz de bu bilgi doğrultusunda hareket edip kızın yeminli olarak hikâyeyi tekrarlamaya gayet istekli olduğunu gördük."

"Arkadaşlarına bu konudan Betty Kane'in kaçırıldığı dedikodusu yayılmadan önce mi bahsetmiş?

"Evet."

Bunu beklemeyen Robert beyninden vurulmuşa döndü. Bu gerçekten doğruysa –kız Sharpe'ların başı derde girmeden önce çığlıklardan bahsettiyse– o zaman kanıt aleyhte olurdu. Ayağa kalkıp huzursuzca pencereye gidip geri döndü. Kıskançlıkla Ben Carley'yi düşündü. Ben, bu durumdan onun gibi nefret etmez, kendini yetersiz ve ne yapacağını bilmez halde hissetmezdi. Ben kendini rahat hissederdi; beyni problemden ve zekâsıyla yasal otoriteyi alt etme umudundan zevk alırdı. Robert yasal otoriteye karşı derinden gelen saygısının ona kazanç sağlamaktan çok engel olduğunun farkındaydı; Ben'in otoritenin alt edilmek için var olduğuna dair doğuştan gelen inancına Robert'ın da ihtiyacı vardı.

"Pekâlâ, bu kadar açık sözlü olduğunuz için teşekkür ederim," dedi sonunda. "Şimdi, bu insanları itham ettiğiniz suçu küçümsemiyorum ancak bu hafif bir suç, ağır bir suç değil. O halde tutuklamak neden? Bir mahkeme celbi elbette gereğini görür."

"Sırada mahkeme celbi de olacak elbette," dedi Grant yumuşakça. "Ancak suçun ağırlaştırıldığı davalarda –ve üstlerim bu davaya ciddi bakıyorlar– tutuklama emri çıkarılır."

Robert, *Ack-Emma*'nın ısrarlı ilgisinin ne kadarının teşkilatın soğukkanlı yargılarını etkilediğini düşünmekten kendini alamadı. Grant'le göz göze geldi ve Grant'in düşüncelerini okuduğunu anladı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Kız tam bir ay boyunca kayıptı, bir veya iki gün eksik," dedi Grant, "ve tekrar tekrar, kasıtlı olarak çok kötü bir şekilde dövülmüştü. Bu hafife alınacak bir dava değil."

"Peki, onları tutuklayarak ne kazanacaksınız?" diye sordu Robert, Bay Heseltine'ın fikrini anımsayarak. "Bu insanların orada olmayıp suçlamaya cevap vermemeleri söz konusu değil. O zaman aralığında benzer bir suç işlemeleri de söz konusu değil. Ne zaman mahkemeye çıkmalarını istiyorsunuz, bu arada?"

"Onları pazartesi günü sulh mahkemesine çıkarmayı planladım."

"O halde onlara bir mahkeme celbi göndermenizi öneriyorum."

"Üstlerim tutuklanmalarına karar verdiler," dedi Grant duygusuzca.

"Ama siz kendi hükmünüzü verebilirsiniz. Üstlerinizin yerel şartlardan haberi olamaz, örneğin. Evin sakinleri giderse Franchise bir hafta içinde enkaza dönecek. Üstleriniz bunu düşündüler mi? Hem bu kadınları tutuklarsanız onları yalnızca pazartesiye kadar gözaltında tutabilirsiniz, ben kefaletle serbest bırakılmalarını isteyinceye kadar. Sırf onları tutuklamak adına Franchise'ta holiganlığı göze almak çok yazık olur. Komiser Hallam'ın evin korunması için ayıracak adamı olmadığını da biliyorum."

Bu sağlı sollu misilleme ikisini de duraksattı. İngiliz ruhunda mülkiyete duyulan saygının bu kadar kökleşmiş olması şaşırtıcıydı; Grant'in yüzündeki ilk değişim, evin muhtemelen enkaz haline geleceği söylendiğinde belirmişti. Robert savını destekleyebildiği için camları kıran serserileri umulmadık bir kibarlıkla düşündü. Hallam'a gelince, sınırlı polis gücü bir yana bırakılırsa, bölgesinde holiganlığın yeniden hortlaması ve yeni suçluların peşine düşme olasılığını hoş görmesi muhtemel değildi.

Uzun bir sessizlikten sonra Hallam çekinerek, "Bay Blair'ın söylediklerinin mantıklı bir yanı var. Kırsal kesimde duygular

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

çok şiddetli ve boş bırakılırsa eve dokunmayacaklarından şüpheliyim. Özellikle de tutuklama haberi yayılırsa."

Yine de Grant'i ikna etmek neredeyse yarım saat aldı. Her nedense Grant için bu olayda kişisel bir unsur vardı ve Robert, bunun ne olabileceğini ya da neden olabileceğini kestiremiyordu.

"Pekâlâ," dedi komiser nihayet, "mahkeme celbi için bana ihtiyacınız yok." Son derece mutlu ve rahatlamış olan Robert, Grant'te bir çıbanı yarması istenen bir cerrahın küçümseyici tavrı olduğunu düşündü. "O işi Hallam'a bırakacağım ve şehre geri döneceğim. Ama pazartesi günü mahkemede olacağım. Ceza davası olarak görülmesi muhtemel, yani onları mahkemeye kadar hapiste tutmaktan kaçınırsak doğrudan ceza mahkemesine gidebilir. Sizce savunmanız pazartesi gününe kadar hazır olabilecek mi?"

"Komiser, müvekkillerimin sahip olduğu tüm savunmayla çay saatine kadar hazır olabiliriz," dedi Robert buruk bir şekilde.

Hayrettir ki Grant her zamankinden daha açık bir gülümsemeyle ona döndü; bu nazikçe bir gülümsemeydi. "Bay Blair," dedi, "bu öğlen beni bir tutuklamadan vazgeçirdiniz fakat bunu size karşı kullanmayacağım. Aksine müvekkilleriniz avukatları açısından hak ettiklerinden daha şanslılar. Savunma konusunda daha az şanslı olmaları için dua edeceğim! Aksi takdirde kendimi onlara tanıklık etmeye ikna olmuş halde bulabilirim."

Böylece Robert, Franchise'a yanında Grant ve tutuklama emri olmadan gidecekti. Dışarı Hallam'ın tanıdık arabasıyla, arabanın koltuk cebinde mahkeme celbiyle çıktı. Nasıl kurtulduklarını düşündükçe iç rahatlığından midesi bulanıyordu, nasıl zor bir duruma düştüklerini düşününce de kaygıdan.

"Komiser Grant'in tutuklama emrini uygulamaya karşı özel bir ilgisi var gibiydi," dedi Hallam'a yolda giderlerken. "Onu rahatsız eden şey *Ack-Emma* mı sence?"

"Ah, hayır," dedi Hallam. "Grant bu tip şeylere karşı bir insanın olabileceği en yüksek seviyede kayıtsızdır."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"O halde neden?"

"Şey, benim inancıma göre –kesinlikle aramızda kalacak– onu aptal yerine koydukları için onları affedemiyor. Sharpe'ları yani. Teşkilatta insanları iyi muhakeme etme yeteneğiyle meşhurdur, anlarsın. Yine aramızda kalsın, Kane denen kız ya da onun hikâyesi pek de umurunda değil. Franchise'taki kadınları gördüğünde, tüm kanıtlara rağmen kızdan ve hikâyesinden daha az hoşlandı. Şimdi kandırıldığını düşünüyor ve bunu hafife almıyor. Sanırım o tutuklamayı kadınların misafir odasında gerçekleştirmek ona büyük zevk verirdi."

Franchise'ın bahçe kapısının önünde durduklarında Robert anahtarını çıkardı ve Hallam, "İki kanadı da açarsan kısa süreliğine de olsa arabayı içeri sokarım. Burada olduğumuzu ilan etmemize gerek yok," dedi. Ve sağlam demir kanatları açan Robert, ülkeyi ziyaret eden aktrislerin, "Polis memurlarınız harika," derken daha hiçbir şey görmediklerini düşündü. Tekrar arabaya bindi ve Hallam kısa, düz garaj yolunu geçip daire biçimindeki yoldan kapıya gitti. Robert arabadan inerken, evin köşesinden bahçıvan eldivenleri ve çok eski bir etekle Marion geldi. Rüzgârla alnında uçtuğu yerde gür, siyah saçları tatlı bir duman rengine dönüşmüştü adeta. Yaz güneşi tenini esmerleştirmişti ve çingenelere her zamankinden çok benziyordu. Beklemediği bir anda Robert'a rastladığından yüz ifadesini kontrol edecek zamanı olmadı ve onu gördüğünde tüm yüzünün aydınlanışı Robert'ın yüreğini altüst etti.

"Ne hoş!" dedi Marion. "Annem hâlâ istirahat ediyor ama az sonra aşağı iner ve çay içebiliriz. Ben..." Bakışları Hallam'a çevrildi ve sesi tereddütle kısıldı. "Tünaydın, komiser."

"Tünaydın, Bayan Sharpe. "Annenizin istirahatini böleceğim için üzgünüm ama belki ona aşağı inmesini söylersiniz. Konu önemli."

Marion bir an duraksadı ve sonra onları eve yöneltti. "Evet, elbette. Yeni... Yeni bir gelişme mi oldu? İçeri girip oturun."

Onları Robert'ın artık çok iyi bildiği misafir odasına aldı –güzel ayna, korkunç şömine, boncuk işlemeli koltuk, iyi "parçalar", solup kirli griye dönmüş eski, pembe halı– ve orada durup onların yüzlerini inceleyerek ortamdaki yeni tehdidin kokusunu aldı.

"Ne oldu?" diye sordu Robert'a.

Ancak Hallam, "Bence Bayan Sharpe'ı getirirseniz ve ikinize aynı anda anlatırsam daha kolay olur," dedi

"Evet. Evet, tabii ki," dedi Marion ve gitmek üzere döndü. Fakat gitmesine gerek kalmadı. Bayan Sharpe odaya girdi. Tıpkı önceki olayda Hallam ve Robert orada birlikteyken olduğu gibiydi: Yastığının yukarı ittiği kısa, beyaz saçları diken diken olmuştu, martılarınkine benzeyen gözleri parlak ve sorgulayıcıydı.

"Sadece iki tür insan sessiz arabalarla gelir," dedi. "Milyonerler ve polisler. Milyoner bir tanıdığımız olmadığına göre –ve polis tanıdıklarımız gittikçe arttığına göre– *bizim* tanıdıklarımızdan birilerinin geldiğini anladım."

"Korkarım her zamankinden daha soğuk karşılanacağım, Bayan Sharpe. Size ve kızınıza bir mahkeme celbi vermeye geldim."

"Mahkeme celbi mi?" dedi şaşırıp kalan Marion.

"Pazartesi sabahı adam kaçırma ve darp etme suçlamalarına karşı cevap vermek üzere sulh mahkemesinde olmanız gerektiğini tebliğ eden bir celp." Hallam'ın mutlu olmadığı belliydi.

"Buna inanmıyorum," dedi Marion yavaşça. "Buna inanmıyorum. Yani bizi bunlarla mı suçluyorsunuz?"

"Evet, Bayan Sharpe."

"Ama nasıl? Neden şimdi?" Robert'a döndü.

"Polis ihtiyacı olan teyit edici kanıtı bulduğunu düşünüyor," dedi Robert.

"Ne kanıtı?" diye sordu ilk kez tepki veren Bayan Sharpe.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Bence en iyi plan Komiser Hallam'ın her ikinize de celpleri vermesi olur. O gittikten sonra durumu uzun uzun tartışabiliriz."

"Yani, bunu kabul etmek zorunda mıyız?" dedi Marion. "Böyle bir şeye cevap vermek, böyle bir şeyle suçlanmak için açık bir duruşmaya annemle birlikte çıkmak zorunda mıyız?"

"Korkarım başka bir alternatif yok."

Marion onun net cevabından yarı korkmuş, destek olmamasından ötürü de yarı içerlemiş gibiydi. Ona evrakı uzatırken Hallam da bunun farkına varmış ve kendi adına içerlemiş gibi görünüyordu.

"Belki de Bay Blair söylemez diye size şunu söylemeliyim: O burada olmasaydı yalnızca mahkeme celbi almayacaktınız, tutuklanacaktınız ve bu gece kendi yataklarınız yerine bir hücrede uyuyacaktınız. Zahmet etmeyin, Bayan Sharpe, yolu kendim bulurum."

Onun gidişini izleyen ve bu odaya ilk gelişinde Bayan Sharpe'ın onu nasıl terslediğini hatırlayan Robert, hesaplaştıklarını düşündü.

"Bu doğru mu?" diye sordu Bayan Sharpe.

"Tamamen doğru," dedi Robert ve Grant'in onları tutuklamak üzere gelişini anlattı. "Fakat bundan kurtulduğunuz için teşekkür etmeniz gereken kişi ben değilim, ofisteki yaşlı Bay Heseltine." Yaşlı kâtibin beyninin yasal türden uyarıcılara karşı nasıl otomatikman tepki verdiğini açıkladı.

"Peki, sahip olduklarını düşündükleri şu yeni kanıt ne?"

"Ellerinde sağlam kanıt var," dedi Robert. "Bu konuda şüpheye yer yok." Onlara Mainshill'den geçen Londra yolunda kızın arabayla alınışını anlattı. "Bu sadece her zaman şüphe ettiğimiz şeyi doğruluyor: Kız evine gider gibi Cherrill Caddesi'nden çıktığında aslında randevusuna gidiyordu. Ama diğer kanıt çok daha ciddi. Bir keresinde bana çiftlikten bir kızın haftada bir gün temizliğe geldiğini söylemiştiniz."

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Rose Glyn, evet."

"Anladığım kadarıyla dedikodu yayıldığından beri gelmiyor."

"Dedikodu yayıldığından beri mi? Kastettiğiniz Betty Kane'in hikâyesi mi? Ah, kız bu olay ortaya çıkmadan önce kovuldu."

"*Kovuldu* mu?" dedi Robert hızla.

"Evet. Neden o kadar şaşırdınız? Bizim tecrübelerimize göre ev hizmetlerinde çalışanların kovulması beklenmedik bir hadise değildir."

"Hayır, ama bu olayda pek çok şeyi açıklayabilir. Onu neden kovdunuz?"

"Hırsızlıktan," dedi yaşlı Bayan Sharpe.

"Ortada bırakılmışsa cüzdandan her zaman bir-iki şilin çalıyordu," diye devam etti Marion, "ama yardıma çok ihtiyacımız olduğundan görmezden geliyorduk ve cüzdanları ondan uzak tutuyorduk. Ayrıca çorap gibi ufak tefek, taşınabilir şeyler de alıyordu. Sonra tam yirmi yıldır sahip olduğum kol saatini aldı. Bir şeyler yıkamak için saati çıkarmıştım –sabun köpükleri insanın kollarına doğru yükselir, bilirsiniz– ve saati almak için geri döndüğümde gitmişti. Kıza sordum ama tabii ki 'saati görmemişti.' Bu kadarı çok fazlaydı. O saat benim bir parçamdı, tıpkı saçlarım ya da tırnaklarım gibi. Saati bulmamızın yolu yoktu çünkü elimizde onu kızın aldığına dair hiçbir kanıt yoktu. O gittikten sonra bu konuyu konuştuk ve ertesi sabah çiftliğe kadar yürüyüp artık ona ihtiyacımız olmadığını belirttik. Bir salı günüydü –her zaman pazartesileri gelirdi– ve o gün öğleden sonra, annem istirahate çekildiğinde arabada Betty Kane'le birlikte Komiser Grant geldi."

"Anladım. Çiftlikte kıza kovulduğunu söylediğinizde çevrede başka biri var mıydı?"

"Hatırlamıyorum. Sanmıyorum. Kız çiftlikten değil. Yani Staples Ailesi'nden değil; onlar çok hoş insanlardır. Irgatlardan birinin kızıydı. Hatırladığım kadarıyla kızla kaldıkları kulübenin önünde karşılaştık ve geçerken durumu bildirdik."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Nasıl tepki verdi?"

"Kıpkırmızı oldu ve biraz öfkelendi."

"Pancar gibi kızardı ve erkek hindi gibi başkaldırdı," dedi Bayan Sharpe. "Bunu niye soruyorsunuz?"

"Çünkü burada çalışırken çatı katınızdan çığlıklar duyduğuna dair yeminli ifade verecek."

"Gerçekten mi?" dedi Bayan Sharpe, uzun uzun düşündükten sonra.

"Daha da kötüsü, Betty Kane belasıyla ilgili söylentiler yayılmadan önce çığlıklardan bahsettiğine dair kanıt var."

Bunun üzerine tam bir sessizlik oldu. Robert evin ne kadar sessiz, ne kadar ölü olduğunu bir kez daha fark etti. Şömine rafındaki Fransız saat bile sessizdi. Penceredeki perde ani bir rüzgârla içeri doğru uçuyor ve bir filmde hareket edermiş gibi sessizce yerine geri dönüyordu.

"Bu," dedi Marion sonunda, "darbe niteliğinde."

"Evet. Kesinlikle."

"Sizin için de bir darbe."

"Bizim için, evet."

"Profesyonel anlamda söylemedim."

"Öyle mi? Ne anlamda söylediniz o halde?"

"Yalan söylediğimiz ihtimaliyle karşı karşıya geldiniz."

"Gerçekten, Marion!" dedi Robert sabırsızca. Kadının ismini ilk kez kullanmıştı ve bunun farkına varmamıştı. "Bir şeyle karşı karşıya kaldıysam, o da sizin sözünüz ile Rose Glyn'ın arkadaşlarının sözü arasındaki seçimdir."

Fakat Marion onu dinliyormuş gibi görünmüyordu. "Keşke," dedi hararetle, "ah, keşke bizim lehimize ufak, ufacık bir kanıt olsaydı! Onun, o kızın yaptığı her şey, her şey yanına kâr kalıyor. Biz sürekli, 'bu doğru değil,' deyip duruyoruz ama doğru olmadığını *gösterecek* yolumuz yok. Her şey aleyhimize. Her şey sonuçsuz. Her şey dayanaksız inkârdan ibaret. Tüm parçalar

onun yalanlarını desteklemek üzere birleşiyor fakat bizim doğru söylediğimizi kanıtlamamıza yardım edecek hiçbir şey olmuyor. Hiçbir şey!"

"Otur, Marion," dedi annesi. "Öfke nöbetinin bir faydası olmaz."

"O kızı öldürebilirim; onu öldürebilirim. Tanrım, bir yıl boyunca günde iki kez ona işkence edebilir ve sonra yılın ilk günü yeniden başlayabilirim. Bize yaptıklarını düşündükçe ben..."

"Düşünmeyin," diyerek onun sözünü kesti Robert. "Onun yerine açık mahkemede kızın halkın gözünden düşeceği günü düşünün. İnsan doğası hakkında bir şeyler biliyorsam bu, Bayan Kane'i birisi tarafından dövülmekten çok daha fazla incitecektir."

"Bunun mümkün olabileceğine hâlâ inanıyor musunuz?" diye sordu Marion şüpheyle.

"Evet. Bunu nasıl yapacağımızı tam olarak bilmiyorum. Ama yapacağımıza inanıyorum."

"Lehimize ufacık bir kanıt olmadan mı, bir tek kanıt ve kanıtlar sadece... sadece onun için çiçeklenirken mi?"

"Evet. Buna rağmen."

"Bu sadece doğuştan gelen bir iyimserlik mi, Bay Blair," diye sordu Bayan Sharpe, "yoksa iyilerin zaferine duyduğunuz doğal bir inanç mı ya da ne?"

"Bilmiyorum. Hakikatin kendi geçerliliği olduğunu düşünüyorum."

"Dreyfus hakikati pek geçerli bulmuyordu; Slater da öyle; kayıtlara geçen başka kişiler de öyle," dedi, umursamaz bir alaycılıkla.

"Sonunda geçerli buldular."

"Doğrusu ömrümü hapishanede hakikatin geçerliliğini göstermesini bekleyerek geçirmeye can atmıyorum."

"İşin o noktaya geleceğine inanmıyorum. Yani hapishaneye. Pazartesi günü orada hazır bulunmak zorunda kalacaksınız ve

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

yeterli savunmamız olmadığından şüphesiz mahkemeye gönderileceksiniz. Ancak kefaletle serbest bırakılmanızı isteyeceğiz ve bu da, Norton Ceza Mahkemesine kadar burada kalmaya devam edebileceğiniz anlamına geliyor. Umarım ondan önce Alec Ramsden kızın nerede olduğunu bulmuş olacaktır. Unutmayın, o ay boyunca ne yaptığını bilmemize bile gerek yok. Tek ispatlamamız gereken, sizin onu aldığınızı söylediği gün başka bir şey yaptığı. Bu kısmı ortaya çıkarırsak bütün hikâye çöker. Ve benim arzum bunu herkesin içinde ortaya çıkarmak."

"*Ack-Emma*'nın bizi soyduğu gibi onu herkesin içinde soymak mı? Sizce bu umurunda olacak mı?" dedi Marion. "Bizim umursadığımız gibi umursayacak mı?"

"Bir gazete sansasyonunun kadın kahramanı olmak, üstelik sevgi dolu ve anlayışlı bir ailenin taparcasına sevilen odak noktası olmak ve sonra halkın gözünde bir yalancı, sahtekâr ve iffetsiz olarak açığa çıkmayı mı? Bence umursayacaktır. Ve bilhassa önemseyeceği bir şey var. Yaptığı kaçamağın bir sebebi de, Leslie Wynn'ın ilgisini yeniden kazanmaktı; delikanlı nişanlandığında Betty'nin yitirdiği ilgi. Mağdur bir kahraman olduğu sürece bu ilgi güvencedeydi, foyasını ortaya çıkardığımızda bunu sonsuza dek kaybedecek."

"Nazik damarlarınızda insan merhametinin sütünün böyle kesildiğini göreceğimi hiç düşünmezdim, Bay Blair," dedi Bayan Sharpe.

"Çocuğun nişanlanması sonucu kaçmış olsaydı –ki çok büyük olasılıkla öyle– ona yalnızca acırdım. İstikrarsız olduğu bir yaşta ve çocuğun nişanlanması onun için şok olmuş olmalı. Ama bununla pek bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Bence o tam annesinin kızı ve annesinin yoluna biraz erken çıkmış sadece. Kan bağından ötürü annesi kadar bencil, nefsine düşkün, açgözlü ve inandırıcı. Şimdi gitmeliyim. Ramsden rapor vermek için arayabilir diye saat beşten sonra evde olacağımı söyledim.

Bir de Kevin Macdermott'ı arayıp ona danışmak ve başka şeylerle ilgili yardımını almak istiyorum."

"Korkarım biz –daha doğrusu ben– bu konuda kaba davrandım," dedi Marion. "Bizim için çok şey yaptınız ve hâlâ yapıyorsunuz. Ama benim için öyle bir şok oldu ki. Tamamen umulmadık ve ani bir şey. Beni affetmelisiniz eğer…"

"Affedilecek bir şey yok. Bence ikiniz de durumu gayet makul karşıladınız. Buralarda sahtekâr ve yalancı şahitlik yapmak üzere olan Rose'un yerine birileri var mı? Bu koca evi tamamen kendiniz çekip çeviremezsiniz."

"Şey, çevreden kimse gelmez tabii ki. Fakat Stanley –o olmasa ne yapardık?– Larborough'da haftada bir kez otobüsle gelmeyi kabul edebilecek bir kadın tanıyormuş. Anlarsınız, o kızı düşünmek bana çok fazla geldiğinde Stanley'yi düşünüyorum."

"Evet," dedi Robert gülümseyerek. "Güvenilir bir insan."

"Bana yemek yapmayı bile öğretiyor. Artık yumurtayı parçalamadan tavada nasıl çevireceğimi biliyorum. 'Onlara Filarmoni Orkestrasını yönetir gibi muamele etmek zorunda mısın?' diye sordu bana. Ben de ona elinin nasıl o kadar hünerli olduğunu sorduğumda, küçücük bir çadırda yemek yapmaktan olduğunu söyledi."

"Milford'a nasıl döneceksiniz?" diye sordu Bayan Sharpe.

"Larborough'dan öğleden sonra gelen otobüs beni alacak. Telefonunuz hâlâ tamir edilmedi sanırım."

İki kadın da bunu bir soru olarak değil, yorum olarak aldı. Bayan Sharpe onu misafir odasında bıraktı fakat Marion onunla birlikte bahçe kapısına yürüdü. İki kola ayrılan garaj yolunu çevreleyen çimenlikten geçerlerken Robert, "İyi ki geniş bir aileniz yok, yoksa çimenler kapıya kadar ezilmiş olurdu," dedi.

"Zaten öyle," dedi Marion, bakımsız çimlerdeki koyu çizgiye bakarak. "Şu gereksiz kavisin etrafından dolanmak insan doğasının kaldırabileceğinden daha zor."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Havadan sudan konuşmalar, diye düşünüyordu Robert, havadan sudan konuşmalar. İç açıcı olmayan bir durumu örtbas etmek için gereksiz sözcükler. Hakikatlerden bahsederken çok cesur ve rahattı ama ne kadarı mutlak güvenilirdi? Ramsden'ın pazartesi günkü mahkemeye kadar zamanında kanıt bulma ihtimali neydi? Peki ya Ceza Mahkemesine kadar? Bunun gerçekleşmesi neredeyse olanaksız değil miydi? Ve Robert bu düşünceye alışsa iyi olacaktı.

Saat beş buçukta Ramsden ona rapor vermek için aradı ve sonuç tam bir başarısızlıktı. Adamın aradığı kızdı elbette; Midland'da kalan biri olarak adamın kimliğini saptayamamıştı ve dolayısıyla adam hakkında hiçbir bilgi edinememişti. Ama hiçbir yerde kızdan da bir iz bulamamıştı. Kendi adamlarına fotoğrafın kopyalarını vermişti ve adamlar o fotoğraflarla havaalanlarında, tren garlarında, seyahat acentelerinde ve olası otellerde araştırma yapmışlardı. Hiç kimse kızı gördüğünü iddia etmemişti. Ramsden'ın kendisi tüm Larborough'yu arayıp taramıştı ve ona verilen fotoğrafın en azından tanınabilir olduğunu anladığında biraz neşelenmişti çünkü Betty Kane'in gerçekten gittiği yerlerde fotoğraf hemen tanınmıştı. Başlıca iki sinemada, örneğin –bilet gişesindeki kızın verdiği bilgiye göre Betty Kane hep yalnızdı– ve otobüs durağının kadınlar tuvaletinde. Ramsden garajları da denemişti ancak hiçbir şey elde edememişti.

"Evet," dedi Robert. "Adam, kızı Mainshill'den geçen Londra yolundaki otobüs durağından aldı. Normalde evine giden otobüsü yakalamak için gideceği yerden." Ramsden'a yeni gelişmeleri anlattı. "Yani durum şu an gerçekten çok acil. Pazartesi günü mahkemeye çıkıyorlar. Kızın o ilk akşam ne yaptığını ispatlayabilseydik. Bu onun tüm hikâyesini çökertirdi."

"Nasıl bir arabaydı?" diye sordu Ramsden.

Robert arabayı tarif etti ve Ramsden telefonda duyulabilir şekilde içini çekti.

"Evet," dedi Robert. "Londra'yla Carlisle arasında onlardan yaklaşık on bin tane var. Pekâlâ, gerisini sana bırakıyorum. Kevin Macdermott'ı aramak ve ona dertlerimizi anlatmak istiyorum."

Kevin büroda değildi, henüz St. Paul's Churchyard'daki daireye de gitmemişti ve Robert sonunda onu Weybridge yakınlarındaki evinde buldu. Sesi rahat ve samimi geliyordu ve polisin kanıt bulduğuna dair haberleri duyunca anında dikkat kesildi. Robert ona hikâyeyi anlatırken, hiç yorum yapmadan dinledi.

"İşte görüyorsun, Kevin," diye bitirdi Robert sözlerini, "başımız korkunç şekilde dertte."

"Tam bir öğrenci tanımlaması," dedi Kevin, "ama çok doğru. Benim sana tavsiyem sulh mahkemesinde kazanmalarına 'izin vermen' ve ağır ceza mahkemesine odaklanman."

"Kevin, hafta sonu gelip benimle bu konuyu konuşamaz mısın? Dün Lin Hala bizimle bir gece geçirmeyeli altı yıl olduğunu söylüyordu, yani her şekilde vaden doldu. Gelemez misin?"

"Sean'a bir midilli seçmek için pazar günü onu Newbury'ye götüreceğime söz verdim."

"Peki, erteleyemez misin? Bunu iyilik amacıyla yaptığını bilirse Sean'ın önemsemeyeceğinden eminim."

"Sean," dedi, oğlunun üzerine titreyen babası, "acil çıkarlarına hizmet etmediği sürece en ufak bir sebeple ilgilenmez. Tam babasının oğlu. Gelirsem beni cadılarınla tanıştırır mısın?"

"Elbette."

"Ve Christina bana tereyağlı tart yapar mı?"

"Kesinlikle."

"Peki, yünlere sarılı ayetin olduğu odada kalabilir miyim?"

"Kevin, gelecek misin?"

"Eh, kış mevsimi dışında Milford çok sıkıcı bir kasaba," ava çıkmaktan bahsediyordu, Kevin kasabaya sadece at sırtında dikkatle bakardı, "ve pazar günü tepelerde at sürmeye can atıyor-

dum. Ama cadıların, tereyağlı tartın ve içinde yünlere sarılmış bir ayet olan yatak odasının bileşimi de az cezbedici sayılmaz."

Tam telefonu kapamak üzereyken Kevin duraksayıp, "Ah, baksana, Rob?" dedi.

"Evet," dedi Robert ve bekledi.

"Polisin haklı olma olasılığını hiç düşündün mü?"

"Yani, kızın o saçma sapan hikâyesinin doğru olabileceğini mi?"

"Evet. Bunu aklının bir köşesinde tutuyor musun? Demek istediğim, bir ihtimal olarak."

"Yerinde olsam..." diye başladı Robert öfkeyle ama sonra bir kahkaha attı. "Gel de onları kendin gör," dedi.

"Geleceğim, geleceğim," dedi Kevin ve telefonu kapadı.

Robert tamirhaneyi aradı ve telefona çıkan Bill'e Stanley'nin hâlâ orada olup olmadığını sordu.

"Olduğunuz yerden onu duyamamanız şaşılacak şey," dedi Bill.

"Sorun ne?"

"Yağ kanalımızdan Matt Ellis'ın midillisini kurtarıyorduk. Stan'i mi istemiştiniz?"

"Konuşmak için değil. Rica etsem ona bu akşam geçerken benden Bayan Sharpe için bir not almasını söyler misin?"

"Evet, elbette. Bay Blair, Franchise vakasıyla ilgili yeni bir problemin çıktığı doğru mu? Yoksa bunu sormamalı mıyım?"

Milford! diye düşündü Robert. Bunu nasıl yapıyorlardı? Rüzgârla birlikte havada bir tür bilgi poleni mi uçuşuyordu?

"Evet, korkarım öyle," dedi. "Sanırım bu akşam Franchise'a gittiğinde Stanley'ye anlatırlar. Notu almayı unutmasın, tamam mı?"

"Tamam, problem yok."

Robert, Franchise'takilere cumartesi akşamı Kevin Macdermott'ın geleceğini yazdı ve şehre geri dönmeden önce onları görmeye gelip gelemeyeceklerini sordu.

16

Kevin Macdermott kasabaya geldiğinde çığırtkan gibi görünmek zorunda mı?" diye sordu Nevil ertesi akşam, Robert'la birlikte misafirin elini yüzünü yıkamasını ve aşağı yemeğe inmesini beklerken.

Robert, Kevin'ın kasaba kıyafetleri içinde daha çok ufak toplantılara katılan, kötü şöhretli bir engelli koşu atı eğitmenine benzediğini düşündü. Ama bunu Nevil'a söylemekten sakındı. Son birkaç yıldır Nevil'ın kırsal yöre halkını şaşırtan kıyafetlerini anımsayınca, onun kimsenin zevkini eleştirmeye hakkı olmadığını düşündü. Nevil akşam yemeğine sade, koyu gri, son derece muhafazakâr bir takım elbiseyle gelmişti ve bu geleneklere uygun yeni tarzının ona yakın geçmişteki deneyselciliğini unutturacağını düşünüyor gibiydi.

"Sanırım Christina her zamanki duygu seli içinde."

"Tahmin edebildiğim kadarıyla yumurta beyazları seli içinde."

Christina, Nevil'ı "şeytanın ta kendisi" olarak görür ve onu taparcasına severdi. Şeytani özellikleri dış görünüşünden değil –gerçi şeytana biraz benziyordu– "dünyevi kazanç adına kötüleri savunmasından" kaynaklanıyordu. Ve Christina onu delice sevi-

BELONGS TO KANTOS TEAM

yordu çünkü Nevil yakışıklıydı, muhtemelen ıslah edilebilir bir günahkârdı ve Christina'nın yemeklerine övgüler yağdırıyordu.

"Umarım sufle yapıyordur, şu beze denen şeyden değil. Sence Macdermott Norton Ağır Ceza Mahkemesine gelip onları savunmaya ikna olur mu?"

"İlgilense bile sanırım bunun için çok meşgul. Ama çalıştırdığı kişilerden birinin geleceğini umuyorum."

"Macdermott'ın dava için hazırladığı biri."

"Fikrim bu yönde."

"Marion'ın neden Macdermott'a öğle yemeği hazırlamak için didinmek zorunda olduğunu gerçekten anlamıyorum. Acaba Macdermott onun hazırlanması, temizlik yapması, her şeyi yıkaması, üstelik onları o eski mutfakta oradan oraya taşıması gerekeceğinin farkında mı?"

"Macdermott'ın onlarla birlikte öğle yemeği yemesi Marion'ın kendi fikriydi. Anladığım kadarıyla fazladan zahmete ve masrafa değeceğini düşünüyor."

"Ah, sen Kevin'a her zaman bayılırdın ve Marion gibi bir kadını nasıl takdir etmeye başlayacağını bilmiyorsun. Onun gibi bir kadının enerjisini ev işlerine harcamak zorunda olması korkunç. Ormanlarda geziniyor, sarp kayalıklara tırmanıyor, barbar bir kabileyi yönetiyor ya da gezegenleri ölçüyor olmalıydı. On bin kuş beyinli, vizon kürklü sarışının yan gelip yatmaktan ve yırtıcı tırnaklarındaki ojeleri değiştirtmekten başka yapacak işi yokken, Marion el arabasıyla kömür taşıyor. Kömür! *Marion!* Ve tahminimce bu dava sona erdiğinde bir hizmetçi alabilecek olsalar bile ona ödeyecek tek kuruşları olmayacak."

"Dua edelim de bu dava sona erdiğinde ağır hapis cezası almasınlar."

"Robert, iş o noktaya *gelemez*! Bu düşünülemez."

"Evet, düşünülemez. Kimin hapse girmesi gerektiğini bilen kişiler her zaman şaşırtıcı."

"Sanık sandalyesinde oturmak zorunda olmaları bile yeterince kötü. Marion. Ömrü boyunca zalimce, gizlice ya da adice bir şey yapmamış olan biri. Ve sırf... Biliyor musun, geçen gece çok hoş vakit geçirdim. İşkence üzerine yazılmış bir kitap buldum ve Kane'in üzerinde hangisini kullanacağımı seçmeye çalışırken saat ikiye kadar uyanık kaldım."

"Marion'la bir araya gelmelisiniz. Onun arzusu da bu."

"Peki, seninki ne?" Nevil'ın ses tonunda belli belirsiz bir küçümseme vardı, ılımlı Robert'ın bu konuda güçlü duyguları olmadığını anlamış gibiydi. "Yoksa bunu düşünmedin mi?"

"Düşünmeme gerek yok," dedi Robert usulca. "Onu herkesin gözü önünde soyacağım."

"*Ne!*"

"O anlamda değil. Halka açık duruşmada bütün yalanlarını ortaya dökeceğim, böylece herkes onun gerçekte nasıl biri olduğunu anlayacak."

Nevil bir an için ona merakla baktı. "Âmin," dedi sessizce. "Bu konuda böyle hissettiğini bilmiyordum, Robert." Bir şey daha söyleyecekti ama kapı açıldı, Macdermott içeri girdi ve akşam başladı.

Lin Hala'nın enfes yemeklerini güzelce yerken, Robert pazar günü Kevin'ı Franchise'a öğle yemeğine götürmesinin bir hata olmamasını umuyordu. Sharpe'ların Kevin'a karşı başarılı olması gerektiğinden tedirgindi. Kevin'ın kaprisli olduğu inkâr edilemezdi ve Sharpe'lar da herkesin dişine göre değildi. Franchise'taki öğle yemeği onların davasına bir kazanç sağlayabilir miydi? Marion'ın pişirdiği bir öğle yemeği? Bir gurme olan Kevin için? Davetiyeyi ilk okuduğunda –o sabah Stanley getirmişti– bu jesti yaptıkları için memnun olmuştu ama kuşkuları yavaş yavaş artıyordu. Ve Lin Hala'nın maun masasında bir mükemmeliyeti diğerini izlerken, mum ışığının ardında Christina'nın geniş yüzü hevesli bir cömertlikle belirirken,

Robert'ın kuşkuları onu tamamen ele geçirinceye kadar arttı. "Kafa tutmayan Sharpelar" Robert'ın göğsünü sıcak, koruyucu bir sevgiyle doldurabilirdi ancak aynı etkiyi Kevin'ın üzerinde yaratmalarını beklemek çok zordu.

Macdermott'ın Lin Hala'ya aşkını açıkça ilan edişini, Christina'yı mutlu etmek için arada sırada ona laf atışını dinlerken, en azından Kevin burada olmaktan mutlu görünüyor, diye düşündü Robert. Ah şu İrlandalılar! Nevil davranışlarına mümkün olduğunca dikkat ediyordu, samimi bir şekilde nazikti, arada sırada samimi bir tavırla Kevin'a "efendim" diye hitap ediyordu; Kevin'a kendini üstün hissettirecek kadar sık ama yaşlı hissettirecek kadar değil. Aslında bu, İngilizlerin sinsice pohpohlama usulüydü. Lin Hala genç bir kız gibiydi, yanakları pembe pembeydi ve yüzü ışık saçıyordu; övgüleri bir sünger gibi emiyor, bir tür kimyasal işleme tabi tutuyor ve incelikle geri boşaltıyordu. Lin Hala'nın konuşmalarını dinlerken onun beyninde Sharpe'ların ani ve köklü bir değişime uğradığını fark eden Robert neşelendi. Yalnızca hapse girme tehlikesiyle Sharpe'lar "o insanlardan" "zavallı şeylere" terfi etmişlerdi. Bunun Kevin'ın varlığıyla bir ilgisi yoktu; doğuştan gelen iyiliğin ve net olmayan düşüncelerin bir karışımıydı bu.

Masada etrafına bakınan Robert, bu aile toplantısına –o denli keyifli, o denli sıcak, o denli kaygısız– sonsuz tarlalar arasındaki o karanlık, sessiz evde kalan iki çaresiz kadının acil yardım ihtiyacının sebebiyet vermesini tuhaf buldu.

Yemek davetinin onu hâlâ kuşatan sıcak atmosferiyle fakat yüreğinde buz gibi bir kaygı ve acıyla gitti yatağına. Franchise'takiler uyumuşlar mıydı? Son zamanlarda ne kadar uyuyabilmişlerdi?

Uzun süre uyuyamadı ve erkenden uyandı; pazar sabahının sessizliğini dinledi. Güzel bir gün olmasını –Franchise, yağmurda, kirli beyaz rengi neredeyse griye döndüğünde çok kötü gö-

rünüyordu– ve Marion öğle yemeği için her ne yaptıysa "başarılı olmasını" umut etti. Saat sekizden hemen önce kasabadan bir araba gelip pencerenin altında durdu ve biri ıslık çaldı. Bir arkadaşın ıslığıydı bu. Tahminen Stanley'nindi. Robert yataktan kalkıp başını camdan dışarı çıkardı.

Her zamanki gibi şapkasız olan Stanley –Robert, Stanley'yi başını örten bir şeyle asla görmemişti– arabanın içinde oturmuş, ona hoşgörüyle bakıyordu.

"Sizi pazar günü uykucuları," dedi.

"Sırf benimle alay etmek için mi beni kaldırdın?"

"Hayır. Bayan Sharpe'tan bir mesajım var. Gelirken Betty Kane'in ifadesini de yanınızda getirmenizi ve katiyen unutmamanızı çünkü en önemli şeyin o olduğunu söyledi. Gerçekten önemli olduğunu söyleyebilirim! Evin içinde bir milyon dolar bulmuş gibi dolanıyordu."

"Yani mutlu mu görünüyordu?" dedi Robert, buna inanamayarak.

"Tıpkı bir gelin gibiydi. Doğruyu söylemek gerekirse, kuzenim Beulah eşi Pole'la evlendiğinden beri bir kadını öyle görmemiştim; inanın bana Venüs, Kleopatra ve Truvalı Helen tek vücut olmuş gibiydi."

"Bayan Sharpe'ın neden o kadar mutlu olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Birkaç kez ağzını aradım ama belli ki gizliyor. Her neyse, ifadenin kopyasını unutmayın yoksa cevabı alamayız. Şifre ifadede."

Stanley, Sin Lane'e doğru yoluna devam etti ve Robert havlusunu alıp kafası hayli karışmış halde banyoya gitti. Kahvaltıyı beklerken evrak çantasındaki kâğıtların arasında ifadeyi aradı ve yeni bir dikkatle tekrar okudu. Marion onu o kadar mutlu eden ne hatırlamış ya da keşfetmiş olabilirdi? Betty Kane bir yere kaçmıştı, bu açıktı. Marion mutluluk saçıyordu ve ondan,

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

gelirken Kane'in ifadesini getirmesini istiyordu. Bu yalnızca ifadede bir yerde Betty Kane'in yalan söylediğine dair bir kanıt olduğu anlamına gelebilirdi.

Robert hiçbir olası cümle bulamadan ifadenin sonuna geldi ve belgeyi yeniden taramaya başladı. Ne olabilirdi? Kız yağmur yağdığını söylemişti ama yağmur yağmıyor muydu? Ancak bu kızın hikâyesinin inanılırlığı açısından çok önemli, hatta önemli bile olamazdı. O halde Milford otobüsü müydü? Kız Sharpe'ların arabasında giderken yanlarından geçtiğini söylediği otobüs. Saatler mi tutmuyordu? Ama saatleri uzun süre önce kontrol etmişlerdi ve birbirini yeterince tutuyordu. Otobüsün üzerindeki "ışıklı işaret" miydi? Saat işaretin yanması için çok mu erkendi? Fakat bu yalnızca kızın hafızasında bir yanılgı olmuş demekti, ifadesinden şüphe duyulmasına sebep olacak bir unsur değildi.

Robert, Marion'ın korkuları içinde önemsiz bir tutarsızlığı abartarak yalancılığın kanıtı olarak görmemiş olmasını umut etti.

Bu gerçek kaygı, beynindeki öğle yemeğinin sosyal yanına dair kaygısını neredeyse sildi ve Kevin'ın Franchise'taki yemekleri beğenip beğenmeyeceğini dert etmekten vazgeçti. Lin Hala kiliseye gitmek üzere evden çıkarken ona gizlice, "Sence öğle yemeğinde ne sunacaklar, hayatım? O paketlenmiş hazır yiyeceklerle beslendiklerinden gayet eminim, zavallı şeyler," dediğinde, Robert kısaca, "Tattıkları zaman iyi şaraptan anlıyorlar; bu Kevin'ı memnun eder," dedi.

"Genç Bennet'a ne oldu?" diye sordu Kevin, Franchise'a giderlerken.

"O yemeğe davet edilmedi," dedi Robert.

"Onu kastetmedim. Rahatsız edici takım elbiselere, kendini beğenmişliğine ve *Watchman* savunuculuğuna ne oldu?"

"Ah, bu dava sebebiyle *Watchman*'la arası açıldı."

"Ah!"

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"İlk kez *Watchman*'ın ahkâm kestiği bir olayla ilgili ilk elden bilgiye sahip oluyor ve bu onun için biraz şok oldu sanırım."

"Bu değişim devam edecek mi?"

"Biliyor musun, devam ederse hiç şaşırmam. Normalde çocukça şeyleri bırakması ve değişmesi gereken yaşa gelmesi bir yana, bence bir şeyleri yeniden gözden geçiriyor ve diğer *Watchman* kahramanları desteklenmeye Betty Kane'den daha fazla mı değerdi diye sorguluyor. Kotovich, örneğin."

"Hah! Şu vatansever!" dedi Kevin, imalı bir şekilde.

"Evet. Nevil daha geçen hafta Kotovich'e karşı vazifemiz hakkında uzun uzun konuşuyordu; onu koruma, bağrımıza basma ve sanırım sonunda ona İngiliz pasaportu verme vazifemiz hakkında. Bugün o kadar budalaca davranacağından şüpheliyim. Son birkaç günde son derece büyüdü. Dün gece giydiği takım elbiseye sahip olduğunu bile bilmiyordum. Okulun ödül töreni için satın aldığı takım olmalı çünkü o günden beri kesinlikle o kadar sade bir şey giymedi."

"Senin iyiliğin için bu gelişimin devam etmesini umuyorum. Çocuk zeki ve yakasını sirk numaralarından sıyırdığında şirket için bir kazanç olacaktır."

"Lin Hala çok üzgün çünkü Nevil, Franchise olayı yüzünden Rosemary'yle ayrıldı ve Lin Hala, onun piskoposun kızıyla evlenmeyeceğinden korkuyor."

"Oley! Tebrikler! Bu çocuğu sevmeye başladım. Bu ayrılığı engelle, Rob –tesadüfen olmuş gibi– ve Nevil'ın ona beş çocuk doğuracak, cumartesi öğleden sonraları tüm mahalleye tenis partileri verecek güzel, aptal bir İngiliz kızıyla evlenişini izle. Bu tip bir aptallık, platformlar üzerinde dikilip hiçbir şey bilmediğin konular hakkında konuşmaktan çok daha iyidir. Ev burası mı?"

"Evet, Franchise burası."

"Mükemmel bir 'gizemli ev'."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"İnşa edildiğinde gizemli bir ev değilmiş. Gördüğün gibi bahçe kapılarına kıvrımlı süslemeler yapılmış –gayet de ince bir işçilik– böylece mekânın tamamı yoldan görülebiliyormuş. Kapıları demir levhalarla kaplayarak desteklemek gibi basit bir iş evi sıradan bir ev olmaktan çıkarıp gizemli bir eve dönüştürmüş."

"Her durumda, Betty Kane'in amacı için mükemmel bir ev. Burayı hatırlaması onun adına ne büyük bir şans."

Sonrasında Robert, Marion'a daha fazla inancı olmadığı için suçluluk duydu. Hem Betty Kane'in ifadesi hem de öğle yemeği hakkında. Onun ne kadar soğukkanlı, ne kadar çözümleyici olduğunu ve Sharpe'ların insanlara kendilerini oldukları gibi gösterme hünerini, bunun söz konusu insanlar üzerindeki sakinleştirici etkisini de anımsamalıydı. Sharpe'lar, Lin Hala'nın misafirperverlik standartlarına ulaşmak için hiçbir çaba harcamamışlardı. Misafir odasında, pencere kenarındaki üzerine güneş vuran masaya dört kişilik bir sofra kurmuşlardı. Kiraz ağacından bir masaydı, damarları çok hoştu ancak bir an önce cilalanması gerekiyordu. Diğer yandan, şarap kadehleri elmas gibi parlatılmıştı. (Önemli olana odaklanmak ve yalnızca dış görünüşü boş vermek tam da Marion'ın tarzı, diye düşündü Robert.)

"Yemek odası inanılmaz şekilde kasvetli bir yer," dedi Bayan Sharpe. "Gelin de görün, Bay Macdermott."

Bu da tam onlara özgüydü. Masada oturup havadan sudan konuşmak diye bir şey yoktu. Gelin ve korkunç yemek odamızı görün. Böylece misafir, farkına bile varmadan ev halkının bir parçası haline geliyordu.

"Anlatın bana," dedi Robert Marion'a, yalnız kaldıklarında, "şu ifade meselesi..."

"Hayır, yemek bitinceye kadar o konuda konuşmayacağım. O sizin likörünüz olmalı. Tam da bugün Bay Macdermott öğle yemeğine gelecekken dün gece bunu düşünmüş olmam müthiş bir şans. Her şeyi çok değiştiriyor. Sanırım davayı engellemeye-

cek ancak bizim için her şey çok farklı olacak. *Bizim* lehimize bir kanıt olması için dua ettiğim 'ufacık şey' bu. Bay Macdermott'a bundan bahsettiniz mi?"

"Mesajınızdan mı? Hayır, hiçbir şey söylemedim. Söylememin daha iyi olacağını düşündüm."

"Robert!" dedi Marion, ona alaylı bir keyifle bakarak. "Bana güvenmedin. Saçmaladığımı sandın."

"Ufak bir temel üstüne taşıyamayacağı kadar büyük bir bina inşa ediyor olmandan korktum. Ben..."

"Korkma," dedi Marion, rahatlatıcı bir tavırla. "Taşıyacak. Şimdi sen de mutfağa gelip benim için çorba tepsisini taşımak ister misin?"

Telaş ya da heyecan olmadan yemek servisini yapmayı bile başardılar. Robert içinde dört kâse çorba olan tepsiyi taşıdı ve arkasından Marion geniş, kapaklı bir servis tabağıyla geldi. Başka yemek yok gibi görünüyordu. Çorbalarını içtikten sonra Marion, geniş servis tabağını annesinin ve şarap şişesini Kevin'ın önüne koydu. Yemek, etrafı çeşit çeşit sebzelerle çevrili tavuk yahnisiydi ve şarabın markası Montrachet'ti.

"Bir şişe Montrachet!" dedi Kevin. "Seni muhteşem kadın."

"Robert bize kırmızı bordo şarabı sevdiğinizi söyledi," dedi Marion, "ama yaşlı Bay Crowle'nin mahzenindeki bordo şarabı çok fazla beklemiş. O yüzden kış akşamlarında çok güzel giden fakat bir yaz günü Staple çiftliğinin tavuklarıyla pek de iyi gitmeyen çok sert bir bordo şarabı ile bunun arasında seçim yaptım."

Kevin kadınların köpürmeyen ya da patlamayan içeceklerle ilgilenmesine ne kadar ender rastlandığıyla ilgili bir şeyler söyledi.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Bayan Sharpe, "bu arazi satılabilseydi muhtemelen satardık fakat bunun için fazlasıyla bölük pörçük ve değişik olduğu için son derece mutluyuz. Ben şaraba değer biçmek üzere yetiştirildim. Damak zevki benimki kadar iyi olmasa da, eşimin oldukça iyi bir mahzeni vardı. An-

cak Lessways'teki erkek kardeşimin hem daha iyi bir mahzeni hem de daha iyi bir damak zevki vardı."

"Lessways mi?" dedi Kevin ve ona bir benzerlik arıyormuş gibi baktı. "Charlie Meredith'in kız kardeşi değilsiniz, öyle değil mi?"

"Öyleyim. Charles'ı tanır mıydınız? Fakat tanıyor olamazsınız. Daha çok gençsiniz."

"Sahip olduğum ilk midilli Charlie Meredith tarafından yetiştirildi," dedi Kevin. "Yedi yıl benimle çalıştı ve asla yanlış bir adım atmadı."

Tabii ki o andan itibaren ikisi de diğerleriyle ve yemekle ilgilenmeyi bıraktı.

Robert, Marion'ın ona neşeyle ve tebrik edercesine bakışını yakalayınca, "Yemek pişiremediğini söylerken kendine çok büyük haksızlık yapmışsın," dedi

"Kadın olsaydın hiçbir şey pişirmediğimi fark ederdin. Çorbayı konserve kutusundan boşalttım, ısıttım ve içine biraz şarapla çeşni ekledim; tavuğu çiftlikten geldiği haliyle bir tencereye koydum, üzerine biraz kaynar su döktüm, içine aklıma gelen her şeyi ekledim ve dua ederek ocağın üzerinde bıraktım; krem peynir de çiftlikten geldi."

"Peki, krem peynirin yanındaki o muhteşem ekmekler?"

"Onları Stanley'nin kaldığı pansiyonun sahibi hanım yaptı."

Birlikte usulca kahkaha attılar.

Marion ertesi gün sanık sandalyesinde oturacaktı. Ertesi gün Milford'ın eğlenmesi için halka açık gösteri malzemesi olacaktı. Ama o gün hayatı hâlâ onundu ve bunun zevkini Robert'la paylaşabiliyordu; o anın tadını çıkarabiliyordu. Ya da parlayan gözleri bir kanıtsa, öyle görünüyordu.

Peynir tabaklarını, sohbete bu harekete yorum yapmak için bile ara vermeyen diğer ikisinin önünden aldılar, kirli bulaşıklarla dolu tepsileri mutfağa taşıdılar ve kahve yaptılar. Kocaman

mutfak, taş zemini ve gördüğü anda Robert'ın içini karartan demode lavabosuyla kasvetli bir yerdi.

"Fırınlı ocağı sadece pazartesi günleri temizlik yapıldığında kullanıyoruz," dedi Marion, Robert'ın mekâna olan ilgisini fark edince. "Onun dışında küçük gazocağında yemek pişiriyoruz."

Robert o sabah musluğu açar açmaz pırıl pırıl parlayan küvete akan sıcak suyu hatırlayarak utandı. Uzun yıllar boyunca rahat yaşadıktan sonra, insanın banyosunu yağ sobasında ısıtılan suyla yaptığı bir yaşam biçimini gözünde güçlükle canlandırabiliyordu.

"Arkadaşın baştan çıkarıcı biri, değil mi?" dedi Marion, sıcak kahveyi sürahiye doldururken. "Biraz şeytani –karşı tarafın avukatı olduğunda insan ondan aşırı korkar– ama yine de etkileyici biri."

"İrlandalılar," dedi Robert, hüzünlü bir şekilde. "Cazibeleri nefes almaları kadar doğal. Biz zavallı Saksonlar yabani tarzımızla ağır adımlarla yürüyor ve onların bunu nasıl başardıklarını merak ediyoruz."

Marion tepsiyi Robert'a vermek için döndü ve yüz yüze geldiklerinde elleri neredeyse birbirine değecekti. "Saksonlar bu dünyada en çok değer verdiğim iki özelliğe sahipler. Neden dünyayı miras aldıklarını açıklayan iki özellik: nezaket ve güvenilirlik ya da hoşgörü ve sorumluluk, hangi ifadeleri tercih edersen. Keltlerin asla sahip olmadıkları iki özellik; işte bu yüzden İrlandalılar didişmek dışında hiçbir miras almadılar. Ah, lanet olsun, kremayı unuttum. Bekle bir dakika. Çamaşırhanede soğuyordu." Marion kremayla birlikte geri geldi ve taşralı taklidi yaparak, "Bazı ailelerin evlerinde artık buzdolabı denen bir şeyin olduğunu duydum ama bizim ona ihtiyacımız yok," dedi.

Robert tepsiyi güneşli misafir odasına taşırken, bir aşçının yarım düzine hizmetçiye emirler yağdırdığı ve kömürün sipariş üzerine yük arabasıyla geldiği evin geçmiş refah günlerindeki

gibi gürül gürül yanan kuzinenin olmadığı mutfak bölümünün kış aylarındaki dondurucu soğuğunu kafasında canlandırdı. Marion'ı oradan almak için derin bir istek duydu. Onu nereye götüreceğini tam olarak bilmiyordu; kendi evi Lin Hala'nın havasıyla doluydu. Cilalanacak, taşınacak hiçbir şeyin olmadığı ve her şeyin bir düğmeye basılarak yapılacağı bir yer olmalıydı burası. Marion'ın yaşlılığını maun ağacından eşyalara hizmet ederek geçirdiğini düşünemiyordu.

Kahvelerini içerken, konuyu kibarca ileride bir gün Franchise'ı satma ve bir yerlerde bir kır evi satın alma ihtimaline getirdi.

"Burayı kimse satın almaz," dedi Marion. "Burası kimseye faydası olmayan bir yer. Okula dönüştürülebilecek kadar büyük değil, apartmana dönüştürülmeyecek kadar uzak ve günümüz aileleri için çok büyük. Ama buradan iyi bir tımarhane olabilir," diye ekledi düşünceli bir şekilde, gözleri pencerenin ardındaki yüksek pembe duvarda. Ve Robert, Kevin'ın parlayan gözlerle ona baktığını, sonra bakışlarını kaçırdığını gördü. "Sessiz en azından. Hışırdayan ağaçlar, camlara vuran sarmaşıklar veya insana çığlık attırana kadar cik cik öten kuşlar yok. Harap olmuş sinirler için huzurlu bir yer. Belki biri bu açıdan evi satın almayı düşünebilir."

Demek Marion sessizliği seviyordu; Robert'a ölüm gibi gelen o dinginliği. Belki de Londra'daki gürültülü, itişip kakışmalı ve zorlu hayatında özlemini çektiği şey buydu; yıpratıcı ve sıkış tıkış yaşam alanlarında geçirdiği hayatında. Büyük, sessiz ve şekilsiz bu ev onun için bir sığınak olmuştu.

Ve artık bir sığınak değildi.

Bir gün –Ah Tanrım, lütfen bunun olmasına izin ver– bir gün Robert, Betty Kane'i itibar ve sevgiden sonsuza dek mahrum edecekti.

"Ve şimdi," dedi Marion, "sizi 'ölümcül çatı katını' incelemeye davet ediyorum."

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

"Evet," dedi Kevin. "Kızın tanıdığını iddia ettiği şeyleri çok merak ediyorum. Tüm ifadeleri bana mantıklı tahminlerin birer sonucuymuş gibi geliyor. İkinci katın sert merdivenleri gibi. Ya da ahşap komodin, bir kasaba evinde neredeyse kesinkes bulacağınız bir şey. Veya üzeri düz sandık."

"Evet, o zaman kızın sahip olduğumuz eşyaları tesadüfen bulması gerçekten dehşet vericiydi ve aklımı toparlayacak zamanım olmamıştı. İfadesinde aslında ne kadar az şey tanımlamış olduğunu ancak daha sonra fark edebildim. Ve çok büyük bir pot kırdı, sadece dün geceye kadar bu kimsenin aklına gelmedi. İfadeyi getirdin mi, Robert?"

"Evet." Robert ifadeyi cebinden çıkardı.

Marion, Robert ve Macdermott, son katın çıplak merdivenlerine varmışlardı. Marion onları çatıdaki odaya yöneltti. "Her cumartesi yaptığım gibi, dün gece elimde paspasla buraya geldim. Ev temizliği problemine bulduğumuz çözüm bu, merak ediyorsanız eğer. Emici cila malzemesiyle iyice ıslatılmış iyi, büyük bir paspasla haftada bir her katı siliyorum. Oda başına beş dakikamı alıyor ve tozu uzak tutuyor."

Kevin odayı araştırıyor ve pencereden manzarayı inceliyordu. "Demek kızın tarif ettiği görüntü bu," dedi.

"Evet," dedi Marion, "tarif ettiği manzara bu. Dün gece ifadesindeki sözleri doğru hatırladıysam, söylediği bir şey... Robert, pencereden görünen manzarayı tanımladığı kısmı okur musun?"

Robert söz konusu bölümü buldu ve okumaya başladı. Kevin hafifçe öne eğilmiş, küçük, yuvarlak pencereden dışarı bakıyordu ve onun arkasında duran Marion, kâhin kadınlar gibi hafifçe gülümsüyordu.

' "Çatı katının penceresinden," ' diye okudu Robert, ' "ortasında büyük, demir bir kapı bulunan yüksek, tuğla bir duvar görebiliyordum. Duvarın ötesinde bir yol vardı çünkü telgraf direkleri görüyordum. Hayır, yoldaki trafiği göremiyordum çün-

kü duvar çok yüksekti. Sadece ara sıra kamyonların yüklerinin tepelerini. Bahçe kapısının ardı görünmüyordu çünkü iç tarafında demirden levhalar vardı. Bahçe kapısının iç tarafında garaj yolu bir süre düz gidiyor ve sonra ikiye ayrılıp daire şeklinde evin kapısına kadar uzanıyordu. Hayır, bahçe değil, sırf çim…" '

"Ne!" diye bağırdı Kevin, aniden doğrularak.

"Ne ne?" diye sordu Robert, irkilmiş bir halde.

"O son kısmı yeniden oku, garaj yoluyla ilgili kısmı."

' "Bahçe kapısının iç tarafında garaj yolu bir süre düz gidiyor ve sonra ikiye ayrılıp daire şeklinde evin kapısına…' "

Kevin'ın gürültülü kahkahası Robert'ı durdurdu. Bu keyifli bir zaferin tek heceli göstergesiydi.

"Gördünüz mü?" dedi Marion, aniden oluşan sessizlikte.

"Evet," dedi Kevin usulca, parlak gözlerinde şeytanca bir zevkle manzarayı izlerken. "Bu, kızın hesaba katmadığı bir şey."

Robert ona yol veren Marion'ın önüne geçip neden bahsettiklerini gördü. Ufak çatı korkuluğu ile çatının kenarları bahçenin görüntüsünü garaj yolu henüz ikiye ayrılmadan kesiyordu. Bu odada hapsedilen hiç kimse evin kapısına kadar gelen iki yarım daireyi bilemezdi.

"İşte," dedi Marion, "Komiser bu tarifi hepimiz misafir odasındayken okudu. Ve hepimiz bunun doğru olduğunu biliyorduk. Yani, bahçenin doğru bir tarifiydi; o yüzden hepimiz bilinçsizce kabul ettik. Hatta komiser bile. Onun pencereden dışarı baktığını hatırlıyorum ama bu otomatikman yapılan bir hareketti. Görünen manzaranın kızın anlattığı gibi olmadığı hiçbirimizin aklına gelmedi. Gerçekten de küçük bir ayrıntı dışında kızın tarif ettiği gibiydi."

"Küçük bir ayrıntı dışında," dedi Kevin. "Buraya karanlıkta geldi ve karanlıkta kaçtı ve sürekli odada kilitli kaldığını söylüyor, o yüzden ikiye ayrılan garaj yolu hakkında hiçbir şey bilemez. Buraya gelişi hakkında ne söylüyor, Rob?"

Robert o kısmı bulup okudu:

" 'Araba sonunda durdu ve daha genç olan kadın, siyah saçlı olanı, inip bir garaj yoluna açılan büyük, çift kanatlı bahçe kapısını açtı. Sonra yeniden bindi ve arabayı bir eve kadar sürdü. Hayır, çok karanlık olduğundan nasıl bir ev olduğunu göremedim, kapıya çıkan merdivenler dışında. Hayır, kaç basamak olduğunu hatırlamıyorum; dört veya beş sanırım. Evet, kesinlikle kısa bir merdivendi.' " Ve sonra kız kahve içmek için mutfağa alındığından bahsederek devam ediyordu.

"Peki," dedi Kevin. "Kaçışı hakkındaki hikâye? Gece saat kaçtı?"

"Doğru hatırlıyorsam, akşam yemeğinden biraz sonra," dedi Robert, sayfaları karıştırırken. "Her durumda, karanlık bastırdıktan sonra. İşte burada." Ve okudu:

" 'Koridorun üzerindeki ilk merdiven sahanlığına ulaştığımda, kadınların mutfakta konuştuklarını duyabiliyordum. Koridorda ışık yoktu. Her an kadınlardan birinin gelip beni yakalamasından korkarak en alt kata inip kapıya atıldım. Kapı kilitli değildi ve doğrudan dışarı koştum, merdivenlerden indim, bahçe kapısına gittim ve yola çıktım. Yol boyunca koştum –evet, anayol gibi sertti– ta ki daha fazla koşamayıncaya kadar ve devam edebilecek gibi hissedene kadar çimenlerin üzerinde uzandım.' "

"Anayol gibi sertti," diye tekrarladı Kevin. "Bundan koştuğu yüzeyi göremeyeceği kadar karanlık olduğu sonucu çıkar."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Annem bunun kızın yalan söylediğini ispatlamaya yeterli olacağını düşünüyor," dedi Marion. Umutsuzca Robert'tan Kevin'a, Kevin'dan Robert'a baktı. "Ama siz öyle düşünmüyorsunuz, değil mi?" Bu bir soru değildi.

"Hayır," dedi Kevin. "Hayır. Tek başına yeterli olmaz. Zeki bir avukatın yardımıyla bundan kıl payı kurtulabilir. Buraya

geldiğinde daireyi arabanın kavis yaparak dönüşünden tahmin ettiğini söyleyebilir. Normalde tahmin etmesi gereken şey sıradan bir garaj yolu olurdu elbette. Kimse bu daire şeklindeki garaj yolu kadar kullanışsız bir şeyi kendiliğinden akıl edemez. Yol değişik bir örnek oluşturuyor, kız da muhtemelen bu yüzden yolu hatırlıyor. Bence bu en güzel kısım ağır ceza mahkemesi için ufak bir ayrıntı olarak saklanmalı."

"Evet, bunu söyleyeceğinizi düşünmüştüm," dedi Marion. "Gerçekten hayal kırıklığına uğramadım. Bunu keşfettiğime bizi suçlamalardan kurtaracağını düşündüğüm için sevinmedim, sizin kafanızda oluşabilecek kuşkuları..." Marion beklenmedik bir şekilde kekeleyerek gözlerini Robert'tan kaçırdı.

"Kuşkuların berrak zihinlerimizi karıştırmış olabileceğini ve bu kuşkuları dağıtabileceğini düşündün," diye tamamladı Kevin çabucak ve Robert'a muzip bir bakış attı. "Dün gece burayı paspaslamaya geldiğinde bunu nasıl akıl ettin?"

"Bilmiyorum. Pencerede durup kızın tarif ettiği manzaraya baktım ve *lehimize* sadece ufacık bir kanıt olmasını diledim. Sonra, hiç düşünmeden, misafir odasında ifadenin o kısmını okuyan Komiser Grant'in sesini duydum. Hikâyenin çoğunu kendi kelimeleriyle anlatmıştı, biliyorsunuz. Ama onu Franchise'a getiren kısımları kızın ifadesinden okumuştu. O sesi duydum –güzel bir sesti– daire şeklindeki garaj yolunu tanımlıyordu ve o anda olduğum yerden o yol görünmüyordu. Belki de bu, içimden ettiğim duaya bir cevaptı."

"Hâlâ yarınki davayı onların kazanmalarına 'izin vermemizin' ve tüm yatırımımızı ağır ceza mahkemesine yapmamızın daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Bu Marion ve annesi için bir fark yaratmaz. Bir duruşmada bulunmak, başka bir duruşmada bulunmaya çok benzer. Ancak Norton'daki ağır ceza mahkemesi kendi bölgendeki bir sulh mahkemesinden daha tatsız olacaktır muhtemelen. Ve

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

yarın duruşmada ne kadar kısa süre kalırlarsa, onlar açısından o kadar iyi olur. Yarın mahkemeye sunacak bir kanıtın yok, o yüzden çok kısa ve resmi olmalı. Onların delillerini sunmaları, sizin savunma hakkınızı sonraya bıraktığınızı ilan etmeniz, kefaletle serbest bırakturma başvurusu ve *işte bu kadar*!"

Bu, Robert için yeterince uygundu. Sharpe'lar için ertesi günün çilesini uzatmak istemiyordu; Milford dışında görülen herhangi bir davada mahkemenin kararına daha çok güveniyordu ve hepsinden önemlisi, iş artık mahkeme noktasına geldiğine göre, bir ara karar ya da davanın düşmesini istemiyordu. Betty Kane söz konusu olduğunda, böyle bir şey amacına uygun olmazdı. Betty Kane'in önünde, açık duruşmada o ay yaşanan her şeyin anlatılmasını istiyordu. Norton'daki ağır ceza mahkemesi davasında, Tanrı'nın yardımıyla anlatacak bir hikâyesi olacaktı.

"Onları kim savunabilir?" diye sordu Robert Kevin'a, çay içmek için eve giderlerken.

Kevin cebine uzandı ve Robert arkadaşının bir adres listesi aradığını sandı. Fakat cebinden çıkardığı şey bir ajandaydı.

"Norton'daki mahkemenin tarihini biliyor musun?" diye sordu Kevin.

Ona tarihi söyleyen Robert nefesini tuttu.

"Kendim gelmem mümkün olabilir. Dur da bir bakayım, bir bakayım."

Robert onun ajandasına bakmasını tam bir sessizlik içinde bekledi. Tek bir kelime büyüyü bozacakmış gibi hissediyordu.

"Evet," dedi Kevin. "Gelmemem için bir sebep görmüyorum, öngöremediğim nedenler dışında. Cadılarını sevdim. Bu iğrenç olaya karşı onları savunmak bana büyük zevk verir. Yaşlı kadının Charlie Meredith'in kız kardeşi olması ne tuhaf. Eski kurt, en iyilerden biriydi. Tahminen tarihte bilinen en dürüst at satıcısıydı. O midilli için ona hep minnettar kaldım. Bir erkek çocuğunun ilk atı çok önemlidir. Sonraki hayatının rengini de-

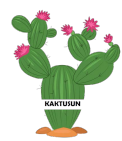
BELONGS TO KÄHTUS TEAM

ğiştirir; yalnızca atlara karşı tutumunu değil, her şeyi. Bir erkek çocuğu ile iyi bir at arasında olan güven ve dostlukta bir şey var…"

Robert onu gevşemiş bir halde, zevkle dinledi. Kevin'ın Sharpe'ların suçlu olabileceği düşüncesinden pencereden görünen manzarayla ilgili kanıtı görmeden çok önce vazgeçtiğini içine öfke karışmamış hafif bir alayla fark etmişti. Yaşlı Charlie Meredith'in kız kardeşinin birini kaçırmış olması mümkün değildi.

BELONGS TO KÄKTÜS TEAM

17

"Bir pazartesi sabahı bunca kişinin yapacak bu kadar az işi olması benim için sürekli bir merak konusu," dedi Ben Carley. "Gerçi buradaki kalabalığın bu kadar renkli olduğunu görmeyeli hayli zaman oldu. Spor kıyafetler satan kadını fark ettin mi? Arka sırada, leylak rengi pudrasına *veya* saç rengine uymayan sarı şapkalı kadın. Dükkânın başında o küçük Godfreyli kızı bıraktıysa, bu akşam parasız kalacak. Kız on beş yaşındayken onu beraat ettirdim. Yürümeye başladığından beri para çalıyordu ve hâlâ da çalıyor. Hiçbir kadın kasanın başında yalnız bırakılmamalı, inan bana. Ve şu Anne Boleyn denen kadın. Onu ilk kez mahkemede görmüştüm. Gerçi o kadar uzun zaman paçayı nasıl sıyırdığını bilmiyorum. Kız kardeşi onun masraflarını karşılamak için sürekli çek ödüyor. O paralarla ne yaptığını kimse keşfedemedi. Belki de biri ona şantaj yapıyordur. Kim olduğunu merak ediyorum. White Hart'taki Arthur Wallis'sa hiç şaşırmam. Her hafta ödenecek üç siparişi ve yenisi de yolda oluyor; bu bir bar garsonunun maaşıyla karşılanamaz."

Robert mırıldanıp duran Carley'yi dinlemiyordu. Mahkemedeki izleyicilerin, her pazartesi sabahı işe başlamadan önce

vakit geçirmek için gelen aylaklardan ibaret olmadığının bilincindeydi yalnızca. Haberler esrarengiz Milford kanalları tarafından yayılmıştı ve Sharpe'ların cezalandırılmalarını görmek için gelmişlerdi.

Mahkemenin normaldeki kasvetli havası kadınların kıyafetleriyle şenlenmişti ve normalde uyku getiren sessizliği gevezelikleriyle bozulmuştu.

Robert düşmanca olması gerekirken tuhaf bir şekilde dostça olan bir yüz gördü: En son Meadowside Lane, Aylesbury'deki sevimli, küçük bahçesinde ayakta dururken gördüğü Bayan Wynn'ın yüzü. Robert, Bayan Wynn'ı bir düşman olarak düşünemezdi. Onu sevmişti, ona hayranlık duymuştu ve en başından onun için üzülmüştü. Gidip kadının hatırını sormak isterdi ancak oyun artık karelere ayrılmıştı ve onlar farklı renkte karelerde oynuyordu.

Grant henüz gelmemişti fakat Hallam oradaydı ve holiganların Franchise'ın camlarını kırdıkları akşam gelen komiserle konuşuyordu.

"Senin dedektif neler yapıyor?" diye sordu Carley, bitmek bilmeyen yorumlarına ara vererek.

"Dedektifte sorun yok ama problem çok büyük," dedi Robert. "Ona kıyasla bir iğne bile kendini ele verir."

"Tüm dünyaya karşı tek bir kız," diye dalga geçti Carley. "Şu kaltağı bizzat görmek için can atıyorum. Tahminimce onca hayran mektubundan, onca evlenme teklifinden ve Azize Bernadette'e benzetildikten sonra bir kasaba sulh mahkemesinin onun için çok küçük bir arena olduğunu düşünecek. Hiç oyunculuk teklifi aldı mı?"

"Bilmiyorum."

"Bence zaten annesi teklifleri geri çevirir. Oradaki kahverengi takımlı olan annesi ve bana çok mantıklı bir kadın gibi görünüyor. Onun nasıl böyle bir kız çocuğuna sahip olduğunu anlaya-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

mıyorum... Ah, kız evlat edinilmişti, değil mi? Müthiş Bir İbret. İnsanların birlikte yaşadıkları insanlar hakkında o kadar az şey bilmeleri beni hep şaşırtmıştır. Ham Green'de bildiği kadarıyla gözünün önünden hiç ayrılmayan bir kızı olan bir kadın vardı ama kız bir gün öfkeyle çekip gitti ve geri gelmeyince çılgına dönen anne feryat ede ede polise gitti. Polis görünürde bir geceliğine bile annesinden ayrılmayan kızın evli ve çocuklu bir kadın olduğunu, yalnızca çocuğunu alarak kocasıyla beraber yaşamaya gittiğini ortaya çıkardı. Ben Carley'ye inanmıyorsan polis kayıtlarına bak. Ah, bu arada, dedektifinden memnun kalmazsan bana söyle de sana çok iyi birinin bilgilerini vereyim. İşte başlıyoruz."

Ben Carley, bir yandan yargıcın görünümü, muhtemel karakteri ve bir gün önceki olası uğraşı hakkında tek başına konuşmaya devam ederken, yargıç kürsüsüne doğru ayağa kalktı.

Üç rutin dava tamamlandı; göründüğü kadarıyla eski suçlular prosedüre o kadar alışkındılar ki sonucu önceden tahmin ettiler ve Robert birinin onlara, "Biraz bekleyemez misin?" demesini bekledi.

Sonra Grant'in sessizce içeri girerek basına ait sıranın arkasında gözlemci konumunda oturduğunu gördü ve zamanın geldiğini anladı.

Sharpe'lar isimleri söylendiğinde birlikte geldiler ve kilisede yerlerini alıyorlarmış gibi o korkunç, küçük banktaki yerlerine oturdular. Gerçekten kiliseye benziyor, diye düşündü Robert: sessiz, dikkatli gözler ve bir gösterinin başlamasını bekleme fikri. Ama bir anda, Bayan Sharpe'ın yerinde Lin Hala olsa ne hissedeceğini fark etti ve Marion'ın annesi adına nasıl acı çektiğini ilk kez tam anlamıyla idrak etti. Ağır ceza mahkemesi onları suçtan aklasa bile, katlandıkları bu acıyı ne telafi edebilirdi? Betty Kane'in işlediği suça nasıl bir ceza uygun olurdu?

Çünkü bu konuda eski kafalı olan Robert cezalandırmanın gereğine inanıyordu. Musa Peygamber'le tamamen hemfikir ol-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

mayabilirdi –her zaman göze göz gerekmiyordu– fakat Gilbert'a kesinlikle katılıyordu: Ceza suça uygun olmalıydı. Papazla birkaç kez konuşmanın ve düzeleceğine dair söz vermenin bir suçluyu saygıdeğer bir vatandaş yapacağına asla inanmıyordu. "Senin gerçek suçlunun," dediğini hatırladı Kevin'ın, bir gece ceza reformu hakkında yaptıkları uzun bir tartışmadan sonra, "iki değişmez özelliği var ve onu suçlu yapan bu iki özellik. Korkunç bir kibir ve muazzam bir bencillik. Bunların ikisi de cilt dokusu kadar ayrılmaz ve köklüdür. Aynı şekilde, insanın göz rengini 'değiştirmekten' de bahsedebilirsin."

"Ama," diye itiraz etmişti biri, "suç işlemeyen kibirli ve bencil canavarlar da var."

"Çünkü paraları yerine karılarına zulmediyorlar," demişti Kevin. "Suçluyu tarif etmek için cilt cilt kitaplar yazıldı fakat neticede bu çok basit bir tanım. Suçlu, kendi acil ihtiyaçlarını eylemlerinin asıl sebebi yapmakla tatmin olan kişidir. Onu bencilliğinden kurtaramazsın ancak bencilliğinin harcadığı zahmete değmemesini hoş görebilirsin. Ya da neredeyse değmediğini."

Robert, Kevin'ın hapishane reformu fikrinin mahkûmların sürgüne gönderilmeleri olduğunu anımsadı. Herkesin çok sıkı çalıştığı bir ada topluluğu. Bu, mahkûmların yararına bir ıslahat değildi. Bunun gardiyanlar için daha hoş bir hayat olacağını söylemişti Kevin ve bu kalabalık adada iyi vatandaşların evleri ile bahçelerine daha fazla yer kalacaktı. Ayrıca birçok suçlu sıkı çalışmaktan dünyadaki her şeyden çok nefret ettiğinden, Kevin'ın görüşüne göre bu, üçüncü sınıf bir devlet okulundan daha cezalandırıcı olmayan mevcut plandan daha iyi bir caydırıcı olacaktı.

Sanık yerindeki iki kişiye bakarken Robert, "eski kötü günlerde" yalnızca suçluların boyundurukla teşhir edildiklerini düşündü. Son dönemde ise, boyunduruğu taşıyanlar yargılanmamış kişilerdi ve suçlular hemen güvenli bir karanlığa giriyorlardı. Bir yerlerde bir yanlış yapılmıştı.

Yaşlı Bayan Sharpe, *Ack-Emma*'nın olaylara müdahale ettiği sabah Robert'ın ofisine geldiğinde taktığı yassı, siyah saten şapkayı takıyordu ve onunla resmi, saygıdeğer ancak tuhaf görünüyordu. Marion'da da şapka vardı; Robert'ın tahminine göre bunun sebebi mahkemeye saygıydı, insanların bakışlarından az da olsa korunmak değil. Taşraya özgü, kısa kenarlı bir şapkaydı bu ve muhafazakârlığı, onun normaldeki bildiğini okuyan havasını bir ölçüde azaltıyordu. Gizlenmiş siyah saçları ve gölgelenmiş parlak gözleriyle dışarıdaki normal bir kadından daha esmer görünmüyordu. Ve Robert Marion'ın siyah saçları ile parıltısını özlese de, onun mümkün olduğunca "sıradan" görünmesinin daha iyi olduğunu düşündü. Bu, düşmanlarının onu öldüresiye tartaklama içgüdüsünü azaltabilirdi.

Sonra Betty Kane'i gördü.

Onun mahkemeye geldiğini basına ayrılan yerdeki kıpırtıdan anlamıştı. Genelde basına ait yerde habercilikle uğraşan, canı sıkılan iki acemi olurdu: *Milford Advertiser* (haftada bir, cuma günleri çıkıyordu) için bir muhabir ve *Norton Courier* (haftada iki kez, salı ve cuma günleri çıkıyordu) ile *Larborough Times* için bir muhabir. Fakat o gün basın bölümü doluydu ve oradaki yüzler ne gençti ne de sıkkın. Yemeğe davet edilmiş ve bunun için gayet hazır olan adamların yüzleriydi bunlar.

Gelme amaçlarının üçte ikisi Betty Kane'di.

Robert, onu en son Franchise'ta koyu renk okul formasıyla misafir odasında dururken görmüştü ve kızın gençliğine, samimi masumiyetine yine hayret etti. Onu ilk görüşünden beri geçen haftalar boyunca kız Robert'ın zihninde bir canavara dönüşmüştü; Robert onu yalnızca yalanlarıyla iki kişiyi sanık yerine oturtan sapkın bir yaratık olarak düşünmüştü. O an ise, Betty Kane'in kendisini tekrar görünce şaşkına dönmüştü. Bu kız ile beyninde yarattığı canavarın aynı olduğunu *biliyordu* ancak bunu idrak etmekte zorlanıyordu. Ve artık Betty Kane'i çok

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

iyi tanıdığını hisseden Robert bile onun varlığına böyle tepki veriyorsa, vakti geldiğinde kızın çocuksu güzelliği jüri üzerinde nasıl bir etki yaratacaktı?

"Sıradan" kıyafetler giyiyordu, okul formasını değil. İnsana unutmabeni çiçeklerini, ağaç dumanını, çançiçeklerini ve yaz tatilini anımsatan bulut mavisi bir kıyafet vardı üzerinde; ciddi adamların hükmünü şaşırtmak üzere tasarlanmıştı. Yeni, sade, yüzünden geriye doğru itilmiş şapkası güzel kaşlarını ve birbirinden ayrık gözlerini ortaya çıkarıyordu. Robert bu konu üzerinde düşünmek zorunda bile kalmadan, Bayan Wynn'ın kızı bu olay için bilinçli olarak giydirmesini bağışladı ama kadının geceleri sabaha kadar uyanık kalıp bu kıyafeti planlamış olsa amacına bundan daha iyi hizmet edemeyeceğinin de gayet iyi farkındaydı.

Adı söylendiğinde ve Betty tanık kürsüsüne yürüdüğünde, Robert onu net bir şekilde görenlerin yüzlerine baktı. Kıza müzede sergilenen bir esermiş gibi ilgiyle bakan Ben Carley dışında adamların yüzlerinde tek bir ifade vardı: bir tür sevgi dolu merhamet. Robert kadınların o kadar kolay teslim olmadığını gözlemledi. Daha anaç olanlar kızın gençliğine ve savunmasızlığına açıkça hisleniyorlardı fakat genç olanlar sadece hırslıydılar; merak haricinde bir duyguları yoktu.

"İnanmıyorum!" dedi Ben *fısıltıyla*, kız yemin ederken. "Yani bu çocuk bir ay kayıplara mı karışmış? Onun şimdiye kadar kitap dışında bir şey öptüğüne inanmam!"

"Bunun aksini ispatlayacak tanıklar getireceğim," diye mırıldandı Robert; pişkin ve alaycı Carley'nin bile yenik düştüğüne öfkelenmişti.

"Kusursuz on tanık getirsen de jüriyi inandıramazsın ve önemli olan jüri, dostum."

Evet, onun kötülüğüne hangi jüri inanırdı ki!

Kızın hikâyesini anlatışını izlerken Robert kendine Albert'ın onu tarif edişini hatırlattı: kimsenin hiçbir surette kadın olarak

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

düşünmeyeceği "iyi yetiştirilmiş bir kız" ve seçtiği erkeğe mükemmel bir ustalıkla yaklaşımı.

Çok hoş bir sesi vardı; genç, canlı ve berrak; ne aksanlı ne de yapmacık. Öyküsünü hanım hanımcık bir tanık gibi anlattı; kendiliğinden bir şeyler ilave etmeden, söylediklerinde net. Gazeteciler gözlerini aldıkları notlarda güçlükle tutuyorlardı. Yargıcın onu sevdiği çok açıktı. (Tanrım, ağır ceza mahkemesinde daha dirençli birilerini gönder!) Polisler şefkatle hafiften ter dökü yorlardı. Duruşma salonu soluksuz ve hareketsizdi.

O zamana kadar hiçbir aktris daha iyi karşılanmamıştı.

Herkesin görebildiği kadarıyla gayet sakindi ve görünüşe göre yarattığı etkinin farkında değildi. Taşı gediğine oturtmak ya da herhangi bir bilgiyi dramatik bir biçimde kullanmak için hiç çaba harcamadı. Robert kendini, bu olayları hafif gösteren ifade kasıtlı mı, kız bunun ne kadar etkileyici olduğunun farkında mı diye sorgularken buldu.

"Gerçekten çarşafları yamadınız mı?"

"O gece dayak yemekten her yerim tutulmuştu. Ama bir süre sonra yamadım."

"Briç oynamakla meşguldüm," der gibiydi. Bu da söylediği şeye olağanüstü bir gerçeklik havası katıyordu.

Savunmasındaki beyanda hiçbir zafer işareti de yoktu. Hapsedildiği yerle ilgili şunu bunu söylemişti ve söyledikleri doğru çıkmıştı. Ama kız bu durumla ilgili aleni bir memnuniyet göstermiyordu. Ona sanık yerindeki kadınları tanıyıp tanımadığı ve o kadınların gerçekten onu alıkoyup döven kadınlar olup olmadıkları sorulduğunda, onlara bir an sessizce ve ciddiyetle bakıp kadınları tanıdığını ve onlar olduklarını söyledi.

"Sorgulamak ister misiniz, Bay Blair?"

"Hayır, efendim. Sorum yok."

Bu, dram için dört gözle bekleyen duruşma salonundakilerde belli belirsiz bir şaşkınlığa ve hayal kırıklığına sebep oldu

ancak yorumsuz kabul edildi; davanın başka bir mahkemeye gideceği anlaşılmıştı.

Hallam zaten ifadesini vermişti ve şimdi kızın söylediklerini doğrulayan tanıklar geliyordu.

Kızın arabayla alındığını gören adamın Piper adında bir postane tasnifçisi olduğu anlaşılmıştı. L.M.S.'nin Larborough ile Londra arasında çalışan bir posta taşıma aracında görevliydi ve dönüş yolculuğunda Mainshill durağında bırakılmıştı çünkü orası evine yakındı. Mainshill'den geçen uzun, düz Londra yolunda yürürken genç bir kızın Londra otobüsleri durağında beklediğini fark etmişti. Kızla arasında uzun bir mesafe olmasına rağmen kızı fark etmişti çünkü o daha otobüs durağını görecek noktaya gelmeden, yaklaşık yarım dakika önce Londra otobüsü yanından geçmişti. Kızın orada beklediğini görünce otobüsü kaçırmış olduğunu anlamıştı. Ona doğru yürürken ama aralarında hâlâ biraz mesafe varken, bir araba yanından hızla geçmişti. Adam arabaya bakmamıştı bile çünkü ilgisi kıza ve ona ulaştığında durup Londra otobüsünün geçtiğini söyleyip söylememesi gerektiğine odaklanmıştı. Sonra arabanın kızın yanında yavaşladığını görmüştü. Kız arabanın içinde her kim varsa onunla konuşmak için eğilmiş ve ardından arabaya kendi binip gitmişti.

O esnada adam arabaya onu tarif edecek kadar yakındı ancak plakayı okuyacak kadar yakın değildi. Zaten plakayı okumak da aklına gelmemişti. Sadece kızın o kadar kısa sürede bir araç bulduğuna sevinmişti.

Söz konusu kızın, gördüğüne tanıklık ettiği kız olduğuna dair yemin etmeyecekti ama kendi zihninde bundan emindi. Kız rengi soluk bir palto –adam gri olduğunu düşünüyordu– ve siyah terlik giyiyordu.

Terlik mi?

Yani, ayağın üst kısmında bant olmayan ayakkabılardan.

Topuklu ayakkabı.

Evet, topuklu ayakkabı fakat adam onlara terlik diyordu. (Ve ses tonuna bakılırsa terlik demeye devam etmeye niyetliydi.)

"Tanığı sorgulamak ister misiniz, Bay Blair?"

"Hayır. Teşekkürler, efendim."

Sonra Rose Glyn geldi.

Robert'ın ilk izlenimi, kızın dişlerinin bayağı kusursuzluğu oldu. Bu dişler, aklına pek de usta olmayan bir diş hekimi tarafından yapılmış yanlış bir dizilişi getirdi. Muhakkak ki süt dişlerin yerine çıkanlar hiçbir zaman Rose Glyn'ınkiler kadar dikkat çekiçi bir biçimde mükemmel olmamıştı, olamazdı.

Belli ki yargıç da onun dişlerinden hoşlanmamıştı ve Rose kısa süre sonra gülümsemeyi bıraktı. Ama hikâyesi yeterince ölümcüldü. Her pazartesi günü evi temizlemek için Franchise'a gidiyordu. Nisan ayında bir pazartesi her zamanki gibi oradaydı ve akşam gitmeye hazırlanıyorken yukarıdan bir yerlerden bir çığlık duymuştu. İki kadından birine bir şey olduğunu düşünerek bakmak için merdivenlerin dibine koşmuştu. Çığlık uzaktan, çatı katından geliyor gibiydi. Yukarı çıkacaktı ancak yaşlı Bayan Sharpe misafir odasından çıkıp ona ne yaptığını sormuştu. O da yukarıda birinin çığlık attığını söylemişti. Bayan Sharpe bunun saçmalık olduğunu, onun hayal kurduğunu ve eve gitme vaktinin geldiğini söylemişti. O arada çığlık durmuştu ve Bayan Sharpe konuşurken Bayan Marion aşağı inmişti. İki kadın misafir odasına girmiş ve Bayan Sharpe "daha dikkatli olmak gerektiğiyle" ilgili bir şey söylemişti. Rose korkmuştu, nedenini tam olarak bilmiyordu ve her zaman mutfaktaki şömine rafına bırakılan parasını almak üzere mutfağa gitmiş, parayı almış ve evden kaçarcasına çıkmıştı. Tarih 15 Nisan'dı. Tarihi hatırlıyordu çünkü haftaya oraya gittiğinde Sharpe'lara istifa edeceğini söylemeye karar vermişti. Gerçekten de bunu yapmış ve 29 Nisan Pazartesi itibarıyla Sharpe'lar için çalışmamıştı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Kızın herkes üzerinde açıkça bıraktığı kötü izlenim Robert'ı biraz keyiflendirdi. Dramdan aldığı bariz zevk, Noel Ağacı misali gösterişi, bariz garezi, korkunç kıyafetleri tanık kürsüsüne ondan önce gelenlerin kendilerini zapt edişleriyle, sağduyularıyla ve zevkleriyle maalesef tamamen ters düşüyordu. Onu izleyenlerin yüz ifadelerine bakılırsa, tam bir sürtük olarak değerlendirilmişti ve hiç kimse ona güvenmezdi.

Tabii bu, az önce verdiği yeminli ifadeyi dikkate almamak için sebep değildi.

Onu da sorgulamayan Robert, acaba kızın o saati çaldığını kanıtlamanın bir yolu var mı diye düşündü. Rehinci dükkânları konusunda acemi taşralı bir kız olarak, saati satmak için çalmış olması pek mümkün değildi; onu kendine saklamak için almıştı. Öyleyse onu hırsızlıkla suçlamanın ve böylece ifadesini bir ölçüde gözden düşürmenin bir yolu olabilir miydi?

Onun ardından arkadaşı Gladys Rees geldi. Rose ne kadar gösterişliyse, Gladys de bir o kadar ufak tefek, solgun ve zayıftı. Korkuyordu, huzursuzdu ve tereddüt ederek yemin etti. O kadar aksanlı konuşuyordu ki yargıç bile onu anlamakta zorlandı ve bozuk konuşmasını anlaşılır hale sokmak için iddia makamı birçok kez tercüme etmek zorunda kaldı. Fakat ifadesinin ana fikri açıktı. 15 Nisan Pazartesi günü akşamı arkadaşı Rose Glyn'la yürüyüşe çıkmıştı. Hayır, özel bir yere değildi, yalnızca akşam yemeğinden sonra bir yürüyüştü. High Wood'a kadar gidip geri dönmüşlerdi. Ve Rose Glyn, ona Franchise'tan korktuğunu çünkü orada kimse olmaması gerektiği halde üst kattaki odalardan birinde birinin çığlık attığını duyduğunu anlatmıştı. Gladys, tarihin 15 Nisan Pazartesi olduğunu biliyordu çünkü Rose, sonraki hafta gidip istifa edeceğini bildireceğini söylemişti. Ve istifasını vermiş, 29 Nisan Pazartesi itibarıyla Sharpe'lar için çalışmamıştı.

"Sevgili Rose'un ona karşı elinde ne olduğunu merak ediyorum," dedi Carley, kız tanık kürsüsünden ayrılırken.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Sana elinde ona karşı bir şey olduğunu düşündüren ne?"

"İnsanlar arkadaşlık için gelip yalancı şahitlik yapmazlar, Gladys Rees gibi taşralı geri zekâlılar bile. Zavallı aptal küçük fare korkudan kaskatıydı. Gönüllü olarak asla gelmezdi. Hayır, o yağlıboya taklidi resmin elinde bir koz var. Çıkmaza girersen araştırmaya değer belki."

"Saatinin seri numarasını biliyor musun?" diye sordu Robert Marion'a, onları Franchise'a geri götürürken. "Rose Glyn'ın çaldığı saat."

"Saatlerin seri numaraları olduğunu bile bilmiyordum," dedi Marion.

"İyi olanların vardır."

"Ah, benimki iyi bir saatti ama seri numarasını hiç bilmiyorum. Gerçi çok ayrıcalıklıydı. Uçuk mavi parlak bir kadranı ve altın rengi rakamları vardı."

"Roma rakamları mı?"

"Evet. Neden soruyorsun? Saatimi geri alsam bile o kızdan sonra takmaya asla katlanamam."

"Düşündüğüm saati geri almak değil, kızı onu çalmakla suçlamak."

"Bu güzel olurdu."

"Ben Carley, Rose'a 'yağlıboya taklidi resim' diyor, bu arada."

"Ne hoş. Aynen öyle. O ilk gün bizi pas etmeye çalıştığın ufak tefek adam mı?"

"Evet, o."

"Pas edilmeyi reddettiğim için çok mutluyum."

"Umarım bu dava bittiğinde de mutlu olursun," dedi aniden ciddileşen Robert.

"Kefaletimize kefil olduğunuz için size henüz teşekkür etmedik," dedi Bayan Sharpe arabanın arkasından.

"Ona borçlu olduğumuz her şey için teşekkür etmeye başlasak," dedi Marion, "sonu gelmez."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Robert düşündü. Kevin Macdermott'ı onların tarafına çekmek dışında –ki bu da dostluktan ötürüydü– onlar için ne yapabilmişti ki? Bunun sonucunda da iki haftadan biraz daha uzun bir süre sonra Norton'daki mahkemeye gideceklerdi ve hiçbir savunmaları yoktu.

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

18

Gazeteler salı günü bayram etmişti.

Franchise vakası artık bir davaya dönüştüğünden ne *Ack-Emma* ne de *Watchman* için kampanya malzemesi olabilecekti ama yine de *Ack-Emma* hoşnut okurlarına filanca tarihte şunu bunu söylediklerini hatırlatmaktan geri kalmamıştı. Görünüşte masum ve sakıncasız, basit bir beyandı bu ancak yasak yorumlarla doluydu ve cuma günü *Watchman*'ın da benzer bir ihtiyatla olaydan kendine pay çıkaracağından Robert'ın hiç kuşkusu yoktu. Fakat polisin dokunmaya yeltenmediği bir olaya o güne kadar hiç ilgi göstermeyen basının kalanı, haber haline gelen bir davayı kıvançlı nidalarla bildirmeye başladı. Daha ciddi gazeteler bile SIRADIŞI DAVA ve OLAĞANDIŞI SUÇLAMA gibi başlıklarla Sharpe'ların mahkemeye gidişini anlattılar. Daha az çekingen olanlar yaşlı Bayan Sharpe'ın şapkası, Betty Kane'in mavi kıyafeti, Franchise'ın resimleri, Milford'daki High Street, Betty Kane'in okuldan bir arkadaşı ve konuyla üç aşağı beş yukarı alakalı her şey dahil olmak üzere mahkemedeki baş oyuncuların tam tariflerini sundular.

Robert'ın yüreği burkuldu. Hem *Ack-Emma* hem de *Watchman* Franchise vakasını kendi farklı tarzlarında reklam olarak

kullanmıştı. Anlık değeri için kullanılan ve ertesi gün fırlatılıp atılan bir şeymiş gibi. Ama şimdi olay, Cornwall'dan Caithness'a kadar her tür gazetede haber yapılan ulusal bir merak konusu haline gelmişti ve büyük yankı uyandıracak bir dava olacağına dair işaretler veriyordu.

Robert kendini ilk kez çaresiz hissetti. Olaylar peşini bırakmıyordu ve sığınacağı bir yer yoktu. İş Norton'da doruk noktasına ulaşacak gibiydi ve onun buna katkı sağlayacak en ufak bir şeyi bile yoktu. Bir yığın içi dolu sandığın üzerine doğru yıkıldığını gören ve bu heyelandan kaçmak için ne bir sığınağı ne de bir dayanağı olan bir adamın hissedeceği gibi hissediyordu.

Ramsden telefonlarda gittikçe daha az konuşmaya ve daha az umut vermeye başlamıştı. Ramsden kederliydi. "Afallamış" ifadesi çocukların dedektiflik hikâyelerinde kullanılırdı; o zamana kadar Alec Ramsden'la uzaktan yakından alakası olmamıştı. Bu yüzden Ramsden kederli, suskun ve aksiydi.

Mahkemeyi izleyen günlerde tek olumlu şey Stanley'den geldi. Perşembe sabahı Stanley Robert'ın kapısını çaldı, başını içeri uzattı ve onun yalnız olduğunu görünce içeri girdi, bir eliyle kapıyı kapatırken diğeriyle iş tulumunun cebini aradı.

"Günaydın," dedi. "Sanırım bu işe el atmanız gerekiyor. Franchise'taki o kadınlarda hiç akıl yok. Çaydanlıkların içinde pound banknotları ile kitap saklıyorlar ve daha neler neler. Bir telefon numarası arıyorsan, üzerinde kasabın adresi yazılı on şilinlik bir banknot bulman büyük olasılık." Cebinden bir tomar para çıkardı ve Robert'ın masasının üzerine bir düzine on poundluk banknot saydı.

"Yüz yirmi," dedi. "Güzel, öyle değil mi?"

"Ama bu ne?" diye sordu afallayan Robert.

"Kominsky."

"Kominsky mi?"

"Sakın bana bahis oynamadığınızı söylemeyin! Hem de yaşlı hanımefendi bize tavsiyede bulunduktan sonra. Yani bunu *unuttuğunuzu* mu söylüyorsunuz?"

"Stan, son zamanlarda pound diye bir şeyin varlığını bile hatırlamıyorum. Yani ona mı oynadın?"

"Altmışlarda. Ve bu, ona sözünü verdiğim onda bir, tüyo için."

"Ama... Onda bir mi? Büyük oynamış olmalısın, Stan."

"Yirmi pound. Normalde oynadığımın iki katı. Bill'e de faydası oldu. Karısına kürk manto alacak."

"Demek Kominsky kazandı."

"Dizginlenerek bir buçuk boy farkla kazandı. Bu çok şaşırtıcı!"

"Güzel," dedi Robert, banknotları istifleyip bağlarken, "işler tamamen kötüye giderse ve iflas ederlerse, yaşlı hanımefendi tüyocu olarak adil ticaret yapabilir."

Stanley bir an için Robert'ın yüzünü sessizce inceledi; ses tonundan mutlu olmadığı belliydi. "İşler o kadar kötü, öyle mi?" dedi.

"Berbat," dedi Robert, Stanley'nin kendi tanımlarından birini kullanarak.

"Bill'in hanımı mahkemeye gitti," dedi Stan, biraz duraksadıktan sonra. "Bir şilinde on iki peni olduğunu söylese bile o kıza inanmayacağını söyledi."

"Öyle mi?" dedi Robert hayretle. "Neden?"

"Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu söyledi. On beş yaşında bir kız asla o kadar iyi olamazmış."

"Artık on altı yaşında."

"Tamam, on altı. Kendisinin ve diğer kız arkadaşlarının da bir zamanlar on beş yaşında olduklarını ve o iri gözlü mucizenin onu bir an bile kandıramadığını söyledi."

"Jüriyi kandıracağından çok korkuyorum."

"Tamamen kadınlardan oluşan bir jüriyi kandıramaz. Bunu sağlamanın bir yolu yok sanırım, değil mi?"

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Herod'ın zalimce yöntemleri olmadan bir yolu yok. Bu parayı Bayan Sharpe'a kendin vermek istemez misin, bu arada?"

"Ben vermem. Bugün bir ara oraya gideceksiniz, isterseniz kendiniz verebilirsiniz. Ama mutlaka parayı geri alıp bankaya yatırın yoksa yıllar sonra onu vazoların içinde bulurlar ve oraya ne zaman koyduklarını düşünürler."

Stanley giderken, Robert gülümseyerek parayı cebine koydu. İnsanlar hep umulmadık şeyler yapıyorlardı. Robert, Stan'in o banknotları yaşlı kadının önünde saymaktan zevk alacağını düşünürdü. Ama Stan, bunun yerine mahcup olmuştu. Çaydanlıkların içindeki paralar sadece bir hikâyeydi.

Robert öğleden sonra parayı Franchise'a götürdü ve Marion'ın gözlerinde ilk kez yaşlar gördü. Hikâyeyi Stanley'nin anlattığı gibi anlattı –çaydanlıkları falan– ve şöyle bitirdi: "Yani beni vekili tayin etti." İşte o zaman Marion'ın gözleri doldu.

"Neden parayı bize kendi vermeye karşı çıktı ki?" dedi, parmağıyla banknotlara dokunarak. "Genelde o kadar... O kadar..."

"Bence şu anda bu paraya ihtiyacınız olduğundan bunun sıradan değil, hassas bir durum olduğunu düşünüyor. Ona tüyo verdiğinizde yalnızca Franchise'ta oturan hali vakti yerinde kadınlardınız ve size parayı gururla verirdi. Ama şimdi kişi başına iki yüz sterlin kefaletle tahliye olmuş ve her biriniz adına yaklaşık bir o kadar tutara kefil olunan iki kadınsınız; gelecek avukat masrafları da cabası ve bu nedenle, sanırım, Stan'in kafasında eline kolaylıkla para verilebilecek insanlar değilsiniz."

"Eh," dedi Bayan Sharpe, "tüm tüyolarım bir buçuk boyluk kazanç getirmedi. Fakat paydan çok memnun olduğumu inkâr etmeyeceğim. Çocuğun yaptığı büyük nezaket."

"Yüzde on kadar büyük bir miktarı almalı mıyız?" diye sordu Marion şüphe içinde.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Anlaşma böyleydi," dedi Bayan Sharpe sakince. "Ben olmasaydım, şu anda Stanley Bali Boogie üzerine oynayıp kazancından mahrum olacaktı. Bali Boogie *nedir*, bu arada?"

"Gelmene sevindim," dedi annesinin eğitim arayışını görmezden gelen Marion, "çünkü beklenmedik bir şey oldu. Saatim geri geldi."

"Yani onu buldun mu?"

"Hayır, ah hayır. Posta yoluyla geri gönderildi. Bak!"

Marion içinde etrafına ambalaj kâğıdı sarılmış parlak mavi kadranlı saati bulunan küçük, çok kirli mukavva kutuyu çıkarıp gösterdi. Ambalaj kâğıdı, üzerinde SUN VALLEY, TRANSVAAL yazan daire şeklinde bir mühür bulunan kare biçiminde, pembemsi bir pelür kâğıttı. Bir kâğıt parçasına şöyle yazılmıştı: BUNU İSTEMİYORM. Yazımda cahil insanların yapacağı şekilde hata yapılmıştı.

"Sence neden bir anda saatten sıkıldı?" diye sordu Marion merakla.

"Sıkılmış olduğunu bir an için bile düşünmem," dedi Robert. "O kızın eline geçirdiği bir şeyden vazgeçeceğini sanmam."

"Ama vazgeçti. Saati geri gönderdi."

"Hayır. Başka biri gönderdi. Korkmuş biri. Aynı zamanda ilkel bilince sahip olan biri. Rose Glyn o saatten kurtulmak isteseydi, hiç tereddüt etmeden onu bir göle atardı. Fakat X kişisi ondan kurtulmak ve aynı zamanda zararı karşılamak istiyor. X kişisi hem vicdan azabı çekiyor hem de korkmuş bir ruhu var. Şimdi, tam da şu anda kim senin için vicdan azabı çeker? Gladys Rees mi?"

"Evet, elbette Rose adına haklısın. Bunu düşünmeliydim. Saati asla geri göndermezdi. Onun kendisine ait olduğunu söylerdi. Saati Gladys Rees'e vermiş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bu çok şeyi açıklayabilir. Şu 'çığlık' hikâyesini desteklemesi için Rose'un Gladys'i mahkemeye gelmeye nasıl ikna ettiğini

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

açıklayabilir. Yani, çalınan malın alıcısı oysa eğer. Düşündüğün zaman, Staples Ailesi'nin senin bileğinde sık sık gördüğü bir saati Rose'un takabilme şansı çok düşük. Onunla arkadaşının gözünde 'büyük' görünmüş olması çok daha kuvvetli bir olasılık. 'Aldığım ufak bir şey.' Şu Rees denen kız nereli?"

"Nereli olduğunu bilmiyorum; bölgenin diğer tarafında bir yerden sanırım. Fakat Staples'ın ilerisindeki o ıssız çiftlikte çalışmak için gelmiş."

"Uzun zaman önce mi?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum."

"Yani şüphe çekmeden yeni bir saat takabilir. Evet, saatini geri gönderen kişinin Gladys olduğunu düşünüyorum. Pazartesi günü gönülsüz bir tanık varsa o da Gladys'di. Gladys sana eşyanı geri gönderecek kadar korkak biriyse, ufak bir umut doğmaya başlıyor."

"Ama yalan yere yemin etti," dedi Bayan Sharpe. "Gladys Rees kadar geri zekâlı biri bile bunun İngiliz mahkemelerinde hoş görülmeyeceğinin farkında olmalı."

"Buna şantaj yoluyla razı olduğuna dair savunma yapabilir. Biri ona bu yolu izlemesini söylediyse."

Bayan Sharpe ona dikkatle baktı. "İngiliz hukukunda tanığı ayartmakla ilgili herhangi bir şey yok mu?"

"Çok var. Ancak ben onu sıkıştırmayı planlamıyorum."

"Ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bunu iyice düşünmeliyim. Bu hassas bir durum."

"Bay Blair, hukukun karışıklığını bir türlü çözememişimdir ve muhtemelen hiç çözemeyeceğim fakat mahkemeye saygısızlık niteliğinde herhangi bir şey yaparak kendinizi tehlikeye atmayacaksınız, değil mi? Desteğiniz olmadan mevcut durum ne olurdu, hayal bile edemiyorum."

Robert hiçbir şey için kendini tehlikeye atmayacağını, lekesiz bir şöhreti olan alnı açık bir avukat olduğunu, yüksek ahlaki

prensipleri bulunduğunu ve yaşlı kadının ne kendisi ne de onun için korkması gerektiğini söyledi.

"Rose'un hikâyesi yoluyla Gladys Rees'in kendine olan güvenini zedeleyebilirsek, bu tüm davayı sarsar," dedi. "Bu onların en değerli kanıtı: Size herhangi bir suçlama yöneltilmeden önce Rose'un çığlıklardan bahsetmiş olması. Rose ifade verirken Grant'in yüzünü göremediniz sanırım, değil mi? Titiz bir beyin, Cezai Soruşturma Departmanında büyük bir dezavantaj olmalı. Tüm davanızın bir metre bile yaklaşmayacağınız birine bağlı olması üzücü olmalı. Şimdi gitmeliyim. Küçük mukavva kutuyu ve üzeri yazılı kâğıt parçasını alabilir miyim?"

"Rose'un saati geri göndermeyeceğini anlamış olman çok zekice," dedi Marion, kâğıt parçasını kutunun içine koyup ona verirken. "Dedektif olmalıydın."

"Ya dedektif ya da falcı. Her şey ufak bir delilden anlaşıldı. *Au revoir*."

Robert aklı bu yeni olasılıkla dolu bir halde Milford'a döndü. Çıkmazlarına bir çözüm olmasa da, bir cankurtaran halatı olabilirdi bu.

Ofiste onu bekleyen uzun, ince, kır saçlı ve asık suratlı Bay Ramsden'ı buldu.

"Sizi görmeye geldim, Bay Blair çünkü telefonda çok iyi anlatılabilecek bir şey değildi."

"Evet?"

"Bay Blair, paranızı boşa harcıyoruz. Dünyanın beyaz nüfusunun ne olduğunu bilir misiniz?"

"Hayır. Bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Ancak benden istediğiniz bu kızı dünyanın beyaz nüfusu arasından seçip çıkarmam. Beş bin adam bir yıl boyunca çalışsa bunu yapamayabilir. Yarın tek bir adam da yapabilir. Tamamen şans işi."

"Ama hep öyle oldu."

"Hayır. İlk günlerde başarı şansı vardı. Belli yerleri araştırdık. Limanlar, havaalanları, seyahat yerleri, en çok bilinen 'balayı' mekânları. Ve seyahat için ne vaktinizi harcadım ne de paranızı. Tüm büyük şehirlerde ve birçok küçük şehirde bağlantılarım var. Onlara yalnızca, 'Otellerinizden birinde filanca kişi kaldıysa bulun,' derim ve cevap birkaç saat içinde gelir. Tüm İngiltere'den cevap gelir. Eh, bu yapıldığına göre dünyanın geri kalanı dediğimiz ufak bir meseleyle karşı karşıya kalıyoruz ve ben paranızı boşa harcamak istemiyorum, Bay Blair. Çünkü olacak olan bu."

"Bundan pes ettiğini mi anlıyorum?"

"Ben tam olarak öyle demiyorum."

"Başarısız olduğun için seni işten çıkarmam gerektiğini düşünüyorsun."

Bay Ramsden, "başarısız olmak" ifadesi karşısında belirgin şekilde gerildi.

"Bu, uzun vadeli bir olasılık için önemli miktarda parayı sokağa atmak. Bu bir iş teklifi değil, Bay Blair. İyi bir kumar bile değil."

"Pekâlâ, bu düşüncene karşılık elimde seni memnun etmeye yetecek bir şey var sanırım." Robert küçük mukavva kutuyu cebinden çıkardı. "Pazartesi günü tanıklardan biri Gladys Rees adında bir kızdı. Rolü, polis Franchise'la ilgilenmeye başlamadan çok önce arkadaşı Rose Glyn'ın evde çığlıklar duyduğundan bahsettiğine dair kanıt sunmaktı. Tamam, tanıklık etti ancak tabiri caizse gönülsüzce. Gayet eğlenceli vakit geçiren arkadaşı Rose'un aksine gergindi, gönülsüzdü ve bundan nefret ettiği belliydi. Kasabadaki meslektaşlarımdan biri bana Rose'un kızı oraya baskıyla getirmiş olduğunu söyledi ama o anda bunu çok muhtemel görmedim. Oysa Rose'un Bayan Sharpe'tan çalmış olduğu saat bu kutunun içinde, etrafına bu mesaj sarılmış halde postayla geri geldi. Rose saati geri vermeyi aklının ucundan bile

geçirmezdi; onda vicdan yok. Bu notu da yazmazdı; hiçbir şeyi geri verme arzusu yok. Sonuç kaçınılmaz, saati alan Gladys'ti –zaten Rose fark edilmeden saati takamazdı– ve Rose, onu bu yolla yalanlarını desteklemeye ikna etti."

Robert, Ramsden'ın yorum yapması için duraksadı. Bay Ramsden başını salladı ama meraklı bir baş sallayıştı bu.

"Şimdi, tanıkların gözünü korkutmakla suçlanmadan Gladys'e herhangi bir iddiayla yaklaşamayız. Yani, mahkemeden önce onu hikâyesinden caymaya ikna etmek mümkün değil. Yapabileceğimiz tek şey, söylediklerini mahkemede çürütmeye odaklanmak. Muhtemelen Kevin Macdermott güçlü kişiliği ve ısrarlı sorularıyla başarabilirdi ama şu an bundan kuşkuluyum ve Kevin bir şey elde edemeden yargıç onu durdurabilir. Kevin bir tanığı sorgulamaya başladığında ona şüpheyle bakmaya meyilliler."

"Öyle mi?"

"Yapmak istediğim, bu yazılı kâğıt parçasını mahkemeye delil olarak sunabilmek. Bunun Gladys Rees'in yazısı olduğunu söyleyebilmek. Çalıntı saatin onda olduğuna dair kanıtla Rose'un ona yalancı şahitlik yapması için baskı yaptığını ileri süreriz, Macdermott yalan ifade vermesi için şantaj yapıldıysa büyük olasılıkla bunun için ceza almayacağına dair onu ikna eder ve kız da çözülüp itiraf eder."

"O halde Gladys Rees'in yazısının başka bir örneğini istiyorsunuz."

"Evet. Ve konuştukça yeni yeni aklıma geliyor. Kızın şu anki işinin ilk işi olduğu izlenimine kapıldım, yani okuldan uzun zaman önce ayrılmış olamaz. Belki okulu bize yazısının bir örneğini verebilir. Ya da bir şekilde başlangıç noktası olabilir. *Kışkırtıcı* yöntemler kullanmadan yazısının bir örneğini elde edebilirsek, bu muazzam şekilde yararımıza olur. Bu konuda bir şeyler yapabilir misin?"

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Size bir örnek bulacağım, evet," dedi Ramsden; bana mantıklı bir görev verirseniz başarıyla yerine getirilir, der gibiydi. "Rees denen kız burada mı okumuş?"

"Hayır, anladığım kadarıyla bölgenin diğer tarafından gelmiş."

"Tamam, bulacağım. Şu anda nerede çalışıyor?"

"Bratt'in Çiftliği denen ıssız bir yerde; Franchise'ın arkasındaki Staples Çiftliği'nin ötesindeki arazide."

"Peki, Betty Kane hakkındaki araştırma..."

"Larborough içinde hâlâ yapabileceğin bir şeyler yok mu? Sana işini öğretemem, bunu biliyorum ama kız *Larborough*'daydı."

"Evet ve bulunduğu yerlerde izini sürdük. Umuma açık yerlerde. Ancak Bay X Larborough'da *yaşıyor* olabilir bildiğimiz kadarıyla. Kız gizlenmek için oraya gitmiş olabilir. Sonuçta bir ay –ya da yaklaşık bir ay– bu türden bir kayboluş için tuhaf bir süre, Bay Blair. Bu tür şeyler genelde bir hafta sonu ila on gün arası sürer ama daha fazla değil. Adamla eve gitmiş olabilir."

"Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Ramsden usulca. "Samimi fikrimi sorarsanız, Bay Blair, onu çıkışlardan birinde kaçırdık."

"Çıkışlar mı?"

"Yani yurtdışına çıktı fakat o kadar farklı görünüyordu ki o masum fotoğraf onu hiçbir şekilde ele vermedi."

"Neden farklı?"

"Şey, sahte pasaportu olduğunu sanmıyorum, o yüzden tahminen adamın eşiymiş gibi seyahat edecekti."

"Evet, elbette. Buna kesin gözüyle bakıyorum."

"Ve bunu asıl görünümüyle yapamazdı. Ancak saçlarını geriye doğru tarayıp biraz makyaj yapsa çok farklı görünürdü. Geriye doğru taranan saçların bir kadında nasıl fark yarattığını bilemezsiniz. Eşimi ilk kez öyle gördüğümde tanıyamadım. Öylesine farklı olmuştu ki doğrusunu isterseniz onunlayken utandım ve o zaman yirmi yıllık evliydik."

BELONGS TO KÂHYUS TEAM

"Demek böyle olduğunu düşünüyorsun. Sanırım haklısın," dedi Robert üzgün bir tavırla.

"İşte bu yüzden daha fazla paranızı harcamak istemiyorum, Bay Blair. Fotoğraftaki kızı aramanın pek bir faydası yok çünkü aradığımız kız fotoğraftakine zerre kadar benzemiyordu. İnsanlar o halini ilk bakışta tanıdılar. Sinemalarda ve benzeri yerlerde. Larborough'da tek başına geçirdiği zamanların izini kolaylıkla sürdük. Ama sonrası tam bir boşluk. Fotoğrafı, onu Larborough'dan ayrıldıktan sonra görenlere hiçbir şey ifade etmiyor."

Robert, Bayan Tuff'ın yeni getirdiği kurutma kâğıdına dalgın dalgın şekiller çizerek oturdu. Balıksırtı bir desen; çok muntazam ve dekoratif. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Battık."

"Fakat elinizde bu var," diye itiraz etti Ramsden, saatle birlikte gelen kâğıt parçasını işaret ederek.

"Bu sadece polisin davasına zarar verir. Betty Kane'in hikâyesinin doğru olmadığını kanıtlamaz. Sharpe'lar bu olaydan sonsuza dek kurtulmaları için kızın hikâyesinin saçma olduğu gösterilmeli. Bunu yapmak için tek şansımız Betty'nin o haftalar boyunca nerede olduğunu bulmak."

"Evet. Anlıyorum."

"Sanırım özel uçak sahiplerini araştırdın."

"Ah, evet. Aynı şey onda da geçerli. Elimizde adamın fotoğrafı yok, yani söz konusu süreçte bir kadın eşliğinde yurtdışına giden yüzlerce özel uçak sahibinden biri olabilir."

"Evet. Hem de nasıl battık. Ben Carley'nin eğlenmesi boşuna değil."

"Yorgunsunuz, Bay Blair. Can sıkıcı zamanlar geçiriyorsunuz."

"Evet. Bir kasaba avukatının omuzlarına böyle bir şeyin yüklenmesine pek sık rastlanmıyor," dedi Robert alaycı bir şekilde.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Ramsden yüzünde bir gülümseme belirene kadar ona dikkatle baktı. "Bir kasaba avukatı için," dedi, "hiç de kötü gitmiyorsunuz, Bay Blair. Hem de hiç."

"Teşekkürler," dedi Robert samimiyetle gülümseyerek. Alec Ramsden'dan gelince bu sözler neredeyse kutsaldı.

"Bunun moralinizi bozmasına izin vermemeliyim. En kötü ihtimale karşı elinizde sigortanız var ya da ben o yazılı kanıtı getirdiğimde olacak."

Robert desenler çizdiği kalemi bıraktı. "Ben sigortayla ilgilenmiyorum," dedi ani bir öfkeyle. "Adaletle ilgileniyorum. Şu anda hayatımda tek bir amacım var. O da halka açık mahkemede Betty Kane'in hikâyesinin yalan olduğunun ispatlanması. O haftalar boyunca ne yaptığının kendi gözü önünde ortaya dökülmesi ve bunun kusursuz tanıklarca layıkıyla desteklenmesi. Sence bunu yapma şansımız ne? Ve –söyle bana– bize yardımcı olabilecek denemediğimiz ne kaldı?"

"Bilmiyorum," dedi Bay Ramsden ciddiyetle. "Dua belki de."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

19

İşin garip yanı bu, Lin Hala'nın da tepkisiydi.

Bir taşra rezaleti olmaktan çıkıp ulusal çapta ün kazandığından beri Lin Hala, Robert'ın Franchise davasıyla bağlantısına yavaş yavaş ısınmıştı. Sonuçta *Times* Gazetesi'nde haber yapılan bir davayla ilgilenmek utanç kaynağı değildi. Tabii ki Lin Hala *Times* okumuyordu fakat arkadaşları okuyorlardı. Mahalle papazı, yaşlı Albay Whittaker, Boots'taki kız, Weymouth'lı (Swanage'lı) yaşlı Bayan Warren... Ve savunma çaresiz bir kızı dövme suçuna karşı olsa bile, meşhur bir davada Robert'ın savunma avukatı olması gerektiğini düşünmek anlaşılmaz bir şekilde sevindiriciydi. Elbette Robert'ın davayı kazanamayabileceği beynine azıcık da olsa gölge düşürmemişti. Onun kazanacağına kesin gözüyle bakıyordu. Birincisi, Robert çok zekiydi; ikincisi Blair, Hayward ve Bennet'ın bir başarısızlıkla ilgisinin olması ihtimal dahilinde değildi. Hatta, laf arasında, Robert'ın herkesin görebileceği Milford'da değil de Norton'da zafer kazanacak olmasına için için üzülüyordu.

O yüzden bu ilk şüphe belirtisi Lin Hala için sürpriz oldu. Hâlâ başarısızlık ihtimalini gözünde canlandıramadığından şok olmadı. Fakat bu, onun için kesinlikle yeni bir düşünceydi.

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

"Ama Robert," dedi, ayak taburesini bulmak için masanın altında ayağını gezdirirken, "davayı *kaybedeceğini* bir an için bile düşünmüyorsun, değil mi?"

"Aksine," dedi Robert, "kazanacağımızı bir an için bile düşünmüyorum."

"Robert!"

"Jüri huzurundaki bir davada jüriye kanıt sunmak adettir. Şu ana kadar bir kanıtımız yok. Jürinin bundan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

"Çok asabi görünüyorsun, hayatım. Sanırım bu olayın sinirlerini bozmasına müsaade ediyorsun. Neden yarın öğleden sonra dört kişilik bir golf takımı tertip etmiyorsun? Son zamanlarda neredeyse hiç golf oynamadın ve bu karaciğerin için iyi olmayabilir. Golf oynamamak yani."

"Bir golf sahasında 'bir gütaperka parçasının' yazgısıyla ilgilenmiş olduğuma inanamıyorum," dedi Robert hayretle. "Bu başka bir hayatta yaşanmış olmalı."

"İşte söylediğim bu, hayatım. Muhakeme yetini kaybediyorsun. Bu vakanın seni gereksiz yere endişelendirmesine izin veriyorsun. Sonuçta, yanında Kevin var."

"Bundan şüpheliyim."

"Ne demek istiyorsun, canım?"

"Kevin'ın vakit ayırıp kaybedeceğine önceden hüküm verdiği bir davayı savunmak için ta Norton'a geleceğini düşünemiyorum. Don Kişot gibi davrandığı anlar vardır ancak bunlar sağduyusunu tamamen yok etmez."

"Ama Kevin geleceğine söz verdi."

"O sözü verdiğinde, bir savunmayı somutlaştırmak için hâlâ zaman vardı. Şimdi mahkemeye sayılı günler kaldı ve hâlâ bir delilimiz yok; delil elde etmek için hiçbir ihtimal de yok."

Bayan Bennet ona çorba kaşığının üzerinden baktı. "Yeterince inancın olduğunu sanmıyorum, tatlım," dedi.

Robert hiç inancı olmadığını söylemekten çekindi. Franchise vakasına ilahi bir müdahale olacağına dair en ufak bir inancı yoktu.

"İnan, hayatım," dedi Lin Hala mutlulukla, "böylece her şey yoluna girecek. Göreceksin." Bunu takip eden gergin sessizlik belli ki onu endişelendirmişti çünkü ekledi: "Dava hakkında şüpheli veya mutsuz olduğunu bilseydim, hayatım, bunun için çok daha önce fazladan dua ederdim. Korkarım Kevin'la birlikte bunun üstesinden gelebileceğinize kesin gözüyle baktım." 'Bu' dediği İngiliz adaletiydi. "Ama artık bu konuda kaygılı olduğunu bildiğime göre kesinlikle bazı özel dualar etmeliyim."

Bu sözler söylenirken kullanılan gerçekçi teselli edici ses tonu Robert'ın güler yüzlü mizacını yeniden canlandırmıştı.

"Teşekkürler, tatlım," dedi normal yumuşak sesiyle.

Lin Hala, kaşığı boş tabağına bırakıp arkasına yaslandı ve yuvarlak, pembe yüzünde ufak, muzipçe bir gülümseme belirdi. "Bu ses tonunu bilirim," dedi. "Huyuma gittiğin anlamına gelir. Ama buna gerek yok, biliyorsun. Bu konuda haklı olan benim, yanılan sen. İnancın dağları yerinden oynatacağı açıkça söylenir. Zorluk her zaman şudur ki, bir dağı yerinden oynatmak muazzam bir inanç gerektirir ve o kadar büyük inancı toplamak neredeyse imkânsızdır, o yüzden dağlar hemen hemen hiç yerinden oynamaz. Fakat daha küçük olaylar için –şimdiki gibi– yeterince inanca sahip olmak mümkündür. Yani bile bile umutsuz olmak yerine, hayatım, olaya biraz güvenmeyi *dene*. Bu arada ben de bu akşam St. Matthew's Kilisesi'ne gidip yarın sabah sana bir kanıt gönderilmesi için dua edeceğim. Bu sana kendini daha mutlu hissettirecek."

Ertesi sabah Alec Ramsden elinde kanıtla odasına girdiğinde Robert'ın ilk düşüncesi, Lin Hala'nın bunu kendine yontmasına hiçbir şeyin engel olamayacağı oldu. Bundan bahsetmemesi için hiç umut da yoktu çünkü öğle yemeği zamanı Lin Hala'nın par-

lak, kendinden emin tavırlarla ona ilk soracağı şey şu olacaktı: "Evet, hayatım, uğruna dua ettiğim kanıt eline geçti mi?"

Ramsden hem kendinden hoşnut hem de neşeliydi; bu Ramsden'ın kendine özgü tavırlarından açıkça anlaşılıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki, Bay Blair, beni o okula gönderdiğinizde büyük umutlarım yoktu. Oraya gittim çünkü iyi bir başlangıç noktası gibi görünüyordu ve personelden, Rees'le tanışmanın iyi bir yolunu öğrenebilirdim. Daha doğrusu, benim çocuklardan biriyle tanışmasını sağlamanın. Benim çocuklardan biri onunla arkadaşlığı ilerlettiğinde, kızdan nasıl sorunsuz bir şekilde kendi eliyle yazılmış mektuplar alabileceğimizi bile tasarlamıştım. Ama siz bir harikasınız, Bay Blair. Nokta atışı yapmışsınız."

"Yani istediğimiz şeyi aldın!"

"Kızın sınıf öğretmenini gördüm ve ne istediğimizle ve sebebiyle ilgili gayet samimi davrandım. Şey, gerektiği kadar samimi. Gladys'in yalancı şahitlik yaptığından şüphelenildiğini – ağır hapis cezası gerektiren bir durum– ancak ifade vermek için şantaja uğradığını düşündüğümüzü ve bunun şantaj olduğunu ispatlamak için onun daha önce yazdığı herhangi bir şeye ihtiyacımız olduğunu söyledim. Beni oraya gönderdiğinizde, kızın anaokulundan ayrıldığından beri tek bir harf yazmamış olduğuna kesin gözüyle bakıyordum. Fakat sınıf öğretmeni –Bayan Baggaly– düşünmesi için ona bir dakika müsaade etmemi söyledi. 'Tabii,' dedi, 'resim yapmakta çok iyiydi ve benim elimde bir şey yoksa bile misafir resim öğretmeninde bir şeyler olabilir. Öğrencilerimizin başarılı çalışmalarını saklamayı severiz.' Tahammül etmeleri gereken tüm o başarısız çocuklara karşı bir avuntu olarak sanırım, zavallı şeyler. Her neyse, resim öğretmeniyle görüşmek zorunda kalmadım çünkü Bayan Baggaly bir yerleri aradı ve bunu buldu."

Ramsden, Robert'ın önündeki masaya bir sayfa bıraktı. Bu, Kanada'nın başlıca bölgelerini, şehirlerini ve nehirlerini gös-

teren, elle çizilmiş bir haritaya benziyordu. Kusurlu fakat çok muntazamdı. Sayfanın altına KANDA yazılmıştı. Alt köşesinde imzası vardı: Gladys Rees.

"Anladığım kadarıyla her yaz, tatil zamanı çalışmaları sergiliyorlar ve normalde sergilenen şeyleri ertesi yılın sergisine kadar saklıyorlar. Sanırım hemen ertesi gün onları başlarından atmaları çok duyarsızca görünür. Ya da belki onları ziyaretçi ağır toplara ve komiserlere göstermek için saklıyorlar. Her halükarda, o çalışmalarla dolu çekmeceler vardı. Bu," haritayı işaret etti, "bir yarışma çizimiymiş –yirmi dakika içinde herhangi bir ülkenin haritasını ezbere çizin– ve ödül kazanan üç yarışmacının çalışması sergilenmiş. 'Üçüncü' buymuş."

"Buna inanamıyorum," dedi Robert, Gladys Rees'in eserini dikkatle incelerken.

"Bayan Baggaly kızın elişinde iyi olduğunu söylerken haklıydı. Bu kadar cahil kalmasına bakılırsa komik. Bir sesli harfi yazmadığını görüyorsunuz."

Gerçekten de öyleydi. Robert, onun başarısızlığını zevkle izliyordu.

"Kızın kafası çalışmıyor ama iyi bir gözü var," dedi, Gladys'in Kanada fikrini düşünerek. "Bir yerlerin şekillerini hatırlamış ama isimlerini değil. Ve yazım tamamen kendisine ait. Sanırım 'üçüncülük' düzgün işçiliği içindi."

"Bizim için de düzgün bir iş," dedi Ramsden, saatle birlikte gelen kâğıt parçasını masaya koyarak. "Alaska'yı seçmemiş olmasına şükredelim."

"Evet," dedi Robert. "Bu bir mucize." Lin Hala'nın mucizesi, diyordu beyni. "Bu tip işlerde en iyi adam kim?"

Ramsden ona kimin olduğunu söyledi.

"Bu gece bunu beraberimde şehre götüreceğim ve sabah olmadan raporu alıp kahvaltı zamanı Bay Macdermott'a götüreceğim, tabii sizin için uygunsa."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Uygun mu?" dedi Robert. "Bu harika."

"Bence bu ve küçük mukavva kutudaki parmak izlerini almak da iyi bir fikir olabilir. Elyazısı uzmanlarından hoşlanmayan yargıçlar var ama ikisi birden bir yargıcı bile ikna edebilir."

"Eh," dedi Robert, kanıtları ona uzatırken, "en azından müvekkillerim ağır hapis cezasına çarptırılmayacaklar."

"İyi tarafından bakmak gibisi yok," diye yorum yaptı Ramsden kuru bir şekilde ve Robert bir kahkaha attı.

"Böyle bir yazgıya karşı nankörlük yaptığımı düşünüyorsun. Nankör değilim. Üstümden büyük bir yük kalktı. Fakat asıl yük hâlâ orada duruyor. Rose Glyn'ın bir hırsız, yalancı ve şantajcı –ilaveten yalancı şahit– olduğunu ispatlamak, Betty Kane'in hikâyesini değiştirmiyor. Ve aksini kanıtlamak üzere yola çıktığımız hikâye Betty Kane'inki."

"Hâlâ zaman var," dedi Ramsden ama yarım ağızla.

"Sadece bir mucize için zaman var."

"Güzel. Neden olmasın? Mucizeler olur. Bizim başımıza neden gelmesin? Size yarın kaçta telefon edeyim?"

Ancak ertesi gün telefon eden Kevin oldu; tebriklerle ve coşkuyla doluydu. "Sen bir harikasın, Rob. Onları ezip geçeceğim."

Evet, Kevin için bu, kedi fare oyununda hoş, ufak bir egzersiz olacaktı ve Sharpe'lar mahkeme salonundan "özgür" olarak çıkacaklardı. Perili evlerine ve lanetli yaşamlarına geri dönmeye özgür olarak; bir zamanlar bir kızı tehdit edip dövmüş iki yarı deli cadı olarak.

"Sesin pek keyifli gelmiyor, Rob. Bu canını mı sıkıyor?"

Robert ona ne düşündüğünü söyledi; hapisten kurtulan Sharpe'ların yine de Betty Kane'in inşa ettiği bir hapishanede olacaklarını.

"Belki öyle olmaz, belki de olmaz," dedi Kevin. "Kane'in bölünmüş garaj yoluyla ilgili yaptığı şu gafla elimden gelenin en iyisini yapacağım. Aslında davayı açan avukat Miles Allison

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

olmasaydı bununla kızı muhtemelen bitirebilirdim fakat Miles büyük olasılıkla durumu kurtaracak kadar hızlı davranacaktır. Neşelen, Rob. En azından kızın itibarı ciddi şekilde sarsılacak."

Ama Betty Kane'in itibarını sarsmak yeterli değildi. Robert bunun insanlar üzerinde ne kadar az etkisi olacağını biliyordu. Son zamanlarda sokaktaki insanlar hakkında büyük tecrübe kazanmıştı ve en basit bir beyanı analiz etmekteki genel yeteneksizlik karşısında dehşete düşmüştü. Gazeteler pencereden görünen manzara hakkındaki o ufak bilgiyi haber yapsalar bile –ki muhtemelen daha sansasyonel bir mesele olan Rose Glyn'ın yalancı şahitliğini haber yapmakla daha çok meşgul olacaklardı– sıradan bir okur üzerinde etkisi olmayacaktı. "Onu haksız çıkarmayı denediler ama ağızlarının payını çabucak aldılar." Halka iletilen yalnızca bu olacaktı.

Kevin mahkemenin, gazetecilerin, resmi görevlilerin ve orada bulunan eleştirel beyinlerin önünde Betty Kane'in itibarını başarıyla sarsabilirdi fakat mevcut kanıtlarla Betty Kane davasının tüm ülkede uyandırdığı güçlü yandaşlık duygusunu değiştirmek için hiçbir şey yapamazdı. Sharpe'lar mahkûm kalacaklardı.

Ve Betty Kane'in "yaptığı yanına kâr kalacaktı." Robert'a göre bu, Sharpe'ların lanetli yaşama olasılığından bile daha kötü bir düşünceydi. Betty Kane sevgi dolu bir ailenin merkezi olmaya devam edecekti; güvende olacak, sevilecek, tapılacaktı. Bir zamanlar sevecen olan Robert bu düşünceyle cinayete meyilli olmuştu adeta.

Lin Hala'ya dualarında belirtilen zamanda bir kanıtın ortaya çıktığını itiraf etmek zorunda kalmıştı ancak korkusundan, bu kanıtın polis davasını yok etmeye yetecek kadar iyi olduğunu ona söylemekten kaçınmıştı. Lin Hala bunu davayı kazanmak olarak yorumlayacaktı ve Robert için "kazanmak" çok farklı bir anlama geliyordu.

Belli ki Nevil için de durum böyleydi. Ve genç Bennet ona ait olan arka odaya yerleşmeye geldiğinden beri Robert onu ilk

BELONGS TO KANTOS TEAM

kez bir müttefik, ortak bir ruh olarak görüyordu. Nevil'a göre de Betty Kane'in "yaptıklarının yanına kâr kalması" düşünülemezdi. Ve Robert, haksızlığa karşı öfkeleri kabardığında barış yanlılarının içlerini nasıl ölümcül bir şiddet doldurduğuna bir kez daha şaşıp kaldı. Nevil'ın özel bir "Betty Kane" deme tarzı vardı: Heceler sanki ağzına yanlışlıkla attığı zehirdi ve bunu tükürüyordu. Kız için kullanmayı en sevdiği sıfat da "zehirli" idi. "O zehirli yaratık." Robert, Nevil'ı çok rahatlatıcı buluyordu.

Fakat durumda çok az avuntu vardı. Sharpe'lar hapis cezasından kurtulma olasılığı haberini, Betty Kane'in ilk suçlamasından mahkeme celplerini ellerine alışlarına ve sanık yerinde hazır bulunuşlarına kadar her şeyi kabullenişlerini karakterize eden aynı asaletle kabul etmişlerdi. Ancak bunun temize çıkmak değil kurtuluş olacağının onlar da farkındaydılar. Polis davası düşecek ve mahkeme kararı alınacaktı. Ama karar alacaklardı çünkü İngiliz hukukunda orta yol yoktu. Bir İskoç mahkemesinde karar "ispatlanmamış" olurdu. Ve aslında bu, gelecek haftaki mahkeme kararının sonucuyla aynı anlama gelirdi. Sadece polisin gerçeği ispatlayacak yeterli delilinin olmaması. Bunun ille de işlenmiş bir suç olmadığı.

Robert Lin Hala'ya kanıtın suçlamayı reddetmeye yettiğini itiraf ettiğinde, mahkemeye yalnızca dört gün kalmıştı. O yuvarlak, pembe yüzde gittikçe artan endişe Robert'a çok fazla gelmişti. Aslında niyeti yalnızca onu hoşnut edecek bu bilgiyi paylaşmak ve meseleyi orada bırakmaktı ama kendini tıpkı küçük bir çocukken yaptığı gibi ona içini dökerken buldu; Lin Hala'nın nazik, saf Lin Hala değil, bilge ve her şeye gücü yeten bir melek olduğu günlerdeki gibi. Yaşlı kadın, bu sözcük sağanağını –yemeklerdeki sohbetlerinde kullanılan ifadelerden çok farklıydı– şaşkın bir sessizlikle dinledi; mücevher mavisi gözleri dikkatli ve kaygılıydı.

"Görmüyor musun Lin Hala, bu zafer değil, yenilgi," diye bitirdi Robert. "Adaletin gülünçlüğü. Bizim uğrunda savaştığımız

şey bir karar değil; adalet. Ve bunu elde etme umudumuz yok. En küçük bir umut ışığı yok!"

"Ama bütün bunları bana neden anlatmadın, hayatım? Anlamayacağımı, sana hak vermeyeceğimi filan mı düşündün?"

"Sen bu konuda benim gibi..."

"Sırf Franchise'taki o insanların görünüşlerinden pek hoşlanmıyorum diye –ve itiraf etmeliyim hayatım, şimdi bile normalde hoşlandığım türden insanlar değiller–, sırf onları çok sevmiyorum diye adaletin yerine getirilmediğini görmeye kayıtsız kalamam, değil mi?"

"Hayır, elbette hayır ama sen gayet samimi bir şekilde Betty Kane'in hikâyesini inandırıcı bulduğunu söylemiştin ve bu yüzden..."

"O," dedi Lin Hala sakince, "sulh mahkemesinden önceydi."

"Mahkeme mi? Fakat sen mahkemede değildin."

"Değildim, canım ama Albay Whittaker oradaydı ve kızdan hiç hoşlanmamış."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bu konuda çok etkili konuştu. Bir zamanlar birliğinde ya da taburunda, her neyse işte, bir kıdemsiz onbaşı olduğunu ve Betty Kane'e tıpatıp benzediğini söyledi. Onun tüm taburun arasını bozan yaralı bir masum olduğunu ve bir düzine çetin cevizden daha fazla bela yarattığını söyledi. Ne kadar hoş bir tabir: Çetin ceviz, değil mi? Albay Whittaker'ın dediğine göre sonunda barı boylamış."

"Diskoyu."

"Şey, onun gibi bir şey. Staples Çiftliği'ndeki Glyn denen şu kıza gelince, cümle başına söylediği yalanların sayısını otomatik olarak hesaplamaya başlamak için ona bir kez bakmanın yeterli olduğunu söyledi. O kızı da sevmemiş. Görüyorsun işte, hayatım, kaygılarını anlamayacağımı düşünmene gerek yoktu. Ben de adaletle senin kadar ilgiliyim, seni temin ederim. Başarılı ol-

man için dualarımı iki katına çıkaracağım. Bugün öğleden sonra Gleason'ların bahçe partisine gidecektim ama onun yerine St. Matthew's Kilisesi'ne gidip orada huzurlu bir saat geçireceğim. Bence her durumda yağmur yağacak. Gleason'ların bahçe partilerinde hep yağmur yağar, zavallıcıklar."

"Pekâlâ, Lin Hala, senin dualarına ihtiyacımız olduğunu inkâr etmiyorum. Artık bizi bir mucizeden başka hiçbir şey kurtaramaz."

"Tamam, mucize için dua edeceğim."

"Kahramanın çarptırıldığı idam cezasının son anda ertelenmesi mi? Bu sadece polisiye romanlarda ve kovboy filmlerinin son dakikalarında olur."

"Hiç de değil. Her gün, dünyanın herhangi bir yerinde olur. Bunu ortaya çıkarmanın ve kaç kez olduğunu hesaplamanın bir yolu olsaydı, kuşkusuz hayret ederdin. Diğer yöntemler başarısız olduğunda işin içine ilahi güç girer, bilirsin. Daha önce de söylediğim gibi, yeterince inancın yok, hayatım."

"Tanrı'nın bir meleğinin elinde Betty Kane'in o ay ne yaptığına dair bir raporla ofisimde belireceğine inanmıyorum, kastettiğin buysa," dedi Robert.

"Senin derdin, canım, Tanrı'nın bir meleğinin kanatlı bir varlık olduğuna inanman; oysa muhtemelen melon şapkalı, pejmürde, ufak tefek bir adam. Her neyse, bugün öğleden sonra çok dua edeceğim ve bu gece de elbette; belki yarına kadar yardım gönderilir."

20

Oysa Tanrı'nın meleği pejmürde, ufak tefek bir adam değildi ve tüm çevresini sıkıca saran kenarlığıyla Avrupai tarzda bir şapkası vardı. Ertesi sabah saat on bir buçuk civarında Blair, Hayward ve Bennet'a gelmişti.

"Bay Robert," dedi yaşlı Bay Heseltine, başını Robert'ın kapısından içeri sokarak, "ofiste sizi görmek isteyen Bay Lange adında biri var. O..."

Meşgul olan, Tanrı'nın meleklerini beklemeyen ve ofise gelip onu görmek isteyen yabancılara hayli alışık olan Robert, "Ne istiyormuş? Yoğunum," dedi.

"Söylemedi. Yalnızca çok meşgul değilseniz sizi görmek istediğini söyledi."

"Pekâlâ, müthiş şekilde yoğunum. Zarifçe ne istediğini öğren, olur mu? Önemli bir şey değilse onunla Nevil da ilgilenebilir."

"Tamam, öğreneceğim ancak çok şiveli konuşuyor ve şeye pek istekli görünmüyor..."

"Şiveli mi? Yani peltek mi konuşuyor?"

"Hayır. Demek istediğim, telaffuzu çok iyi değil. O..."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Adamın yabancı olduğunu mu kastediyorsun?"

"Evet. Kopenhag'dan geliyor."

"Kopenhag! Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Bana hiç şans vermediniz ki, Bay Robert."

"Onu içeri al, Timmy, onu içeri al. Ah, ulu Tanrım, masallar gerçek olur mu?"

Bay Lange, daha çok Notre Dame'lı Normandiya yandaşlarından birine benziyordu. Onlar gibi toplu, uzun boylu, sağlam ve güvenilir görünümlüydü. Bu heybetli, kilolu, güçlü, dimdik yandaşın en tepesinde yüzü dostça bir dürüstlükle parlıyordu.

"Bay Blair?" dedi. "Adım Lange. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," derken bazı harfleri telaffuz etmekte zorlanıyordu, "ama önemliydi. Yani sizin için önemli. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Oturun, Bay Lange."

"Teşekkürler, teşekkürler. Hava sıcak, değil mi? Belki de bu sizin yaz mevsimini yaşadığınız gündür." Robert'a gülümsedi. "Bu bir İngiliz deyimi, tek günlük yaz hakkındaki şu espri. Deyimlerle bir hayli ilgileniyorum. Deyimlere ilgimden ötürü sizi görmeye geldim."

Bir ekspres asansörün dimdik düşerek üzerine çullanmasıyla Robert'ın yüreği ezildi. Masallar, öyle mi? Hayır, masallar masal olarak kalır.

"Evet?" dedi Robert, cesaret verici şekilde.

"Kopenhag'da bir otel işletiyorum, Bay Blair. Adı, Kırmızı Ayakkabılar Oteli. Hayır, elbette oradaki herkes kırmızı ayakkabı giydiğinden değil, Andersen'ın bir masalı yüzünden. Belki siz..."

"Evet, evet," dedi Robert. "O da bizim masallarımızdan biri haline geldi."

"Ah öyle! Evet. Andersen harika bir adam. O kadar sade bir adam ve şimdi bir o kadar enternasyonal. Bu hayret edici bir

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

şey. Ama vaktinizi harcıyorum, Bay Blair, vaktinizi harcıyorum. Ne diyordum?"

"İngiliz deyimleri."

"Ah, evet. İngilizce öğrenmek benim hubim."

"Hobi," diye düzeltti Robert isteksizce.

"Hobi. Teşekkür ederim. Ekmeğimi kazanmak için bir otel işletiyorum –ve benden önce babam ve onun babası otel işlettikleri için– ama hub... hobi olarak? Evet, teşekkürler; hobi olarak deyimleri öğreniyorum. O yüzden her gün ortalıkta bıraktıkları gazeteler bana getiriliyor."

"Kimin bıraktığı?"

"İngiliz konukların."

"Ah, evet."

"Akşamları konuklar odalarına çekildiklerinde, oda hizmetçisi İngiliz gazetelerini toplayıp ofisime getirir. Genelde yoğunum ve onlara bakmaya vaktim olmaz. O yüzden yığına eklenirler ve boş zamanım olduğunda birini elime alıp incelerim. Kendimi açıkça ifade edebiliyor muyum, Bay Blair?"

"Harika, harika, Bay Lange." Yeniden bir umut yeşeriyordu. Gazeteler...

"Bu böyle sürer gider. Birkaç dakikalık boş zaman, biraz İngilizce gazete okumak, yeni bir deyim –belki iki– hepsi heyecansızca devam eder. Siz nasıl dersiniz?"

"Sükûnet içinde."

"Pekâlâ. Sükûnet içinde. Sonra bir gün yığından bu gazeteyi alıyorum –başka herhangi birini alabileceğim gibi– ve deyimler hakkında her şeyi unutuyorum." Adam geniş cebinden bir zamanlar katladığı *Ack-Emma* nüshasını çıkardı ve Robert'ın masasına yaydı. Betty Kane'in fotoğrafının sayfanın üçte ikisini kapladığı 10 Mayıs Cuma tarihli baskıydı. "Bu fotoğrafa bakıyorum. Ardından gazeteye bakıyorum ve hikâyeyi okuyorum. Sonra kendi kendime bunun en olağandışı hikâye olduğunu

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

söylüyorum. En olağandışı hikâye. Gazete bunun Betty Kann'ın fotoğrafı olduğunu söylüyor. Kann mıydı?"

"Kane."

"Ah. Evet. Betty Kane. Ama aynı zamanda benim otelimde kocasıyla birlikte kalan Bayan Chadwick'in fotoğrafı."

"Ne!"

Bay Lange hoşnut görünüyordu. "İlginizi çekti mi? Ben de ilgileneceğinizi umut etmiştim. Öyle umut ettim."

"Devam edin. Anlatın bana."

"İki hafta benimle kaldılar. Çok olağandışıydı, Bay Blair, çünkü bu zavallı kız İngiltere'de bir çatı katında dayak yiyip açlıktan ölürken, Bayan Chadwick benim otelimde genç bir kurt gibi yiyordu –o kızın yiyebildiği kadar kremalı pasta, Bay Blair, benim gibi bir Danimarkalıyı bile hayrete düşürdü– ve hayatından çok memnundu."

"Evet?"

"Şey, kendi kendime dedim ki: Alt tarafı bir fotoğraftı. Ve baloya gelmek için saçlarını saldığında tıpkı öyle görünse de…"

"Saçlarını saldığında!"

"Evet. Saçlarını tepede topluyordu, anlarsınız. Ama bir kostüm balosu düzenledik… Kostüm müydü?"

"Evet. Kıyafet balosu."

"Ah. Tamam. Kıyafet balosu. Kıyafet balosu elbisesi için saçlarını saldı. Tıpkı buradaki gibi." Parmağıyla fotoğrafa vurdu. "Ben de kendi kendime dedim ki: Alt tarafı bir fotoğraf. İnsan gerçek kişiye az da olsa benzeyen bir fotoğrafı sık sık görebilir. Hem gazetedeki bu kızın, onca zamandır eşiyle birlikte burada olan küçük Bayan Chadwick'le ne alakası olabilir? Yani mantığı elden bırakmadım. Fakat gazeteyi atmadım. Hayır. Sakladım. Durup durup ona bakıyorum. Her bakışımda şunu düşünüyorum: Ama *bu* Bayan Chadwick. Yani hâlâ kafam karışık ve her uykuya yatışımda ertesi günün pazarlama işleri yerine bunu

düşünüyorum. Kendimden açıklama bekliyorum. İkizler belki? Fakat hayır; Betty denen kız tek çocuk. Kuzen. Rastlantı. Dublör. Hepsini düşünüyorum. Geceleri düşüncelerim beni tatmin ediyor ve dönüp uyuyorum. Sonra sabah fotoğrafa bakıyorum ve hepsi yine parçalara ayrılıyor. Düşünüyorum: Ama kesinlikle, hiç kuşkusuz bu Bayan Chadwick. İkilemimi anlıyor musunuz?"

"Tamamen."

"Böylece iş için İngiltere'ye gelirken Arapça isimli gazeteyi..."

"Arapça mı? Ah, evet, anladım. Lafınızı böldüğüm için üzgünüm."

"Çantama koydum ve bir gece yemekten sonra çıkarıp yanında kaldığım arkadaşıma gösterdim. Bayswater, Londra'da bir memleketlimle kalıyorum. Ve arkadaşım anında heyecanlanarak dedi ki: Ama şimdi bu polislik bir olay ve bu iki kadın, kızı daha önce hiç görmediklerini söylüyorlar. Bu kıza yaptıkları farz edilen şeyden ötürü gözaltına alındılar ve mahkemede yargılanmak üzereler. Sonra eşine seslendi: 'Rita! Rita! Geçen hafta salı gününün gazetesi nerede?' Ailemin ev halkı her zaman bir önceki hafta salı gününün gazetesini saklar. Eşi gazeteyle geldi ve arkadaşım bana yargılamayla ilgili açıklamayı... Hayır, şey, şey..."

"Mahkemede hazır bulunmalarını."

"Evet. İki kadının mahkemede hazır bulunması. Ve duruşmanın iki haftadan kısa bir süre içinde ülkenin başka bir yerinde olacağını okudum. Yani birkaç gün kaldığını. O yüzden arkadaşım dedi ki: 'Bu kızla senin şu Bayan Chadwick'in aynı kişi olduklarından ne kadar eminsin, Einar?' Ben de aslında çok emin olduğumu söyledim. O da dedi ki: 'Kadınların avukatının ismi burada, gazetede yazılı. Adres yok ancak Milford çok küçük bir yer olduğundan onu bulmak kolay olur. Yarın erkenden

kahve içeceğiz –kahvaltıda– ve sen Milford'a gidip bu Bay Blair'a ne düşündüğünü söyleyeceksin.' İşte buradayım, Bay Blair? Anlattıklarım ilginizi çekti mi?"

Robert arkasına yaslandı, mendilini çıkarıp alnını sildi. "Mucizelere inanır mısınız, Bay Lange?"

"Tabii ki. Ben bir Hıristiyan'ım. Hatta henüz çok yaşlı olmasam da kendim iki mucize yaşadım."

"Eh, az önce bir üçüncüsünde rol aldınız."

"Öyle mi?" Bay Lange'nin yüzü sevinçle parladı. "Bu beni çok mutlu etti."

"İmdadımıza yetiştiniz."

"İmdat?"

"Bir deyim. Yalnızca imdadımıza yetişmekle kalmadınız, neredeyse hayatımızı kurtardınız."

"O halde siz de benim gibi bu kız ile Kırmızı Ayakkabılar'daki konuğumun aynı kişi olduklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Bundan hiç kuşkum yok. Söyleyin bana, kızın otelinizde kaldığı tarihler elinizde mi?"

"Ah, evet, elbette. İşte burada. O ve kocası hava yoluyla 29 Mart Cuma günü geldiler ve –yine hava yoluyla sanırım, gerçi bundan pek emin değilim– 15 Nisan Pazartesi günü ayrıldılar."

"Teşekkürler. Ve kızın 'kocası,' nasıl biriydi?"

"Genç. Esmer. Yakışıklı. Biraz... Şey, neydi o kelime? Fazla şaşaalı. Gösterişli mi? Hayır."

"Çarpıcı mı?"

"Ah. İşte bu. Çarpıcı. Biraz çarpıcı sanırım. Gelip giden diğer İngiliz erkekler tarafından pek kabul görmediğini gözlemledim."

"Sadece tatil mi yapıyordu?"

"Hayır, ah, hayır. İş için Kopenhag'daydı."

"Ne tür bir iş?"

"Bunu bilmiyorum, üzgünüm."

"Bir tahminde bile bulunamaz mısınız? Kopenhag'da en büyük olasılıkla neyle ilgileniyor olabilir?"

"Belli olmaz, Bay Blair, alım ya da satımla olabilir."

"İngiltere'deki adresi neydi?"

"Londra."

"Çok açık. Telefon etmem için bana bir dakikalığına müsaade eder misiniz? Sigara kullanıyor musunuz?" Robert sigara kutusunu açıp Bay Lange'ye doğru itti.

"Milford 195 numara. Benimle bir öğle yemeği yeme şerefinde bulunursunuz, değil mi Bay Lange? Lin Hala? Öğle yemeğinden sonra hemen Londra'ya gitmem gerekiyor... Evet, bir geceliğine. Bir melek olup bana ufak bir valiz hazırlar mısın? ... Teşekkürler, hayatım. Bir de, bugün öğle yemeğine ne bulursak yemek üzere birini getirsem senin için mahsuru olur mu? ... Ah, güzel ... Evet, ona soruyorum." Robert ahizeyi eliyle kapatıp, "Aslen kuzenim olan halam hamur işi sevip sevmediğinizi soruyor," dedi.

"Bay Blair!" dedi Bay Lange, kocaman bir gülümsemeyle cüssesini işaret ederek. "Bunu bir Danimarkalıya mı soruyorsunuz?"

"Severmiş," dedi Robert telefonda. "Diyorum ki Lin Hala, öğleden sonra yapacak önemli bir işin var mı? Çünkü bence yapman gereken St. Matthew's Kilisesi'ne gidip şükretmek... Sözünü ettiğin Tanrı'nın meleği geldi."

Lin Hala'nın sevinçle, *"Robert!* Hayır, gerçek olamaz!" diye haykırdığını Bay Lange bile duydu.

"Ta kendisi... Hayır, biraz pejmürde değil... Çok uzun boylu ve yakışıklı ve bütünüyle mükemmel... Ona güzel bir öğle yemeği sunacaksın, değil mi? ... Evet, yemeğe gelecek kişi o. Tanrı'nın bir meleği."

Robert telefonu kapadı ve neşelenen Bay Lange'ye baktı.

"Ve şimdi, Bay Lange, Rose ve Crown'a gidip biraz kötü bira içelim."

BELONGS TO
KÁKTUS TEAM

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

21

Üç gün sonra Robert, ertesi gün olacak Ağır Ceza Mahkemesi için Sharpe'ları Norton'a götürmek üzere Franchise'a gittiğinde evde neredeyse bir düğün atmosferi buldu. Merdivenlerin en üst basamağında iki tuhaf varilde sarı şebboylar duruyordu ve karanlık antre düğün için hazırlanmış bir kilise gibi çiçeklerle ışıldıyordu.

"Nevil!" dedi Marion, mutluluğu açıklarcasına elini sallayarak. "Evin *kutlama havasında* olması gerektiğini söyledi."

"Keşke bunu ben düşünmüş olsaydım," dedi Robert.

"Son birkaç günün ardından düşünebilmene bile şaşıyorum. Sen olmasaydın, bugün bayram ediyor olmazdık!"

"Bell adında biri olmasaydı demek istiyorsun."

"Bell?"

"Alexander Bell. Telefonu icat etti. O icat olmasaydı hâlâ karanlıkta el yordamıyla aranıyor olurduk. Ancak aylar sonra bir telefona ürkmeden bakabileceğim."

"Nöbetleştiniz mi?"

"Ah, hayır. Hepimizin ayrı telefonu vardı. Kevin ve kâtibi Kevin'ın bürosunda, ben onun St. Paul's Churchyard'daki ufak

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

dairesinde, Alec Ramsden'la üç adamı onun ofisinde ve rahatsız edilmeden kullanacakları bir telefon bulabilecekleri her yerde."

"Yani altı kişiydiniz."

"Altı telefonlu yedi kişiydik. Ve o telefonlara ihtiyacımız vardı!"

"Zavallı Robert!"

"Başlangıçta eğlenceliydi. Avlanmanın, doğru izde olduğumuzu bilmenin coşkusuyla doluyduk. Başarı neredeyse kucağımızdaydı. Fakat Londra telefon rehberindeki hiçbir Chadwick'in 29 Martta Kopenhag'a uçan bir Chadwick'le bağlantısı olmadığından emin olduğumuzda ve tüm havayolu işletmesinin onun hakkında bildiği tek şeyin 27 Martta Larborough'dan iki bilet ayırtmasından ibaret olduğunu öğrendiğimizde başlangıçtaki neşemizi kaybettik. Larborough bilgisi bizi sevindirdi elbette. Fakat ondan sonrası tamamen çalışıp didinmeydi. Danimarka'ya ne sattığımızı, onun bizden ne satın aldığını bulduk ve bulduklarımızı aramızda paylaştık."

"Ticari malları mı?"

"Hayır, alıcı ve satıcıları. Danimarka turizm bürosu talih kuşu oldu. Bize bilgi akıttılar. Kevin, kâtibi ve ben ihracatı aldık, Ramsden ve adamları ithalatı aldılar. O andan itibaren her şey yöneticilere telefonla bağlanmak ve "Sizin için çalışan Bernard Chadwick adında biri var mı?" diye sormaktan ibaret, zahmetli bir iş oldu. Yanlarında Bernard Chadwick adında birinin çalışmadığı firmaların sayısı inanılmaz. Ama Danimarka'ya ihraç ettiklerimiz hakkında eskisinden çok daha fazlasını biliyorum."

"Bundan hiç şüphem yok!"

"Telefondan öyle bezmiştim ki yanımdaki çaldığında neredeyse açmayacaktım. Telefonların çift yönlü olduğunu hemen hemen unutmuştum. Telefon yalnızca tüm ülkedeki ofislere bağlanabileceğim bir tür sorgu aracıydı. Bunun sonuçta karşılıklı bir ilişki olduğunu ve değişiklik olarak birinin beni aramaya çalışabileceğini fark etmeden önce bir süre telefona bakakaldım."

"Ve arayan Ramsden'dı."

"Evet, Alec Ramsden'dı. 'Onu bulduk. Brayne, Havard ve Şirketi için porselen ve hammadde satın alıyor,' dedi."

"Onu ortaya çıkaranın Ramsden olmasına sevindim. Bu, kızı bulamamaktan duyduğu başarısızlık hissini azaltır."

"Evet, şimdi o konuda daha iyi hissediyor. Sonrası ihtiyacımız olan kişilerle görüşme telaşından ve birilerine mahkeme celbi çıkarmaktan ibaretti işte. Fakat asıl güzel sonuç yarın bizi Norton'daki mahkemede bekliyor olacak. Kevin sabırsızlanıyor. Beklenen sondan ötürü ağzı sulanıyor."

"O kız için üzülmek gücüm dahilinde olsaydı," dedi, tek gecelik bir valizle içeri giren ve onu maun masanın üzerine Lin Hala'yı bayıltacak bir şekilde indiren Bayan Sharpe, "tanık kürsüsünde saldırgan Kevin Macdermott'la yüz yüze geldiğinde olurdu." Robert aslında çok zarif ve pahalı olan valizin –eski müreffeh evlilik yaşantısından bir hatıraydı belki de– şimdi acınacak halde eski püskü olduğunu fark etti. Marion'la evlendiğinde gelinin annesine bir makyaj çantası hediye etmeye karar verdi; küçük, hafif, şık ve pahalı bir çanta.

"O kız için geçici bir üzüntü hissi duymak bile asla gücüm dahilinde olmayacak," dedi Marion. "Onu bir dolap içindeki güve gibi ezip yeryüzünden atardım ama güve için her zaman üzüldüğüm gibi kıza üzülmezdim."

"Kız ne yapmak niyetindeydi?" diye sordu Bayan Sharpe. "Nihayetinde evine geri dönmeyi planlamış mıydı?"

"Sanmıyorum," dedi Robert. "Bence Meadowside Lane 39 numarada artık ilgi odağı olmadığı için hâlâ öfke ve kin doluydu. Tıpkı Kevin'ın uzun zaman önce söylediği gibi: Suç bencillikle başlar; ölçüsüz bir kibirle. Sahiplendiği erkek kardeşi artık onu hayatındaki en önemli şey olarak görmüyor diye normal bir kızın, duygusal bir ergenin bile kalbi kırılabilir. Ancak hıçkırıklara boğularak, somurtarak, hayatı diğerlerine zorlaştırarak

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

veya dünyadan vazgeçip bir manastıra kapanmaya karar vererek ya da alışma sürecinde diğer ergenlerin kullandığı yarım düzine yöntemle bunun üstesinden gelir. Fakat Betty Kane'inki gibi bir bencillikle, uyum sağlamak diye bir şey yoktur. Dünyanın kendini etrafında dönmesini ister. Suçlular bunu her zaman yaparlar, bu arada. Haksızlığa uğradığını düşünmeyen bir suçlu asla olmamıştır."

"Çekici bir yaratık," dedi Bayan Sharpe.

"Evet. Larborough Piskoposu bile kız için bir kılıf icat etmekte biraz zorlanacak. Her zamanki favori konusu 'içinde bulunduğu şartlar' bu kez işe yaramaz. Betty Kane, suçlunun tedavisi için piskoposun tavsiye ettiği her şeye sahipti: sevgi, yeteneklerini geliştirecek özgürlük, eğitim, güvenlik. Aslında onun lordluğu için bu oldukça zor bir durum çünkü kendisi soyaçekime inanmıyor. Suçluların şartlar yüzünden ortaya çıktığını ve dolayısıyla bunun tersine çevrilebileceğini düşünüyor. Piskoposun görüşüne göre 'kötü kan' yalnızca eski bir batıl inanç."

"Toby Bryne," dedi Bayan Sharpe öfkeyle homurdanarak. "Charles'ın seyis yamaklarını ayarttığını duymuş olmalısınız."

"Nevil'dan dinledim," dedi Robert. "Herhangi birinin konunun Nevil versiyonunu geliştirebileceğinden şüpheliyim."

"Yani nişan kesinlikle bozuldu mu?" diye sordu Marion.

"Kesinlikle. Lin Hala'nın Whittaker'ın en büyük kızıyla ilgili umutları var. Kız, Leydi Mountleven'ın yeğeni ve Karr's Krisps'in torunu."

Marion, Robert'la birlikte kahkaha attı. "Şu Whittaker kızı güzel mi?"

"Evet. Dürüst, sevimli, iyi yetiştirilmiş, müziğe yetenekli ama şarkı söylemiyor."

"Nevil'ın iyi bir eşi olmasını isterim. Tek ihtiyacı olan, kendine ait sürekli bir ilgi alanı bulmak. Enerjisi ve duyguları için bir odak noktası."

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

"Şu anda hem enerjisinin hem de duygularının odak noktası Franchise."

"Biliyorum. Nevil bizim için de çok değerli hale geldi. Eh, sanırım artık gitme zamanı. Geçen hafta biri bana Norton'a zafer kazanmaya gitmek için Franchise'tan ayrılacağımı söyleseydi, ona inanmazdım. Zavallı Stanley bundan sonra ıssız bir evde bir çift cadıyı korumak yerine kendi yatağında uyuyabilir."

"Bu gece burada uyumayacak mı?" diye sordu Robert.

"Hayır. Neden uyusun ki?"

"Bilmem. Evin tamamen boş bırakılması fikrinden hoşlanmadım."

"Polis memuru her zamanki gibi devriyesinde olacak. Hem zaten camlarımızı kırdıkları geceden beri kimse bir şey yapmayı denemedi bile. Sadece bu gecelik. Yarın yine evde olacağız."

"Biliyorum. Yine de bundan pek hoşlanmadım. Stanley bir gece daha kalamaz mı? Dava sonuçlanana kadar."

"Camlarımızı tekrar parçalamak isterlerse," dedi Bayan Sharpe, "Stanley'nin burada olmasının onları engelleyeceğini sanmıyorum."

"Hayır, ben de sanmam. Her halükarda Hallam'a evin bu gece boş olduğunu hatırlatacağım," dedi Robert ve konuyu orada kapadı.

Marion kapıyı arkalarından kilitledi ve Robert'ın arabasının beklediği bahçe kapısına yürüdüler. Orada Marion eve tekrar bakmak için duraksadı. "Burası çirkin, eski bir yer," dedi, "ama önemli bir özelliği var. Yıl boyunca aynı görünüyor. Yaz ortasında çimler biraz yanıyor ve yorgun görünüyor fakat onun dışında değişmiyor. Çoğu evin bir 'en iyi' zamanı vardır; ormangülleri veya bitkilerden oluşan bahçe sınırları, süs sarmaşığı, badem çiçekleri veya başka herhangi bir şey. Ama Franchise her zaman aynı. Gösterişi yok. Neye gülüyorsun, anne?"

"Şu sarı şebboy varilleriyle zavallıcığın nasıl *rüküş* göründüğünü düşünüyordum."

Orada bir an durup uyumsuz, saçma süslemesiyle ürkütücü, kirli beyaz eve kahkahalarla güldüler ve yine kahkahalar atarak bahçe kapısını evin üzerine kapadılar.

Fakat Robert unutmadı; Norton'daki Feathers'ta Kevin'la akşam yemeği yemeden önce Milford'daki polis karakolunu arayıp onlara Sharpe'ların evinin o gece boş olacağını hatırlattı.

"Tamam, Bay Blair," dedi komiser yardımcısı, "devriyedeki memura bahçe kapısını açıp etrafı kolaçan etmesini söyleyeceğim. Evet, hâlâ bir anahtarımız var. Problem olmayacak."

Robert bunun ne denli işe yarayacağını pek kestiremiyordu ancak her durumda nasıl bir koruma sağlanabileceğini de bilmiyordu. Bayan Sharpe söylemişti, biri camları kırmayı kafasına takmışsa camlar kaçınılmaz olarak kırılacaktı. Robert telaş yaptığına karar verdi ve gönül rahatlığıyla Kevin'la hukukçu arkadaşlarına katıldı. Hukuktan bahsetmek güzel olmuştu ve Robert Feathers'ı ünlü yapan siyah panelli odalardan birinde yatmaya gittiğinde saat geç olmuştu. Feathers –İngiltere'yi ziyaret eden Amerikalıların 'olmazsa olmazlarından' biri– yalnızca meşhur değil moderndi de. Borular kumaş kaplı meşe ağacının arasından, kablolar kirişli tavandan ve telefon hattı zeminin meşe kaplamaları arasından geçiyordu. Feathers, seyahat eden insanlara 1480 yılından beri konfor sunuyordu ve buna son vermek için bir neden görmüyordu.

Robert başını yastığa koyar koymaz uyudu. Farkına vardığında, telefon kulağının dibinde birkaç dakikadır çalıyordu.

"Evet?" dedi yarı uyur yarı uyanık. Ve anında tamamen uyandı.

Arayan Stanley'ydi. Robert'a Milford'a geri gelip gelemeyeceğini soruyordu. Franchise yanıyordu.

"Çok mu kötü?"

"Fena tutuştu ama kurtarabileceklerini düşünüyorlar."

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Robert göz açıp kapayıncaya kadar otuz kilometre kadar yol kat etti. Oysa bir ay önceki Robert Blair başkasının böyle bir başarısını kınar, kendisinin böyle bir şey yapacağını hayal bile edemezdi. Milford High Street'in alt ucunda bulunan kendi evini geçip ötedeki kasaba yoluna çıktığında dolunayın çıkışına benzeyen ufuktaki kızıllığı gördü. Ama soluk yaz gecesinde gümüş renkli yeni ay gökyüzünde asılı duruyordu. Ve yanan Franchise'ın kuvvetli rüzgârlarla titreşen alevleri Robert'ın yüreğini dehşetle daralttı.

En azından evde kimse yoktu. Acaba birileri zamanında yetişip evdeki değerli şeyleri kurtarabilmiş miydi? Orada değerli olanlarla değersiz olanları ayırt edebilecek biri var mıydı ki?

Bahçe kapıları ardına kadar açıktı ve bahçenin içi –alevlerle parlıyordu– itfaiyeciler ve makineleriyle doluydu. Robert'ın ilk gördüğü, çimenlerde acayip duran, misafir odasındaki boncuk işlemeli koltuktu ve içinde bir cinnet dalgası kabardı. Neyse ki biri onu kurtarmıştı.

Neredeyse tanınmaz halde olan Stanley onu kolundan tutup, "Nihayet geldiniz. Bilmeniz gerektiğini düşündüm," dedi. Kapkara olmuş yüzünden ter damlaları süzülüyor, ardında izler bırakıyordu; bu da genç yüzünü çizgili ve yaşlı gösteriyordu. "Yeterli su yok. Birçok eşyayı dışarı çıkardık. Misafir odasında her gün kullandıkları tüm eşyaları. Seçim şansları olsaydı onları isteyeceklerini düşündüm. Ve yukarıdaki eşyaların bir kısmını da çıkardık ama tüm ağır eşyalar yanıp kül oldu."

Yataklar, çarşaflar, yastık kılıfları itfaiyecilerin botlarından uzağa çekilmiş, çimenlerin üzerine yığılmıştı. Çimenlerde duran mobilyalar ihanete uğramışçasına şaşkın ve kayıp duruyorlardı.

"Mobilyaları daha uzağa taşıyalım," dedi Stanley. "Oldukları yer güvenli değil. Üzerlerine ya alev alan parçalar düşecek ya da bu alçak heriflerden biri üzerlerine çıkacak." Alçak herifler dediği, ter akıtan ve ellerinden geleni yapan itfaiyecilerdi.

BELONGS TO KÂHYUS TEAM

Böylece Robert kendini akıl almaz bir sahne içinde can sıkıcı bir biçimde mobilya taşırken buldu; gerçek yerlerinde görmüş olduğu parçaları kederle tespit ediyordu. Bayan Sharpe'ın, oturması için Komiser Grant'i çok ağır bulduğu koltuk; Kevin'ı öğle yemeğinde ağırladıkları kiraz ağacından masa; daha birkaç saat önce Bayan Sharpe'ın üzerine valizini küt diye bıraktığı maun masa. Alevlerin uğultusu ve çatırtısı, itfaiyecilerin bağırışları, ay ışığının, farların ve titreşen alevlerin tuhaf karışımı, mobilya parçalarının delice ve alakasızca dizilişi Robert'a uyuşturucu bir ilaçtan sonra ayılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlattı.

Sonra aynı anda iki şey oldu. Birinci kat büyük bir gürültüyle çöktü. Ve yeni alev püskürmesi etrafındaki yüzleri aydınlatınca Robert, çehreleri sinsice mutlu yan yana iki genç gördü. Aynı anda Stanley'nin de onları gördüğünü fark etti. Stanley'nin daha uzak gencin çenesinin altına alevlerin gürültüsü arasında bile duyulabilen bir çatırtıyla yumruk attığını gördü ve sinsi yüz ezilmiş çimenlerin karanlığında kayboldu.

Robert okuldan mezun olduğunda boksu bıraktığından beri hiç kimseye vurmamıştı ve o anda da kimseye vurmaya niyeti yoktu. Sol kolu gerekeni kendiliğinden yaptı ve ikinci kötü niyetle bakan yüz de karanlığa yığıldı.

"Harika," diye yorum yaptı Stanley, yarılmış parmaklarını emerken. Ve sonra, "Bakın!" dedi.

Çatı ağlamaya başlayan bir çocuğun yüzü gibi buruştu. O kadar ünlü ve adı çıkmış küçük, yuvarlak pencere biraz öne eğildi ve yavaşça içeri çöktü. Alevden bir dil fırladı ve geri çekildi. Sonra çatının tamamı, evin gerisinde oluşan kızıl enkaza katılmak için iki kat düşerek aşağıdaki kaynayan kütlenin üzerine çöktü. Adamlar fırın ısısını aratmayan sıcaklıktan geriye kaçtılar. Yangın yaz gecesinde sınırsız bir zafer nidasıyla kükredi.

Sonunda söndüğünde, Robert şafağın söktüğünü hayretle fark etti. Vaatlerle dolu sakin, gri bir şafak... Beraberinde ses-

sizlik de gelmişti; uğultu ve bağırışlar yok olmuş, yerini dumanı tüten iskeletin üzerindeki suyun yumuşak ıslığına bırakmıştı. Ezilmiş çimenlerin ortasında bulanık ve pis bir halde yalnızca dört duvar duruyordu. Dört duvar ve eğrilmiş demir tırabzanlarıyla katlar arasındaki merdivenler... Girişin diğer tarafında Nevil'ın komik, küçük varillerinin artıkları duruyor, kenarlarından sırılsıklam olmuş ve kararmış çiçekler tanınamaz şeritler halinde sarkıyordu. Onların arasında kare şeklindeki açık alan karanlık bir boşluğa açılıyordu.

"Evet," dedi Stanley, Robert'ın yanında durarak, "işte manzara bu."

"Nasıl çıktı?" diye sordu, kalan enkazdan başka hiçbir şey göremeyecek kadar geç gelen Bill.

"Kimse bilmiyor. Polis memuru P.C. Newsam devriyesinde geldiğinde yangın zaten başlamış," dedi Robert. "O iki gence ne oldu bu arada?"

"Haddini bildirdiğimiz o ikisi mi?" dedi Stanley. "Eve gittiler."

"Yüz ifadesinin kanıt olmaması çok yazık."

"Evet," dedi Stanley. "Camları kırmaktan kimseyi içeri almadıkları gibi, bunun için de kimseyi almayacaklar. Ve birine hâlâ kafasını kırmayı borçluyum."

"Bu gece o yaratığın neredeyse boynunu kırdın. Bu senin için bir tür teselli olmalı."

"Onlara nasıl söyleyeceksiniz?" diye sordu Stanley. Belli ki Sharpe'lardan bahsediyordu.

"Tanrı bilir," dedi Robert. "Onlara önce söyleyip mahkemedeki zaferlerini berbat mı etmeliyim yoksa zaferin tadını çıkarmalarına izin verip korkunç saldırıyı sonrasında mı söylemeliyim?"

"Bırakın zaferlerinin tadını çıkarsınlar," dedi Stanley. "Ardından olan hiçbir şey bu coşkuyu onlardan alamaz. Bunu berbat etmeyin."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Belki de haklısın, Stan. Keşke bilebilseydim. Onlar için Rose ve Crown'da oda ayırtsam iyi olacak."

"Bundan hiç hoşlanmayacaklar," dedi Stan.

"Olabilir," dedi Robert, biraz sabırsızca. "Ama başka seçenekleri yok. Ne yapmaya karar verirlerse versinler, bir şeyler ayarlamak için burada bir veya iki gece kalmak isteyeceklerdir sanırım. Rose ve Crown da mevcut en iyi yer."

"Şey," dedi Stanley, "düşünüyorum da, kaldığım pansiyonun sahibesinin onları ağırlamaktan mutlu olacağından eminim. Her zaman onların tarafında oldu ve boş odası var. Kadının hiç kullanmadığı ön taraftaki oturma odasında kalabilirler. Hem orası çok sessizdir. Sosyal konutların son sırasında çimenliğe bakan yer. Herkesin onlara bakacağı bir otel yerine orada kalmayı tercih edeceklerinden eminim."

"Gerçekten de öyle, Stan. Bunu hiç düşünmemeliydim. Yani pansiyon sahibesinin onları isteyeceğini düşünüyor musun?"

"Düşünmüyorum, eminim. Onlar şu anda kadının hayattaki en büyük merak konusu. Sanki kraliyet ailesi kalmaya geliyormuş gibi olacak."

"Pekâlâ, kesin olarak öğren ve beni Norton'dan ara, olur mu? Norton'da Feathers'ı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

22

En azından Milford'ın yarısı Norton'daki mahkemeye doluşmayı başarmış gibi gelmişti Robert'a. Muhakkak ki Norton'ın asıl sakinlerinin birçoğu dış kapılarda öfkeyle söylenerek dolanıyorlardı; "onların" ağır ceza mahkemesinde görülmesi kararlaştırılan ulusal ilgi odağı olmuş bir davaya şahitlik etme haklarından, Milford'dan yabancıların akın etmesi yüzünden mahrum kaldıkları için kızgındılar. Wily ve diğer sahtekâr yabancılar da sırada kendilerine yer tutmaları için Norton gençlerini rüşvetle kandırmışlardı; Norton'ın yetişkinlerinin aklına gelmemiş bir öngörüydü bu.

Hava çok sıcaktı ve hıncahınç dolu mahkeme salonu ön hazırlıklar ve Miles Allison'ın suçu anlatması esnasında sıkıntıyla kımıldandı. Allison, Kevin Macdermott'ın tam zıttıydı; adil, narin yüzü bir insanınkinden ziyade bir sınıfınkine benziyordu. Yumuşak, kuru sesi duygusuz, yöntemi sıradandı. Anlattığı hikâye oradakiler tarafından bayatlayana kadar okunup tartışıldığından, izleyiciler dikkatlerini onun üzerinden çekip mahkemedeki arkadaşlarını teşhis etmekle kendilerini oyaladılar.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Robert önceki gün evden ayrılırken Christina'nın eline tutuşturduğu küçük, dikdörtgen biçiminde mukavvayı cebinde evirip çevirerek oturuyor ve ardından sözcükleri tekrarlıyordu. Mukavva parlak maviydi ve üzerinde altın rengi harflerle şöyle yazıyordu: BİR CENNET KUŞU[14] DÜŞMEZ ve sağ üst köşede çok büyük, kırmızı göğüslü bir cennet kuşu resmi vardı. Küçük metni parmaklarının arasında tekrar tekrar çevirirken Robert, birine artık bir evinin olmadığının nasıl söyleneceğini düşündü.

Yüz vücudun aniden hareketlenmesi ve ardından gelen sessizlik onu mahkeme salonuna geri döndürdü ve Betty Kane'in ifade vermeden önce yemin ettiğini fark etti. Benzer bir durumda Ben Carley, "Kitap dışında hiçbir şeyi öpmemiştir," demişti kızın görünüşü hakkında. Ve kız o gün de öyle görünüyordu. Mavi kıyafeti yine insana gençliği ve masumiyeti anımsatıyordu; yavşan otunu, kamp ateşi dumanını ve çayırlardaki çançiçeklerini. Şapkasının geriye itilmiş kenarı yine çocuksu alnını ve çekici saç çizgisini açığa çıkarıyordu. Artık onun kayıp olduğu haftalardaki tüm yaşantısını bilen Robert, kızı görünce kendini yine şaşırıp kalmış halde buldu. İnandırıcılık, suçluların doğuştan gelen özel yeteneklerindendi fakat Robert'ın o zamana dek üstesinden gelmesi gereken inandırıcılık acemi sahtekârlıklardan ibaretti. Ne olduğu kolayca anlaşılan. İş başındaki amatörlerin oyunu. Robert gerçek dolandırıcıyı ilk kez iş başında gördüğünü fark etti.

Kız bir kez daha ifadesini bir model tarzında verdi; duru, genç sesi mahkemedeki herkes tarafından duyulabiliyordu. Bir kez daha izleyicilerini soluksuz ve hareketsiz bıraktı. Bu sefer tek fark yargıç kürsüsünün ondan o kadar hoşlanmamasıydı. Hatta Yargıç Saye'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa yargıç ondan hoşlanmaktan çok uzaktı. Acaba yargıcın eleştirel bakışlarının

14 *Kızılgerdan* ya da *nar bülbülü* de denir. (ç.n.)

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

ne kadarı konuya karşı duyduğu hoşnutsuzluktan, ne kadarı aşırı iyi bir savunmaları olmasa Kevin Macdermott'ın sanık yerindeki iki kadını savunmaya hazır beklemeyeceği düşüncesinden kaynaklanıyordu, Robert bunu merak etti.

Kızın çektiği acıları kendi anlatması avukatının yapamadığını yaptı: İzleyicilerde duygusal bir tepki yarattı. Topluca iç çekişleri, öfkeli mırıltıları birçok kez duygularını açığa vurdu; bu asla bir gösteri sayılabilecek ve bu yüzden yargıçtan azar işitecek kadar aleni olmadı ancak hangi tarafa sempati duyduklarını gösterecek kadar sesliydi. Yani Kevin kızı sorguya çekmek için ayağa kalktığında heyecan dolu bir ortam vardı.

"Bayan Kane," diye başladı Kevin, en nazik ve ağır konuşmasıyla, "Franchise'a gittiğinizde havanın karanlık olduğunu söylüyorsunuz. *Gerçekten* o kadar karanlık mıydı?"

Tatlılıkla sorulan bu soru, kıza Kevin'ın karanlık olmasını istemediğini düşündürdü ve onun amaçladığı gibi tepki verdi.

"Evet. Tamamen karanlıktı," dedi.

"Evin dışını göremeyecek kadar mı karanlıktı?"

"Evet, o kadar karanlıktı."

Kevin bunu bırakıp yeni bir yöntem denedi.

"Sonra kaçtığınız gece. Belki de o kadar karanlık değildi?"

"Ah, evet. Daha da karanlıktı."

"O halde hiçbir durumda evin dışını görmeniz mümkün değil, değil mi?"

"Asla."

"Asla. Pekâlâ, bu noktayı açıklığa kavuşturduğumuza göre, çatı katındaki hapishanenizin penceresinden görebildikleriniz hakkında söylediklerinizi düşünelim. Polise verdiğiniz ifadede, hapsedildiğiniz o bilinmeyen yeri tarif ederken, bahçe kapısından evin kapısına kadar giden garaj yolu için 'bir süre düz gidiyor ve sonra daire şeklinde ikiye ayrılıyor,' dediniz."

"Evet."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Bunu nereden bildiniz?"

"Nereden mi bildim? Görebiliyordum."

"Nereden?"

"Çatı katındaki pencereden. Pencere evin önündeki bahçeye bakıyordu."

"Fakat çatı katındaki pencereden garaj yolunun sadece düz giden kısmını görmek mümkün. Çatının kenarları geri kalan görüntüyü kesiyor. Garaj yolunun ikiye ayrıldığını ve evin kapısına kadar daire şeklinde devam ettiğini nereden bildiniz?"

"Gördüm!"

"Nasıl?"

"O pencereden."

"Sıradan insanlardan farklı bir prensiple gördüğünüzü anlamamızı mı istiyorsunuz bizden? İrlandalıların yuvarlak köşeleri vuran silahları prensibiyle mi? Ya da her şey aynaların işi mi?"

"Tarif ettiğim gibi gördüm!"

"Kesinlikle tarif ettiğiniz gibi ancak sizin tarif ettiğiniz şey, nasıl desek, iç bahçeye duvarın üzerinden bakan birinin görebileceği manzara, çatı katındaki pencereden bahçeye bakan birinin değil. Siz bize o manzarayı gördüğünüzü garanti ediyorsunuz."

"Anladığım kadarıyla," dedi yargıç, "pencereden görünen manzaranın kapsamına dair bir şahidiniz var."

"İki, efendim."

"Normal görme gücü olan tek şahit yeterli olacaktır," dedi yargıç soğuk soğuk.

"Yani o gün Aylesbury'de polisle konuşurken, bilmenizin mümkün olamayacağı bir özelliği nasıl tarif ettiğinizi bilmiyorsunuz. Hiç yurtdışına çıktınız mı, Bayan Kane?"

"Yurtdışı mı?" dedi, konunun bir anda değişmesiyle şaşıran kız. "Hayır."

"Hiç mi?"

BELONGS TO KÂHYUS TEAM

"Hayır, asla."

"Mesela, yakın zamanda Danimarka'ya gitmediniz, öyle mi? Kopenhag'a, örneğin."

"Hayır." Kızın yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı fakat Robert ses tonunda çok hafif bir tereddüt olduğunu düşündü.

"Bernard Chadwick adında bir adamı tanıyor musunuz?"

Kız bir anda ürktü. Bu, Robert'a önce rahat olan, sonra dikkat kesilen bir hayvandaki güç algılanan değişimi anımsattı. Hani duruşta bir değişim yoktur, fiili bir değişiklik olmaz. Tam aksine fazladan bir hareketsizlik, bir farkındalık olur.

"Hayır." Sesi donuktu, ilgisizdi.

"Yani bir arkadaşınız değil."

"Hayır."

"Örneğin, onunla Kopenhag'da bir otelde kalmadınız, öyle mi?"

"Hayır."

"Kopenhag'da hiç kimseyle kaldınız mı?"

"Hayır, yurtdışına hiç çıkmadım."

"O halde, kayıp olduğunuz o haftaları Franchise'ın çatı katında değil, Kopenhag'da bir otelde geçirdiğinizi söylesem yanılmış olurum."

"Tamamen yanılmış olursunuz."

"Teşekkürler."

Kevin'ın beklediği gibi, Miles Allison durumu kurtarmak için öne çıktı.

"Bayan Kane," dedi, "Franchise'a arabayla gittiniz."

"Evet."

"Ve ifadenizde bahsettiğiniz o araba evin kapısına kadar gitti. Şimdi, söylediğiniz gibi, hava karanlıksa, arabada ön farlar olmasa bile, sadece garaj yolunu değil bahçenin büyük kısmını aydınlatan yan lambalar olmalı."

"Evet," diye araya girdi kız, "evet, daireyi o şekilde görmüş olmalıyım. Gördüğümü biliyorum. Bunu biliyorum." Sonra bir an

Kevin'a baktı ve Robert, Franchise'taki o ilk gün kızın dolaptaki valizlerle ilgili doğru tahminde bulunduğunu anladığındaki yüz ifadesini hatırladı. Kevin'ın elinde onu bekleyen ne olduğunu bilse, kızın geçici bir zaferi aklından bile geçirmeyeceğini düşündü.

Ardından tanık kürsüsüne Carley'nin "yağlıboya taklidi resim" diye betimlediği kız geldi; Norton'daki duruşma için kendine yeni bir elbise ve yeni bir şapka satın almıştı –domates kırmızısı bir elbise ve kobalt mavisi bir kurdeleyle pembe güllü mor bir şapka– ve her zamankinden daha rüküş, daha iğrenç görünüyordu. Bu daha duygusal izleyici kitlesi karşısında bile, onun rolünden o denli zevk alışının söylediklerinin etkisini nasıl azalttığını bir kez daha fark etti Robert. İnsanlar ondan hoşlanmıyorlardı ve önyargılı yaklaşımlarına rağmen, İngilizlerin kötülüğe duyduğu güvensizlik zihinlerini ona karşı sakinleştirdi. Kevin kızı sorgularken, onun aslında işten kovulmuş ve hiçbir şekilde istifasını vermemiş olduğunu öne sürdüğünde, mahkemedeki her yüzde bir "İşte bu!" ifadesi belirdi. İtibarını sarsma teşebbüsü dışında Kevin'ın onunla yapabileceği fazla bir şey yoktu ve kızı bıraktı. Ona alet olan zavallıyı bekliyordu.

Kızın işbirlikçisi geldiğinde, Milford'daki sulh mahkemesinde olduğundan daha da mutsuz görünüyordu. Çok daha etkileyici cüppelerin ve perukların ihtişamı belli ki onu sarsmıştı. Sulh mahkemesindeki polis üniformaları zaten yeterince kötüydü ama geçmişe bakılıp bu ciddi atmosferle, bu ritüelle kıyaslandığında mutlaka ona daha rahat görünmüştü. Kız Milford'da boyunu aşan işlere kalkışmışsa, burada açıkça boğuluyordu. Robert, Kevin'ın kız üzerindeki dikkatli, analiz ve idrak eden gözünü gördü; Kevin yöntemine karar veriyordu. Miles Allison'ın sabırlı sakinliğine rağmen kızın ödü kopmuştu; belli ki peruk ve cüppeli her şeyi bir düşman ve cezalandırıcı olarak görüyordu. Bu yüzden Kevin onun destekleyicisi ve koruyucusu haline geldi.

BELONGS TO KÂHYUS TEAM

Kevin'ın kıza söylediği ilk cümleleri dinlerken Robert, onun sesine katabildiği sevecenliğin olumlu yönde uygunsuz olduğunu düşündü. Yumuşak, telaşsız heceler kıza güven verdi. Kız bir an dinledi ve sonra rahatlamaya başladı. Robert tanık kürsüsünün parmaklıklarını kavrayan küçük, zayıf ellerin gevşediğini ve yavaş yavaş serbest kaldığını gördü. Kevin ona okulu hakkında sorular soruyordu. Kızın gözlerindeki korku yok olmuştu ve gayet sakince cevap veriyordu. O noktada Kevin'ın bir dost olduğunu hissettiği belliydi.

"Şimdi, Gladys, bugün buraya gelmek ve Franchise'taki bu iki insan aleyhinde ifade vermek istemediğinizi öne süreceğim."

"Hayır, istemedim. Hakikaten istemedim!"

"Ama geldiniz," dedi Kevin; suçlayarak değil, sadece beyanda bulunarak.

"Evet," dedi Gladys, utanç içinde.

"Neden? Bunun vazifeniz olduğunu düşündüğünüz için mi?"

"Hayır, ah hayır."

"Biri sizi gelmeye zorladığı için mi?"

Robert yargıcın buna ani tepkisini gördü ancak Kevin da gözucuyla aynı şeyi yaptı. "Bir şeyi size karşı koz olarak kullanan biri?" diye bitirdi Kevin yumuşakça ve yargıç duraksadı. "Size şöyle söyleyen biri: 'Senden anlatmamı istediğim şeyleri anlatacaksın yoksa ben de hakkında bildiklerimi anlatırım' ?"

Kız yarı umutlu yarı afallamış göründü. "Bilmiyorum," dedi, cahil insanların kaçış yoluna başvurarak.

"Çünkü yalan söylemezseniz sizi yapacaklarıyla tehdit eden birileri varsa bunun için cezalandırılabilirler."

Bunun kız için yeni bir fikir olduğu çok açıktı.

"Bu mahkeme, burada gördüğünüz tüm bu insanlar, bugün buraya bir şey hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmak için geldiler. Ve oradaki Sayın Yargıç, sizi buraya gelmeniz ve doğru olma-

yan bir şeyi söylemeniz için tehdit eden birine çok sert muamele eder. Dahası, gerçeği söylemek için yemin eden ve gerçeği söylemeyen kişiler için çok ağır cezalar vardır ancak bu kişiler onları tehdit eden birileri tarafından yalan söylemek için korkutulurlarsa, en çok ceza alacak kişi tehdit yolunu kullanan olur. Bunu anlıyor musunuz?"

"Evet," dedi kız fısıltı halinde.

"Şimdi aklınıza gerçekte olanları getireceğim ve siz de bana haklı olup olmadığımı söyleyeceksiniz." Kevin kızın kabul etmesini bekledi fakat kız hiçbir şey söylemedi, bu yüzden Kevin devam etti. "Biri –bir arkadaşınız belki– Franchise'tan bir şey aldı; diyelim ki bir kol saati. Saati kendi istemedi belki ve size verdi. Onu almak istememiş olabilirsiniz ama muhtemelen arkadaşınız baskıcı biri ve siz de onun hediyesini geri çevirmek istemediniz. Böylece saati aldınız. Şimdi o arkadaşınız size mahkemede anlatacağı bir hikâyeyi desteklemenizi teklif etti ve siz, yalan söylemeye karşı olduğunuzdan, hayır dediniz. O zaman size, 'Bana yardımcı olmazsan, bir gün beni görmeye geldiğinde Franchise'tan o saati senin aldığını söyleyeceğim,' dedi ya da buna benzer bir tehditte bulundu."

Kevin bir an duraksadı fakat kız sadece afallamış görünüyordu.

"Şimdi, diyorum ki, bu tehditler yüzünden gerçekten de sulh mahkemesine gittiniz ve gerçekten de arkadaşınızın yalan hikâyesini desteklediniz ama eve döndüğünüzde üzgün ve mahcuptunuz. Öyle üzgün ve mahcuptunuz ki o saati daha fazla elinizde tutma düşüncesi size dayanılmaz geldi. Sonra saati paketlediniz ve posta yoluyla Franchise'a şöyle bir notla geri gönderdiniz: 'Bunu istemiyorum.' " Kevin duraksadı. "Gerçekte böyle olduğunu iddia ediyorum, Gladys."

Ancak kızın korkuya kapılacak kadar zamanı olmuştu. "Hayır," dedi. "Ben o saati hiç almadım."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Kevin bu itirafı önemsemedi ve yumuşakça, "Bu konuda yanılıyor muyum?" dedi.

"Evet. Saati geri gönderen ben değildim."

Kevin bir kâğıt aldı ve hâlâ yumuşak bir tavırla, "Siz bahsettiğimiz o okuldayken çizim yapmakta çok iyiydiniz. Hatta o kadar iyiydiniz ki okul sergisinde sergilenen eserleriniz vardı," dedi.

"Evet."

"Burada bir Kanada haritası var –çok düzgün bir harita–, sergilenen eserlerinizden biriydi ve hatta size bir ödül kazandırdı. Haritanın sağ köşesini imzaladınız ve böylesine düzgün bir eseri imzalamaktan gurur duymuş olduğunuzdan hiç şüphem yok. Bunu hatırlayacağınızı umuyorum."

Harita kıza götürülürken Kevin ekledi:

"Jürideki hanımlar beyler, bu Gladys Rees'in okuldaki son yılında çizdiği bir Kanada haritası. Sayın Yargıç bunu inceledikten sonra kuşkusuz size de gösterecektir." Sonra Gladys'e, "Bu haritayı kendiniz mi çizdiniz?" diye sordu.

"Evet."

"Ve köşesine isminizi yazdınız."

"Evet."

"Ve altına KANDA yazdınız."

"Evet."

"Haritanın altındaki KANDA kelimesini oluşturan harfler size ait. Güzel. Burada da birinin üzerine BUNU İSTEMİYORM yazdığı kâğıt parçası var. Elyazısıyla yazılmış bu kâğıt parçası, Franchise'a geri gönderilen saate iliştirilmişti. Rose Glyn orada çalışırken ortadan kaybolan kol saati. Ve BUNU İSTEMİYORM ile KANDA'nın aynı elyazısıyla yazıldığını iddia ediyorum. Aynı elle yazılmış. Ve o el size aitti."

"Hayır," dedi kız, kendisine uzatılan kâğıt parçasını alıp onu ısırabilecekmiş gibi telaşla kürsünün önündeki çıkıntıya bırakırken. "Hiçbir zaman. Ben asla saat filan göndermedim."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"BUNU İSTEMİYORM cümlesindeki harfleri siz yazmadınız mı?"

"Hayır."

"Ama KANDA kelimesindeki harfler size ait, öyle mi?"

"Evet."

"Pekâlâ, o halde bu iki yazının aynı elden çıkmış olduğuna dair kanıt getireceğim. Bu arada, sayın jüri üyeleri onları istedikleri gibi inceleyebilirler ve kendi kararlarına varabilirler. Teşekkürler."

"Sayın meslektaşım," dedi Miles Allison, "buraya gelmeniz için size baskı uygulandığını iddia etti. Bu iddiada bir gerçeklik payı var mı?"

"Hayır."

"Bunu yapmazsanız size olabileceklerden ötürü korktuğunuzdan buraya gelmediniz, öyle mi?"

Kız bunu tekrar düşünmek için biraz oyalandı, bu düğümü kafasında çözmeye çalıştığı belliydi. "Hayır," demeyi göze aldı sonunda.

"Sulh mahkemesindeki tanık kürsüsünde söylediklerinizle bugün söylediklerinizin gerçek mi?"

"Evet."

"Yani birinin sizi söylemeye telkin ettiği şeyler değil."

"Hayır."

Ancak jüri üyelerinde kalan izlenim sadece şuydu: Kız bir başkasının uydurduğu bir hikâyeyi tekrar eden gönülsüz bir tanıktı.

Bu, davacı taraf için ifadenin sonu oldu ve Kevin ısınma turunu atmasının ardından Gladys Rees meselesiyle devam etti.

Bir elyazısı uzmanı, mahkemeye sunulan iki örnekteki yazının aynı elden çıktığına dair ifade verdi. Bundan yalnızca tamamen emin değildi, aynı zamanda ona çok nadiren böyle basit bir görev verilmişti. İki örnekte sadece harfler değil, aynı zamanda harflerin birleşimi de tıpatıp aynıydı. Jüri üyelerinin zaten bu

konuda kendi kararlarını verdikleri belli olduğundan –iki örneği gören hiç kimse aynı elyazısı olduğundan şüphe edemezdi– Allison zorunluluktan ve isteksizce elyazısı uzmanlarının yanılabileceklerine dair iddiada bulundu. Kevin her iki örnekte de aynı parmak izlerinin bulunduğuna yeminle şahitlik eden parmak izi tanığını getirerek bu iddiayı çürüttü. Allison'ın parmak izlerinin Gladys Rees'e ait olmayabileceğini öne sürmesi son bir çabaydı. Mahkemenin bunu test etmesi gibi bir isteği yoktu.

Artık ilk ifadesinde Gladys Rees'in Franchise'tan çalınan saate sahip olduğunu ve o ifadeden hemen sonra vicdan azabıyla yazılmış bir notla saati geri gönderdiğini ispatladığına göre, Kevin, Betty Kane'in hikâyesiyle ilgilenmekte özgürdü. Rose Glyn ve hikâyesi başarılı bir şekilde gözden düşürülmüştü ve polisler şimdiden kafa kafaya vermeye başlamışlardı. Kevin, Rose'u güvenli bir şekilde polise bırakabilirdi.

Bernard William Chadwick çağırıldığında, salonda öne eğiliş ve sorgulayan mırıldanmalar oldu. Bu, gazete okurlarının bilmediği bir isimdi. Mahkemede ne arıyor olabilirdi? Ne anlatmak için oradaydı?

Londra'da bir toptancı firmada porselen, ince Çin porseleni ve çeşitli fantezi eşyalar alıcısı olduğunu söylemek için oradaydı. Evliydi ve eşiyle birlikte Ealing'de bir evde yaşıyordu.

"Firmanız için seyahat ediyorsunuz," dedi Kevin.

"Evet."

"Bu yıl mart ayında Larborough'ya uğradınız mı?"

"Evet."

"Larborough'dayken Betty Kane'le tanıştınız mı?"

"Evet."

"Onunla nasıl tanıştınız?"

"Beni tavladı."

Mahkemedeki kitleden aniden ve topluca bir itiraz yükseldi. Rose Glyn ve arkadaşı her ne kadar gözden düştüyse de, Betty

Kane hâlâ çok kutsaldı. Bernadette'e çok benzeyen Betty Kane hakkında hafif konuşulamazdı.

Yargıç bu gösteri için onları azarladı; gerçi bunu yaparken isteksizdi. Tanığı da azarladı. "Tavlamanın" neyi kapsadığının pek açık olmadığı sonucuna varmıştı ve tanık cevaplarında ölçülü bir dil kullanırsa memnun olacaktı.

"Mahkemeye Betty Kane'le nasıl tanıştığınızı anlatın," dedi Kevin.

"Bir gün çay içmek için Midland'ın lobisine uğramıştım ve o... şey... benimle konuşmaya başladı. Orada çay içiyordu."

"Tek başına mı?"

"Tamamen tek başına."

"Onunla ilk siz konuşmadınız mı?"

"Onu fark etmedim bile."

"O halde orada olduğu nasıl dikkatinizi çekti?"

"Gülümsedi, ben de ona gülümsedim ve evraklarımla uğraşmaya devam ettim. Meşguldüm. Sonra benimle konuştu. Evrakların ne olduğunu sordu, falan filan."

"Yani tanışma ilerledi."

"Evet. Filme gideceğini söyledi –sinemaya– ve bana da gelip gelemeyeceğimi sordu. Şey, o günlük işimi bitirmiştim ve o da sevimli bir çocuktu, o yüzden isterse gelebileceğimi söyledim. Sonuç olarak, ertesi gün benimle buluştu ve benimle birlikte arabamla kasaba dışına çıktı."

"Yani iş seyahatlerinizde size eşlik etti."

"Evet, arabayla gezmek için geldi ve teyzesinin evine dönmeden önce kasabada bir yerde yemek yiyip çay içecektik."

"Size ailesinden bahsetti mi?"

"Evet, evde ne kadar mutsuz olduğunu, kimsenin onu umursamadığını anlattı. Evi hakkında uzun bir dizi şikâyeti vardı ama onları pek önemsemedim. Benim için sevimli, şık, küçük bir aksesuvardı."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Bir neydi?" diye sordu yargıç.

"Bakımlı genç bir kızdı, efendim."

"Evet?" dedi Kevin. "Peki, Larborough'daki bu saf aşk ne kadar sürdü?"

"Larborough'dan aynı gün ayrılacağımız ortaya çıktı. Ailesinin yanına geri dönecekti çünkü tatili sona ermişti –benimle gezmek için zaten tatilini uzatmıştı– ve ben de iş için Kopenhag'a uçmak zorundaydım. Sonra bana eve dönmeye niyeti olmadığını söyledi ve onu da yanımda götürmemi istedi. Ona bunun asla olmayacağını söyledim. Midland'ın lobisinde göründüğü kadar masum bir çocuk olduğunu düşünmüyordum –o zamana kadar onu daha iyi tanımıştım– yine de deneyimsiz olduğunu düşünüyordum. Yalnızca on altı yaşındaydı sonuçta."

"Size on altı yaşında olduğunu söyledi."

"On altıncı yaş günü Larborough'da olmuştu," dedi Chadwick, küçük, siyah bıyığının altında ağzını alaycı bir şekilde büzerek. "Bu bana pahalı bir ruja mal oldu."

Robert, Bayan Wynn'a baktı ve onun elleriyle yüzünü kapadığını gördü. Yanında oturan Leslie Wynn, duyduklarına inanamıyormuş gibi şaşkındı.

"Onun aslında on beş yaşında olduğuna dair bir fikriniz yoktu."

"Hayır. Geçen güne kadar bilmiyordum."

"Demek sizinle gelmeyi teklif ettiğinde onun on altı yaşında, deneyimsiz bir çocuk olduğunu düşünüyordunuz."

"Evet."

"Onun hakkındaki fikrinizi neden değiştirdiniz?"

"O... Beni öyle olmadığına ikna etti."

"Nasıl olmadığına?"

"Deneyimsiz."

"Yani ondan sonra onu yanınızda yurtdışı seyahatine götürmekle ilgili bir tereddüdünüz kalmadı, öyle mi?"

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Pek çok tereddüdüm vardı ama o zamana kadar onun ne kadar eğlenceli olabileceğini öğrenmiştim ve istesem de onu ardımda bırakamazdım."

"Böylece onu yanınızda yurtdışına götürdünüz."

"Evet."

"Eşiniz olarak mı?"

"Evet, eşim olarak."

"Ailesinin nasıl endişelenebileceğine dair vicdan azabı çekmediniz mi?"

"Hayır. Önünde iki haftalık tatili daha olduğunu ve ailesinin onun hâlâ Larborough'da teyzesinin yanında olduğuna kesin gözüyle bakacağını söyledi. Teyzesine eve döneceğini, ailesine teyzesiyle kalmaya devam edeceğini söylemişti. Ve aralarında asla yazışma olmadığından, ailesinin onun Larborough'da olmadığını öğrenmesi mümkün değildi."

"Larborough'dan ayrıldığınız tarihi hatırlıyor musunuz?"

"Evet, 28 Mart'ta öğleden sonra onu Mainshill'de bir otobüs durağından aldım. Normalde evine dönmek için otobüse oradan binecekti."

Kevin bu bilgiden sonra bunun tam öneminin anlaşılması için biraz ara verdi. Anlık sessizliği dinleyen Robert mahkeme salonu bomboş olsaydı bile sessizliğin daha mutlak olamayacağını düşündü.

"Böylelikle onu yanınızda Kopenhag'a götürdünüz. Nerede kaldınız?"

"Kırmızı Ayakkabılar Oteli'nde."

"Ne kadar süre?"

"İki hafta."

Bunun üzerine belli belirsiz yorum ve şaşkınlık mırıltıları oldu.

"Ya sonra?"

"16 Nisan'da birlikte İngiltere'ye döndük. Bana ayın on altısında eve dönmesi gerektiğini söylemişti. Ama yolda aslında

ayın on birinde evde olması gerektiğini ve artık dört gündür kayıp sayıldığını söyledi."

"Sizi kasıtlı olarak mı kandırdı?"

"Evet."

"Sizi neden kandırdığını söyledi mi?"

"Evet. Böylece artık eve geri dönmesi mümkün olmayacaktı. Ailesine mektup yazacağını, bir iş bulduğunu, gayet mutlu olduğunu, onu aramamalarını ve merak etmemelerini anlatacağını söyledi."

"Üzerine titreyen ebeveynine çektireceği acıyla ilgili vicdan azabı duymuyor muydu?"

"Hayır. Söylediğine göre, evinden o kadar bunalmıştı ki çığlık atabilirdi."

Robert'ın gözleri isteği dışında Bayan Wynn'a kaydı ve bakışlarını anında geri çevirdi. Kadın, Hz. İsa'nın çarmıhta ölümünü gösteren resim gibiydi.

"Bu yeni duruma tepkiniz ne oldu?"

"Başlangıçta öfkelendim. Bu beni çok zor bir duruma sokmuştu."

"Kız için endişelendiniz mi?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Neden?"

"O zamana kadar kendine gayet iyi bakabileceğini öğrenmiştim."

"Bununla tam olarak ne kastediyorsunuz?"

"Şunu demek istiyorum: Kendi yarattığı bir durumdan ötürü acı çekecek herhangi biri varsa, o Betty Kane değildir."

Kızın adının anılması, birden izleyicilere dinlediklerinin "Betty Kane" hakkında olduğunu hatırlattı. "Onların" Betty Kane'i. Bernadette'e benzeyen kız. Huzursuz bir kımıldanma, soluk alışlar oldu.

"Sonra?"

"Bir sürü fırçadan sonra..."

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Neden sonra?" diye sordu yargıç.

"Bir sürü tartışmadan sonra, efendim."

"Devam edin," dedi yargıç, "fakat standart veya düzgün bir dille konuşun."

"Bir sürü konuşmadan sonra yapılacak en iyi şeyin onu Bourne End yakınlarında nehir kıyısındaki bungalovuma götürmek olduğuna karar verdim. Orayı yazın hafta sonları ve yaz tatilleri için kullanırdık ama yılın geri kalanında oraya çok nadir giderdik."

" 'Biz' derken sizi ve eşinizi kastediyorsunuz."

"Evet. Buna seve seve razı oldu ve onu oraya götürdüm."

"O gece siz de orada kaldınız mı?"

"Evet."

"Peki, ya sonraki geceler?"

"Ertesi geceyi evde geçirdim."

"Ealing'de."

"Evet."

"Ya sonra?"

"Ondan bir hafta sonra birçok geceyi bungalovda geçirdim."

"Eşiniz evde kalmamanıza şaşırmadı mı?"

"Tahammül edilemez bir şekilde değil."

"Peki, Bourne End'deki durum nasıl bozuldu?"

"Bir gece oraya gittim ve onun gitmiş olduğunu gördüm."

"Ona ne olduğunu düşündünüz?"

"Şey, son bir-iki gündür çok sıkılmaya başlamıştı; üç gün kadar ev işlerini eğlenceli bulmuştu ama daha fazla değil ve orada yapacak pek fazla şey yoktu, o yüzden onun gittiğini anlayınca benden sıkıldığını ve daha heyecan verici bir şey ya da birini bulduğunu düşündüm."

"Sonrasında nereye ve neden gittiğini öğrendiniz mi?"

"Evet."

"Bugün Betty Kane'i ifade verirken duydunuz mu?"

"Duydum."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Milford yakınlarında bir evde zorla alıkonduğuna dair ifadesini."

"Evet."

"Sizinle Kopenhag'a giden, orada sizinle iki hafta kalan ve ardından Bourne End yakınlarında bir bungalovda sizinle birlikte yaşayan kız bu, değil mi?"

"Evet, o kız."

"Bundan şüpheniz var mı?"

"Hayır."

"Teşekkürler."

Kevin yerine otururken ve Bernard Chadwick Miles Allison'ı beklerken kalabalıktan büyük bir iç çekiş duyuldu. Robert, Betty Kane'in yüzünün korku ve zaferden başka bir duygu gösterip gösteremeyeceğini merak etti. Kızın yüzünün iki kez zaferle ve bir kez –o ilk gün yaşlı Bayan Sharpe misafir odasında ona doğru yürüdüğünde– korkuyla dolu olduğunu görmüştü. Ama o an kızın yüzünde görünen tek duyguya bakılırsa, besi hayvanları fiyatlarının okunuşunu dinliyor da olabilirdi. Robert o yüzde görünen rahatlığın, yüzün fiziksel yapısının bir sonucu olduğuna karar verdi. Birbirinden ayrık gözlerinin, yumuşak çehresinin ve her zaman çocukça bir somurtmayla büzülen küçük ağzının bir sonucu. Onca yıl boyunca gerçek Betty Kane'i en yakınlarından bile gizleyen şey bu yapıydı. Bu, onun için mükemmel bir kamuflaj olmuştu. Ardında istediği gibi olabilmesini sağlayan bir çehre. İşte o maske yine oradaydı; Robert'ın onu Franchise'ın misafir odasında okul formasıyla ilk görüşü kadar çocuksu ve sakindi; oysa o maskenin ardında tarifi imkânsız duygularla dolup taşıyor olmalıydı.

"Bay Chadwick," dedi Miles Allison, "bu çok *gecikmiş* bir hikâye, öyle değil mi?"

"Gecikmiş mi?"

"Evet. Bu dava, son üç haftadır ya da ona yakın bir süredir gazete haberlerinin ve halkın yorumlarının odağı oldu. Hikâye-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

niz doğruysa, iki kadının haksız yere suçlandığını biliyor olmalısınız. Söylediğiniz gibi Betty Kane o haftalar boyunca sizinleyse ve onun söylediği gibi bu iki kadının evinde değilse, neden doğrudan polise gidip bunu anlatmadınız?"

"Çünkü bu konuda hiçbir şey bilmiyordum."

"Hangi konuda?"

"Bu kadınların dava edilmesi konusunda. Ya da Betty Kane'in anlatmış olduğu hikâye konusunda."

"Bu nasıl oldu?"

"Çünkü yine firmam adına yurtdışındaydım. Birkaç gün öncesine kadar bu dava hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

"Anlıyorum. Kızın verdiği ifadeyi duydunuz; eve ne halde döndüğüyle ilgili doktorun ifadesini de duydunuz. Sizin hikâyenizdeki herhangi bir şey bunu açıklıyor mu?"

"Hayır."

"Kızı döven siz değil miydiniz?"

"Hayır."

"Bir gece gittiğinizi ve onun gitmiş olduğunu anladığınızı söylüyorsunuz."

"Evet."

"Eşyalarını toplayıp mı gitmişti?"

"Evet, o zaman öyle görünüyordu."

"Bu demek oluyor ki tüm eşyaları ve onları koyduğu valizi onunla birlikte yok olmuştu."

"Evet."

"Ve buna rağmen eve hiçbir eşyası olmadan, üzerinde sadece bir elbise ve ayakkabılarıyla döndü."

"Çok sonrasına kadar bunu bilmiyordum."

"Bizden bungalova gittiğinizde orayı derli toplu ve terk edilmiş halde, hiçbir aceleyle gidiş izi olmadan bulduğunuzu anlamamızı istiyorsunuz."

"Evet. Bungalovu o halde buldum."

İfade vermek üzere Mary Frances Chadwick çağırıldığında, daha kadın görünmeden mahkemede tam bir sansasyon oldu. Gelecek kişinin adamın "eşi" olduğu belliydi ve mahkeme dışında kuyrukta bekleyenler arasında en iyimserinin bile beklemediği bir kişiydi bu.

Frances Chadwick uzunca, güzel bir kadındı; doğal bir sarışındı ve kıyafet "modelliği" yapan bir kızın giysilerine ve vücuduna sahipti ama artık biraz balık etli olmaya başlamıştı ve yumuşak yüzüne bakarak hüküm vermek gerekirse, biraz umursamazdı.

Bir önceki tanıkla evli olduğunu ve onunla birlikte Ealing'de yaşadığını söyledi. Çocukları yoktu. Hâlâ zaman zaman kumaş ticaretiyle uğraşıyordu. İhtiyacı olduğundan değil, cep harçlığını çıkarmak ve bu işi sevdiği için. Evet, kocasının Larborough'ya gittiğini ve ardından Kopenhag'a seyahat ettiğini hatırlıyordu. Kocası Kopenhag'dan söz verdiğinden bir gün sonra dönmüştü ve o geceyi onunla geçirmişti. Sonraki hafta kocasının başka bir yerde bir şeyle ilgilendiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Bir arkadaşı ona kocasının nehir kenarındaki bungalovlarında bir misafiri olduğunu söylediğinde bu şüphesi doğrulanmıştı.

"Kocanızla bu konuda konuştunuz mu?" diye sordu Kevin.

"Hayır. Bu bir çözüm olmazdı. Kadınlar ona sinek gibi çekilir."

"Ne yaptınız o halde? Ya da ne yapmayı planladınız?"

"Sineklere her zaman yaptığımı."

"Neymiş o?"

"Onları vurup ezerim."

"Yani oradaki sineği ezmek amacıyla bungalova gittiniz."

"Aynen öyle."

"Peki, bungalovda ne buldunuz?"

"Barney'yi de orada yakalamak umuduyla akşam geç saatte gittim..."

"Barney kocanız mı?"

"Hem de nasıl. Yani, evet," diye aceleyle ekledi kadın, yargıcın bakışını yakalayınca.

"Sonra?"

"Kapı kilitli değildi, böylece doğrudan içeri girip oturma odasına gittim. Yatak odasından bir kadın seslendi: 'Sen misin, Barney? Seni çok özledim.' İçeri girdim ve onu on yıl kadar önce vamp kadın filmlerinde gördüğünüz türden bir gecelikle yatakta uzanırken buldum. Berbat görünüyordu ve Barney'ye biraz şaşırdım. Yatakta yanında duran kocaman bir kutudan çikolata yiyordu. Tüm o sahne korkunç bir şekilde 1930'lardan kalma gibiydi."

"Lütfen hikâyenizi ana hatlarıyla sınırlı tutun, Bayan Chadwick."

"Evet. Özür dilerim. Şey, her zamanki diyalog yaşandı..."

"Her zamanki mi?"

"Evet. Burada ne arıyorsun filan gibi şeyler. Mağdur eş ve ahlaksız kadın, bilirsiniz işte. Fakat her nedense beni kızdırdı. Nedenini bilmiyorum. Başka seferler hiç o kadar umursamamıştım. Demek istediğim, zalimce duygular olmadan çift taraflı ağız kavgası ederdik. Ama bu küçük sürtükte midemi bulandıran bir şey vardı. O yüzden..."

"Lütfen, Bayan Chadwick!"

"Pekâlâ. Üzgünüm. Ama bana kendi kelimelerimle anlatmamı söylediniz. Şey, bu rezalete katlanamadığım bir an geldi. Demek istediğim, beni dayanamayacağım kadar kızdırdığı bir noktaya geldim. Onu çekip yataktan kaldırdım ve kafasının yanına bir şaplak attım. Öyle şaşkın görünüyordu ki çok komikti. Hayatında hiç kimse ona vurmamış gibiydi. 'Bana vurdun!' dedi, aynen böyle. Ben de ona, 'Bundan sonra sana birçok insan vuracak, cici çocuk,' deyip bir şaplak daha attım. Eh, ondan sonrası tam bir dövüştü. Açıkça itiraf ediyorum ki tüm şartlar benim lehimeydi. Bir kere ondan daha iriydim ve öfkeden kuduruyor-

BELONGS TO KÂHYOS TEAM

dum. O aptal geceliği üzerinden yırtarak çıkardım ve o yerdeki terliklerinden birine takılıp düşerek yığılana kadar kavga devam etti. Kalkmasını bekledim ama kalkmadı ve bayıldığını sandım. Soğuk, ıslak bir bez almak için banyoya gittim ve yüzünü sildim. Sonra kahve yapmak için mutfağa gittim. O zamana kadar öfkem yatışmıştı ve onun da öfkesi dindiğinde bir şey içmekten memnun olacağını düşündüm. Kahveyi yaptım ve tezgâha bıraktım. Fakat yatak odasına döndüğümde bayılmanın numara olduğunu anladım. O küçük... kız sıvışmıştı. Giyinecek zaman bulmuştu, o yüzden aceleyle giyinip gittiğine kesin gözüyle baktım."

"Siz de gittiniz mi?"

"Barney'nin gelebileceğini düşünerek bir saat bekledim. Kocamın. Kızın tüm eşyaları ortalıktaydı; ben de hepsini valizine doldurdum ve valizi çatıya çıkan merdivenlerin altındaki dolaba koydum. Sonra tüm pencereleri açtım. Parfümünü üzerine boca etmiş olmalıydı. Ardından Barney gelmeyince gittim. Onu kıl payı kaçırmış olmalıyım çünkü o gece oraya gitti. Ama birkaç gün sonra ona ne yaptığımı söyledim."

"Peki, tepkisi ne oldu?"

"Kızın annesinin ona aynı şeyi on yıl önce yapmamasının çok yazık olduğunu söyledi."

"Ona ne olduğuna dair hiç endişelenmedi mi?"

"Kocam kızın evinin Aylesbury'de olduğunu söyleyene kadar biraz endişelendim. O mesafeye kadar kolaylıkla araç bulabilirdi."

"Yani kocanız kızın evine gittiğine kesin gözüyle baktı."

"Evet. Bundan emin olmak için gerekeni yapmasının iyi olacağını söyledim. Sonuçta o daha bir çocuktu."

"Kocanız buna ne cevap verdi?"

"Frankie, kızım, o 'çocuk' kendini korumayı bir bukalemundan daha iyi biliyor,' dedi"

"Böylece bu ilişkiyi aklınızdan çıkardınız."

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Evet."

"Ama Franchise vakasıyla ilgili hikâyeleri okuduğunuzda aklınıza yeniden gelmiş olmalı."

"Hayır. Gelmedi."

"Neden?"

"Bir kere, kızın ismini bilmiyordum. Barney ona Liz diyordu. Ve Midlands'ta bir yerlerde kaçırılan ve dövülen on beş yaşında bir kız öğrenci ile Barney'nin kaçamağı arasında bir bağlantı kuramadım. Yani benim yatağımda çikolata yiyen kızla."

"İkisinin aynı kız olduğunu fark etseydiniz, onun hakkında bildiklerinizi polise anlatır mıydınız?"

"Kesinlikle."

"Onu döven kişi siz olduğunuz için tereddütte kalmaz mıydınız?"

"Hayır. İleride o şansı yakalasam yine döverim."

"Sayın meslektaşımı bir sorudan kurtaracağım ve size ben soracağım: Kocanızdan boşanmayı düşünüyor musunuz?"

"Hayır. Kesinlikle hayır."

"Sizin ve kocanızın ifadeleri aleni bir danışıklı dövüş olabilir mi?"

"Hayır. Buna ihtiyacım yok. Ama Barney'den boşanmaya niyetim yok. Eğlenceli biri ve bana iyi bakıyor. Bir kocadan başka ne istersiniz ki?"

Robert, Kevin'ın, "Bilmiyorum," diye mırıldandığını duydu. Sonra Kevin normal sesiyle kadından hakkında konuştuğu kızın ifade vermiş olan kız, o anda mahkemede oturan kız olduğunu beyan etmesini istedi. Ve ona teşekkür edip oturdu.

Fakat Miles Allison kadını sorgulamaya teşebbüs etmedi. Ve Kevin bir sonraki tanığını çağırmak üzere harekete geçti. Ancak jüri başkanı ondan önce davrandı.

Başkan, yargıca jürinin gerekli tüm kanıtlara sahip olduğunu belirtti.

"Çağırmak üzere olduğunuz o tanık kimdi, Bay Macdermott?" diye sordu yargıç.

"Kopenhag'daki otelin sahibi, efendim. Söz konusu dönemde orada kaldıklarını söyleyecekti."

Yargıç jüri başkanına sorarcasına baktı.

Başkan, jüriye danıştı.

"Hayır, efendim; sizin kabulünüze tabi olarak, biz tanığı dinlemenin gerekli olduğunu düşünmüyoruz."

"Doğru bir karara varmak için yeterince şey duyduğunuzdan eminseniz ki ben de konuyu açıklığa kavuşturmak için daha fazla delile gerek olduğunu düşünmüyorum, o zaman öyle olsun. Savunma avukatını dinlemek ister misiniz?"

"Hayır, efendim, teşekkürler. Biz zaten karara vardık."

"Bu durumda, size davayı özetlemem son derece gereksiz olur. Karar toplantısı için çekilmek ister misiniz?"

"Hayır, efendim. Oybirliğiyle karar aldık."

BELONGS TO
KÁKTUS TEAM

23

"Kalabalık azalana kadar beklesek iyi olur," dedi Robert. "Sonra bizi arka kapıdan çıkaracaklar."

Marion'ın neden o kadar ciddi, o kadar mutsuz göründüğünü merak ediyordu. Neredeyse şoka girmiş gibiydi. Yaşadığı gerilim o kadar mı kötü olmuştu?

Robert'ın şaşkınlığını fark etmişçesine, "O kadın. O zavallı kadın. Ondan başka bir şey düşünemiyorum."

"Kim?" dedi Robert aptal aptal.

"Kızın annesi. Bundan daha korkunç bir şey düşünebiliyor musun? İnsanın başını sokacak çatıyı kaybetmesi kötüdür… Ah, evet, Robert hayatım, bize anlatmana gerek yok…" Marion'ın uzattığı *Larborough Times*'ın son sayısında, baskıya son anda yetiştirilen paragrafta şöyle yazıyordu: FRANCHISE, MILFORD ADAM KAÇIRMA DAVASIYLA ÜNLENEN EV DÜN GECE YANIP KÜL OLDU. "Dün olsa bu bana muazzam bir trajedi gibi gelirdi. Ama o kadının ıstırabıyla kıyaslayınca sadece bir kaza gibi geliyor. Onca yıl birlikte yaşadığın ve sevdiğin insanın yalnızca şu an değil, hiçbir zaman var olmadığını anlamaktan daha yıkıcı *ne* olabilir? O kadar çok sevdiğin insanın yalnızca seni sevmediğini

değil, aynı zamanda hiç umursamadığını ve asla önemsememiş olduğunu? Böyle biri için başka ne *kalır* ki? Bir daha asla yeşil çimenlere bataklık olduğundan şüphe etmeden ayak basamaz."

"Evet," dedi Kevin, "ona bakmaya dayanamadım. Çektiği acı çok açıktı."

"Çekici bir oğlu var," dedi Bayan Sharpe. "Umarım annesi için bir teselli olur."

"Ama görmüyor musun," dedi Marion. "Oğlu *yok*. Şu an hiçbir şeyi yok. Betty'ye sahip olduğunu düşünüyordu. Onu seviyordu ve sevdiği kadar güveniyordu ve oğluna da güveniyordu. Şimdi hayatının temelleri sarsıldı. Dış görünüş bu kadar aldatıcıysa, o kadın bundan sonra nasıl hüküm verecek? Hayır, hiçbir şeyi yok. Sadece bir terk edilmişlik. Onun için içim kanıyor."

Kevin onun koluna girip, "Son zamanlarda başkasının derdini yüklenmeden kendin yeterince dert çektin. Gel, artık gitmemize izin verecekler sanırım. Polislerin o yalancı tanıklara karşı her zamanki ilgisizlikleriyle birleştiklerini görmek seni memnun etmedi mi?" dedi.

"Hayır, o kadının çarmıha gerilişinden başka bir şey düşünemedim."

Demek Marion da Robert gibi düşünmüştü.

Kevin ona kulak asmadı. "Peki, yargıcın kırmızı eteği kapıdan çıktığı anda basının keyfini yerine getiren telefon kapışmasına ne demeli? İngiltere'nin tüm gazetelerinde uzun uzun aklanacaksın, sana söz veriyorum. Dreyfus'tan bu yana en ulusal aklanma olacak. Ben şunlardan kurtulana kadar beni burada bekleyin. Bir dakikaya kalmaz dönerim."

"Sanırım bir-iki geceliğine bir otele gitsek iyi olacak," dedi Bayan Sharpe. "Hiç eşyamız var mı?"

"Bir hayli eşyanız olduğunu söylemekten mutluyum," dedi Robert ve nelerin kurtarıldığını anlattı. "Fakat otele bir alternatif var." Onlara Stanley'nin teklifinden bahsetti.

Böylece Marion'la annesinin geri döndükleri yer "yeni" kasabanın dışındaki küçük ev oldu ve Bayan Sim'in ön odasında oturup kutlama yaptılar; samimi, küçük bir gruptu: Marion, annesi, Robert ve Stanley. Kevin şehre dönmek zorunda kalmıştı. Masanın üzerinde Lin Hala'nın en güzel notlarından biriyle gelen büyük bir buket kır çiçeği vardı. Lin Hala'nın sıcak ve zarif küçük notlarının "Yoğun bir gün mü geçirdin, hayatım?" deyişi kadar önemsiz anlamı vardı ama hayat üzerinde rahatlatıcı etkiye sahiptiler. Stanley mahkemeyle ilgili ilk haberi ön sayfasına taşıyan *Larborough Evening News* gazetesiyle birlikte gelmişti. Haber şu başlık altında verilmişti: ANANIAS[15] DA KAÇTI.

"Yarın öğleden sonra benimle golf oynar mısın?" diye sordu Robert, Marion'a. "Çok uzun zamandır evde kapalı kaldın. Erken başlayabiliriz, beysbolcular öğle yemeklerini bitirmeden önce böylece golf sahası bize kalmış olur."

"Evet, bu hoşuma gider," dedi Marion. "Sanırım yarın hayat yeniden başlayacak ve iyiyle kötünün her zamanki karışımından ibaret olacak. Ama bu gece yalnızca birinin başına korkunç bir şeylerin gelebileceği bir yer."

Fakat ertesi gün Robert Marion'ı almaya gittiğinde hayatta her şey yolunda görünüyordu. "Bunun nasıl bir mutluluk olduğunu bilemezsin," dedi Marion. "Yani bu evde yaşamak. Yalnızca musluğu çeviriyorsun ve sıcak su akıyor."

"Aynı zamanda çok da eğitici," dedi Bayan Sharpe.

"Eğitici mi?"

"Yan odada söylenen her kelimeyi duyabiliyorsun."

"Ah, haydi, anne! Her kelimeyi değil!"

"Her üç kelimeden birini," diye düzeltti Bayan Sharpe.

Böylece keyif içinde golf sahasına gittiler ve Robert daha sonra spor kulübünde çay içerlerken Marion'a evlenme teklif

15 Saul'un gözlerini iyileştirip ona Tanrı'nın yolunda ilerlemesi için yeni bir görev ileten Şam havarilerinden biridir. (ed.n.)

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

etmeye karar verdi. Ya da orada mahkemenin sonucuyla ilgili nazik sözlerle araya giren çok kişi mi olurdu? Belki de eve geri dönerken ederdi?

En iyi planın eski evi Lin Hala'ya bırakmak –ev o kadar ona aitti ki ölene kadar orada yaşamaması düşünülemezdi– ve Marion'la kendisi için Milford'da ufak bir yer bulmak olduğuna karar vermişti. O günlerde bu kolay olmayabilirdi ama en kötüsü Blair, Hayward ve Bennet'ın en üst katında ufak bir daire yapabilirlerdi. Bu yaklaşık iki yüz yıllık evrakların kaldırılması anlamına geliyordu fakat evraklar müzelik olma yolunda hızla ilerliyorlardı ve her durumda kaldırılmaları gerekiyordu.

Evet, ona eve dönerken evlenme teklif edecekti.

Robert'ın bu kararı, olacakları düşünmenin oyununu bozduğunu fark edinceye kadar devam etti. O yüzden dokuzuncu delikte golf sopasını topa sallamayı aniden bırakıp, "Benimle evlenmeni istiyorum, Marion," dedi.

"Gerçekten mi, Robert?" Marion kendi sopasını çantasından çıkarıp çantayı deliğin kenarına bıraktı.

"Benimle evleneceksin, değil mi?"

"Hayır, Robert hayatım, evlenmeyeceğim."

"Ama Marion! Neden? Yani neden evlenmeyeceksin?"

"Ah... Çocukların söylediği gibi, 'öyle işte'."

"Neden öyle?"

"Hepsi kendine göre iyi yarım düzine sebep var. Öncelikle bir erkek kırk yaşına kadar evlenmediyse, evlilik hayattan istediği şeylerden biri değildir. Sadece başına gelen bir şeydir; grip, romatizma ya da gelir vergisi talepleri gibi. Ben yalnızca başına gelen bir şey olmak istemiyorum."

"Ama bu..."

"Hem ben Blair, Hayward ve Bennet için bir kazanç olacağımı katiyen düşünmüyorum. Hatta..."

"Sana Blair, Hayward ve Bennet'la evlen demiyorum."

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Betty Kane'i dövmediğimin kanıtlanması bile beni 'Kane davasındaki kadın' olmaktan kurtarmayacak; en büyük ortak için rahatsız edici türden bir eş. Bu sana fayda getirmez Robert, inan bana."

"Marion, Tanrı aşkına! Kes..."

"Sonra senin Lin Halan ve benim annem var. Onları çiklet parçaları gibi öylece bırakamayız. Ben annemi yalnızca sevmiyorum, ondan *hoşlanıyorum.* Ona hayranlık duyuyorum ve onunla yaşamaktan zevk alıyorum. Diğer yandan sen Lin Hala tarafından şımartılmaya alışıksın –ah, evet, öylesin!– ve benim sana nasıl vereceğimi bilmediğim, bilsem de vermeyeceğim hayatın lükslerini, üzerine titrenmesini sandığından çok daha fazla özleyeceksin," diye ekledi Marion, ona bir gülüş atarak.

"Marion, beni şımartmadığın için seninle evlenmek istiyorum. Çünkü erişkin bir aklın var ve..."

"Erişkin bir akıl haftada bir akşam yemeğine çıkmak için çok hoştur ama Lin Hala'yla bir ömür geçirdikten sonra bunu eleştirici olmayan bir ortamda lezzetli hamur işleriyle çok kötü bir takas olarak göreceksin."

"Sözünü bile etmediğin bir şey var," dedi Robert.

"Neymiş o?"

"Beni hiç önemsiyor musun?"

"Evet. Seni çok önemsiyorum. Hiç kimseyi önemsemediğim kadar sanırım. Kısmen bu yüzden seninle evlenmeyeceğim. Diğer sebep kendimle ilgili."

"Kendinle mi?"

"Anlasana, ben evlenecek türde bir kadın *değilim.* Bir başkasının kroşelerine, taleplerine, nezlesine katlanmak zorunda kalmak istemiyorum. Annemle birbirimize mükemmel şekilde uyum sağlıyoruz çünkü birbirimizden taleplerde bulunmuyoruz. Birimiz nezle olursa yaygara koparmadan odasına çekiliyor ve insan içine çıkmak için yeniden uygun oluncaya kadar tiksindirici yanını te-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

davi ediyor. Ama hiçbir koca bunu yapmaz. Şefkat bekler –terlediğinde mantıklı bir şekilde serinlemeyi beklemek yerine kıyafetlerini çıkararak nezleye kendi sebep olmuş olsa da–, anlayış, ilgi ve beslenme bekler. Hayır, Robert. Nezleli bir erkeğe bakmaya hasret çeken yüz bin tane kadın var, neden beni seçesin?"

"Çünkü yüz bin kadın içindeki 'o' kadın sensin ve seni seviyorum."

Marion biraz pişman olmuş göründü. "Kulağa küstahça geliyor, değil mi? Ama söylediklerim mantıklı."

"Fakat Marion, bu yalnız bir hayat..."

"Benim tecrübelerime göre 'dolu' bir hayat genelde yalnızca diğer insanların talepleriyle doludur."

"... ve annen sonsuza dek olmayacak."

"Annemi biraz tanıyorsam, kolaylıkla benden daha uzun yaşayacağından şüphem yok. Topu deliğe soksan iyi olur. Ufukta yaşlı Albay Whittaker'ın dördünü görüyorum."

Robert topunu otomatikman deliğe itti. "Peki, ne yapacaksın?" diye sordu.

"Seninle evlenmezsem mi?"

Robert dişlerini sıktı. Marion haklıydı, belki de onun bu alaycılık alışkanlığıyla yaşamak pek kolay olmayacaktı.

"Franchise'ı kaybettiğinize göre sen ve annen ne yapmaya karar verdiniz?"

Marion söylemekte zorlanıyormuş gibi cevabını geciktirdi. Çantasıyla meşgul olup sırtını Robert'a döndü.

"Kanada'ya gidiyoruz," dedi.

"Çekip gidiyorsunuz!"

Marion'ın sırtı hâlâ ona dönüktü. "Evet."

Robert donakalmıştı. "Ama Marion, gidemezsiniz. Hem neden Kanada'ya?"

"McGill'de profesör bir kuzenim var. Annemin tek kız kardeşinin oğlu. Bir süre önce anneme mektup yazmıştı ve oraya

gidip evini idare edip edemeyeceğimizi sormuştu. Ama o zaman Franchise bize miras kalmıştı ve İngiltere'de mutluyduk. O yüzden kabul etmedik. Fakat teklif hâlâ geçerli. Ve biz... Şimdi ikimiz de gitmekten mutlu olacağız."

"Anladım."

"O kadar üzgün durma. Paçayı nasıl bir şeyden kurtardığını bilmiyorsun, hayatım."

Turu ciddi bir sessizlik içinde bitirdiler.

Fakat Marion'ı Bayan Sim'in evine bıraktıktan sonra Sin Lane'e giderken Sharpe'ları tanımanın ona kazandırdığı tüm yeni deneyimlere şimdi bir de reddedilmiş bir âşık olmanın eklendiğini düşünerek burukça gülümsedi Robert. Son ve belki de en şaşırtıcı deneyim.

Kurtarılan mobilyalarını kasabalı bir eskiciye ve o çok nefret ettiği arabayı Stanley'ye satıp, üç gün sonra trenle Milford'dan ayrıldılar. Milford'dan Norton'daki yol ayrımına giden tuhaf oyuncak trenle. Robert da onları hızlı trene bindirmek için yol ayrımına kadar onlarla gitti.

"Her zaman hafif seyahat etme tutkum vardı," dedi Marion, küçük valizlerini ima ederek, "ama bunun küçük bir valizle Kanada'ya seyahat ederek gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim."

Fakat Robert havadan sudan konuşmayı düşünemiyordu. Okula geri dönerken küçük kalbi kederle dolduğundan beri hiç tatmadığı bir acı ve yalnızlıkla doluydu. Tren yolunun kenarları çiçeklerle dolmuştu, çayırlar düğün çiçekleriyle bezenmişti ama Robert için dünya gri külden ve çisentiden ibaretti.

Londra treninin onları uzağa götürüşünü izledi ve eve giderken en azından günde bir kez Marion'ın ince, esmer yüzünü görme umudu olmadan Milford'a nasıl tahammül edeceğini düşündü.

Ancak genel olarak gayet iyi dayandı. Öğleden sonra yine golf oynamaya gitti ve gelecekte bir top onun için hep bir "güta-

perka parçası" olacak olsa da, formu ciddi anlamda bozulmadı. İşle ilgilenerek Bay Heseltine'ın gönlünü hoş etti. Nevil'a birlikte çatı katındaki evrakları sınıflandırıp listelemeyi ve belki de onlardan bir kitap yapmayı önerdi. Üç hafta sonra Londra'dan Marion'ın veda mektubu geldiğinde, Milford'daki hayatın yumuşak kıvrımları onu sarmaya başlamıştı bile.

Çok sevgili Robert (diye yazmıştı Marion)

Bu, sırf ikimizin de seni düşündüğünü söylemek için aceleyle yazılmış bir veda notu. Yarından sonraki gün sabah uçağıyla Montreal'a uçuyoruz. Vakit yaklaşınca ikimiz de anladık ki yalnızca iyi ve güzel şeyleri anımsıyoruz ve geri kalanlar göreceli bir anlamsızlıkta sönüp gidiyor. Başlangıçta bu sadece özlem olabilir. Bilmiyorum. Sadece seni hatırlamanın her zaman mutluluk vereceğini biliyorum. Ve Stanley'yi ve Bill'i ve İngiltere'yi.

Sana ikimizden de sevgiler ve şükranlar.

Marion Sharpe

Robert mektubu pirinç ve maun masasının üzerine bıraktı. Öğle güneşi ışınlarının altına.

Yarın o saatlerde Marion artık İngiltere'de olmayacaktı.

Bu kasvetli bir düşünceydi ancak bu konuda mantıklı olmaktan başka elinden bir şey gelmezdi. Yapacak başka ne vardı ki?

Sonra üç şey bir anda oldu.

Bay Heseltine gelip Bayan Lomax'in vasiyetnamesini yeniden değiştirmek istediğini söyledi ve acilen çiftliğe gidip gidemeyeceğini sordu.

Lin Hala aradı ve eve gelirken balık almasını rica etti.

Ve Bayan Tuff odasına çayını getirdi.

Robert bir an için tabaktaki iki bisküviye baktı. Sonra sakin bir kararlılıkla tepsiyi önünden itip telefona uzandı.

BELONGS TO KÂHYUS TEAM

24

Yaz yağmuru havaalanının üzerine iç karartıcı bir süreklilikle vuruyordu. Ara sıra rüzgâr yağmuru havalandırıyor ve terminal binalarını tek bir uzun fırça darbesiyle yağmurla süpürüyordu. Montreal uçağına giden örtülü yol her iki taraftan açıktı ve yolcular sırayla uçağa binerlerken havaya karşı başlarını öne eğiyorlardı. Sıranın sonundaki Robert, Bayan Sharpe'ın yassı, siyah, saten şapkasını ve beyaz saçlarının uçuşan kısa tutamlarını görebiliyordu.

Robert uçağa bindiğinde iki kadın oturmuştu ve Bayan Sharpe çantasını yerleştiriyordu. Robert koltukların arasındaki koridorda yürürken Marion başını kaldırdı ve onu gördü. Yüzü içtenlikle ve hayretle aydınlandı.

"Robert!" dedi. "Bizi uğurlamak için mi geldin?"

"Hayır," dedi Robert. "Bu uçakla seyahat ediyorum."

"Seyahat!" dedi bakakalan Marion. "*Sen*?"

"Burası herkese açık bir araç, biliyorsun."

"Biliyorum ama… Kanada'ya mı gidiyorsun?"

"Evet."

"Ne için?"

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

"Saskatchewan'daki kız kardeşimi görmek için," dedi Robert, ciddi bir tavırla. "McGill'deki bir kuzenden çok daha iyi bir mazeret."

Marion kahkahalarla gülmeye başladı; yumuşak ve içten bir şekilde.

"Ah, Robert, hayatım," dedi, "kendini beğenmiş göründüğünde ne kadar iğrenç olduğunu hayal bile edemezsin!"

BELONGS TO
KAKTUS TEAM